

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ŞEYTAN YILDIZI

JO NESBO

idolix

"HARİKULADE
BİRİNCİ SINIF BİR GERİLİM"
Sunday Telegraph

Şeytan Yıldızı

Number V of *Harry Hole*

Jo Nesbo

Koridor (2014)

Derecelendirme: ★★★★★☆

Etiketler: Gizem, Suç, Macera, Dedektif

Genç bir kadın Oslo'daki dairesinde öldürölür. Sol elinden bir parmağı kesilmiş, gözkapaklarından birisinin altına beş köşeli yıldız şeklinde küçük kırmızı bir elmas yerleştirilmiştir bir pentagram, yani şeytan yıldızı. Müfettiş Harry Hole uzun zamandır düşman bellediğı Tom Waaler ile birlikte bu soruşturmada görevlendirilir. Önceleri onunla birlikte çalışmak istemese de, zaten teşkilattan atılmak üzere olan Harry'nin başka bir seçeneğı kalmaz ve kendini düştüğü alkol batağından kurtararak işe koyulur. Bu cinayeti bir dizi benzer cinayet daha izler. İşleniş şekillerinden Oslo'da bir seri katil olduğu anlaşılmaktadır. Beş köşeli yıldız, bu cinayetlerin gizemini çözmekte oldukça yardımcı olacaktır.

Jo Nesbo

Şeytan Yıldızı

YAZAR HAKKINDA

Norveç'in en ünlü polisiye yazarı olan Jo Nesbo, aynı zamanda bir müzisyen, şarkı sözü yazarı ve ekonomisttir. Harry Hole baş karakterini yarattığı polisiye dizinin ilk kitabı 1997'de okurla buluştu ve kısa sürede bir fenomene dönüşerek en iyi İskandinav polisiye romanları için layık görülen Glass Key Ödülü'nün sahibi oldu. Norveçli okurlar onu tüm zamanların en iyi polisiye yazarı olarak değerlendiriyor.

Birinci Bölüm

CUMA. YUMURTA.

Batı tarafına doğru artık hafif çökmüş olan ev, killi topraktan bir temelin üzerine 1898’de inşa edilmişti. Bu eğimden dolayı, akan su ahşap eşiği aşarak, batı tarafına doğru meşe parkelerin üzerinde ince bir iz bırakarak yatak odasının döşemesinde ilerliyordu. Akan su arkasından birikenlerle yoluna devam etmeden önce bir an için yerdeki oyukta mola veriyor ve hemen ardından ürkek bir fare gibi süpürgeliğe doğru yoluna devam ediyordu. Bu noktada akıntı iki yöne ayrılıyordu. Bir yandan süpürgeliğin kenarında ilerliyor ve bulduğu ilk boşluktan ahşap döşeme ve duvarın arasında kayboluyordu. Boşluğun içinde, üzerinde Kral Olav’ın profili ve marangozun cebinden düştüğü tarihten bir yıl önceki 1987 tarihi olan beş kronluk madeni bir para vardı. O zamanlar işlerin çok iyi olduğu yıllardı; herkes peynir ekmek gibi çatı katı inşa ettiriyordu ve marangozlar da asla iş aramak zorunda kalmıyordu.

Suyun parkenin altından kendine bir yol bulması fazla uzun sürmedi. 1968’de meydana gelen bir sızıntı dışında -aynı yıl evin çatısı da yenilenmişti- ahşap yer döşemeye hiç dokunulmamış; o da artık kurumuş ve çekmiş, böylece en içteki çam ağacı parkelerle olan aralık neredeyse yarım santimetreye ulaşmıştı. Su, bu aralığın arasından alttaki kirişe damlıyor ve evin batıya bakan dış duvarına doğru yoluna devam ediyordu. Sonra da, yüz yıl önce, bir yaz ortasında beş çocuk babası ve becerikli bir duvar ustası olan Jacob Andersen tarafından dökülmüş sıva ve harcın içine akıyordu. Andersen, o sıralarda Oslo’daki diğer tüm duvar ustalarının yaptığı gibi, kendi harcını kendi karardı. Sadece kendine has kireç, kum ve su karışımını hazırlamakla kalmaz, kendi özel malzemelerini de bunun içine katardı: At kılı ve domuz kam. Jacob Andersen at kılı ve domuz kanının sıvayı bir arada tuttuğuna ve fazladan güç kattığına inanırdı. Ama başlarını iki yana sallayarak bunu onaylamadıklarını belli eden meslektaşlarına bunun kendi fikri olmadığını söylemişti. İskoç babası ve dedesi, aynı şeyleri domuzdan değil de koyundan alarak harçlarına katıyorlardı. Her ne kadar İskoç soyadını daha ticari bir soyadıyla değiştirmiş olsa da, altı yüz yıllık bu geleneğe sırt çevirmek için geçerli, bir neden görememişti. Bazı duvar ustaları bunu ahlaksız bir davranış olarak görmüş, bazıları bunun Şeytan’la yapılan gizli bir

anlaşma olduğunu düşünmüşlerdi ama çoğu bu yaptığına gülüp geçmişti. Belki de hızla büyüyen Kristania kasabasında bu hikayenin bu kadar yayılmasını sağlayan da bu gülüp geçenlerden biri olmuştu.

Grünerløkka'lı¹ bir at arabacısı, Värmlandlı bir kuzeniyle evlenmiş ve beraber Seilduksgata'da Andersen'in yapımına yardım ettiği bir apartmanda bir oda bir mutfak bir daireye taşınmışlardı. Çiftin ilk çocuğu esmer, kahverengi gözlü ve kıvrıcık saçlı doğma şanssızlığında bulunmuş, anne ve baba sarışın ve mavi gözlü oldukları için - ve adam da kıskanç yaradılışlı birisi olduğundan - bir gece, geç vakitte karısının ellerini arkasından bağlayarak kilere indirmiş ve etrafına tuğlalar örmüştü. İki tuğla duvarın arasında sıkışıp kalmış olduğu yerden kadının çığlıkları artık duyulmuyordu. Koca belki de havasız kalıp ölmesini istemişti, ama tuğlaların arasından hava giriyordu. Ve zavallı kadın sonunda dişleriyle duvara saldırmıştı. Bu yaptığı belki işe yarayabilirdi çünkü İskoç duvar ustası beton karışımında kireçten tasarruf etmek için kan ve kıl kullanmış ve kadının güçlü Värmland dişleriyle ufalanan gözenekli bir duvar ortaya çıkmıştı. Ancak, kadındaki yaşama arzusu gittikçe daha fazla harç ve tuğlayı ağzına almasına yol açmıştı. Nihayet bir süre sonra soluk borusunu kapatan kum, çakıl taşı ve killi toprak parçalarını çiğnemek, yutmak ya da tükürmekte aciz kalmış, yüzü morarmış, kalp atışı zayıflamış ve sonrasında nefes alıp verişini durmuştu. Birçok insanın ölü diyeceği durumdaydı.

Bir rivayete göre ise, domuz kanı ölen kadını hâlâ yaşadığına inandırmış ve anında vücudunu saran iplerden kurtularak duvardan geçip yürümesini sağlamış. Grünerløkka'da birkaç ihtiyar gece geç vakit sokağa çıkan ve küçük çocukların kafasını kesen domuz kafalı kadının hikayesini çocukluklarından beri hatırlamaktaydılar. Buharlaşıp havaya karışmaması için bu yaratığın taze kan içmesi gerekiyordu. O zamanlar bu duvar ustasının ismini çok az kişi biliyordu ve Andersen de özel karışımli harcını yapmaya hiç durmadan devam ediyordu. Üç yıl sonra, şimdi suyun sızdığı binada çalışırken iskeleden düşmüş - geride iki yüz kron ve bir gitar bırakarak - ve böylece duvar ustalarının beton harcı kararken yapay fiber kıllar kullanmaya başlamaları için Milan'da bir laboratuvarında yapılan bir araştırmada Eriha'da duvarları sağlamlaştırmak için kan ve deve kılı kullandıklarının bulunmasına kadar bir yüzyıl daha beklemeleri gerekecekti.

Yine de suyun çoğu duvarın içine değil altına sızıyordu. Çünkü su da, aynen ödlelik ve şehvet gibi, en aşağı seviyeleri bulabilirdi. İlk olarak döşeme kirişlerinin arasına yalıtım için dökülmüş maddeler tarafından emilmiş, ama onlar suya doyduktan sonra aralarından sızarak, inşaat sektöründeki büyümenin artık zirve noktasına ulaştığını ve dikkatsiz emlak spekülâtörlerini zor günlerin beklediğini yazan 11 Temmuz 1898 tarihli bir gazeteyi sıırıslıkla etmişti. Gazetenin üçüncü sayfasında, geçen hafta banyosunda aldığı bıçak darbeleri sonucunda ölen genç hemşire ile ilgili olarak polisin elinde hiçbir ipucu olmadığı yazıyordu. Mayıs ayında, benzer bir şekilde parçalanarak öldürülmüş bir kızın cesedi Akerselva Nehri kıyısında bulunmuş, ama polis iki olay arasında bir bağlantı olup olmadığıyla ilgili herhangi bir açıklama yapmamıştı.

Su gazetenin üzerinden yoluna devam ederek, alt kısımdaki ahşap plaklar arasından alt kattaki odanın tavan boyasına ulaştı. 1968'deki tamirat esnasında zarar gördüğünden deliklerden yavaş yavaş taşıyor ve artık yerçekimine daha fazla karşı koyamayacak kadar ağırlaşınca da aşağı damlıyordu; kendini bırakıyor ve tam üç metre sekiz santimetre düşüyordu damlalar. Su yolu orada bitiyor, su suya karışıyordu.'

Vibeke Knutsen sigarasından derin bir nefes çekti ve apartmanın dördüncü katındaki açık penceresinden dumanı dışarıya üfledi. Sıcak bir öğleden sonraydı ve arka bahçedeki güneşin pişirdiği asfaltın üzerindeki hava açık mavi bina cephesine kadar buharlaşıp orada gözden kayboluyordu. Çatının diğer tarafında genelde yoğun olan Ullevålsveien caddesinden geçen arabaların sesleri duyulurdu. Ama şimdi herkes tatildeydi ve şehir neredeyse boş sayılırdı. Pencere pervazında ters dönmüş bir karasinek altı bacağını havaya dikmiş öylece duruyordu. Sıcaktan kaçma akıllılığını gösterememişti. Dairenin Ullevålsveien'e bakan tarafı daha serindi ama Vibeke o tarafın manzarasını beğenmiyordu. Kurtarıcılarımızın Mezarlığı. Ünlü insanlarla doluydu. Ölmüş ünlü insanlar. Zemin kattaki dükkanda tabelasında 'anıt' yazan ama aslında mezar taşından başka bir şey olmayan şeyler satılıyordu. Belki de 'piyasayı takip etmek' bu anlama geliyordu. Vibeke pencerenin soğuk camına alnını dayadı.

Havalar ısınınca önce mutlu olmuş ama çok geçmeden bu mutluluğuna gölge inmişti.

Şimdiden, serin geceleri ve sokaklardaki insanları özliyordu. Bugün galeriye öğlen yemeğinden önce beş, sonrasındaysa üç müşteri gelmişti. Sırf sıkıntıdan bir buçuk paket sigara içmişti. Kalbi hızla atıyor ve boğazı acıyordu; patronu arayıp dükkanın durumunu sorduğunda ise zorlukla konuşabilmişti. Yine de eve varıp patatesleri tencereye koyar koymaz canı hemen sigara çekmişti. Vibeke sigarayı iki yıl önce Anders’le tanıştığında bırakmıştı. O istediği için değil. Tam aksine, Gran Canaria’da tanıştıklarında sırf şaka olsun diye Anders ondan bir sigara bile otlanmıştı. Bir ay sonra Oslo’ya dönüp beraber yaşamaya başladıklarında, Anders ilişkilerinin biraz pasif içiciliği kaldırabileceğini söylemiş ve kanser araştırmacılarının pasif içiciliği biraz da abarttıklarını düşündüğünü dile getirmişti. Bir süre sonra hiç şüphe yok ki o da elbiselerinin üzerine sinen sigara kokusuna alışabilirdi. Vibeke ertesi sabah kararını vermişti. Birkaç gün sonra, Anders onu elinde sigarayla görmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu söylediğinde, aslında o kadar da çok sigaraya bağımlı olmadığını söylemişti. Anders ona gülümseyerek masaya eğilmiş ve eliyle yanağını okşamıştı. “Biliyor musun, Vibeke? Bunu hep düşünmüştümdür.”

Arkasında fokurdayan tencerenin sesini duyabiliyordu. Tekrar sigarasına baktı ve üç fırt daha çekti. Sigaranın bile tadı yok gibiydi.

Yeniden sigaraya ne zaman başladığını hatırlamıyordu. Belki geçen sene, Anders’in uzun iş seyahatleri başladığından beri. Ya da neredeyse her gece fazla mesai yapmaya başladığı yılbaşı? Mutsuz olduğu için mi tekrar başlamıştı? Mutsuz muydu? Hiç kavga etmemişlerdi oysa. Neredeyse hiç sevişmemişlerdi, ama bu, hep söylediğine göre, Anders’in çok çalışmasından kaynaklanıyordu. Vibeke’nin sevişmeyi çok özlediğinden ya da istediğinden değil. Kırk yılda bir, pek ateşli olmasa da, sevişmeye kalkıştıklarında Anders’in kafası sanki başka yerlerdeymiş gibi geliyordu ona. Bir süre sonra Vibeke de kafasının orada olmasına gerek olmadığını fark etmişti.

Ama gerçekten kavga etmiyorlardı. Anders yüksek sesle konuşulmasından hoşlanmıyordu bile.

Vibeke saate baktı: 05:15. Anders nerede kalmıştı? Genelde gecikeceği zaman haber verirdi. Sigarasını söndürdü ve arka bahçeye attı, sonra da patateslere bakmak için ocağın başına döndü. En büyüğüne çatalı batırdı. Olmak üzereydi. Kaynayan suyun içinde yüzen küçük siyah toprak parçaları

vardı. Bu komikti. Acaba patatesten mi yoksa tencereden miydi? Tencereyi en son ne için kullandığını hatırlamaya çalışırken kapının açıldığını duydu. Holde birilerinin nefes nefese kalmış halde ayakkabılarını çıkarışını duyabiliyordu. Anders mutfığa gelip buzdolabının kapısını açtı. “Ne var?” diye sordu.

“Rissole.”

“Peki?.. “ Son heceyi bastırmış ve soruya çevirmişti. Vibeke bunun az çok ne anlama geldiğini biliyordu. Yine mi et? Daha fazla balık yememiz gerekmiyor mu? “Tamam,” dedi sakın bir ses tonuyla tencereye eğilerek. “Ne oldu? Ter içinde kalmışsın.”

“Bu akşam egzersiz yapmadım, bu yüzden de Sognsvann’a bisikletle gidip geldim.

Suyun içindeki parçacıklar ne?”

“Bilmiyorum,” dedi Vibeke. “Ben de şimdi fark ettim.”

“Bilmiyor musun? Sen bir zamanlar aşçılık falan yapmamış mıydın?”

Ustaca bir hareketle bir tanesini işaret parmağı ile başparmağının arasına alıp sudan çekti ve ağzına attı. Arkası dönüktü. Vibeke bir zamanlar çok çekici olduğunu düşündüğü seyrek kahverengi saçlarına bakıyordu. İyi taranmış ve tam olması gereken uzunlukta. Yandan ayrılmış. Ona çok çekici bir hava katıyordu.

Geleceği olan bir erkek gibi. İki kişiye yetecek bir gelecek.

“Neymiş?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedi. Hâlâ ocağa doğru eğilmiş vaziyette duruyordu. “Yumurta.” “Yumurta mı? Ama ben tencereyi yıkamıştım... “ “Birden durakladı.

Anders ona doğru döndü. “Ne oldu?”

“Su... damlıyor,” dedi başıyla işaret ederek.

Anders yüzünü buruşturdu ve elini başının arkasına götürdü. Ve aynı anda ikisi birlikte tavana baktılar. Tavanda biriken iki su damlasını gördüler. Hafif derecede miyop olan Vibeke parlıyor olsalardı damlaları

göremeyecekti. Ama onlar herhangi bir ışık yansıtıyorlardı.

“Camilla’nın dairesini su basmış olmalı,” dedi Anders. “Sen çıkıp kapısını çal, ben de gidip apartman görevlisini getireyim.”

Vibeke dikkatle tavana baktı. Ve sonra da tencereye.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı. Kalbinin yeniden hızla attığını hissediyordu.

“Yine ne var?” diye sordu Anders.

“Git ve bina görevlisini çağır. Beraber Camilla’nın dairesine gidin. Ben polisi arayacağım.”

CUMA. PERSONEL İZİNDE.

Grønland’daki Oslo Polis Merkezi, Grønland ve Tøyen arasındaki sırtın tepesindeydi ve şehrin doğu yakasını görüyordu. Cam ve çelik kaplı bu binanın inşası 1978’de tamamlanmıştı. Eğimi yoktu; mükemmel bir simetriye sahip binanın mimarları olan Telje, Torp & Aasen bunun için bir ödül bile kazanmışlardı. Yedi ve dokuzuncu katlardaki ofis kanatlarının elektrik kablolarını döşeyen elektrikçi, inşaat iskelesinden düşüp sırtındaki kemiklerin hepsini kırdığında, bir sürü sosyal hak ve babasından da iyi bir Zılgıtı hak etmişti. “Yedi nesil boyunca duvarcı ustalığı yaptık. Yerçekimi bizi yere indirmeden evvel yerle gök arasında denge kurmaya çalışıyorduk. Büyükbabam bu lanetten kaçmaya çalıştı ama Kuzey Buz Denizi’nde bile iş onun peşini bırakmadı. Bu yüzden doğduğun gün sana aynı kaderi yaşatmayacağıma dair kendime yemin ettim. Ve başardığımı da düşünüyordum. Bir elektrikçinin... Bir elektrikçinin yerden altı metre yükseklikte ne işi olur ki?”

Ana kontrol odasından gelen sinyal de o çocuğun hazır betonla kalıbı dökülen bölmeye döşediği bakır kablolardan geçerek Cinayet Masası Baş Dedektifi Müfettiş Bjarne Møller’in altıncı kattaki ofisine gidiyordu. O sırada Møller oturmuş, Bergen’in dışında, Os’daki bir dağ kulübesinde geçirecekleri tatile çıkmayı gerçekten isteyip istemediğini düşünüyordu. Temmuz ayında Os’da hava kesinlikle berbat olurdu. Bjarne Møller’in, Oslo için tahmin edilen sıcak hava dalgası yerine biraz yağmur çiselemesine diyeceği bir şey yoktu ama iki küçük ve bir hayli enerjik çocuğu kupa valesi eksik bir deste

kağıttan başka oyalayacak bir şey olmayan bir yerde canları sıkılmadan tutmak oldukça zor olacaktı. Bjarne Møller bacaklarını uzattı ve mesajı dinlerken kulağının arkasını kaşıdı. “Nasıl anlamışlar?” diye sordu.

“Alt kattaki daireye sızıntı olmuş,” dedi kontrol odasındaki ses. “Apartman görevlisi ile alt kattaki adam zili çalmış ama açan olmamış. Kapı kilitli değilmiş ve böylece içeri girmişler.” “Tamam. Hemen iki kişi gönderiyorum.”

Møller ahizeyi yerine koydu ve derin bir nefes aldı. Parmağını masasının üzerindeki nöbet listesinin üzerinde gezdirdi. Bölümün yarısı tatildeydi. Yılın bu zamanı hep böyle olurdu. Temmuz ayında görünen o ki azılı suçlular da tatil yaptıklarından Osloluların pek tehlikede oldukları söylenemezdi. Cinayet masasına gelen olaylar bile yaz geldiğinde azalırdı.

Møller’in parmağı Beate Lønn’un isminin üzerinde durdu. Kjølbegata’daki adli tıp bölümü olan Krimteknisk’in numarasını çevirdi. Cevap veren yoktu. Ana telefon santraline geri dönmek için bekledi. “Beate Lønn şu an laboratuvarında,” dedi enerjik bir ses.

“Ben Møller, cinayet masasından. Ona ulaşabilir misiniz?”

Beklemeye koyuldu. Beate Lønn’u cinayet masasından oraya alan, Krimteknisk’in başında bulunan Karl Weber’di. Møller bunu insanoğlunun tek amacının kendi geninin devamını sağlamak olduğunu söyleyen yeni-Darwinci teorinin bir kanıtı olarak görüyordu. Weber, görünen o ki Beate Lønn’un kendisiyle az da olsa birkaç geni paylaştığını düşünüyordu. İlk bakışta, Karl Weber ve Beate Lønn arasında hiçbir benzerlik göze çarpmıyordu. Weber aksi ve huysuzdu; Lønn ise Polis Akademisi’nden mezun olduğundan beri onunla her konuşulduğunda yüzü kızaran küçük beyaz bir fare gibiydi. Ama sahip oldukları polis genleri aynıydı. Avlarının kokusunu aldıklarında dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi küçücük bir ipucundan, olay yerinde bulunan bir kanıttan, bir video kaydından, belirsiz bir tariftten yola çıkarak onlar için bir şeyler ifade edip anlam kazanana kadar peşini bırakmayan azimli tiplerdendi her ikisi de. Kötü niyetli bazı kimseler ikisinin de insan davranışlarını anlamanın, bir parmak izi ya da ceketten düşen bir iplikten daha önemli olduğu müfettişlerin dünyasına değil de laboratuvara ait olduklarını söylüyorlardı.

Weber ve Lønn onların laboratuvar konusunda haklı olduklarını, ama parmak izi ve iplik konusunda yanıldıklarını düşünüyorlardı. “Buyurun, ben Lønn.”

“Merhaba, Beate. Ben Bjarne Møller. Seni rahatsız etmiyorum ya?”

“Elbette hayır. Konu neydi?”

Møller durumu kısaca anlattı ve adresi verdi.

“Seninle birlikte birkaç adamımı daha oraya göndereceğim,” dedi.

“Kimleri?”

“Listeye bir bakmam lazım. Biliyorsun, yaz tatilindeyiz.”

Møller telefonu kapattı ve parmak ucuyla listeyi okumaya kaldığı yerden devam etti.

Tom Waaler’da durdu.

Tatil günü için ayrılan kısımda bir şey yazmıyordu. Bu Bjarne Møller’i pek de şaşırtmamıştı. Bazen Müfettiş Tom Waaler’ın çalışmaya ara verdiği ya da uyuduğundan bile şüphe duyuyordu. Bir dedektif olarak bölümün iki as oyuncusundan birisi oydu. Her zaman hazır, hep topla birlikte ve neredeyse hiç atış kaçırmadan. Diğer kıdemli dedektifin aksine, Tom Waaler güvenilirli ve sicili tertemizdi; aynı zamanda herkes tarafından saygı duyulan birisiydi. Kısacası, mükemmel bir asttı. Tom’un sahip olduğuna şüphe olmayan liderlik becerisi ile Møller’den sonra başmüfettiş olmasına kesin gözüyle bakılıyordu. Møller’in çaldırdığı telefonun sesi çınılıyordu. “Buyurun, Waaler,” diyen ekolu bir ses telefonu açtı. “Møller. Biz...”

“Bir saniye, Bjarne. Diğer hatta konuşuyorum.”

Bjarne Møller beklerken parmaklarıyla masada tempo tutuyordu. Tom Waaler cinayet masasının başındaki en genç şef olabilirdi. Bjarne Møller’i ara sıra sorumluluklarını devretme konusunda endişeye sevk eden şey yaşı mıydı peki? Ya da o iki tutuklama esnasında yaşanan vurma olaylarından dolayı olabilir miydi? Müfettiş tutuklamalar sırasında silahını iki kez çekmiş ve polis kuvvetlerindeki en iyi nişancılarından birisi olduğu için hedefi ölümcül şekilde her iki seferde de bulmuştu. Ve ilginç bir şekilde, Møller her iki olayın da Waaler’ın başmüfettiş olması için şansını artırdığının farkındaydı.

Bağımsız polis araştırma otoritesi olan SEFO Tom'un kendini savunmak için ateş etmediğine dair bir araştırma yapma gereği duymamıştı. Tam aksine her iki olayda da doğru ve çabuk karar verdiği için bu başarısı takdir edilmişti. Başmüfettişliği kapmak için bundan daha iyi bir referans olabilir miydi? “Kusura bakma, Bjarne. Cepten arıyorlardı. Nasıl yardımcı olabilirim?” “Yapman gereken bir şey var.”

“Nihayet.”

Konuşma on saniye içinde bitmişti. Şimdi bir kişiye daha ihtiyacı vardı. Møller, aklından Halvorsen'i geçiriyordu ama listeye bakılırsa Steinkjer'deki evine çekilmek üzere izinliydi. Parmağıyla listede daha da aşağılara indi. İzinli, izinli, raporlu. Başmüfettiş parmağı hiç istemediği bir isimde durunca içini çekti. Harry Hole.

Yalnız kurt, ayyaş, bölümün harika çocuğu ve Tom Waaler hariç altıncı kattaki en iyi dedektifti. Ama bu özellikleri ve Bjarne Møller'in ciddi alkol problemi olan bu adam için mevkisini tehlikeye atma pahasına sapıkça bir düşkünlüğü olmasaydı,

Harry Hole yıllar önce teşkilattan atılırdı. Normalde arayıp bu görevi vereceği kişinin Harry olması gerekirdi. Ama durum normal değildi.

Ya da diğer bir deyişle: Durum normalden çok daha sıra dışı idi.

Her şey bir ay önce Hole eski bir soruşturmanın, en yakın meslektaşı Ellen

Gjelten'in Akerselva Nehri yakınlarında öldürülmesi üzerinde bütün bir kışı çalışarak geçirmesinden sonra patlak vermişti. O sırada başka hiçbir soruşturma ile ilgilenmemeye başlamıştı. Ellen Gjelten soruşturması uzun zaman önce kapanmıştı, ama Harry bunu gittikçe daha fazla kafasına takmaya başlamış ve açıkçası Møller onun akıl sağlığından endişe eder olmuştu. Harry dört hafta önce ofisine gelip tüyler ürperten komplo teorilerini sıralamaya başladığında ise çatırtı kopmuştu. Elinde hiç kanıt olmadan Tom Waaler hakkında komik suçlamaları birbiri ardına söylemişti. Ve sonra Harry öylece ortadan kayboldu. Birkaç gün sonra Møller Schrøder'i aradı ve korktuğunun başına geldiğini öğrendi: Harry yine içki komasına girmişti.

Yokluğu belli olmasın diye Møller onu izinli göstermişti. Bir kez daha.

Harry genelde bir hafta sonra çıkar gelirdi, ama bu sefer üzerinden dört hafta geçmişti. İzni bitmişti.

Møller telefona baktı ve ayağa kalktı. Pencereye doğru yaklaştı. Saat 05:30'u gösteriyordu ama karakolun önündeki otopark şimdiden boşalmıştı. Bu sığağa dayananlar sadece garip .güneşe tapanlar olmalıydı. Grønlandsleiret'te birkaç dükkan sahibi sebzelerinin yanında tentelerinin altında oturuyorlardı. Arabalar bile - sıfır trafiğe rağmen - sanki daha yavaş gidiyor gibiydi. Møller elleriyle saçlarını geriye yatırdı. Karısının hep insanlar kelinesi kapatmak için yaptığını sanacaklar diye artık bırakması gerektiğini söylediği ama bütün bir ömürdür sürdürdüğü bir alışkanlıktı bu. Harry'den başka cidden kimse yok muydu? Møller Grønlandsleiret'te sallanarak yürüyen bir ayyaş bir süre izledi. Raven'a gidiyor olmalıydı ama orada içki bulamazdı. Muhtemelen soluğu Boxer'da alacaktı. Ellen Gjeltten soruşturmasının kapandığı yer de burasıydı. Belki Harry Hole'un kariyerinin kapandığı yer de burası olacaktı. Møller kendini baskı altında hissediyordu; Harry problemiyle ilgili fazla vakit geçirmeden bir karar vermesi gerekiyordu. Ama bunu daha sonra da yapabilirdi; şimdi önemli olan elindeki soruşturmaydı.

Møller ahizeyi kaldırdı ve yapmak üzere olduğu şeyi bir an düşündü: Harry Hole ve Tom Waaler'ı aynı soruşturma için göndermek. Bu tatiller hep böyle zor olurdu. Elektrik akımı Telje, Torp & Aasen'in anıtından yolculuğuna başlayarak düzenli bir topluma doğru yola koyuldu ve kaosun hüküm sürdüğü Sofies Gate'teki bir dairede çalmaya başladı.

CUMA. UYANIŞ.

Attığı son çılgınlıkla Harry Hole gözlerini açtı. Rüzgarla savrulan perdelerin arasından güneş ışığı içeri süzülürken, Pilestredet'teki tramvayın raylarından çıkan ses yavaş yavaş gücünü kaybediyordu. Harry nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Kendi salonunda yerde yatıyordu. Her ne kadar pek şık olmasa da giyinikti. Ve her ne kadar pek canlı sayılmasa da hâlâ canlıların arasındaydı. Ter, yapışkan bir makyaj gibi suratının her yerini kaplamıştı ve kalbi sakın olsa da hâlâ betonda seken bir masa tenisi topu gibi atıyordu. Başının ağrısı daha da kötüleşmişti.

Harry nefes almaya devam etmeden önce bir an durakladı. Tavan ve

duvarlar etrafında dönüyordu ve görebildiği kadarıyla dairesinde bir tavan lambası ya da resim yoktu. Bu görüntünün etrafında bir IKEA kitaplığı, bir sandalye ve Elevator'dan yeşil bir sehpa dönüp duruyordu. En azından o rüyaya daha fazla katlanmaktan kurtulmuştu.

Hep aynı kabusu görüyordu. Şaşkınlıktan kıpırdayamaz halde onun ağzını kıpırdatarak sessizce çığlık atışını görmemek için boşuna bir çabayla gözlerini kapatmaya çalışıyordu. Boş boş bakan ve sessizce suçlayan kocaman gözler onu rahat bırakmıyordu. Harry küçükken, bu bakışların sahibi kız kardeşi Sis'ti. Şimdiyse Ellen Gjeltten. Başlarda çığlıklar sessizdi, ama artık çelik frenlerin gıcirtısına dönmüştü. Harry ise hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu. Harry orada öylece hareketsiz vaziyette perdenin arasından görünen Bislett'in sokakları ve arka bahçeleri üzerinde parlayan güneşi izliyordu. Yazın sakinliğini bozan tek şey tramvayın sesiydi. Yattığı yerde gözünü bile kırpmıyordu. İnce süt mavisi bir zarın içinde atarak ısı pompalayan altından bir kalp haline gelene dek güneşe baktı. Küçükken, annesi bir gün eğer çocuklar güneşe bakarlarsa gözlerinin yanacağını ve tüm hayatları boyunca kafalarının içinde sürekli güneş olacağını söylemişti. Kafaların içindeki her şeyi emerek tüketen bir güneş. Üzerindeki gölgeyle Akerselva'nın kıyısında karın üzerinde Ellen'in ezilmiş kafatası gibi mesela. Üç yıldır o gölgeyi tam olarak görmeye çalışıyor, ama bir türlü bunu başaramıyordu.

Rakel...

Harry dikkatle başını kaldırdı ve telesekreterin cansız siyah gözüne baktı.

Boxer'da Norveç Kriminal Araştırmalar Departmanı olan *Kripos*'un başındaki adamla görüştüğünden beri belki de haftalardır öyle cansız duruyordu. Belki de bir miktar güneşte yanmıştı.

Kahretsin, içerisi ne kadar da sıcaktı!

Rakel...

Şimdi hatırlıyordu. Kabusun bir yerinde o yüz değişerek Rakel oluyordu. Sis, Ellen, Anne, Rakel. Hep kadın yüzleri. Sürekli kalp gibi atarak değişiyor ve yeniden birleşiyorlardı. Harry inleyerek başını yeniden yere koydu. Üzerindeki masanın kenarında dengede duran şişeyi gördü. Kentucky, Clermont'tan Jim Beam. İçi boştu. Buharlaşıp, uçmuştu. Rakel. Gözlerini

kapadı. Görüntülerden geriye bir şey kalmamıştı. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği vaktin geç olduğuydu. Ya da erken. Saat kaç olursa olsun, kalkmak için pek uygun bir saat sayılmazdı. Ya da daha doğrusu uyumak için. Günün bu saatinde başka bir şeyler yapıyor olmalıydı insan. Mesela biraz içmek gibi. Harry dizlerinin üzerinde doğruldu.

Pantolonunun içinde titreşen bir şey vardı. Onu uyandıranın ne olduğunu o anda hatırladı. Oraya sıkışan bir güve çaresizce kanatlarını çırpıyordu. Elini cebine soktu ve cep telefonunu çıkardı.

Harry yavaş adımlarla St Hanshaugen'e doğru yürüyordu. Göz yuvarlaklarının hemen arkasında sızlayan bir baş ağrısı hissediyordu. Møller'in ona verdiği adres yürüme mesafesindeydi. Yüzüne biraz su çarpmış, musluğun altındaki dolapta bir yudum viski bulmuş ve yürüyüşün onu biraz açacağı umuduyla yola koyulmuştu. Harry Sualtı Barı'nın önünden geçti: Öğleden sonra 4'ten sabaha karşı 3'e kadar, pazartesileri öğleden sonra 4'ten gece yarısı 1'e kadar, pazarları kapalı. Her zaman gittiği Schrøder hemen yan sokakta olduğu için pek fazla uğradığı bir demlenme mekanı değildi, ama diğer birçok içkici gibi Harry de her nasılsa barların açılış kapanış saatlerini ihtiyaç duyduğunda otomatik olarak hatırlardı.

Kirli camlardan yansıyan görüntüsüne gülümsedi. Başka sefere, diye geçirdi içinden.

Köşeden sağa, Ullevålsveien'e döndü. Bu cadde araçların seyir halinde olduğu ve yayalara geçit vermediği bir caddeydi. Ullevålsveien hakkında söyleyebileceği tek şey böyle günlerde sağ taraftaki kaldırımın gölgelik olduğuydu.

Ona verilen numaranın yazılı olduğu evin önünde durdu. Bir daha kontrol etti.

Zemin katta kırmızı çamaşır makineleri olan küçük bir çamaşırhane vardı. Pencere camına asıl notta çalışma saatlerinin her gün sabah 8'den akşam 9'a kadar olduğu ve 20 dakikalık bir kurutma için indirimli 30 kron ücret ödendiği yazıyordu.

Şala sarınmış boş gözlerle etrafı seyreden koyu tenli bir bayanın yanında çamaşır makinesinin dönen kısmı görünüyordu. Çamaşırhanenin hemen yanındaki dükkanda ise mezar taşları sergilenen bir vitrin göze çarpıyordu ve

daha da aşağıda hem sandviççi hem de bakkal olan dükkanın KEBAB HOUSE yazılı yeşil bir neon ışığı parlıyordu. Harry evin önündeki pis kaldırıma şöyle bir göz gezdirdi. Kırık dökük haldeki pencerenin çerçevelerindeki boyalar çatlamıştı, ama çatıdaki pencerelerden orijinal dört katın üzerine çatı katı eklemeleri yapıldığı anlaşılıyordu. Paslı demir kapının yanındaki yeni takılan interkom sisteminin üzerine kamera yerleştirilmişti. Oslo'nun Batı Yakası'ndan gelen para yavaş ama emin adımlarla Doğu Yakasına akıyordu. En üstteki Camilla Loen yazan zile bastı.

“Evet,” diye cevap geldi hoparlörden.

M0İler onu önceden uyarmıştı, ama Harry yine de Tom Waaler'ın sesini duyunca ister istemez irkildi.

Harry önce cevap vermeye çalıştı ama ses telleri öyle hasarlıydı ki sesi çıkmadı. Öksürdü ve tekrar denedi. “Ben Hole. Kapıyı açın.”

Kapı otomatiğinin sesiyle birlikte soğuk ve kaba demirden kapı koluna uzandı. “Selam.”

Harry sesin geldiği tarafa döndü. “Selam, Beate.”

Beate Lønn hafif orta boylu, koyu kumral saçlı ve mavi gözleriyle ne güzel ne de çirkin sayılabilecek bir kadındı. Yani, elbiseleri hariç Beate Lønn'un ilgi çekici bir tarafı yoktu. Üzerinde biraz astronot kıyafetlerini anımsatan beyaz bir tulum vardı.

Beate iki büyük metal kutuyu içeri sokarken Harry kapıyı onun için tuttu.

“Yeni mi geldin?”

Lønn geçerken Harry nefes almamaya çalıştı.

“Hayır. Arabada bıraktıklarımı almak için indim. Yarım saattir buradayız. Bir yere mi çarptın?”

Harry parmağıyla burnunun üzerindeki kabuğa dokundu. “Öyle görünüyor.”

Merdivene açılan kapıdan kadını izlemeye devam etti. “Yukarıda durumlar nasıl?”

Beate ona bakarak kutuları yeşil asansör kapısının önüne koydu.

“Önce görüp sonra soru sormak senin prensibin sanıyordum,” dedi asansörün düğmesine basarak.

Harry başıyla onayladı. Beate Lønn hani şu her şeyi hatırlayan insan grubuna dahil edilebilirdi. Herkesin çoktan unuttuğu şeyler ya da Polis Akademisi’ne başlamadan önce işlenen suçlar bile detaylarıyla ezberindeydi. Dahası, olağanüstü gelişmiş bir Gyrus fusiformis bölgesine sahipti - yani beynin yüzleri hatırlayan kısmı.

Onu test eden psikologlar hayrete düşmüşlerdi. Geçen yıl Oslo’yu kasıp kavuran bir dizi banka soygununda birlikte çalışırlarken ona bir şeyler öğretmeyi başaran Harry’yi hâlâ unutmamış olması da bir şanstı.

“Bir suç mahalline ilk geldiğimde izlenimlerimde mümkün olduğunca açık olmaktan hoşlanırım, evet,” dedi Harry asansör aşağı doğru harekete geçtiğinde. Sigara bulmak için ceplerini yokluyordu. “Ama bu soruşturmaya bakmaya devam edeceğimi hiç sanmıyorum.”

“Neden?”

Harry cevap vermedi. Sol tarafındaki pantolon cebinden buruşmuş bir Camel paketi çıkarıp içinden ezilmiş bir sigara çekti.

“Ah, evet, şimdi hatırladım,” diye gülümsedi Beate. “Bu ilkbaharda tatile çıkacağımı söylüyordun. Normandiya’ya gidecektin öyle değil mi? Seni şanslı şey...”

Harry sigarayı dudaklarına yerleştirdi. Tadı berbattı. Baş ağrısına da iyi geleceğini hiç sanmıyordu. Onu geçiren sadece tek bir şey vardı. Saatine baktı. Pazartesi öğleden sonra 4’ten, gece yarısı 1’e kadar. “Normandiya değil,” dedi.

“Mm.”

“Hayır, yani, sebep bu değil. Sebep onun bu soruşturmaya bakıyor olması.” Harry sigarasından derin bir nefes aldı ve başıyla yukarıyı işaret etti. Beate Lønn ona uzun ve sert bir bakış attı. “Dikkat et senin için takıntıya dönüşmesin. Yoluna devam et.”

“Devam mı?” Harry sigarasının dumanını üfledi. “O, insanlara zarar veriyor Beate. Bunu sen de biliyor olmalısın.”

Beate'in yüzü kızardı. "Tom'la yaşadığımız küçük bir kaçamaktı, hepsi bu Harry." "O sıralar ortalıkta boynundaki morluklarla dolaştığını ne çabuk unuttun?"

"Harry! Tom asla..."

Beate sesini yükselttiğini fark edince durdu. Sesi merdiven boşluğunda yukarı doğru yankılandı. Ama kısa bir çarpma sesiyle önlerinde duran asansör sesini bastırdı.

"Onu sevmiyorsun," dedi Beate Lønn. "Bu yüzden de hakkında sürekli bir şeyler uyduruyorsun. Gerçekte senin asla farkına bile varamadığın öyle çok iyi tarafları var ki!"

"Mm."

Harry sigarasını duvarda söndürdü. Beate asansörün kapısını açtı ve içeri girdi. "Yukarı gelmiyor musun?" diye sordu hâlâ dışarıda durmuş dikkatle bir şeye bakan Harry'e. Asansörde elle çekilen ve ancak o kapandığında asansörün hareket ettiği basit demir bir parmaklık vardı. Ve yine çığlık. Sessiz çığlık. Vücudunun her yerinden ter fışkırıyordu. İçtiği bir yudum viski işe yaramamıştı. Hem de hiç. "Bir şey mi oldu?" diye sordu Beate.

"Yo, hayır," diye cevapladı Harry tok bir sesle. "Tek sorun, ben bu eski moda asansörlerden hiç hoşlanmam. Merdivenden çıkacağım."

CUMA. İSTATİSTİKLER.

Apartmanda iki çatı katı dairesi vardı. Bir tanesinin kapısı açık duruyordu ama kavuniçi renkte polis bantları içeri girilmesini engelliyordu. Harry 192 santimetrelik boyuyla bandın altından eğilerek diğer tarafa geçti ve hemen dengesini yeniden sağladı. Meşe parke döşemeli, eğimli tavanı ve çatı pencereleri olan bir odanın ortasında duruyordu. Daha çok banyolarda olabilecek bir sıcaklık vardı içeride. Daire küçüktü ve kendi dairesine benzer bir şekilde minimalist tarzda döşenmişti. Ama benzerlik sadece bu kadardı. Bu dairede Hilmers Hus'dan son moda bir kanepe, r.o.o.m.'dan bir sehpa ve müzik sistemiyle uyumlu olması için buz mavisi renkte yarı saydam bir plastik kaplamanın içine yerleştirilmiş otuz yedi ekran bir Philips televizyon vardı. Harry mutfak ve yatak odasına kapıdan baktı. Hepsi bu kadardı. Ve her şey garip bir şekilde sessizdi. Mutfak kapısının yanında kollarını

kavuşturmuş üniformalı bir polis topuklarına basarak sallanıyordu. Terliyor ve kalkık kaşlarla Harry'yi izliyordu. Harry kimliğini göstermek için ona doğru gittiğinde başını sallayıp sırtıttı.

Herkes maymunu tanır, diye düşündü Harry. Maymun kimseyi tanımaz. Eliyle yüzünü sildi.

“Olay yeri inceleme birimi nerede?”

“Banyoda,” dedi polis memuru başıyla işaret ederek. “Lønn ve Weber.” “Weber mi? Artık emeklileri de mi göreve çıkarıyorlar?” Polis memuru omuzlarını silkti. “Tatil zamanı.” Harry etrafa şöyle bir göz gezdirdi.

“Tamam, pekala, ana girişi ve şu kapıyı kapatın. İnsanlar ellerini kollarını sallayarak binaya girip çıkıyorlar.”

“Ama... “

“Dinle. Buradaki her yer bizim için olay yeri. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı,” dedi polis memuru. Sesindeki hafif kızgınlık kolayca seziliyordu.

Harry de sadece iki cümleyle teşkilatta kendine bir düşman daha edinmeyi becerdiğinin farkındaydı. Kuyruksa kilometrelerce uzanıyordu.

“Ama bana açık bir şekilde... “ diye devam etti polis memuru.

“... buraya göz kulak olması söylendi,” dedi yatak odasından gelen ses.

Kapıda Tom Waaler görüldü.

Giydiği koyu renk takım elbiseye rağmen, alnında gür saçlarının bittiği yerde tek bir damla bile ter yoktu. Tom Waaler yakışıklı bir adamdı. Belki büyüleyici değil ama orantılı ve simetrik yüz hatları vardı. Harry kadar uzun değildi, ama birçoklarına öyle görünüyordu. Bunun sebebi belki dik duruşuydu. Ya da etrafa saçtığı ve kesinlikle zorlamasız ve kendiliğinden olan güven duygusu da olabilirdi. Onunla çalışan insanların birçoğu sadece etkilenmekle kalmaz ondaki bu gücün kendilerine de geçtiğini hissederek rahatlar ve kendilerini doğal hallerinde hissederlerdi. Yakışıklı görünümü fiziksel yapısından da kaynaklanıyor olabilirdi - dünyadaki hiçbir takım elbise haftada beş gece karate ve ağırlık çalışmasını saklayamazdı.

“Ve de buraya göz kulak olmaya devam etmeli,” dedi Waaler. “Az önce birisini asansörle gereken her yere girişleri kapatması için gönderdim. Her şey kontrol altında, Hole.”

Son sözlerini öyle düz bir tonlamayla söylemişti ki kendi düşüncesi mi yoksa soru mu pek anlaşılamamıştı. Harry boğazını temizledi. “Kız nerede?” “İçeride.”

Harry’nin geçmesi için kenara çekilirken Waaler’ın yüzünü bir endişe ifadesi kaplamıştı.

“Bir yere mi çarptın, Hole?”

Yatak odasının sade bir görünümü vardı ama her taraf romantizm kokuyordu ve zevkle döşenmişti. Tek kişilik bir yatak - ama iki kişilik bir oda - üzerine kalp içinde bir üçgenin çizili olduğu bir kirişe dayanıyordu. Belki de bir çeşit aşk işareti olmalı, diye düşündü Harry. Yatağının üzerinde duvarda çerçevelenmiş hafif pornografi ile sanatsal seks arası erotik erkek resimleri vardı.

Görebildiği kadarıyla hiç kişisel eşya ya da resim yoktu.

Banyo olması gerektiği kadar büyüktü ve içinde bir küvet, bir lavabo, perdesiz bir duş ve Camilla Loen vardı. Yüzü kapıya doğru dönük şekilde fayans döşeli yerde uzanıyordu, ama sanki biraz daha su bekliyormuş gibi duşa bakıyordu.

Sudan sıırılsıklam olmuştu ve su giderini tıkayan bornozunun içinde başka bir şey yoktu. Beate kapıdan fotoğraflarını çekiyordu.

“Ne zamandır ölü halde yattığını bilen var mı?”

“Patolog yolda, gelmek üzeredir,” dedi Beate. “Ama vücudu henüz katılaşmış ve sıcaklığını tam olarak kaybetmiş değil. Tahminimce en fazla birkaç saat önce ölmüş olmalı.”

“Şu komşu ve apartman görevlisi onu bulduklarında duş açık değil miymiş?” “Evet.”

“Sıcak su vücut sıcaklığının düşmesini engeller ve vücudun soğumasını geciktirir.”

Harry saatine baktı: 06:15. “Beşte öldü diyelim.” Konuşan Waaler’di.

“Neden?” diye sordu Harry o tarafa dönmeden.

“Cesedin yerinden oynatıldığına dair bir iz yok. Bu sebeple de öldürüldüğünde duşta olduğunu söyleyebiliriz. Görüldüğü gibi, bornozu ve cesedi su giderini tıkamış. Bu da daireyi su basmasına neden olmuş. Duşun musluğunu kapatan apartman görevlisi sonuna kadar açık olduğunu söyledi, ben de bunun üzerine su basıncını kontrol ettim. Bir çatı katı için oldukça fazlaydı. Böylesine küçük bir banyo olduğu da dikkate alınırsa suyun kapının eşiğini aşıp yatak odasına ulaşması için birkaç dakika yeterli. Ve alt kata ulaşması için de fazla bir zamana ihtiyacı yok. Alt katta oturan kadın sızıntıyı tam olarak beşi yirmi geçe fark ettiğini söylüyor.”

“Yani sadece bir saat önce,” dedi Harry. “Ve sen de yarım saattir buradasın. Buradaki herkes normalden fazla bir hızla hareket etmiş gibi görünüyor.”

“Herkes değil,” dedi Waaler.

Harry cevap vermedi.

“Peki ya patolog?” Waaler gülümsedi. “Her an burada olabilir.” Beate fotoğraf çekmeyi bitirdi ve Harry ile göz göze geldi. Waaler Beate’in koluna dokundu.

“Herhangi bir şey olursa beni çağır. Ben ikinci katta apartman görevlisiyle konuşmaya iniyorum.”

“Tamam.”

Harry, Waaler odayı terk edene dek bekledi.

“Girebilir miyim?.. “ diye sordu.

Beate başını evet anlamında salladı ve yana çekildi.

Harry’nin ayakkabıları suya girip çıkıyordu. Odanın her tarafında buğu vardı ve her yerde sudan çizgiler oluşmuştu. Ayna ağlıyor gibi görünüyordu. Harry dizlerini kırarak çömeldi ama dengede durmak için duvara tutunması gerekti. Burnundan nefes alıp verdi. Tek aldığı koku sabun kokusuuydu. Bildiği diğer hiçbir koku orada yoktu. Cinayet masası psikoloğu Aune’dan ödünç aldığı kitaba göre bu hastalığın adı ‘dysosmia’ idi ve beynin bazı kokuları almayı reddetmesi anlamına geliyordu; genellikle duygusal bir

travma sonucunda oluşmaktaydı. Harry bundan pek emin değildi. Tek bildiği bir cesedin kokusunu alamadığıydı. Camilla Loen gençti. Tahminen 27 ile 30 arası. Güzeldi. Vücudu biçimliydi. Teni pürüzsüz ve bronzdu, ama ölünce elbette ki biraz rengi solmuştu. Kurudukça rengi biraz daha açılacak olan saçları simsiyahtı. Ve alnındaki küçücük delik de cenaze levazımatçısı işini bitirdikten sonra görünmez olacaktı. Onun üzerinde çok uğraşmasına gerek olmayacaktı, sadece sağ gözünün üzerinde bir şiş gibi görünen yere biraz makyajla her şeyi halledebilirdi.

Harry dikkatini alnındaki siyah ve yuvarlak delikte topladı. Madeni bir kronun üzerindeki delikten biraz büyüktü. Bu kadar küçük deliklerin nasıl olup da insanın canını alabildiğine hep şaşırdı. Bazen bu delikler aldatıcı da olabilirdi çünkü merminin girdiği yer deri tarafından kapatılabilirdi. Harry merminin bıraktığı izden çok daha büyük olduğunu düşünüyordu. “Olay anında suyun altında olması kötü,” dedi Beate. “Öyle olmasaydı katilin parmak izlerini, elbise ipi ya da DNA örneğini bulabilirdik.”

“Mm. Alın bölgesinin suyun üzerinde olduğu kesin. Üzerine fazla su değmemiş.” “Öyle mi?”

“Kurşunun vücuda girdiği yerde siyah ve kurumuş kandan bir halka var. Ve derisinde ateş edilirken silahın sebep olduğu küçük yanıklar var. Belki de bu küçük delikten hemen şimdi bir şeyler öğrenebiliriz. Büyüteç?”

Harry, Camilla Loen’den gözlerini ayırmadan, uzanıp Alman yapımı optik aletin ağırlığını elinde hissetti ve kurşun yarasını incelemeye koyuldu.

“Ne görüyorsun?”

Kulağının hemen üzerinden, Beate’in sesi geliyordu. Her zaman bir şeyler öğrenmeye hazırdı. Harry çok geçmeden ona öğretecek başka hiçbir şey kalmayacağını çok iyi biliyordu.

“Yanıktaki gri renk, silahın çok yakından ateş aldığını gösteriyor, ama bu mesafe çok da kısa değil,” dedi. “Sanırım yarım metre kadar uzaktan.”

“Doğru.”

“Yanık izlerindeki simetri eksikliği silahı ateşleyenin kızıdan daha uzun olduğunu ve silahını aşağıya doğru ateşlediği anlamına geliyor.” Harry dikkatli bir şekilde ölmüş olan kızın başını çevirdi. Alnı daha tam

soğumamıştı.

“Kurşun çıkış izi yok,” dedi. “Bu da silahın aşağıya doğru ateşlendiği teorisini destekliyor. Belki de kız katilin önünde diz çökmüştü.” “Hangi silahın kullanıldığını söyleyebilir misin?”

Harry hayır anlamında başını salladı. “Tüm bunları patolog ve balistikçiler bilir. Ama değişik seviyelerde yanık izleri olduğu dikkate alınırsa kullanılan silah kısa namlulu bir tabanca olmalı.”

Harry sistematik bir şekilde cesedin her yerini kontrol etti; her şeyi not etmeye çalıştı, ama vücudundaki alkol daha sonra çok yararlı olabilecek detayları hatırlamasını zorlaştırıyordu. Hayır, onlara çok yararlı olabilecek detayları. Bu onun soruşturması değildi. Kızın eline ulaşınca eksik bir şeyler olduğunu fark etti.

“Donald Duck,” diye mırıldandı ve eğildi. Beate boş gözlerle onu izliyordu.

“Çizgi romanlarda elleri hep böyle çizerler,” dedi Harry. “Hep dört parmaklıdır eller.”

“Ben çizgi roman okumam.”

İşaret parmağı kopuktu. Ondan geriye tek kalan katılaşmış kan ve parlak tendon uçlarıydı. Harry pembe etin beyaz parlak kısma parmağının ucuyla dikkatli bir şekilde dokundu. Zorlanmış kemiğin yüzeyi dümdüz ve pürüzsüzdü. “Kerpeten,” dedi. “Ya da aşın keskin bir bıçak. Parmağı buldunuz mu?”

“Hayır.”

Aniden midesi bulan Harry gözlerini kapattı. Birkaç derin nefes daha aldı. Ve yine gözlerini açtı. Bir kurbanın parmağını koparmak için birçok sebep olabilirdi. Şimdiye kadar defalarca karşılaştığı bu tür şeyleri hatırlamanın bir anlamı yoktu.

“Belki de bir şantajcıdır,” dedi Beate. “Onlar kerpetenlerden hoşlanırlar.” “Belki de,” diye mırıldandı Harry. Kalktı ve ayakkabılarının altındaki beyaz boşluklardan fayansların aslında pembe olmadığını anladı. Beate eğilip kızın yüzüne daha dikkatli bir şekilde baktı. “Kesinlikle çok fazla kan kaybetmiş.”

“Eli suyun içinde olduğu için,” dedi Harry. “Su pıhtılaşmayı önler.”

“Bunca kan sadece kopan bir parmaktan mı?”

“Evet. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Hayır, ama içimden bir ses yakında öğreneceksin diyor.”

“Bunun anlamı Camilla Loen’in parmağı büyük ihtimalle henüz kalbi atarken kesilmiş. Başka bir deyişle, vurulmadan önce.”

Beate yüzünü buruşturdu.

“Alt kattakilerle biraz sohbet edeceğim,” dedi Harry.

“Biz taşındığımızda Camilla burada yaşıyordu,” dedi Vibeke Knutsen. Bir an için partnerine baktı. “Onunla fazla bir ilişkimiz olmadı.” Çatı katının hemen altında, dördüncü kattaki oturma odalarında Harry ile beraberdiler. Gören olsa orada yaşayanın onlar değil de Harry olduğunu düşünürdü. Harry tekli koltuklardan birine gömülmüşken, diğer ikisi kanepenin kenarına oturmuşlardı.

Harry’ye garip bir çift gibi gelmişlerdi. İkisi de otuzlu yaşlardaydı ama Anders Nygård incecik fakat bir maraton koşucusu kadar güçlü görünüyordu. Açık mavi gömleği yeni ütülenmişti. Saçlarıysa kısaydı. İşi için. Dudakları ince, vücudu hareketliydi. Açık tenli olmasına rağmen çocuksu, neredeyse masum denilebilecek yüz hatlarına sahipti. Dünya zevklerinden elini eteğini çekmiş gibi ciddi görünüyordu. Kızıl saçlı Vibeke Knutsen ise kocaman gamzeleri ve vücudunu sımsıkı saran leopar desenli bluzuyla oldukça göze çarpan fiziksel bir şehvete sahipti. Çok az şey yaşamış gibi bir havası vardı ama dudaklarının üzerindeki kırışıklıklar çok fazla sigara içtiğini, gözlerinin çevresindekilerse çok fazla zevk aldığını ele veriyordu. “Ne iş yapardı?” diye sordu Harry.

Vibeke partnerine baktı. O bir cevap vermeyince soruyu kendisi cevapladı: “Bildiğim kadarıyla en son bir reklam bürosunda çalışıyordu. Tasarım işi. Ya da öyle bir şey işte.”

“Ya da benzeri bir şey,” dedi Harry. Elindeki deftere gelişigüzel notlar alıyordu.

İnsanları sorgularken kullandığı bir teknikti bu. Onlara bakmadığı zaman

rahat konuştuklarından emin olabiliyordu. Eğer söylediklerinin pek de ehemmiyeti olmadığı izlenimini verirse, anında dikkatini çekecek bir şey söyleme isteğiyle dolup taşıyorlardı. Belki de gazeteci olmalıydı. İşe alkollü gelen gazetecilere daha fazla anlayış gösteriliyor olabilirdi.

“Erkek arkadaşı var mıydı?”

Vibeke hayır anlamında başım salladı.

“Beraber olduğu biri?”

Vibeke gergin bir şekilde güldü ve yüzünü duvara doğru çevirdi.

“Biz tüm vaktimizi kapı dinleyerek geçirmiyoruz,” dedi Anders Nygård. “Bunu yapanın bir âşık olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Bilmiyorum,” dedi Harry.

“Bilmediğiniz ortada.”

Harry Anders’in sesindeki sinirli ifadenin farkına varmıştı.

“Ama biz burada yaşıyoruz ve bunun kişisel bir mesele mi olduğunu yoksa etrafımızda canı bir katil mi dolaştığını bilmek istiyoruz.”

“Etrafınızda dolaşan canı bir katil olabilir,” dedi Harry ve kalemini bırakarak beklemeye başladı.

Vibeke Knutsen’in irkildiğini gördü ama Anders Nygård’a konsantre oldu. İnsanlar korktuklarında kendilerini daha çabuk kaybederler. Bu Polis Akademisi’ndeki ilk yılında öğrendiği bir dersti. Polis adayları olarak korkmuş insanları gereksiz yere daha fazla korkutmamaları öğretilmişti ama Harry bunun tam tersinin çok daha yararlı olduğunu görmüştü. Onları heyecanlandırmak daha etkili bir yoldu. Çünkü kızgın insanlar genellikle istemedikleri şeyleri söylerdi, ya da daha doğrusu söylemeyi istemedikleri şeyleri. Anders Nygård boş gözlerle onu süzdü.

“Ama bunu yapanın bir âşık olması ihtimali daha yüksek,” dedi Harry. “Bir âşık veya ilişkisi olan ya da reddettiği birisi.”

“Nedenmiş?” Anders Nygård kolunu Vibeke’nin omzuna attı.

Komik bir poz ortaya çıkmıştı çünkü onun kolları kısa, kızın omuzlarıysa oldukça genişti.

Harry koltuğuna yaslandı.

“İstatistikler. Burada sigara içebilir miyim?”

“Burada sigara içmemeye çalışıyoruz,” dedi Anders Nygård hafif bir gülümsemeyle. Harry paketini pantolonunun cebine geri koyarken Vibeke’nin gözlerini kaçırdığını fark etti.

“İstatistiklerle neyi kastediyorsun?” diye sordu Anders. “Ve seni bu olay için geçerli olduklarını düşündürten şey nedir?”

“Pekala, sorularınızı cevaplamadan evvel, Bay Nygård, istatistiklerle ilgili bir şeyler bilir misiniz? Mesela Gauss dağılımı, anlamlılık ya da standart sapma?” “Hayır, ama ben...”

“Güzel,” diye sözünü kesti Harry. “Çünkü bu olayda ihtiyacınız yok. Tüm dünyadaki yüzlerce yıllık suç istatistikleri bize küçük basit bir şey öğretmiştir, Bay Nygård. Onun tipik bir kurban olduğunu. Ya da tipik bir kurban olmadığını, ona bunu yapanın böyle düşünmemizi istediğini. Bu ilk sorunuzun cevabı. Ve ikincisinin.”

Anders Nygård sinirlendi ve Vibeke’yi bıraktı.

“Bu kesinlikle bilimsel değil. Camilla Loen hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz.”

“Haklısın,” dedi Harry.

“Öyleyse biraz önce neden öyle söyledin?”

“Çünkü sen sordun. Ve eğer soruların bittiyse, belki ben de sorularımı sormaya devam edebilirim?”

Nygård bir şeyler söyleyecekmiş gibi oldu ama sonra fikrini değiştirip öfkeli gözlerle masaya bakmaya başladı. Harry yanlış görmüş de olabilirdi ama Vibeke’nin gamzeleri arasında ufacık bir gülümseme hissetti. “Camilla Loen’in uyuşturucu kullandığını düşünüyor musunuz?” diye sordu Harry. Nygård başım kaldırdı. “Neden böyle düşünecekmişiz ki?”

Harry gözlerini kapatarak beklemeye başladı.

“Hayır,” dedi Vibeke. Sesi yumuşak ve sakindi. “Öyle olduğunu sanmıyoruz.”

Harry gözlerini açtı ve minnettarlıkla ona gülümsedi. Anders Nygård kıza doğru şaşkın bir ifadeyle bakıyordu.

“Kapısı kilitli değildi, öyle mi?”

Anders başıyla onayladı.

“Bu size garip gelmedi mi?” diye sordu Harry.

“Hayır. Ne de olsa evindeydi.”

“Mm. Sizin kapınızda da basit bir kilit var ve ben fark ettim ki siz...” diyerek Vibeke’yi işaret etti, “... beni içeri aldıktan sonra onu kilitlediniz.” “O şu anda biraz endişeli,” dedi Nygård partnerinin dizine dokunarak. “Oslo artık eskisi gibi değil,” dedi Vibeke. Kısa bir an Harry ile göz göze geldi.

“Haklısın,” dedi Harry. “Ve görünen o ki Camilla Loen de sizinle aynı fikirdeymiş. Dış kapısında iki tane kilit ve içeride de emniyet zinciri var.

Bana pek kapısı kilitli olmadan duş alacak birisi gibi gelmedi.”

Nygård omuzlarını silkti. “Kim yaptıysa kilidi açmış olabilir.”

Harry kafasını iki yana salladı. “İnsanlar kilitleri sadece filmlerde açarlar.”

“Belki de evde zaten birisi vardı?” dedi Vibeke.

“Kim?”

Harry sessizce bekledi. Sessizliğin bozulmayacağını düşündüğü anda ayağa kalktı.

“Sizi ifadenizi almak için arayacaklar. Şimdilik, teşekkür ederim.”

Holde durdu ve döndü.

“Bu arada, polisi kim aramıştı?”

“Ben,” dedi Vibeke. “Anders apartman görevlisini almaya indiğinde aradım.” “Onu bulmadan önce, öyle mi? Peki bunu nasıl anladınız?” “Tencereye damlayan kandan.”

“Mm. Kan olduğunu nereden biliyordunuz?”

Anders Nygård abartılı bir şekilde içini çekti ve kolunu Vibeke’nin

boynuna doladı: “Kan kırmızıdır, öyle değil mi?”

“Evet ama,” dedi Harry, “kandan başka kırmızı olan şeyler de vardır.” “Haklısınız,” dedi Vibeke. “ama sadece renginden dolayı değil.” Anders Nygård ona şaşkınlık dolu gözlerle bakıyordu. Gülümsedi, ama Harry onun partnerinin elinden uzaklaştığını fark etti.

“Eskiden bir aşçıyla birlikte yaşıyordum ve birlikte küçük bir lokanta işletiyorduk. O zamanlar yemek hakkında birçok şey öğrenmiştim. Bunlardan bir tanesi kanda albümin olduğu ve 65 dereceden sıcak bir tencere içinde kanın katılaşp küçük parçacıklar haline dönüştüğü idi. Aynen kaynar suda bir yumurtanın kırılması gibi. Anders sudaki parçaların tadına bakıp yumurtaya benzediğini söylediğinde bunun kan olduğunu ve de çok kötü şeylerin olduğunu anlamam fazla uzun sürmedi.

Anders Nygård’ın ağzı açık kalmıştı. Bronz teni birden renk değiştirdi.

“Afiyet olsun,” diye mırıldanan Harry oradan ayrıldı.

CUMA. SUALTI.

Harry tematik barlardan nefret ederdi: İrlanda pubları, üstsüz barlar ya da en kötüsü bir şekilde ünlü olmuş düzenli müşterilerin resimlerinin duvarlarda asılı olduğu türden barlar. Sualtı Barı ise eski ahşap gemilerin romantizmi ve sualtı dalış karışımından oluşan bir deniz temasına sahipti. Ama dördüncü birası bittiğinde, Harry’nin gözü kabarcıkların sesler çıkardığı yeşil suları olan akvaryumları, eski dalış başlıklarını ve gıcırdayan tahtaların yontulmamış yerlerini görmüyordu. Daha kötüsü de olabilirdi. Buraya en son geldiğinde içerideki herkes en sevdikleri operetleri söylemeye başlamıştı; bir an için bütün o müzikallerin aniden ete kemiğe büründüğünü sanmıştı Harry. İçeriye şöyle bir baktı ve bardaki dört müşterinin de şimdilik şarkı söylemeye niyetlerinin olmadığını görüp rahatladı.

“Herkes tatilde mi?” diye sordu barın arkasında ona bira dolduran kıza.

“Saat daha yedi.” İki yüz kron vermiş olmasına rağmen kız ona yüz kron üstü geri para vermişti.

İmkani olsa buraya gelmek yerine Schr0der’e giderdi, ama hayal meyal hatırladığı kadarıyla artık onu oraya almıyorlardı ve nedenini öğrenmek için gitmeye de pek cesareti yoktu. En azından bugünlük. Salı günü orada

yaşadıklarını parça parça hatırlıyordu. Ya da çarşamba mıydı? Bardakilerden birisi Sydney’de silahlı bir adamı vurduğu için “Norveçli Kahraman Polis” olarak televizyonlara çıktığı zamanları hatırlatmıştı. Başka birisi de birkaç laf edip ona isimler takmıştı. Söylediklerinin bir kısmı doğrudu. Sonunda birbirlerinin yakasına mı yapışmıştı? İmkansız değildi bu, ama uyandığında parmaklarında fark ettiği yaralar pekala Dovregata’nın kaldırım taşlarına düşmekle de olmuş olabilirdi. Harry’nin cep telefonu çaldı. Numaraya baktığında bu sefer Rakel olmadığını gördü.

“Selam, şef.”

“Harry? Nerelerdesin?” diyen Bjarne Møller’in endişeli sesi duyuldu.

“Sualtı’ndayım. Ne oldu?” “Ne suyu?”

“Su işte. Tatlı su. Tuzlu su. Limon suyu. Sesin biraz... Nasıl derler? Yorgun gibi geldi.” “Sarhoş musun?” “Yeterince değil.”

“Ne?”

“Yok bir şey. Pilim daha bitmedi, şef.”

“Olay mahallindeki polis memurlarından birisi seni şikayet etmek istedi. Oraya vardığında gözle görülür derecede alkollüymüşsün.” “Neden ‘istedi’ de ‘etti’ değil, anlamadım?” “Çünkü onu yapmaması için ikna ettim. Gerçekten alkollü müydün, Harry?” “Tabii ki de değildim, şef.”

“Bana doğruyu söylediğinden emin misin, Harry?” “Sen doğruyu duymak istediğinden emin misin?”

Harry telefonun diğer ucundaki Møller’in homurdandığını duyabiliyordu. “Bu böyle devam edemez, Harry. Buna bir son vermek zorunda kalacağım.” “Pekala. Beni bu soruşturmadan çekmekle başlayabilirsin.”

“Ne?”

“Ne dediğimi duydun. O piçle beraber çalışmak istemiyorum. Yerime başkasını ver.”

“Elimizde yeterince personel...” “Öyleyse beni kov. Umurumda bile değil.”

Harry telefonunu cebine geri koydu. Møller’in sesinin meme ucunda

titreştiğini hissedebiliyordu. Aslında oldukça hoş bir histi. Bardağında kalan içkiyi tepesine dikti ve yerinden kalktı, sıcak yaz akşamına doğru sendeleyerek ilerledi. Ullevålsveien’de çevirdiği üçüncü taksi durdu ve onu aldı. “Holmenkollveien,” dedi ve terli ensesini arka koltuğun soğuk derisine koydu. Yolda ilerlerken yiyecek arayan kırlangıç sürüsüyle kaplanan gökyüzüne bakıyordu. Artık böcekler çıkmış, kırlangıçlara gün doğmuştu. Bu saatten güneş tamamen batana kadar yaşamaları için gereken yiyeceği bulabileceklerdi. Taksi koyu renk ahşapla kaplı kocaman bir evin önünde durdu. “Devam edeyim mi?” diye sordu taksici. Hayır, burada biraz bekleyeceğiz,” dedi Harry.

Biraz eve baktı. Camda Rakel’i görür gibi oldu. Oleg’in yatma vakti gelmişti.

Muhtemelen yatmamak için huysuzluk yapıyordu çünkü bugün günlerden... “Bugün cuma, değil mi?”

Taksici aynasına dikkatle baktı ve hafifçe evet anlamında başını salladı. Günler. Haftalar. Aman Tanrım, küçükler nasıl da çabuk büyüyorlardı. Uzun zamandır yüzüne çöken ölü görüntüsünden sıyrılıp biraz canlanmak için yüzünü ovuşturdu. Geçen kış o kadar da kötü geçmemişti. Birkaç büyük olayı aydınlatmış, Ellen Gjeltten davasında tanık olarak dinlenmiş, alkolden uzak durmuş ve Rakette çiçeği burnunda âşıklar durumundan birlikte aile meselelerini çözen bir çift haline dönüşmüşlerdi. Ve bu da hoşuna gidiyordu; hafta sonu tatilleri ve çocukların varlığı onu mutlu ediyordu. Mangal yapıyordu. Babası ve Sis’i pazar günleri yemeğe davet etmek, Down sendromlu kız kardeşiyle Oleg’i birlikte oynarlarken görmek hoşuna gidiyordu. Ve en güzeli de: Birbirlerine âşıktılar. Hatta Rakel açık açık söylemese de Harry’nin yanına taşınmasını istiyor gibiydi. Evin kendisi ve Oleg için fazla büyük olduğunu söyleyip duruyordu. Harry ise bunun için mazeretler bulmakta fazla zorlanmıyordu. “Ellen Gjeltten soruşturması bitsin bir bakarız,” demişti. Normandiya’da geçirecekleri tatilde - üç hafta eski bir çiftlikte ve bir hafta nehir gemisinde - buna hazır olup olmadıklarını anlayacaklardı. Her şey o sıralar kötüleşmeye başlamıştı.

Bütün kışı Ellen Gjeltten soruşturması üzerinde çalışarak geçirmişti. Oldukça yoğun. Fazla yoğun. Ama bu Harry’nin bildiği tek çalışma tarzıydı. Ellen Gjeltten onun için sadece bir iş arkadaşı değildi; Harry’nin en

yakın arkadaşı ve sıkı bir dostuydu. Kod adı Prens olan silah kaçakçısının peşinde birlikte üç yıl harcamışlar ve bir beysbol sopası hayatını ondan çalı vermişti. Akerselva'nın kenarında olan olay yerindeki kanıtlar polisin de çok iyi tanıdığı bir Neonazi olan Sverre Olsen'i gösteriyordu. Maalesef ondan bilgi almak mümkün olmamıştı, zira tutuklanması esnasında Tom Waaler'a ateş etmeye kalktığı için başından vurularak öldürüldüğü iddia edilmişti. Bu doğru bile olsa, Harry bu cinayetin arkasındaki kişinin Prens olduğuna inanıyordu ve Møller'i kendi soruşturmasını yapması için izin vermeye ikna etmişti. Olay kişiseldi, bu sebeple de cinayet masasının tüm prensiplerine aykırıydı ama Møller ona diğer soruşturmalardaki başarısını göz önünde tutarak kısa süreli de olsa izin vermişti. Geçen kış nihayet büyük bir gelişme yaşanmış ve Sverre Olsen'i cinayet gecesi Grünerløkka'da cinayet mahallinin birkaç yüz metre ötesinde kırmızı bir arabada birisiyle otururken gören biri ortaya çıkmıştı. Tanığın adı Roy Kvinsvik'ti. Eskiden hüküm giymiş bir Neonazi, şimdiyse Şovuot Tarikatı'nın Philadelphia koluna bağlı bir müritti. Kvinsvik pek de örnek bir tanık sayılmazdı. Ama Harry'nin ona gösterdiği fotoğrafa uzun uzun bakmış ve eliyle göstererek, Evet, Sverre ile arabada olan adam buydu, demişti. Fotoğraftaki adam ise Tom Waaler'di.

Uzun zamandır Waaler'dan şüphelenmesine rağmen bunun doğrulanması onda şok etkisi yaratmıştı. Bu da bölümde daha fazla köstebek olduğu anlamına geliyordu. Prens bu kadar büyük bir şebekeyle çalışırken, kendisine ise yardım eden kimse yoktu. Bu da Harry'nin kimseye güvenemeyeceği anlamına geliyordu. Bu yüzden de Roy Kvinsvik'in ona söyledikleri konusunda ağzını sıkı tutmuştu. Tek bir seferde her şeyi ortaya çıkarmak zorunda olduğunun farkındaydı. Ve olayın köklerinin de her şeyle birlikte gün yüzüne çıkması gerekiyordu; eğer böyle olmazsa işini bitirirlerdi.

Bu sebeple Harry gizli gizli Waaler'a karşı sağlam bir suçlama hazırlamaya başlamıştı. Ancak, kiminle konuşabileceğini bilemiyordu. Her şey düşündüğünden daha zor olacaktı. Gün sonunda herkes eve gittikten sonra arşivlere gömülüyor, karakol içi bilgisayar ağında dolaşıyor, Waaler ile bağlantısı olduğunu bildiği kişilerin e-postalarını ve telefon kayıtlarını çıkarıyordu. Öğleden sonraları Youngstorget yakınlarında arabada Herbert's Pizza salonunu gözetleyerek geçiriyordu. Harry'nin teorisi pizza salonuna sık gelen Neonazilerin gizlice silah kaçırdıklarıydı. Bu teorisine herhangi bir kanıt bulamayınca, bir gölge gibi Waaler ve birkaç meslektaşının peşine

takıldı. Okern'deki atış poligonunda çok zaman geçirdiğini bildiklerine yoğunlaşmıştı. Güvenli bir mesafeden onları takip ediyor, onlar sıcak evlerinde mışıl mışıl uyurlarken, o ayazda arabasında titriyor ve sabaha karşı yorgunluktan bitmiş halde Rakel'e dönüyordu. Birkaç saat uyuduktan sonra yeniden işe gidiyordu. Çok geçmeden Rakel çift vardiya çalıştığı günler kendi dairesinde uyumasını söylemişti. Harry ona bu gece işlerinden kimsenin, polis kayıtlarının, üstlerinin, yani neredeyse hiç kimsenin haberi olmadığından bahsetmemişti. Ve yeniden Broadway oyunlarına başlamıştı.

Bir akşam Herbert's Pizza'da takılmıştı. Başka bir akşam yine, oradakilerle muhabbet ederek bira ısmarlamıştı. Onlar elbette kim olduğunu çok iyi biliyorlardı. Ama beleş bira beleş biraydı. İçiyorlar ve ağızlarını sıkı tutarak sırtıyorlardı. Zamanla onların bir şey bilmediklerini anlamış, ama oraya gitmeye devam etmişti. Tam olarak sebebini bilmiyordu, ama belki de ona bir şeylere, ejderhanın inine yaklaştığı duygusu veriyordu. Tek yapması gereken sabırlı davranmaktı. Beklemesi yeterliydi çünkü ejderha mutlaka inine dönecekti. Ama ne Waaler ne de tanıdıkları hiç oraya gitmemişti. O da böylece yeniden Waaler'ın yaşadığı yeri gözetlemeye dönmüştü. Bir gece eksi yirmi derecede, sokaklar tamamen bomboşken kısa ve ince bir ceket giyen bir adam uyuşturucu müptelalarına has yürüyüşüyle arabasının yanından geçip, Waaler'in evinin girişinde durmuş ve levyeyle kapıyı zorlamaya başlamıştı. Harry orada olduğu açığa çıkmasını diye yerinden kıpırdamamıştı. Levyeyi doğru yerleştiremeyecek kadar kafası iyiydi. Bastırdığında kapının bir kısmı gürültüyle kırıldı. Adam da karların içine yığıldı ve orada kaldı. Birkaç pencerede ışıklar görüldü. Waaler'in dairesinin perdeleri hareket etti. Harry hâlâ bekliyordu. Sıfırın altında yirmi derece. Waaler'in ışığı sönmemişti. Adamsa yerinden kımıldamıyordu. Harry ne halt etmesi gerektiğini düşündü. Cep telefonunun şarjı soğuktan bitmişti. Bu yüzden de acili arayamazdı. Biraz daha bekledi. Dakikalar geçiyordu. Kahrolası müptela. Sıfırın altında yirmi bir. Geberesice müptela. Elbette ki oradan hemen koşup bir hastanenin aciline durumu haber verebilirdi. Kapının girişinde bir hareket gördü. Bu Waaler'di. Sabahlık, bot, kep ve eldivenleriyle oldukça komik görünüyordu. Elinde iki yün battaniye vardı. Waaler'ın battaniyeye sarmadan önce adamın nabzım ve gözbebeklerini kontrol etmesine inanmadı. Waaler öylece durmuş üşümek için ellerini ovuşturuyor arada bir Harry'nin arabasının olduğu tarafa doğru bakıyordu.

Bir kaç dakika geçmeden ambulans gelmişti.

O gece Harry eve gitmiş ve koltuğuna oturup bir sigara yakmış, Raga Rockers ve Duke Ellington dinlemişti. Sonra 48 saattir aynı kıyafetleri giymesine rağmen üstünü değiştirmeden işe gitmişti.

Rakel’le ilk kavgaları Nisan ayının bir gecesinde olmuştu. Birlikte yapacakları bir hafta sonu gezisini son anda iptal etmiş, Rakel de bunun son zamanlarda tutmadığı üçüncü söz olduğunu söylemişti. Oleg’e verilen bir söz, demişti Rakel. Rakel’i, Ellen’in hayatını alanları bulmak yerine, onun ihtiyaçlarını ön plana alması için Oleg’i kullanmakla suçlamıştı. Rakel de Ellen’in bir hayalet haline geldiğini, Harry’nin ölenle öldüğünü, bunun normal olmadığını ve olanları daha da trajik bir hale soktuğunu, bunun ölüsevicilikten bir farkı olmadığını, onu deliye çevirenin Ellen değil, kendi intikam hisleri olduğunu söylemişti. “Çok incindin,” demişti Rakel. “Ve de hayatındaki her şeyin çekip gitmesini ve böylece intikamım daha rahat almayı istiyorsun.”

Harry öfke içinde evden çıkarken pencerenin parmaklıkları arasından kızarmış gözlerle ona bakan pijamaları içindeki Oleg’i görmüştü.

O günden sonra da Ellen’in cinayetinin suçlularını yakalamaya çalışmaktan başka hiçbir şey yapmamaya başlamıştı. Masa lambalarının loş ışığında e-postaları okuyor, evlerin karanlık pencerelerini gözlüyor ve Sofies Gate’deki evinde birkaç saat uyumaya gidiyordu.

Günler uzamaya başlamıştı. Ancak, o henüz araştırmalarında bir ilerleme kaydedememişti. Bir gece, çocukluğunda sürekli gördüğü bir kabus aniden geri donuverdi: Sis’in uzun saçları bir yere takılmıştı ve yüzünde bir dehşet ifadesi vardı. Harry korkudan donakalmıştı. Sonraki gece yine aynı kabus. Ve sonraki gece de.

Taksisini kullanmadığı zamanlarda Malik’s’de içen çocukluk arkadaşı Øystein Eikeland, dağılmış görüldüğünü söyleyerek, onu istediği yere bırakmayı teklif etmişti.

Harry bunu kabul etmemiş, bitkin ve öfkeli bir şekilde sonu gelmeyen arayışına devam etmişti.

Her şeyin ortaya çıkması an meselesiydi. Son ödeme tarihi geçmiş bir

fatura gibi can sıkıcı bir olay her şeyi tetiklemişti. Mayısın sonlarıydı ve Rakel’le birkaç gündür konuşmamıştı. Ofisinde çalan telefonla uyandı. Rakel arayarak seyahat acentasından arayan birisinin Normandiya’daki çiftlik için ödemede bulunmadıklarını hatırlattığını söylemişti. Bir hafta süre tanıyorlardı. Aksi halde çiftliği bir başkasına kiralayacaklardı.

“Cuma son gün,” telefonu kapatmadan önce Rakel’in söylediği son sözler olmuştu. Harry lavaboya gitmiş ve yüzünü biraz soğuk suyla yıkarken aynadaki görüntüsüyle karşılaşmıştı. Islak kumral saçlarının altında kan çanağına dönmüş bir çift göz ve altlarında mor halkalar ve çökmüş avurtlar. Gülmeyi denedi. Sararmış dişleri göründü. Kendini tanıyamıyordu. Evet, Rakel haklıydı, bu son gündü. Kendisi ve Ellen için. Kendisi ve Tom Waaler için.

Aynı gün polis merkezinde yüzde yüz güvendiği tek kişi ve en yakın üstü olan

Bjarne Møller’e gitti. Harry ona her şeyi anlatırken, Møller bazen onaylıyor, bazen de şaşkınlıktan ağzı açık kalıyordu. Neyse ki, demişti, bu onun gücünün yeteceği bir iş değildi ve Harry’nin bu konuyu direk olarak Emniyet Müdürü’yle görüşmesi gerekecekti. Yine de Harry’nin onu görmeye gitmeden önce bir kez daha düşünmesi gerektiğini söylemişti. Harry ise Møller’in köşeli ofisinden çıkıp doğrudan Kiripos’un başındaki adamın oval ofisine gitmişti. Kapıyı çalmış, içeri girerek, Tom Waaler’ı Sverre Olsen ile birlikte gören tanıktan, Olsen’i tutuklarken vuran kişinin de Tom Waaler’dan başkası olmadığı gibi söylemesi gereken her şeyi bir bir söylemişti. Hepsini bu kadardı. Deliliğin kıyısında geçen beş aylık gölge gibi zorlu takibin ardından elindeki tek şey buydu.

Kripas’un başındaki adam Tom Waaler’ın Ellen Gjelten’i öldürmesi için ne gibi bir neden olabileceğini sormuştu.

Harry, Ellen’in elinde tehlikeli bilgiler olduğunu söylemişti. Ellen, Harry’nin telesekreterine Prens’in kim olduğunu bildiğini söyleyen mesajı bıraktığı gece öldürülmüştü. Oslo’nun bütün suç odaklarına silah sağlayan ve kaçakçılığının arkasındaki adamın ismini biliyordu.

“Maalesef ben ona döndüğümde artık çok geçti,” dedi Harry Emniyet Müdürü’nün yüzündeki ifadeyi görünce.

“Peki ya Sverre Olsen?” diye sordu müdür.

“Sverre Olsen’in izini bulduğumuz anda Prens, Ellen’in katilinin ismini bize vermemesi için onu ortadan kaldırdı.”

“Ve bu bahsettiğin Prens de?..”

Harry Tom Waaler’in ismini tekrarlarlarken *Kripos*’un başındaki adam konuşmadan başıyla onayladı: “yleyse içimizden biri. Yani, en iyi dedektiflerimizden biri.”

Sonraki on saniye boyunca Harry kendisini havasız ve sessiz bir boşluktaymış gibi hissetti. Tüm polislik kariyerinin o anda oracıkta bitebileceğim biliyordu. “Pekala, Hole. Atılacak bir sonraki adımın ne olduğuna karar vermeden önce şu bahsettiğin tanıkla görüşmem gerekecek.” Müdür ayağa kalktı.

“Unutma, aksi söylenmedikçe bu olay ikimizin aramızda kalacak.”

“Daha ne kadar burada kalacağız?”

Harry taksicinin sesiyle irkildi. Uyuyakalmıştı.

“Geri dön,” dedi ve son kez evin dışındaki ahşap kaplamaya baktı.

Kirkeveien’e geri dönerlerken cep telefonu çaldı. Arayan Beate’di.

“Sanırım cinayet silahını bulduk,” dedi. “Ve haklısın. Bir tabanca.”

“O halde, ikimize de tebrikler.”

“Bulmak pek de zor olmadı. Lavabonun altındaki pteydi.” “Markasıyla numarası ne?” “Glock 23. Numarası silinmiş.” “Peki ya silinme izleri?”

“Eğer bu aralar Oslo’da el koyduğumuz silahlarla aynı mı diye merak ediyorsan, evet yle.”

“Anlıyorum.” Harry cep telefonunu sol eline aldı. “Anlamadığım şey ise neden arayıp tüm bunları bana anlattığın. Bu soruşturmaya ben bakmıyorum.”

“Ben senin kadar emin değilim. Mller’in dediğine... “

“Mller’in de bütün Oslo Polis Teşkilatı’nın da canı cehennemel!”

Harry bile kendi kulak tırmalayan sesinden rahatsız olmuştu. Dikiz aynasından taksicinin çatık kaşlarını fark etti.

“Kusura bakma, Beate. Ben... Orada mısın?”

“Hı hı.”

“Şu an pek kendimde değilim.”

“Sorun değil. Bekleyebilir.” “Ne bekleyebilir?” “Acelesi yok.” “Hadi kes şunu.” Beate içini çekti.

“Camilla Loen’in gözkapağının üzerindeki şişliği fark etmiş miydin?” “Aslına bakarsan evet.”

“Ben katilin ona vurmuş olabileceğini düşünüyordum, ya da düşünce olduğunu. Ama o bildiğimiz bir şişlik değilmiş.”

“Nasıl?”

“Patolog oraya bastırınca bir kaya gibi sert olduğunu gördü. Gözkapağını kaldırdığında gözünün üzerinde ne buldu dersin?” “Bilemiyorum. Ne?” diye sordu Harry.

“Yıldız şeklinde kesilmiş küçük kırmızımsı bir değerli taş. Biz elmas olduğunu düşünüyoruz. Buna ne diyorsun bakalım?”

Harry derin bir nefes aldı ve saatine baktı. Sofie’de içki servisinin bitmesine hâlâ üç saat vardı.

“Bu benim soruşturmam değil,” dedi ve telefonunu kapattı.

CUMA. SU.

Bir kuraklık var, ama ben o polisin su deliğinden çıkıp geldiğini gördüm. Susuz kalmışlara su. Yağmur suyu, nehir suyu, rahim suyu. O beni görmedi. Ullevålsveien ‘de sendeleyerek ilerledi ve bir taksi çevirmeye çalıştı. Kimse onu almak istemedi. Onu nehrin karşısına geçirecek bir sandalcı bulamayan sabırsız tiplere benziyordu. Bunun neye benzediğini az çok bilirim. Beslediklerin tarafından kovalanmak. Hayatta bu kez sen yardıma muhtaç olduğunda geri çevrilen olmak. Üzerine tükürüldüğünü hissetmek ve senin tüküreceğin kimse olmadığını görmek. Sessizce ne yapman gerektiğini düşünmek. Buradaki paradoks şu ki sana acıyan taksi şoförü, kestiğin gırtlak

onun.

SALI. KOVULMA.

Harry dükkanın arka tarafına yürüdü ve süt dolabının cam kapısını açıp içine doğru eğildi. Terli tişörtünü yukarı doğru sıyırdı ve gözlerini kapatıp serin havayı teninde hissetti.

Hava tahminlerine göre tropik bir gece olacaktı ve markette ızgaralık yiyecek, bira ve soda alan sadece birkaç müşteri vardı.

Harry onu saçının renginden tanımıştı. Et reyonunda sırtı Harry'ye dönük şekilde duruyordu. Geniş kalçaları kotunu mükemmel bir şekilde dolduruyordu. Arkasını döndüğünde aynı leopar desenli olanı gibi daracık olan zebra desenli bir bluz giydiğini gördü. O sırada Vibeke Knutsen fikrini değiştirdi ve pişmiş sığır etlerim geri koyup, alışveriş arabasını derin dondurucu reyonuna sürdü ve iki paket morina balığı filetosu aldı.

Harry tişörtünü indirdi ve dolabın cam kapısını kapattı. Süte ihtiyacı yoktu. Et ya da morina balığı da istemiyordu. Aslında pek bir şey istediği söylenemezdi. Yenecek bir şeyler olsun yeterdi. Aç olduğundan değil ama midesi boş kalmasın diye. Önceki gece midesi sorun çıkarmaya başlamıştı. O da tecrübelerinden biraz bir şeyler yemezse, bir damla bile alkol alamayacağım biliyordu. Alışveriş arabasında bir tane tahıl ekmeği ve yolun üzerindeki Vinmonopol'den bir şişenin olduğu kahverengi bir kese kağıdı vardı. Arabaya yarım bir piliç, altı şişe Hansa koydu ve meyve reyonunda biraz oyalandıktan sonra kasa sırasında Vibeke Knutsen'in hemen arkasında sıraya girdi. Bunu kasten yapmamıştı, ama belki tamamen şans da denemezdi. Hafif yan dönerek bir yerlerden gelen kokudan dolayı yüzünü buruşturdu.

Harry'nin pek de göz ardı edebileceği bir olasılık değildi bu. Vibeke kasadaki kızdan yirmi paket Prince Mild sigarası istedi. "Bırakmaya çalışıyorsun sanıyordum."

Vibeke şaşkınlıkla ona doğru döndü ve şöyle bir süzdükten sonra üç farklı şekilde gülümsedi. İlki kısa ve otomatik bir gülümsemeydi. Sonraki tanıdığı için. Ve sonraki de ödemesini yaptıktan sonra meraktan dolayı. "Ve sanırım siz de' bir parti veriyorsunuz," dedi kız. Aldıklarını plastik torbaya

koyuyordu.

“Onun gibi bir şey,” diye mırıldandı Harry gülümsemesine karşılık vererek. Kız başını yana çevirdi. Zebra çizgileri de onunla birlikte hareket ediyordu. “Çok misafir mi var?” “Birkaç tane. Hepsi de davetsiz.”

Kasadaki kız parasının üzerini Harry’ye verdi. Harry de Selamet Ordusu² yardım kutusunu başıyla işaret etti.

“Onlara pekala kapıyı gösterebilirsin, değil mi?” Kızın gülümsemesi gözlerine de yansımıştı.

“Tabii ki. Ama bunlar öyle kurtulması kolay türden misafirler değil.” Torbalarını kaldırıncı, Jim Beam şişesi altılı pakete neşeyle çarpıyordu. “Aha, eski meyhane arkadaşları?”

Harry bu kez kıza daha uzun baktı. Ne dediğini biliyor gibi görünüyordu. Bu ona daha da garip gelmişti çünkü beraber yaşadığı adam oldukça mazbut birine benziyordu. Ya da daha doğrusu onun gibi mazbut birinin böyle bir kızla yaşaması garipti.

“Hiç arkadaşım yok,” dedi.

“O zaman bir kadın. Hani şu bir türlü peşini bırakmayanlardan.”

Kıza kapıyı tutmak istemişti ama kapı kendi kendine açılmıştı. Harry daha önce burada yüzlerce kez alışveriş etmişti oysa. Kaldırımında bir süre durdular.

Harry ne diyeceğini bilemiyordu. Belki de bu yüzden ağzından şöyle bir şey çıktı:

“Üç kadın. Belki yeterince içersem hepsi peşimi bırakır.”

“Efendim?”

Gözlerine gelen güneş ışığını engelledi.

“Bir şey yok. Sadece sesli düşünüyordum. Yani, düşünmüyordum... ama yine de sesli bir şekilde, boş boş konuşuyorum işte, sanırım, benim...”

Kızın neden hâlâ orada durduğuna bir anlam veremiyordu.

“Bütün hafta sonu merdivenlerden bir aşağı bir yukarı inip çıktılar,” dedi.

“Kim?” “Polisler.”

Harry Camilla Loen’in dairesine gideli bir hafta sonu geçtiği bilgisini yeni yeni özömsüyordu. Dükkanın vitrinine yansıyan görüntüsünü yakalamaya çalıştı.

Koca bir hafta sonu mu? Acaba şu an nasıl görünüyordu?

“Bize hiçbir şey söylemiyorlar,” dedi. “Gazetelerde de ellerinde hiçbir ipucu olmadığı yazıyor. Bu doğru mu?”

“O soruşturmaya ben bakmıyorum,” dedi Harry.

“Doğru.” Vibeke başıyla onayladı. Sonra gülümsedi. “Biliyor musun?”

“Neyi?”

“Aslında, belki de daha iyi olmuştur.”

Harry ne demek istediğini anlayana kadar birkaç saniye geçmişti. Güldü. Gülmesi bir süre sonra yerini öksürüğe bıraktı...

“Daha önce alışveriş ederken seni hiç burada görmedim,” dedi normale dönünce.

Vibeke omuz silkti. “Kim bilir? Belki yakında yine karşılaşırız.”

Kız ona mutlulukla gülümsedi ve yoluna devam etti. Elindeki torbalar ve kalçaları iki yana sallanıyordu.

Evet, sen, ben ve bir de uçan bir fil.

Harry düşüncelere dalmıştı ve bir an için yüksek sesle düşünmüş olmaktan korktu. Sofies Gate’deki apartmanın girişindeki dış merdivenlerde ceketini omzuna atmış bir adam elini karnına bastırmış oturuyordu. Gömleğinin önünde ve koltuk altlarında ter izleri oluşmuştu. Harry’yi görür görmez ayağa kalktı. Harry derin bir nefes alıp kendini olacaklar için hazırladı. Onu bekleyen Bjarne Møller’di.

“Aman Tanrım, Harry.”

“Sana da aman Tanrım, şef.”

“Nasıl göründüğünün farkında mısın?”

Harry anahtarlarını çıkardı. “Formumun zirvesinde olduğum söylenemez.”

“Hafta sonu boyunca cinayet soruşturmasına yardım etmen söylenmişti ama senden tek bir haber bile alamadım. Bugün işe bile gelmedin.”

“Uyuyakalmışım, şef. Bu da fazla yalan sayılmaz hani.”

“Belki sadece cumaları işe geldiğin diğer tüm haftalar boyunca da uyuyakalmışsındır, ne dersin?”

“Belki de. İlk haftadan sonra biraz başımı kaldırdım ve birisinin adımı izinliler listesine koyduğunu söylediler. Sanırım o sendin.”

Harry ayaklarını sürüyerek koridorda ilerlerken, Møller hemen ensesinde peşinden geliyordu.

“Bana başka seçenek bırakmadın,” dedi Møller homurdanarak. Elini karnında tutuyordu. “Tam dört hafta, Harry!” “Bir saniye bana bakar mısın?..”

“Ve nerede olduğun hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu!” Harry anahtarı zorlukla yuvasına soktu. “Şimdi geliyor, şef.”

“Ne geliyor?”

“Nerede olduğum hakkında bir fikir. İçeride.”

Harry iterek kapıyı açtı ve bira, sigara izmariti ve kokmuş çöpten oluşan keskin bir koku onları karşıladı.

“Buseydin kendini daha mı iyi hissederdin?”

Harry içeri girdi, ardından da Møller çekingen adımlarla onu izledi.

“Ayakkabılarını çıkarmana gerek yok, şef,” diye bağırdı mutfaktan Harry.

Møller gözlerini açmış, boş şişelere ve izmarit dolu kül tablalarına ve eski plaklara basmamaya gayret ederek salonda ilerlemeye çalışıyordu.

“Dört haftadır burada içiyor musun yani, Harry?”

“Bazen ara veriyorum, şef. Sonuçta tatildeyim, değil mi? Geçen hafta çok az içtim mesela.”

“Sana kötü haberlerim var, Harry,” diye bağırdı Møller camı açmaya çalışırken. Üçüncü itişinde cam birden açıldı. Homurdanarak kemerini gevşetti ve pantolonunun üst düğmesini açtı. Arkasını döndüğünde, Harry elinde bir şişe açılmış viski ile salondaydı.

“Durum bu kadar kötü, ha?” dedi Harry, başmüfettişin gevşettiği kemerini işaret ederek. “Kemerle mi döveceksin, tecavüz mü edeceksin?” “Sindirim yavaşlaması,” dedi Møller.

“Mm.” Harry viski şişesinin kapağını kapattı. “Komik geldi bu bana. Sindirim yavaşlaması. Benim de midemle biraz problemim var. Yenilenleri sindirmek on iki ile yirmi dört saat arası bir zaman sürer. Herkes için bu böyledir. Kim olursa olsun, ne yenirse yensin. Biraz ağrı yapabilir ama bağırsakların bundan fazlasına ihtiyacı yoktur.”

“Harry... “

“Bir bardak ister misin, şef? Tabii temiz olması zorunlu değilse.” “Sana her şeyin bittiğini söylemeye geldim, Harry.” “İstifa mı ediyorsun?” “Yeter artık!”

Møller masaya öyle sert vurdu ki boş şişeler fırladı. Ardından yeşil koltuğa çöktü. Eliyle yüzünü ovuşturdu.

“Seninkini kurtarmak için kendi işimi defalarca riske attım, Harry. Hayatımda bana senden daha yakın olan insanlar var. Onların geçimlerini sağlamak zorundayım. Buraya kadar, Harry. Sana daha fazla yardımcı olamam.”

“Pekala.”

Harry kanepeye oturdu ve bardaklardan birine viski koymaya başladı. “Kimse senden yardım falan istemedi, şef, ama yine de teşekkürler. Yaptığın kadarı için. *Skal.*”

Møller derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

“Biliyor musun, Harry? Bazen bu dünyadaki en kendini beğenmiş, en bencil ve en geri zekalı herifin teki haline dönüşüveriyorsun.”

Harry omuzlarını silkti ve bardağındaki içkiyi bir dikişte bitirdi.

“İşten çıkarılmana dair belgeleri imzaladım,” dedi Møller.

Harry bardağını tekrar doldurdu.

“Müdürün masasındalar. Tek eksik olan şey onun imzası. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun, Harry?”

Harry başıyla onayladı. “Gitmeden önce bir yudum bir şeyler içmek istemediğine emin misin, şef?”

Møller ayağa kalktı. Odanın kapısında durakladı.

“Seni bu halde görmenin beni ne kadar incittiğini bilemezsin, Harry. Rakel ve işin sahip olduğun her şeydi. Önce Rakel’den oldun. Şimdi de işinden.” Her ikisini de tam olarak dört hafta önce kaybettim, diye geçirdi kafasından

Harry.

“Çok üzgünüm, Harry.”

Møller çıkarken kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

Kırk beş dakika sonra Harry koltukta sızmıştı. Ziyaret gelenler olmuştu ama o üç kadın değil. Kripos’un başındaki adam. Tam olarak dört hafta ve üç gün önce. Fazla susayanlar için polis merkezine iki adım mesafede ve alt tabaka insanlara da tehlikeli derecede yakın bir bar olan Boxer”da buluşmayı isteyen Emniyet Müdürü’nün kendisi olmuştu. Sadece o, Harry ve Roy Kvinsvik. Harry’ye her şeyi mümkün olduğunca resmiyetten uzak yollardan hallederlerse manevra yapabilmesine imkan olacağını söylemişti. Harry’nin manevra imkanı hakkında bir şey söylememişti.

Sözleştikleri saatten on beş dakika kadar sonra Harry Boxer”a geldiğinde Emniyet Müdürü arka masalardan birine oturmuş bira içiyordu. Harry ince ve otoriter burnunun her iki tarafındaki oyuklarda parlayan mavi gözleriyle kendisine baktığını hissedebiliyordu. Gür beyaz saçları ve dik bir duruşu vardı. Yaşına göre zayıf sayılırdı. Müdür hani şu gençliğini hiç hayal bile edemediğin altmışlıklardan birisiydi. Ya da yaşlılığını. Cinayet masasında ona Başkan diyorlardı. Bunun sebebi bir oval ofisinin olması ve de genellikle özel günlerde başkanlar gibi konuşmasıydı. Ama şimdiki durum ‘mümkün olduğunca resmiyetten uzak’ olmalıydı. Müdürün varla yok arasındaki dudakları kıpraştı. “Tek basmasın.”

Harry garsondan bir Farris maden suyu istedi ve masada duran m n n n  n sayfasına göz atarak sanki öylesine s yl yormuŗ gibi şöyle dedi: “Fikrini deęiŗtirdi.” “Tanığın fikrini mi deęiŗtirdi?”

“Evet.”

Kripos’un baŗı birasından bir yudum aldı.

“Beŗ ay boyunca şahitlik yapacağını s ylemiŗti,” dedi Harry. “En son da iki gün önce. Sence domuz budu iyi midir?” “Ne dedi?”

“Onunla bugünkü Philadelphia toplantısından sonra buluŗmaya karar verdik. Oraya gittiğimde fikrini deęiŗtirdięini ve Sverre Olsen ile birlikte arabada gördüğü kiŗinin Tom Waaler olduğu hakkındaki g r ŗ nden vazgeçtiğini söyledi.” Emniyet Müdürü gözlerini ayırmadan Harry’ye bakıyordu. Sonra paltosunun kolunu sıyrarak kol saatine baktı. Harry bunun buluŗmalarının bittiği anlamına geldiğini d ŗ nd .

“ yleyse tanığının gördüğü kiŗinin Tom Waaler değil de bir baŗkası olduğunu d ŗ nmekten baŗka bir çaremiz yok. Sen ne dersin?” Harry yutkundu. Tekrar yutkundu. M n ye baktı. “Domuz budu. Sanırım domuz, evet.”

“Elbette. Ama ben gitmek zorundayım, sen yine de söyle benim hesabıma yazsınlar.”

Harry hafifçe gülümsedi. “ ok nazıksınız, efendim, ama dürüst olmak gerekirse yine de hesabın bana kalacağı gibi bir his var içimde.”

Emniyet Müdürü kaŗlarını çattı ve konuŗtuęunda bu kez sesinden sinirlendiği anlaŗılıyordu.

“Sana karŗı tamamen açık olmamı ister misin, Hole? Sen ve M fettiŗ Waaler’in birbirinizi görmeye bile tahammül edemediğinizi herkes biliyor. Bu iğrenç suçlamalarla geldiğin ilk andan itibaren kiŗisel nefretinin olayları değerlendirmene etki etmesine izin verdiğinden ř phelenmiŗtim. Oturduğum yerden de bu ş phemini doğru çıktığından baŗka bir şey göremiyorum.”

Emniyet Müdürü daha bitmemiŗ birasını masanın ortasına itti, kalktı ve önünü ilikledi.

“Bu sebeple sana karŗı kısa ve umarım öz bir şekilde açıklayabilirim

bunu, Hole. Ellen Gjeltlen'in cinayeti çözülmüş ve artık soruşturma da kapanmıştır. Daha ileri bir soruşturma yapılabilmesi için ne sen ne de bir başkası sağlam kanıtlar öne süremediğinden, eğer tekrar bu davayla ilgili olarak bir şeyler yaptığını duyarsam, bunu emre itaatsizlik olarak değerlendirip işten çıkarılman için gereken tüm evrakı imzalayıp Polis Atamaları Komisyonu'na bizzat ve derhal ulaşmasını sağlarım. Bunu yolsuzluğa bulaşmış polis memurlarını görmezden gelmek istediğim için değil, polis teşkilatının moralini belli bir seviyede tutmak görevim olduğu için yapıyorum. Bu yüzden de ortada bir sebep yokken polislerimizin yalancı çobanlığa soyunmalarına göz yumamayız. Müfettiş Waaler'a karşı yaptığınız bu suçlamalara devam etmek için en ufak bir teşebbüste dahi bulunduğunuzu öğrenirsem, derhal açığa alınacak ve dava da SEFO'ya havale edilecek. “Hangi dava?” diye sordu Harry yumuşak bir sesle. “Waaler - Gjeltlen davası mı?”

“Hole - Waaler davası.”

Emniyet müdürü çıktıktan sonra Harry oturmuş yarım kalan biraya bakıyordu. Kripos'un başı ne diyorsa aynen öyle yapabiliirdi, ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Her şey bitmişti. Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmış ve artık polis teşkilatı için de tehlikeli olmaya başlamıştı. Paranoyak bir hain, saatli bir bomba. İlk fırsatta ondan kurtulacaklardı. Bu fırsatı onlara tanımak tamamen Harry'ye bağlıydı.

Garson kız elinde; Farris maden suyuyla gelmiş ve ona bir şey yemek isteyip istemediğini sormuştu. Ya da içecek bir şey. Kafasındaki düşünceler birbiriyle çarpışırken Harry dudaklarını ıslatmıştı. Onlara bu fırsatı vermek tamamen Harry'ye kalmıştı; diğerleri gerisini kolayca hallederdi.

Farris şişesini kenara itti ve garsonun sorusunu cevapladı. Bu dört hafta ve üç gün önce olmuştu ve her şey o zaman başlamış ve bitmişti.

İkinci Bölüm

SALI VE ÇARŞAMBA. ÇİN ASLANI ‘CHOW CHOW’

Salı günü Oslo’daki hava sıcaklığı gölgede 29 dereceye ulaşmıştı ve saat üç olduğunda ofis çalışanları çoktan Huk ve Hvervenbukta’daki kumsalların yolunu tutmuşlardı. Turistler akın akın Aker Brygge ve Frogner parklarındaki açık hava restoranlarına doluşuyor, terle kaplanmış vaziyette Anıt’ın önünde fotoğraflar çekip rüzgarın yardımıyla birkaç damla su gelir diye hemen kendilerini fiskiyeinin önüne atıyorlardı.

Turistlerin olmadığı yerler daha sakindi. Hayat oralarda ağır çekim ilerliyordu. Bağırılarını açmış yol işçileri makinelerine yaslanmış, Riks Hastanesi inşaatının çevresindeki iskelede duvar ustaları boş sokaklara bakıyor, taksi şoförleri gölgeye arabalarını çekmiş gruplar halinde Ullevålsveien’deki cinayetten bahsediyorlardı. Sadece Akersgata’da bir hareketlilik gözleniyordu. Sansasyon arayan ucuz gazeteler aptal mevsim haberleri yayınlıyor ve son öldürme olayından bir şeyler çıkarmaya çalışıyorlardı. Birçok çalışanı tatilde olan editörler staj yapan gazetecilik öğrencilerinden tutun da, işsiz kalmış politika yorumcularına kadar ellerinde kim varsa bu olayı araştırmak için gönderiyorlardı. Sadece kültür-sanat muhabirleri bu sıralar kaytarabiliyordu.

Etraf hâlâ normalden daha sessizdi. Belki de bunun sebebi *Aftenposten*’in Akersgata’daki yerinden, merkeze ve genelde diğer gazetelere yakın bir bölgede Post Binası, *Aftenposten* Binası, ya da Post Giro Binası denilen yere taşınmış olmasıydı. Adı her ne olursa olsun, mavi gökyüzüne doğru yükselen gökdelenlerin küçük şehirlere özgü sevimsiz bir versiyonuydu. Bjørvika’daki inşaat sahasının üzerindeki san ve kahverengi renklerdeki dev yapı biraz düzeltilmişti, ama şu an için polis muhabiri Roger Gjendem’in tek manzarası uyuşturucu müptelalarının uğrak yeri olan Plata Meydanı ve Cesur Yeni Dünyalarına³ uçma umuduyla kulübelerin arkasında kafayı buldukları bir alandı. Birkaç kez acaba Thomas orada mı diye aşağıya bakarken bulmuştu kendini. Ama Thomas, Ullersmo cezaevinde geçen kış bir polisin evine girme teşebbüsünden dolayı aldığı, cezasını çekiyordu. Bir insan ne kadar ileri gidebilir ki? Ya da ne kadar çaresiz kalabilir? Ama kesin olan tek şey, aşağıya baktığında küçük kardeşinin koluna aşırı doz enjekte ederken

görmeyecek olmasıydı.

Aftenposten henüz resmi olarak bir polis muhabiri atamış değildi. Sonuncusu da masrafları azaltma bahanesiyle tazminatla çıkarılmış ve o da bunu hemen kabul edip oradan ayrılmıştı. Ondan sonra cinayet haberleri haber turu sayfasında yayınlanmaya başlamış ve bu da gerçekte Roger Gjendem'in sadece muhabir maaşıyla polisiye olaylar editörü olması anlamına geliyordu. Elleri klavyenin üzerinde, gözleri ekran koruyucu yaptığı gülümseyen bir kadın resminde, aklıysa bavullarını toplayıp onu ve Seilduksgata'daki dairesini üçüncü kez terk eden kadındaydı. Bu kez Devi'nin geri dönmeyeceğini ve artık oradan taşınma vaktinin geldiğini biliyordu. Özelliklere girip ekran koruyucuyu kaldırdı. Bu bir başlangıçtı. Bir eroin soruşturması üzerinde çalışması gerekiyordu ama o bunu sürekli erteliyordu. Bu ona iyi geliyordu çünkü uyuşturucular hakkında yazmaktan nefret ediyordu. Devi bunun sebebinin Thomas olduğunda ısrarlıydı. Roger hem Devi hem de Thomas'ı kafasından uzaklaştırmaya ve yazması gereken şeye odaklanmaya çalıştı. Ullevålsveien'deki cinayetle ilgili detayları özetliyor ve yeni gelişmeler, kanıtlar ya da bir iki yeni şüpheli çıkmasını ümit ediyordu. Bu kolay bir iş olacaktı. Her yönüyle polis muhabirlerinin iştahım kabartan bir haberdı. 23 yaşında genç bir kadın bir cuma günü güpegündüz kendi dairesinin duşunda vurulmuştu. Evin çöp kutusunda bulunan silah da cinayet silahıydı. Komşular bir şey görmemiş, o sırada oralarda dolaşan hiçbir yabancı dikkati çekmemiş ve komşulardan sadece bir tanesi silah sesine benzer bir şey duyduğunu söylemişti. İçeri zorla girildiğine dair bir iz olmadığı için polis Camilla Loen'in katili içeri kendisinin davet ettiği sonucuna varmıştı ama arkadaş çevresinde ve tanıdıkları arasında şüpheli görünen kimse olmadığı gibi hepsi de olay sırasında nerede olduklarını sağlam bir şekilde kanıtlayabiliyordu. Leo Burnett's reklam ajansında grafikerlik yapan Camilla Loen'in Kunsternes Hus'un önünde saat 06:00'da iki arkadaşıyla buluşmak için işten

04:15'te ayrıldığı düşünülürse, eve birini davet etmiş olması da pek muhtemel görünmüyordu. Birinin Camilla'nın zilini çalıp, sahte isim vererek yukarıya çıkması da pek olası görünmüyordu, zira aşağıdaki girişte video kameralı bir interkom vardı.

Haber masasının “Psikopat Katil” ve “Komşusu Kanı Tattı” gibi

manşetler atması zaten yeterince kötüyken, sızan iki detay şöyle başlıklar atılmasına sebep olmuştu: “Camilla Loen’in Parmağı Koparılmış” ve “Gözkapağının Altında Kırmızı Elmas Bir Yıldız Bulundu”.

Roger Gjendem olaya dramatik bir boyut katmak için olanları geniş zamanla anlatıyordu, ancak bir süre sonra elindeki malzemenin buna uygun olmadığını fark etti ve yazdığı her şeyi sildi. Bir süre başını ellerinin arasına alıp oturduktan sonra ekrandaki Çöp Kutusu ikonuna tıkladı ve imleci “Çöp Kutusunu Boşalt” ibaresinin üzerine getirdi ve durdu. Kızın onda kalan son fotoğrafıydı. Evde ondan kalan izlerin hepsi silinmişti. Kızın kokusu sindiği için giymekten hoşlandığı kazağı bile yıkamıştı. “Güle güle,” diye fısıldadı ve tıkladı.

Yazının girişini tekrar okudu ve “Ullevålsveien’i” “Kurtarıcılarımızın Mezarlığı” ile değiştirdi - böyle daha iyi olmuştu. Sonra yazmaya koyuldu. Bu kez daha iyi gidiyordu.

Saat 07:00’da güneş bulutsuz gökyüzünde sıcaklığını hâlâ hissettiriyor olmasına rağmen insanlar istemeye istemeye evlerinin yolunu tutmaya başlamıştı. Saat

08:00 olmuştu ve sonra 09:00. Açık hava restoranlarındaki garsonlar sıkıntıyla ellerini ovuştururken, güneş gözlüğü takmış insanlar hâlâ dışarıda bira içiyorlardı. Saat 09:30’u gösteriyordu. Ullernåsen üzerindeki kırmızıya çalan güneş bir süre sonra ufuk çizgisinin arkasında kayboldu. Sıcaklıksa hâlâ devam ediyordu. Tropik bir geceydi ve insanlar lokanta ve barlardan yataklarında uyuyamamak ve ter içinde kalmak için evlerine dönüyorlardı.

Akersgata’da gazetenin baskı saati yaklaşıyordu ve editörler toplanmış birinci sayfaya son şeklini vermeye çalışıyorlardı. Polisten gelen yeni bir açıklama yoktu. Bilgi vermek istemediklerinden değildi bu. Sanki cinayetin ardından daha sadece dört gün geçmesine rağmen hakkında söyleyebilecekleri bir şey kalmamış gibi görünüyordu. Öte yandan, bu sessizlik Gjendem ve arkadaşlarına spekülasyon yapmak için daha çok fırsat tanıyordu. Şimdi yaratıcı olma vaktiydi.

Hemen hemen aynı saatlerde Oppsal’da sarı ahşap kaplamalı ve elma bahçesiyle çevreli bir evin telefonu çaldı. Beate Lønn çarşafın altından kolunu uzattı ve onu uyandıranın bir alt kattaki annesi olup olmadığını merak

etti. Büyük ihtimalle o olmalıydı.

“Uyuyor muydun?” dedi boğuk bir ses.

“Hayır,” dedi Beate. “Uyuyabilen var mı?”

“Haklısın. Ben de şimdi uyandım.”

Beate yatağında doğruldu.

“Nasıl gidiyor?”

“Ne diyebilirim ki? Biraz... evet, kötü gibi sanırım.”

Sessizlik oldu. Harry’nin sesini Beate için böylesine uzak kılan telefon hatları değildi.

“Adli tıptan bir şey çıktı mı?” “Gazetelerde okudukların,” dedi. “Hangi gazeteler?”

Beate içini çekti. “Yani zaten bildiğin şeyler. Evden parmak izleri ve DNA örnekleri topladık, ama şimdilik katille direk bağlantısı olabilecek bir şeye ulaşamadık.”

“Bunun kasten adam öldürme olup olmadığını bilmiyoruz,” dedi Harry.

“Kasten,” diye esnedi Beate.

“Elmasın nereden geldiğini bulabildiniz mi?”

“Üzerinde çalışıyoruz. Konuştuğumuz kuyumcular kırmızı elmasların oldukça yaygın olduğunu söylüyor, ama Norveç’te pek kullanılmıyormuş. Elmasın Norveç’teki bir kuyumcudan alınmış olması ihtimalinin zayıf olduğunu söylüyorlar. Dışarıdan geldiyse, bu zanlının da bir yabancı olduğu ihtimalini kuvvetlendirir.” “Mm.”

“Ne oldu, Harry?”

Harry gürültüyle öksürdü. “Olayların gerisinde kalmamaya çalışıyorum.” “Son konuştuğumuzda bu benim soruşturmam değil, diyordun.”

“Değil zaten.”

“Öyleyse ne istiyorsun?”

“Bir kabus gördüm ve uyandım.”

“Gelip üstünü mü örtmemi istiyorsun?”

“Hayır.”

Yeniden sessizlik oldu.

“Rüyamda Camilla Loen’i gördüm. Ve şu bulduğunuz elması.”

“Ah, öyle mi?”

“Evet. Sanırım bunun bir anlamı var.” “Ne demek istiyorsun?”

“Pek emin değilim ama eskiden ölülerin gözlerine gömülmeden evvel madeni para koyduklarını biliyor muydun?”

“Hayır.”

“Ruhunun ölüler diyarına ulaşabilmesi için sandalcıya vermesi gereken ücret olarak. Eğer oraya ulaşamazsa, ruhunun asla rahata kavuşamadığına inanırlarmış. Bunu bir düşün.” “Fikrin için teşekkürler, ama ben hayaletlere inanmam, Harry.” Harry cevap vermedi. “Başka bir şey?” “Küçük bir soru. Büyük Şefin tatile bu hafta mı çıkıyor?”

“Evet, doğru.”

“Düşündüm de belki ne zaman... geri geleceğini de biliyorsundur?” “Üç hafta sonra. Peki ya sen?” “Peki ya ben?”

Beate yanan çakmağın sesini duydu. İçini çekerek: “Peki ya sen ne zaman geri döneceksin?”

Harry’nin sigarasından bir nefes çekişini, nefesini biraz tuttuktan sonra dumanı üfleyişini dinledi :”Biraz önce hayaletlere inanmadığını söylemedin mi sen?” Beate telefonu kapatırken, Bjarne MØller karın ağrısıyla uyandı. Sabah 06:00’a kadar yatakta bir o tarafa bir bu tarafa dönüp durmuştu. Sonunda pes edip kalktı. Kahve içmeden zengin bir kahvaltı yaptı ve kendini hemen daha iyi hissetti. Polis merkezine vardığında saat sekizi biraz geçiyordu ve hiç ummadığı bir şekilde ağrısı falan kalmamıştı. Asansörle ofisine çıktı ve ayaklarını masanın üzerine atarak, kahvesini yudumlayıp günün gazetelerini okuyarak bunu kutlamak istedi.

Dagbladet gazetesinde “Gizli Âşık Olabilir mi?” başlığının altında Camilla Loen’in gülümserken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Verdens Gang’te

de aynı fotoğraf farklı bir başlıkla verilmişti: “Falda Kıskançlık Görülüyor”. Sadece Aftenposten’de yayınlanan yazı gerçeklerle ilgileniyordu. Møller başını iki yana salladı, saatine baktı ve telefonu kapıldığı gibi Tom Waaler’ın numarasını çevirdi. Zamanlama mükemmeldi. Bu soruşturmayla ilgili dedektiflerle yaptığı toplantısı yeni bitmişti.

“Henüz önemli bir gelişme yok,” dedi Waaler. “Kapı kapı dolaşıp bütün komşulardan bilgi toplamaya çalışıyoruz. Çevredeki tüm dükkanlarla konuştuk. O sırada olay yerine yakınarda bulunan taksileri kontrol ettik, muhbirlerle konuştuk ve de sicili hafif bozuk olan arkadaşlarının hepsinin olay sırasında yaptıklarını söyledikleri şeyleri kontrol ettik. Elimizde hiç şüpheli yok ve doğruyu söylemek gerekirse katil bildiğimiz biri değil. Hiçbir cinsel saldırı belirtisi yok. Para ve değerli eşyalara dokunulmamış. Ne bildik bir iz, ne de akla gelen bir isim. Ne şu kopan parmağı ne de elmasın izini bulabildik...” Møller karnındaki guruldamayı hissetti. Açlıktan olmasını ümit ediyordu. “Öyleyse bana verecek iyi bir haberin yok.”

“Majorstua polis karakolu bize üç adam gönderdi. Böylece soruşturmanın stratejik kısmında çalışan on adamımız oldu. Ve de Kripos’taki teknisyenler evde bulunanların elden geçirilmesinde Beate’e yardım ediyorlar. Tatile rağmen yeterince adamımız var gibi görünüyor. Anlatabildim mi?”

“Teşekkürler, Waaler, umarım hep böyle gider. Yeterince adam olmasını diyorum.” Møller telefonu kapattı ve tekrar gazetelere gömülmeden önce pencereden dışarıya baktı. Ama nedense gözlerini polis merkezinin bahçesinden ayıramamıştı. Grønlandseiret’ten binaya doğru yürüyen birisini fark etmişti. Sözü edilen kişi hızlı yürümüyordu ama kesinlikle nereye gittiği belliydi: Direkt polis merkezine geliyordu.

Møller ayağa kalktı ve koridora çıkıp Jenny’ye biraz daha kahve ve fazladan bir fincanla odasına gelmesini söyledi. Sonra odasına döndü, yerine oturdu ve aceleyle çekmecesindeki eski evrakları karıştırmaya başladı. Üç dakika sonra odasının kapısı çalınmıştı.

“Gel!” diye bağırdı Møller başını elindeki kağıtlardan kaldırmadan. Skippergata’da bir kliniğin yanlış ilaç vererek iki chow chow’unun ölümüne sebep olduğunu belirten bir köpek sahibinin on iki sayfalık şikayet dilekçesini inceliyordu. Møller köpeklerin kazandığı ödülleri ve her ikisinin

de Tanrı vergisi bir şekilde nasıl yeteneklerle donatıldığını ve ne kadar cins olduğunu okumaya dalmıştı ki kapı açıldı ve Møller el işaretiyle içeri girmesini söyledi. “Aman Tanrım,” dedi Møller nihayet başım gömüldüğü kağıtlardan kaldırdığında. “Seni kovduk zannediyordum.”

“Aslında, işten çıkarılmam için gerekli evrak hâlâ imzalanmamış bir şekilde Emniyet Müdürü’nün masasında olduğuna göre ve en az üç hafta daha orada imzalanmayı bekleyeceklerine göre bu arada ben de işe gelmeliyim diye düşündüm. Ne dersin, şef?”

Harry kendine Jenny’nin kahve sürahisinden bir fincan kahve koydu ve elinde kahve fincanıyla Møller’in odasında turlamaya başladı.

“Ama bu Camilla Loen soruşturmasına bakacağım anlamına gelmiyor.”

Bjarne Møller şöyle bir döndü ve Harry’nin yüzüne uzun uzun baktı. Aynı şey daha önce de birkaç kez olmuştu. Harry bir gün ölümün eşiğine geliyor ve hemen ertesi gün etrafta Lazarus⁴ gibi kızarmış gözlerle dolaşıyordu. Ama yine de her seferinde onu şaşırtmayı beceriyordu.

“Eğer kovulmanın bir blöf olduğunu düşünüyorsan, Harry, yanıyorsun. Bu sefer olması gereken olacak. Bu kez kesin. Emirlerle daha önce karşı geldiğinde sana karşı yumuşak olunmasını sağlayan bendim. Ama artık sorumluluklarımdan kaçamam.”

Bjarne Møller, Harry’nin yüzünde pişmanlık ifadesi görmeyi umdu. Hiç pişman gibi görünmüyordu. Bu daha iyiydi.

“İşler böyle yürüyor, Harry. Yolun sonuna geldin.”

Harry cevap vermedi.

“Ha, aklıma gelmişken, silah taşıma ruhsatın şu andan itibaren geçersiz. Bu standart bir uygulamadır. Silah bölümüne inip üzerinde ne varsa hepsini hemen bugün teslim etmen gerekiyor.”

Harry başını sallayıp söylediklerini onayladı. Başmüfettiş kendisini süzüyordu. Kulaklarının etrafına beklenmedik bir şaplak yiyen yaramaz çocuk ifadesi mi yakalamıştı yüzünde? Møller elini gömleğinin en alt düğmesine doğru götürdü. Harry’yi anlamak kolay iş değildi.

“Eğer buradaki son birkaç haftanda bize yardımcı olmak istiyorsan, yani

işe gelmeye niyetin varsa, bunun benim için bir sakıncası yok. Görevden alınmış değilsin ve zaten biz de ay sonuna kadar maaşını ödemek zorundayız, öyle değil mi?”

“Tamam,” diye homurdandı Harry ve ayağa kalktı. “Gidip ofisim hâlâ yerinde duruyor mu diye bir bakmak istiyorum. Eğer herhangi bir şey için yardımına ihtiyaç duyarsan bana söylemen yeterli, şef.” Bjarne Møller hoşgörüsüyle gülümsedi. “Evet, olursa sana haber veririm, Harry.”

“Mesela şu chow chow davası gibi,” dedi Harry arkasından yavaşça kapıyı kapatmadan önce.

Harry kapıda durmuş ofisine bakıyordu. Tatilde olduğundan üzeri tamamen boş olan Halvorsen’in masasının tam karşısında onunki duruyordu. Dosya dolabının hemen üzerindeki duvarda Polis memuru Ellen Gjeltin’in, Halvorsen’in masasını kullandığı zamanlara ait bir fotoğrafı asılıydı. Diğer duvar ise neredeyse tamamen Oslo kent haritasıyla kaplanmıştı. Haritanın Üzeri toplu iğneler, çizgiler ve cinayet esnasında Ellen, Sverre Olsen ve Roy Kvinsvik’in nerede olduklarını gösteren işaretlerle doluydu. Harry haritanın önünde durdu ve ani ve hızlı bir hareketle yırtarak dosya dolabının çekmecelerinden birine sokuşturdu. Cebinden metal bir şişe çıkartıp içkisinden bir yudum aldı ve alnını dosya dolabının soğuk metaline dayadı.

On yıldan fazla bir zamandır bu ofisteydi. 605 numaralı oda. Altıncı kattaki kırmızı bölgenin en küçük ofisiydi. Onu dedektif müfettişliğine yükseltmek gibi garip bir fikirle geldiklerinde bile buradan ayrılmak istememişti. 605 numaralı odanın hiç penceresi yoktu, ama o bütün dünyayı buradan gözleyebiliyordu. Bu on metre karenin içinde yaptığı işi öğrenmiş, başarılarını kutlamış, başarısızlıklarına ağlamış ve insan aklının derinliklerini biraz olsun burada çözmüştü. Son on yıl içinde daha başka neler yaptığını hatırlamaya çalıştı. Daha başka şeyler de olmalıydı. Her gün sekiz on saat çalışmış ama on ikiyi asla geçirmemişti. Hafta sonları dahil.

Harry artık parça parça olmuş ofis koltuğuna kuruldu. Bozuk yaylar neşeyle gıcırdayıyordu. Burada mutlu bir şekilde daha iki hafta oturabilirdi. Öğleden sonra saat 05:25’te Bjarne Møller normalde evinde karısı ve çocuklarıyla olurdu. Ama onlar büyükannelerini ziyarete gittikleri için Møller bu sakin günleri çoktandır ihmal ettiği evrak işleriyle geçirmeye karar

vermişti. Ullevålsveien'deki silahla öldürme olayı bu planlarını biraz olsun bozduysa da, kaybettiği zamanı telafi etmeye kararlıydı.

Kontrol odasından bir telefon aldığı anda sinirli bir tonda açtığı telefona kayıp kişiler için aramaları gereken yerin cinayet masası olmadığını, bir polis memuru çağırımları gerektiğini söylemişti.

“Özür dilerim, Møller. Devriyeye çıkan polislerin hepsi Grefsen'deki bir tarla yangınındalar. Ayrıca telefondaki adam kaybolan kişinin öldürüldüğünden emin.” “Buradaki tüm personel Ullevålsveien'deki cinayet üzerinde çalışıyor. Bunun...” Møller bir an durakladı. “Ya da bir dakika. Az bekleyin, bir bakayım...”

ÇARŞAMBA. KAYIP.

Polis memuru isteksiz bir şekilde frene bastı ve polis arabası Alexander Kiellands Plass'taki kırmızı ışıkta durdu.

“Yoksa siren çalarak mı gitseydik?” diye sordu arka koltuğa dönerek. Harry dalgın bir şekilde başını hayır anlamında salladı. Eskiden, şarkı ve kendilerine has kaba hareketleriyle trafiğin gürültüsüne rağmen eğlenmeye çalışan ayyaşların işgal ettiği iki bankın olduğu çimlendirilmiş parka bakıyordu. Bir iki yıl önce birkaç milyon harcanarak, bir yazarın adını taşıyan meydan ve park temizlenmiş, yeni bitkiler ekilmiş, yollar asfaltlanmış ve somon balıklarından bir merdiven şeklinde yapılan etkileyici bir fıskiye konulmuştu. Hiç şüphesiz şarkı söyleyip birbirine küfür etmek için fazlasıyla harika bir düzenleme olmuştu bu.

Sannergata'nın karşısından, polis arabası sağa döndü ve Akerselva'nın üzerinden köprüyü geçtikten sonra Møller'in verdiği adresin önünde durdu.

Harry memura beklememesini söyleyerek, kaldırıma indi. Yolun diğer tarafında boş vaziyette bekleyen ve gazetelere bakılırsa bir süre daha öyle olacağı benzeyen, yeni inşa edilmiş bir iş merkezi vardı.

İş merkezinin pencerelerinden adresi verilen apartmanın yansıması görülüyordu. 40'lı yıllardan kalma beyaz bir binaydı. Pek kullanışlı olmasa da eskilerden bir dost gibiydi. Ön cephesinde grafitiyle o bölgenin kime ait olduğunu belirten isimler yazılıydı. Otobüs durağında kollarını kavuşturmuş koyu tenli bir kız yolun karşısındaki Diesel reklamına bakıyordu. Harry en

üstteki zile bastı. “Polis,” dedi Harry ve merdivenleri çıkmak için kendini hazırladı. En üst katta kapıda soluk soluğa kalan Harry’nin yukarı çıkmasını bekleyen garip bir adam görünüyordu. Dağınık ve gür saçları, pancar gibi kızarmış yüzünde siyah bir sakalı olan adamın üzerinde ve baştan aşağı vücudunu kapatan tunik benzeri bir kıyafet ve ayağında sandalet vardı.

“Bu kadar çabuk gelmenize sevindim,” dedi pençesini uzatarak.

Elleri gerçekten pençe gibiydi. Adam adının Wilhelm Barli olduğunu söyleyerek elini uzattığında Harry’nin eli avucunda kaybolmuştu.

Harry de ismini söyledi ve elini çekmeye çalıştı. Erkeklerle fiziksel temastan hoşlanmazdı ve bu adamın el sıkışının sarılmadan bir farkı yoktu. Ancak, Wilhelm ona sanki hayatını kurtaran bir şeymiş gibi sarılmıştı.

“Lisbeth ortada yok,” diye fısıldadı. Sesi inanılmaz derecede netti.

“Evet, mesajınızı aldık. İçeri girebilir miyiz?”

“Evet, buyurun.”

Harry Wilhelm’i takip etti. Ev bir çatı katıydı, ama Camilla Loen’in dairesi küçük ve minimalist tarzda döşenmişken, bu daire büyük ve neoklasik tarzın bir parodisi yapılmak istenmiş gibi gösterişli bir şekilde döşenmişti. Yine de yapımı o kadar abartılmıştı ki sanki birazdan Roma dönemi kıyafetleriyle bir maskeli balo verilecekmiş gibi duruyordu. Normal kanepeler ve koltuklar yerine Hollywood filmlerinde Eski Roma’yı anlatırken kullanılan geriye doğru yatık divanlar yapılmış, tahta kirişler de Dor ve Korint sütunları şeklinde alçıyla kaplanmıştı. Harry aralarındaki farkı bilmiyordu ama holdeki beyaz duvara yerleştirilen alçı rölyefi tanıdı. Annesi onu ve Sis’i küçükken Kopenhag’ta bir müzeye götürmüştü ve orada Bertel Thorvaldsen’in Jason ve Altın Post⁵ adlı eserini görmüşlerdi. Ev baştan aşağı özenle döşenmişti. Harry yeni boyanmış ahşap ve siyah bantları fark etti. Tiner kokusu hâlâ hissedilebiliyordu. Salonda iki kişilik alçak bir masa vardı. Harry merdivenlerden dört tarafı binalarla çevrili taş döşeli terasa çıkan Barli’yi takip etti. Dışarısı günümüz Norveç tarzındaydı. Izgarada artık kömürleşmiş üç et parçası vardı. “Bu çatı katlan öğleden sonra çok sıcak oluyor,” dedi Barli ve plastik bir barok koltuğu göstererek özür diledi.

“Evet, son zamanlarda ben de bunu fark ettim,” dedi Harry ve balkonun

kenarına doğru ilerleyip aşağıya baktı.

Genelde yükseklik onu rahatsız etmezdi. Ama bu kadar içmenin sonucunda artık belli yükseklikler başım döndürüyordu. On beş metre aşağıda iki eski bisiklet ve dönen bir çamaşır ipi ile rüzgarla ses çıkaran beyaz bir levha vardı. Harry daha fazla aşağıya bakamadı.

Balkonun önündeki boşluğun karşısından demir korkuluklu bir balkondan iki komşu onu selamlamak için bira şişelerini kaldırdı. Önlerindeki masanın yarısı kahverengi şişelerle kaplanmıştı. Harry de başıyla karşılık verdi. Nasıl oluyor da orada rüzgar varken yukarıda yaprak kımıldamıyor diye merak etti.

“Bir kadeh kırmızı şarap?”

Barli kendine yarısı bitmiş şişeden bir kadeh doldurmuştu bile. Harry, Barli’nin elinin titrediğini fark etti. *Domaine La Bastide Sy* yazılı etiketi okudu. İsim daha devam ediyordu ama etiketin gerisi yırtılmıştı.

Harry oturdu. “Teşekkürler ama görev başındayken içmem.”

Barli yüzünü buruşturdu ve aceleyle şişeyi masaya geri koydu.

“Elbette, kusura bakma. Üzüntüden kendimi kaybetmiş durumdayım. Bu durumda benim bile içmemem gerekir.”

Kadehini ağzına götürüp içerken bir damla şarap tuniğine döküldü ve leke bıraktı.

Barli’nin lafı fazla uzatmaması için Harry saatine baktı.

“Pirzolalarla birlikte yemek için biraz patates salatası almaya çıktı. Hemen yolun başındaki dükkana gitmişti,” dedi Barli. “Daha iki saat önce senin oturduğun yerde oturuyordu.”

Harry güneş gözlüklerini düzeltti. “Karınız iki saattir mi kayıp?”

“Evet, artık pek emin değilim, ama köşedeki Kiwi’ye gidip hemen gelmesi gerekiyordu.”

Karşı balkondaki bira bardaklarından güneş ışığı yansıdı. Harry eliyle yüzünü kapattığında, terden ıslanan ellerini fark etti ve nereye silebileceğini düşündü. Parmak uçlarını koltuğun sıcaktan yanan plastiğine koydu ve ter buharlaşmaya başladı.

“Arkadaşlarınızı ve tanıdıklarınızı aradınız mı? Süpermarkete gidip kendiniz baktınız mı? Belki de yolda birini görmüş ve beraber bira içmeye gitmişlerdir? Ya da...”

“Hayır, hayır, hayır!” Barli ellerini açmıştı. “Hayır, öyle yapmış olamaz! O öyle biri değildir.”

“Nasıl biridir o zaman?”

“O şey... gidip de gelmemek onun tarzı değil.”

“Doğru...”

“İlk önce cepten aradım, ama maalesef telefonunu burada bırakmıştı. Ardından rastlayabileceği insanları aradım. Kiwi’yi, polis merkezini, üç polis karakolunu ve bütün acil servisleri, Ullevål Hastanesi’ni ve Riks Hastanesi’ni her yeri aradım. Hiç iz yok! Hiç. Nada. Nichts.” “Endişeli olduğunuzu görebiliyorum.”

Barli masaya doğru eğildi. Nemli dudakları sakalının üzerinde titriyordu. “Ben endişeli değilim. Korkudan ölmek üzereyim. Sen hiç yanına elli kron alıp bikiniyle evden çıkarak birden bunun ortadan kaybolmak için iyi bir fırsat olduğuna karar veren birini duydun mu?”

Harry bir türlü karar veremiyordu. Sonunda bir kadeh şarabı kabul etmeye karar verdiğinde, Barli şişedeki tüm şarabı kendi bardağına dökmüştü. Peki, neden kalkıp, onun gibi kaç kişinin kayıp ihbarı yaptığını ve hepsinin de gayet normal ve gayet açıklanabilir sebeplerle sonradan ortaya çıktıklarını söyleyerek Barli’ye gece yarısına kadar gelmezse tekrar aramasını söyleyip çekip gitmiyordu? Belki de sebep bikini ve elli kronluk banknottu. Ya da belki de Harry’nin bütün bir gün boyunca bir şeyler olması için beklemesi idi ve bu olay evinde onu bekleyen şeyi biraz daha ertelemesi için iyi bir şanstı. Ama hepsinden önemlisi Barli’nin dikkatten kaçmayan ve mantık dışı duyduğu korkuydu. Harry’nin daha önce sezgilerini önemsemediği olmuştu ve hepsi de istisnasız ona pahalıya mal olmuştu.

“Birkaç telefon görüşmesi yapmalıyım,” dedi Harry.

Öğleden sonra 06:45’te Beate Lønn, Wilhelm ve Lisbeth Barli’nin dairesine vardı.

On beş dakika sonra da elinde bir Alman kurduyla bir polis memuru geldi. Adam hem kendisini hem de köpeği Ivan olarak tanıttı.

“Tamamen tesadüf,” dedi memur. “Benim köpeğim değil.”

Ivan’ın nükteli bir cevap beklediğini görebiliyordu ama Harry’nin aklına gelen bir şey yoktu.

Wilhelm Barli, Lisbeth’in yakınlarda çekilmiş bir fotoğrafını ve Ivan’a - köpek olanına - koklaması için elbiselerinden birini getirmek için yatak odasına gidince, Harry diğerlerine alçak sesle hızlı hızlı bir şeyler söylemeye başladı: “Pekala, kadın şu an her yerde olabilir. Onu terk etmiş de olabilir. Hiç ummadık bir anda çıkıp gelebilir. Başka bir yere gideceğini söylemiş ve adam bunu yanlış da anlamış olabilir. Yani milyonlarca olasılık var ama şu anda bir arabanın arka koltuğunda, onu bikiniyle görüp çılgına dönen dört genç tarafından uyuşturulmuş ve tecavüze uğruyor da olabilir. Bulmanızı istediğim özel bir şey yok. Sadece arayın yeter.”

Beate ve Ivan anladıklarını belirtir şekilde kafalarını salladılar.

“Bir devriye arabası yakında yola çıkacak. Beate, sen onları karşılayıp dışarıdaki komşuları bir kontrol et, özellikle de süpermarkete bir bak. Ve sonra binanın bu kısmındaki insanlarla konuş. Ben de şu karşı balkonda oturan komşulara gidip bir şeyler soracağım.”

“Sence bir şey biliyor olabilirler mi?” diye sordu Beate.

“Bu daireyi oldukça iyi görüyorlar. Önlerindeki boş şişelere bakılırsa uzun zamandır orada oturuyor olmalılar. Kocasının söylediğine göre, Lisbeth bütün gün evdeymiş. Onu terasta görüp görmediklerini merak ediyorum. Ve eğer gördülerse, saat kaçta gördüklerini.”

“Neden?” diye sordu polis memuru Ivan’ın tasmağını çekiştirerek.

Çünkü bu fırın gibi evde bikinili bir kadın terasa hiç çıkmamışsa, bundan biraz şüphelenirim.”

“Doğal olarak,” diye fısıldadı Beate. “Kocasından mı şüpheleniyorsun?”

“Her zaman kocadan şüphelenirim,” dedi Harry.

“Neden?” diye tekrar sordu Ivan.

Beate cevabı bilen birisi olarak gülümsedi.

“Suçlu her zaman kocadır çünkü,” dedi Harry.

“Hole’un Birinci Kuralı,” dedi Beate.

Ivan yüzünü Beate’e döndü ve yeniden Harry’ye baktı.

“Ama... onun kayıp olduğunu bildiren kocası değil miydi?”

“Evet, öyle,” dedi Harry. “Ama yine de suçlu her zaman kocasıdır. Bu yüzden de

Ivan ve sen aramaya sokaktan değil, buradan başlıyorsunuz. Zorunlu kalırsan bir bahane bul, ama ben ilk olarak tüm dairenin ve tayan arasının ve kilerin tamamının aranmasını istiyorum. Sonra dışarıdan devam edersin. Tamam mı?” Memur Ivan omuzlarını silkti ve adaşına baktı. Köpek de itaatkar gözlerle ona bakıyordu.

Karşı balkondaki iki kişi Harry’nin Barli’nin terasından gördüğünde zannettiğinin aksine, erkek değil kadın çıkmıştı. Harry duvarında Kylie Minogue posterleri olan orta yaşlı bir kadının, aynı yaşlarda, saçları alına düşen ve Trondheim Eagles baskılı bir tişört giyen başka bir kadınla yaşıyor olmasının illa lezbiyen oldukları anlamına gelmeyeceğini biliyordu ama şimdilik, geçici de olsa, bu sonuca varmayı yeğliyordu. Aynen beş gün önce Vibeke Knutsen ve Anders Nygård’a yaptığı gibi iki kadının karşısındaki koltuğa oturdu.

“Balkonu bırakıp içeri girmenize sebep olduğum için ikinizden de özür dilerim,” dedi Harry.

Kendisini Ruth olarak tanıtan, geçirmesini bastırmak için elini ağzına götürdü. “Sorun değil. Sabahtan beri oradayız zaten,” dedi. Partnerinin dizine vurdu. Tavrı erkeksi, diye düşündü Harry ve o an polis psikoloğu Aune’un söylediği bir şey aklına geldi: Kafanda oluşturduğun klişeler durmadan kendi kendilerini pekiştirir çünkü bilinçaltından hep onları teyit edecek şeyleri ararsın. Bu yüzden de polisler hep - sözde tecrübelerine dayanarak - bütün suçluların aptal olduğunu, suçlular da bütün polislerin aptal olduğunu düşünürler.

Harry durup dururken ikisinin fotoğrafını çekti. Şaşkınlıkla Harry’ye

bakıyorlardı.

“Bu olayın hızla aydınlığa kavuşacağına şüphe yok. Ancak yine de standart polis prosedürüne uymak zorundayız. Şu an için tek yapmaya çalıştığımız bir zaman çizelgesi hazırlamak.”

Yüzlerinde ciddi bir ifadeyle başlarını salladılar.

“Harika,” dedi Harry kendine has Hole tarzında gülümseyerek. Ellen neşeli ve iyi görünmek için hep bu şekilde yüzünü buruşturduğunu söylerdi. Ruth bütün öğleden sonrayı balkonda geçirdiklerini onayladı. Lisbeth içeriye girmeden önce 04:30 sularında

Lisbeth ve Wilhelm Barli’nin terasta uzandıklarını görmüşlerdi. Hemen arkasından Wilhelm mangalı yakmıştı. Patates salatasıyla ilgili bir şeyler söylemişti ve içeriden de cevap gelmişti. Sonra içeri girmiş ve yaklaşık yirmi dakika sonra elinde bifteklerle (Harry pırzola diye düzeltmişti) balkona çıkmıştı. Bir süre sonra - her ikisi de 05:15 olduğunda hemfikirdiler - Barli’yi cep telefonuyla konuşurken görmüşlerdi.

“Böyle kapalı mekanlarda ses kolay duyulur,” dedi Ruth. “Dairenin içinde bir telefon daha çaldığını duyabiliyorduk. Barli’nin endişesi hissediliyordu. En azından telefonunu masaya çarptığını kendimiz gördük.”

“Görünen o ki karısına ulaşmaya çalışmış,” dedi Harry.

Hemen birbirlerine baktıklarını görüp ‘görünen o ki’ dediği için pişmanlık duydu.

“Köşedeki süpermarketten patates salatası almak ne kadar sürer?” “Kiwi’den mi? Eğer sıra yoksa beş dakika bile sürmez.” “Lisbeth Barli acele etmez,” dedi partneri alçak sesle. “Yani onu tanıyorsunuz?”

Ruth ve Trondheim Eagle cevap verirken aynı anda birbirlerine baktılar. “Hayır. Ama kim olduğunu biliyoruz.” “Öyle mi?”

“Wilhelm Barli’nin bu yaz Ulusal Tiyatro’da bir müzikal yöneteceğiyle ilgili iki sayfalık yazıyı okumadınız mı?”

“Sadece beş satırdı, Ruth.”

“Kesinlikle hayır,” diye çıkıştı Ruth. “Başrolde Lisbeth oynuyor. Kocaman resmi vardı. Kesinlikle görmüşsünüzdür.”

“Mm,” dedi Harry. “Bu yaz okumak için fazla vakit bulamadım.” “Büyük gürültü koptu. Bütün seçkin kültür insanları yaz sezonunda Ulusal Tiyatro’da gösteriye izin verilmesinin skandal olduğunu söylediler. Neydi o oyunun adı? Güzel Efendi miydi?”

“Güzel Hanımefendi,” diye homurdandı Trøndheim Eagle⁶. “Yani tiyatroyu takip ediyorsunuz?” diye araya girdi Harry.

“Kenarından köşesinden. Wilhelm Barli kendini hep bir şeylerle meşgul eden, boş kalmayı sevmeyen biridir. Revüler, filmler, müzikaller... “ “O prodüktör, karısı da şarkıcı.” “Öyle mi?”

“Evet. Eminim Lisbeth’in evlenmeden önceki halini hatırlıyorsunuzdur. O zaman soyadı Harang’tı.”

Harry hayır anlamında başını salladı ve Ruth derin derin içini çekti.

“O sıralar kız kardeşiyle beraber Spinnin’ Wheel’de söylüyordu. Lisbeth kelimenin tam anlamıyla bir bebektir. Biraz Shania Twain gibi. Ama sesi daha güzel.”

“O kadar tanınmıyordu, Ruth.”

“Vidar Lønn Arnesen’in programında şarkı söylemişti. Sonra bir dünya plak sattılar.”

“Kaset, Ruth.”

“Spinnin’ Wheel’i Momarkedet Country Müzik festivalinde görmüştüm. Gerçekten iyidiler. Nashville’de olmaları lazımdı ama o sırada Barli onu keşfetti. Ondan bir müzikal yıldızı yaratacağı. Bu biraz zaman aldı gerçi.”. “Sekiz yıl,” dedi Trøndheim Eagle.

“Her neyse, Lisbeth Harang, Spinnin’ Wheel ile şarkı söylemeyi bırakıp Barli’yle evlendi. Para ve güzellik, daha önce hiç bir yerlerde duymuş muydun?” “Yani tekerlek durdu.”⁷ “Nasıl?”

“Grubu soruyor, Ruth.”

“Ah, evet. Kız kardeşi solo söylemeye başladı ama gerçek star Lisbeth idi. Sanırım artık otellerde ve Danimarka feribotlarında çalışıyorlar. Böyle

olduğuna eminim.”

Harry ayağa kalktı.

“Son rutin bir soru. Lisbeth ve Wilhelm’in evliliğinin nasıl olduğuna dair herhangi bir fikriniz var mı?”

Trøndheim Eagle ve Ruth bir radar iletişimi daha gerçekleştirdiler.

“Daha önce de demiştik, böyle kapalı mekanlarda ses kolay duyuluyor,” dedi Ruth.

“Yatak odaları da aradaki boşluğa bakıyor.”

“Kavgalarını mı duydunuz?”

“Kavgalarını değil.”

Harry’nin bakışma anlamlı bir şekilde karşılık verdiler. Birkaç saniye geçmeden ne demek istediklerini anlayan Harry yüzü kızardığı için kendi kendine sinirlenmişti.

“Yani sizin izleniminiz evliliklerinin harika gittiği yönünde, öyle mi?”

“Teras kapıları yaz boyunca hep açık durur. Ben de hep gizlice çatıya çıkıp teraslarına atlasak nasıl olur diye şaka yapıp dururum,” diyerek güldü Ruth.

“Biraz onları dikizlemek, neden olmasın ki? Bu çok zor bir şey değil, bizim balkonun korkuluğuna tutunup su borusuna basınca...”

Trøndheim Eagle partnerinin karnına dirsek attı. “Ama çok da gereği yok,” dedi Ruth. “Sonuçta Lisbeth bir profesyonel... nasıl diyorlar?” “İletişim gücü yüksek,” dedi Trøndheim Eagle. “İşte o. Bütün iş ses tellerine düşüyor, bilirsin.” Harry ensesini kaşıdı.

“Gerçekten çok bağırıyor,” dedi Trøndheim Eagle ekingen bir gülümsemeyle.

Harry geri döndüğünde Ivanlar hâlâ evi dolaşıyordu. Memur Ivan ter içindeydi.

Alman Kurdu Ivan ise dilini kırmızı halı gibi dışarı çıkarmıştı.

Harry geriye yatan divanlardan birine dikkatli bir şekilde oturarak

Wilhelm

Barli'ye tüm olanları baştan bir kez daha anlatmasını söyledi. Anlattıkları Ruth ve Trøndheim Eagle'ın söyledikleriyle birebir örtüşüyordu.

Harry adamın gözlerindeki çaresizliğin gerçek olduğunu görebiliyordu. Ve eğer gerçekten bir suç işlenmişse bu sefer belki - ama belki - istatistikler yanılıyor olabilir. Ama bu daha çok Lisbeth'in birazdan çıkıp geleceğine olan inancını da arttırıyordu. Eğer kocası değilse, kimse olamazdı. İstatistiklere göre.

Beate döndü ve apartmanda sadece iki dairenin sahibinin evlerinde olduğunu ve ne merdivende ne de sokakta olağandışı herhangi bir şey görüp duymadıklarını söyledi.

Kapı çaldı ve Beate açtı.

Devriye arabasından gelen üniformalı polislerden birisiydi. Harry onu hemen tanıdı. Ullevålsveien'de nöbet tutan memurun ta kendisiydi. Harry'nin varlığını görmezden gelerek Beate'e döndü.

“Sokakta ve Kiwi'de birkaç kişiyle görüştük. Girişi ve arka bahçeyi de kontrol ettik. Hiçbir iz yok. Ama tatil zamanı olduğundan sokaklar neredeyse bomboş, bu sebeple bayanı hiç kimse görmeden kolaylıkla bir arabaya çekmiş olabilirler.”

Harry hemen yanında durmakta olan Wilhelm Barli'nin irkildiğini hissetti.

“Belki de bölgede dükkanları olan Pakistanlıları bir kontrol etmeliyiz,” dedi polis memuru elini kulağına sokup döndürerek.

“Neden özellikle onlar?” diye sordu Harry.

Polis memuru sonunda Harry'ye doğru dönerek ve son kelimeyi abartarak: “Suç istatistiklerini okumadınız mı, Müfettiş?”

“Aslına bakarsan okudum,” dedi Harry. “Ve de hatırladığım kadarıyla dükkan sahipleri listenin sonlarında.”

Polis memuru küçük parmağına bakarak: “Müslümanlar hakkında benim bildiğim şeyleri sanırım siz de biliyorsunuz, Müfettiş. Onlar için bikiniyle dolaşan bir kadın tecavüz edilmek için yalvarıyor demektir. Bu onların

yapmak zorunda oldukları bir şey bile denebilir.”

“Nasıl yani?”

“Onların dinleri böyle.”

“Sanırım Hristiyanlıkla İslam’ı karıştırıyorsun.”

“İvan’la burasını bitirdik,” dedi köpeği tutan polis memuru aşağı inerken.

“Çöpte birkaç pirzola bulduk hepsi bu kadar. Bu arada buraya son zamanlarda daha başka bir köpek gelmiş mi?”

Harry Wilhelm’e baktı. O da hayır anlamında kafasını salladı. Yüz ifadesinden konuşamayacak durumda olduğu anlaşılıyordu.

“Girişteki holde Ivan orada sanki başka bir köpek varmış gibi davrandı, ama muhtemelen başka bir şeydi. Tavan arası ve kiler için hazırız. Birisi bizimle gelebilir mi?”

“Elbette,” dedi Wilhelm ayağa kalkarak.

Kapıdan çıktıklarında, devriyedeki polis memuru Beate’ten gitmek için izin istedi.

“Şefine sorman lazım,” dedi Beate. “Kendisi yatmaya gitti.”

Polis memuru yüzünü buruşturarak divanı kurcalayan Harry’yi işaret etti.

“Memur,” dedi Harry yavaşça gözlerini açmadan. “Lütfen yakınımaya gelir misin?” Polis memuru bacakları ayırık ve ellerinin başparmaklarını kemerine asılı şekilde Harry’nin önünde durdu. “Buyurun, Müfettiş. “ Harry tek gözünü açtı.

“Eğer bir daha Tom Waaler’ın hakkımda rapor vermen için baskı yapmasına izin verersen, kariyerinin geri kalanında hep devriye görevinde kalman için elimden geleni yaparım. Anlaşıldı mı, Memur’?”

Memurun yüzünde kasılmalar oldu. Ağzını açtığı anda Harry küfür ya da sinirli sözler duymayı bekliyordu. Ama bunun yerine memur kontrollü ve sakin bir ses tonuyla konuştu:

“Birincisi, Tom Waaler diye birini tanımıyorum. İkincisi, işe alkolle gelerek hem kendi hem de meslektaşlarının hayatını tehlikeye atmaktan

çekinmeyen polis görevlilerini rapor etmek benim görevim. Ve üçüncüsü, devriye görevinden daha üst bir görev almak gibi bir arzum yok. Şimdi gidebilir miyim, Müfettiş’?” Harry tek gözüyle memura baktı. Ve sonra gözünü kapattı, yutkundu ve şöyle dedi:

“Lütfen.”

Dış kapının çarptığını ve arkasından gelen homurtuları duydu.. Bir içkiye ihtiyacı vardı. Acilen.

“Geliyor musun?” diye sordu Beate. “Sen git,” dedi Harry. “Ben burada kalıp tavan arası ve kiler biter bitmez sokakları koklaması için Ivan’a yardımcı olacağım.” “Emin misin?” “Kesinlikle.”

Harry merdivenlerden terasa çıktı. Kırangıçları izleyip arka bahçedeki açık pencerelerden gelen sesleri dinledi. Masadaki şarap şişesini kaldırdı. İçinde sadece bir yudum kalmıştı. Onu içip hâlâ oldukları yerde duran Trondheim Eagle ve Ruth’a el salladı.

Yatak odasının kapısını açar açmaz hissetti. Daha önce de çok dikkatini çekmişti, ama başka insanların yatak odalarının bu kadar sessiz olmasının neyden kaynaklandığını asla anlayamamıştı. Odanın tadilatı hâlâ devam ediyordu.

İçerideki elbise dolabının aynalı kapısı aralık kalmıştı ve özenle düzeltilmiş çift kişilik yatağın hemen yanında bir alet çantası açık vaziyette duruyordu. Yatağın üzerinde Wilhelm ve Lisbeth’in resmi vardı. Harry Wilhelm’in devriyelere verdiği resme dikkatli bakmamıştı ama şimdi Ruth’a hak veriyordu. Lisbeth tam anlamıyla bir bebektir. Sarı saçlar, parlak mavi gözler ve zayıf, zinde bir vücut. Wilhelm’den en az on yaş küçük olmalıydı. Resimde bronzlaşmış ve mutlu görünüyorlardı - yurtdışında bir tatilden yeni dönmüşse benziyorlardı. Arkalarında muhteşem bir bina ve bir atlı süvari heykeli seçiliyordu. Fransa’da bir yer olmalıydı. Belki de Normandiya.

Harry yatağın kenarına çöktü ve yatak oynayınca şaşırdı. Bir su yatağıydı. Geriye uzandı ve yatağın vücudunun şeklini almasını hissetti. Soğuk nevresim kolunun çıplak yerlerine dokununca harika bir his duydu. Hareket ettikçe kauçuk yatağın içinde suyun çarpma sesi duyuluyordu. Gözlerini kapattı. Rakel. Nehirdeydiler. Hayır, kanal. Kanalda ilerleyen gemileri suda ilerlerken her iki tarafına çarpan su öpücük gibi ses çıkartıyordu. Güvertenin

altındaydılar ve Rakel sessizce yanında uzanıyordu. Harry ona bir şeyler fısıldayınca kısık sesle güldü. Şimdi uyur gibi yapıyordu. Bu oynadıkları bir çeşit oyundu. Harry ona bakmak için döndü. Baktığı yerden elbise dolabının kapısındaki aynayla göz göze geldi. Açık vaziyetteki alet çantasına baktı. Üstünde yeşil tahta saplı bir küçük bir keser vardı. Eline aldı. Hafif ve küçük kesere bulaşmış alçının altında hiçbir paslanma belirtisi yoktu. Keseri yerine koyacaktı ki donakaldı. Alet çantasının içinde kopmuş bir organ vardı. Başka suç mahallerinde de aynı şeyi görmüştü. Kopmuş cinsel organlar. Bir saniye geçmeden gerçek renkte ve oldukça gerçekçi görünen bir vibratör olduğunu anladı.

Elinde keserle yeniden yatağa uzandı. Yutkundu.

Bu işi yıllardır yapan ve insanların özel eşyalarını ve hayatlarını her gün didik didik eden biri için bu pek önemli sayılmazdı. Yutkunmasının sebebi bu değildi.

Burada - bu yatakta.

Şimdi ona bir içki lazımdı.

Ses kapalı mekanlarda kolay duyuluyor.

Rakel.

Düşünmemeye çalıştı, ama artık geç kalmıştı. Onun vücudu ve kendi vücudu. Rakel.

Ereksiyon gerçekleşmişti. Harry gözlerini kapadı. Rakel'in elinin hareketini hissedebiliyordu. Uyuyan birinin bilmeden kendiliğinden olan hareketiyle gelip midesinde durmuştu. Başka hiçbir yere gitmeye niyeti yokmuş gibi gelip orada durmuştu. Dudakları kulaklarında, yanan bir şeyin çıkardığı sese benzeyen nefes alıp verişini duyuluyordu. Harry ona dokunur dokunmaz dudakları hareket etmeye başladı. Harry'nin nefesiyle birlikte hemen sertleşen hassas meme uçları; açılıp onu yutacak gibi bir seks. Ağlama isteği gibi bir patlama hissetti boğazında.

Alt kattaki kapının kapanma sesiyle birlikte irkildi. Doğrulup, yorganı düzeltti ve ayağa kalkarak aynada görüntüsünü kontrol etti. İki eliyle birden yüzünü sertçe ovuşturdu.

Wilhelm köpek Ivan'ın koku alıp alamayacağını görmek için onlarla gelmekte ısrar ediyordu.

Onlar Sannergata'dan çıkarken durağın önünden kırmızı bir otobüs geçip gitti. Arka camından küçük bir kız Harry'ye baktı; otobüs Rodeløkka'ya doğru gözden kaybolurken kızın yüzü de gitgide küçüldü.

Köpekte herhangi bir tepki gözlemlenmeden Kiwi'ye kadar gidip geldiler. “Bu, karının buraya uğramadığı anlamına gelmiyor,” dedi Ivan. Trafiğe açık ve insanlarla dolu meşgul bir caddede tek bir kişinin kokusunu ayırt etmek çok zordur.”

Harry etrafına bakındı. Birisi ona bakıyormuş gibi bir his duyuyordu ama cadde boştu. Karşıdaki sıra evlerin camından tek görebildiği şey koyu renk bir gökyüzü ve güneşti. Alkolden kaynaklanan bir paranoya olmalıydı. “Pekala,” dedi Harry. “Öyleyse şu an için yapabileceğimiz daha fazla bir şey yok.”

Wilhelm çaresizlik içinde onlara bakıyordu.

“Merak etme, her şey yoluna girecek,” dedi Harry.

“Hayır, girmeyecek,” diye cevapladı onu Wilhelm. Sesinde hava durumu sunucularınıninki gibi sakin bir ifade vardı.

“Gel buraya, Ivan!” diye tasmaından çekiştirerek bağırdı polis memuru. Köpek kaldırım taşının hemen kenarına park edilmiş bir VW Golfun ön tamponuna burnunu sokmaya çalışıyordu.

Harry Wilhelm'in omzuna vururken yüzüne bakmamaya çalışıyordu.

“Bütün devriyelere haber verildi. Gece yansından önce ortaya çıkmazsa, arama ekibi kuracağız, tamam mı?”

Wilhelm cevap vermedi.

Ivan Golf e doğru havlıyor ve oraya gitmeye çalışıyordu. “Bir dakika,” dedi polis memuru.

Başını neredeyse asfalta değecek kadar eğdi ve kolunu arabanın altına soktu. “Bir şey mi buldun?” diye sordu Harry.

Memur ayağa kalktı. Elinde yüksek topuklu bir kadın ayakkabısı vardı.

Harry arkasında hıçkırıklara boğulan Wilhelm'in sesini duydu ve sordu: "Bu onun ayakkabısı mı, Wilhelm?"

"Hiçbir şey yoluna falan girmeyecek," dedi Wilhelm. "Hiçbir şey yoluna falan girmeyecek."

PERŞEMBE VE CUMA. KABUSLAR.

Perşembe öğleden sonra Rodeløkka'da bir postanenin önünde kırmızı bir posta arabası durdu. Kutunun içindekiler bir çuvala dolduruldu ve minibüsün arkasına özenle yerleştirilerek Biskop Gunnerus Gate 14 numaradaki herkesin Posta Sarayı olarak bildiği yere getirildi. Aynı akşam, posta merkezinde mektuplar boyutlarına göre tasnif edilirken açık kahverengi renkteki kalın zarf C5 formatındaki diğerlerinin yanına konuldu. Birkaç el değiştirse de zarf doğal olarak kimsenin dikkatini çekmeden adresine göre ayrıldı ve önce Ostland kutusuna oradan da 0032 numaralı posta kutusuna gitti.

Ertesi sabah teslim edilmeye hazır bir şekilde kırmızı minibüsün arkasındaki posta torbasının içinde yerini aldığı anda vakit gece olmuş, Oslo'daki çoğu insan çoktan uyumuşlardı.

"Her şey düzelecek," dedi çocuk. Yuvarlak suratlı kızın başını okşarken, saçları eline yapışıyordu. Elektrik olmuştu.

On bir yaşındaydı. Kız ise yedi yaşındaki küçük kız kardeşiydi. Annelerini hastanede ziyarete gelmişlerdi.

Asansör kata gelince kapısını açtılar. Beyaz önlüklü bir adam parmaklıkları açtı ve onlara şöyle bir gülümseyerek çıkıp gitti. Asansöre girdiler. "Neden bu kadar eski bu asansör?" diye sordu kız.

"Çünkü bu çok eski bir bina," diye cevap verdi ağabeyi parmaklığı kapatırken. "Burası hastane mi?"

"Tam değil," dedi ve zemin katın düğmesine bastı. "Yorgun insanlar için dinlenme evi." "Annem yorgun mu?"

"Evet, ama iyileşecek. Kapıya yaslanma, Sis."

"Ne?"

Asansör sarsılarak harekete geçtiğinde uzun san saçları da uçtu. Elektrik, diye düşündü çocuk, ve kız kardeşinin saçlarının yavaş yavaş yükselişini izledi. Küçük kız ellerini saçlarına götürüp çığlık atmaya başladı. Tiz ve delici bir çığlıkla çocuk yerinde donakalmıştı. Saçları parmaklığın diğer tarafına sıkışmıştı. Asansörün dış kapısına takılmış olmalıydı. Kurtarmaya çalıştı ama sanki kendisi de sıkışmıştı.

“Baba!” diye çığlık atan kız parmak uçlarında duruyordu. Ama babası otoparktan arabayı almaya gitmişti.

“Anne!” diye çığlık atarak asansörden kendini kurtarmaya çalışmıştı. Ama annesi yüzünde solgun bir gülümsemeyle yatağında uzanıyordu.

Saçlarına yapışmış etrafa tekmeler atıyordu küçük kız. Ağabeyi, keşke hareket edebilsem, diye düşünüyordu.

“İmdat!”

Harry sarsılarak yatağında doğruldu. Kalbi deli gibi atıyordu. “Tanrım.”

Kendi boğuk sesini duyar duymaz tekrar yastığına koydu başını.

Perdelerin arasından sızan ışık hâlâ griydi. Komodinin üzerindeki dijital saatin rakamları 04:12’yi gösteriyordu. Yaz geceleri cehennem gibiydi. Kabuslar cehennem gibiydi.

Yataktan kalkarak tuvalete gitti. O uzaklara dalmışken çiş ses çıkararak suya karışıyordu. Uykusunun kaçtığını biliyordu.

Buzdolabında görme duyusunun zayıfladığı bir anda alışveriş arabasına attığı düşük alkollü bir şişe bira dışında hiçbir şey yoktu. Lavabonun üzerindeki mutfak dolabını açtı. Bir alay bira ve viski şişesi emir ve görüşlerine hazır bir şekilde bekliyordu. Ama hepsi boştu. Bir an öfkeye kapılıp şişeleri devirdi. Dolabı kapattığında bile hâlâ şişelerin çarpma sesi duyulabiliyordu. Tekrar saate baktı. Cuma sabahıydı. Vinmonopol’ün açılmasına daha beş saat vardı. Harry salonda telefonun yanına oturdu ve Øystein Eikeland’ın cep numarasını çevirdi. “Oslo Taksi.”

“Trafik nasıl?” “Harry?”

“İyi akşamlar, Øystein.”

“İyi mi? Yarım saattir tek bir müşteri bile almadım.” “Tatil zamanı.”

“Bilmez miyim? Sahibi Krager0'deki dağ kulübesine gitti ve beni Oslo'nun en ölü cenaze arabasıyla burada bıraktı. Ve de Kuzey Avrupa'nın en ölü şehrinde. Sanki birisi buraya lanet olası bir nötron bombası atmış gibi.” “Çalışırken fazla terlemekten hoşlanmadığım sanıyordum.” “Hah, domuz gibi terliyorum. Eli sıkı piç arabalara klima taktırmıyor. Taksiyi bırakınca kaybettiğim sıvıyı geri almak için lanet bir deve gibi içmem gerekiyor. Böylece astarı yüzünü geçiyor. Dün bütün gün kazandığımdan daha fazlasını içkiye yatırdım.”

“Bunu duyduğuma gerçekten çok üzüldüm.” “Lanet kurallara gerçekten uymak lazımmış.”

“Bilgi sızdırma olayından mı bahsediyorsun? Bu yüzden Den Norske Bankası'ndan atıldın ve aldığın ceza altı ay ertelenmedi mi?”

“Doğru, ama çok başarılıydım. Halbuki bu... Bu arada, arabanın sahibi kendi kullandığı saatleri düşürmek istiyor. Ben zaten günde on iki saat kullanıyorum ve iyi taksi şoförü bulmak artık pek kolay değil. Ne dersin, Harry?”

“Teşekkürler, bunu düşüneceğim.”

“Neyin peşindesin peki?”

“Beni uyutacak bir şeye ihtiyacım var.”

“Doktora gitsene.”

“Gittim. Bana Imovane ile birkaç uyku hapı verdi. Hiçbir işe yaramadılar. Daha güçlü bir şeyler istedim ama doktor kabul etmedi.

“Nefesin içki kokarken doktora gidip sana Rohypnol vermesini istemek pek de akıllıca değil, Harry.”

“Güçlü ilaçlar için fazla genç olduğumu söyledi. Sende var mı peki?” “Rohypnol mü? Delirdin mi? Yasal değil bir kere. Ben de Flunipam var. İkisi de aynı şey. Yarım tableti seni ışık hızıyla uyutur.”

“Tamam. Baksana, şu an fazla param yok. Ama ay sonunda param alırsın. Rüyaları da durdurur mu?”

“Ne?”

“Rüya görmemi engeller mi?” Telefondan bir an ses gelmedi.

“Baksana, Harry, hatırladım da Flunipam’ım bitmişti galiba. Biraz da tehlikelidir. Ayrıca rüya görmeni de engellemez. Aslında tam tersi etkisi var.”
“Yalan söylüyorsun.”

“Belki, ama yine de ihtiyacın olan Flunipam değil. Rahatlamaya çalış, Harry. Biraz ara ver.”

“Ara mı vereyim? Ben ara vermem. Bunu sen de bilirsin.”

Harry telefondan taksinin kapısının açıldığını ve Øystein’in müşteriye cehenneme gitmesini söylediğini duydu. Sonra konuşmaya devam ettiler.
“Rakel yüzünden mi?” Harry cevap vermedi. “Rakel’le kavga mı ettiniz?”

Harry bir cızırtı duydu ve Øystein’in polis kanalını dinlediğini düşündü.
“Alo! Harry! Çocukluk arkadaşın varoluşunun temelleri hâlâ yerinde mi diye sorduğunda cevap vermeyecek misin acaba?” “Yerinde değil,” diye mırıldandı Harry.

“Neden? Ne oldu?”

Harry derin bir nefes aldı.

“Çünkü onu buna ben zorladım. Uzun zamandır üzerinde çalıştığım bir şeyde başarılı olamadım ve ben de bunu kabullenemedim. Telefonlara bile cevap vermeden içki içmeye koyuldum. Dördüncü gün geldi ve kapıyı çaldı. İlk başta öfkeden deliye dönmüş gibiydi. Bana her şeyden kaçamayacağımı, Møller’in beni sorup durduğunu söyleyerek yüzümü okşadı. Yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu.”

“Ve de seni tanıdığım kadarıyla sen de ona kapıyı gösterdin, ya da buna benzer bir şey oldu, değil mi?”

“Ona iyi olduğumu söyledim. Ve sonra kendini çok kötü hissetti.”
“Herhalde. Kız sana âşık.”

“O da bana öyle söyledi. Ama bir daha aynı şeyi yaşamak istemediğini de ekledi.” “Bir daha neyi yaşamak istemediği ne?” “Oleg’in babası alkolikmiş. Üçü de bunun yüzünden yok olmanın eşiğine gelmişler. “Sen ne cevap verdin?”

“Ona haklı olduğunu ve benim gibi insanlardan uzak durması gerektiğini

söyledim. Yüzünü astı ve çıkıp gitti.” “Ve şimdi sen de şimdi kabus görüyorsun?” “Evet.” Øystein samimi bir şekilde içini çekti. “Biliyor musun, Harry? Bunun için sana iyi gelecek hiçbir şey bulamazsın. Pardon, bir şey var.” “Biliyorum,” dedi Harry. “Bir mermi.” “Ben sadece kendin diyecektim.” “Bunu da biliyorum. Bu konuşmamızı unut gitsin, Øystein.” “Unuttum bile.”

Harry dolaptaki birayı almak için buzdolabına gitti. Sonra koltuğa oturup etiketine öfkeyle baktı. Kapağı tıslayarak açıldı. Keseri sehpaye geri koydu. Yeşil tahta saplı üzerine alçı bulaşmış küçük bir keserdi. Cuma sabahı saat 06:00’da Ekeberg sırtlarında güçlü güneşin altında polis merkezi kristal gibi parıldıyordu. Danışmadaki güvenlik görevlisi sesli bir şekilde esnedi ve erkenci bir polis güvenlik kartını makineden geçirirken gözlerini okumakta olduğu Aftenposten’den kaldırıp o yöne baktı.

“Hava daha da ısınacakmış,” dedi güvenlik görevlisi. Nihayet birkaç kelime edebileceği birini görmekten mutlu olmuştu.

Kumral saçlı uzun adam kan çanağı olmuş gözlerle ona baktıysa da bir cevap vermedi.

Her iki asansör de o katta olmasına rağmen adamın merdivenleri kullanması da danışmada duran görevlinin dikkatini çekti.

Ve sonra Aftenposten’deki hafta sonundan önce güneşli bir günde evinden çıkıp hâlâ dönmeyen kadınla ilgili haberi okumaya devam etti. Muhabir, Roger Gjendem, Başmüfettiş Bjarne MØller’in kadının ayakkabısının bir tekinin yaşadığı yerin hemen önünde bulunduğunu ve bunun da olayda bir suç unsuru bulunması ihtimalini kuvvetlendirdiği şeklindeki açıklamalarına yazısında yer vermişti. Ancak, henüz bir şey söylemek için erkendi.

Harry, içinde Lisbeth Barli için yapılan aramanın sonuçlarıyla ilgili raporların olduğu ileti kutusuna doğru giderken gazeteye şöyle bir göz attı. Telesekreterinde biri hariç hepsi Wilhelm Barli’den gelen beş mesaj vardı. Harry neredeyse hepsi aynıymış gibi görünen mesajları dinledi: Bu iş için daha fazla adam görevlendirmeleri gerektiği, tanıdığı bir medyum olduğunu ve basma çıkıp polisin Lisbeth’i bulmasına yardımcı olan herkese ödül vaadinde bulunmak istediğini söyleyip duruyordu.

Son mesajda ise birinin nefes alıp verişini duyuluyordu. Hepsi bu kadardı. Harry kaseti başa alıp tekrar dinledi. Ve sonra bir daha dinledi.

Kadın ya da erkek mi olduğunu anlamak imkansızdı. Rakel olup olmadığını anlamak ise daha da imkansızdı. Ekranda aramanın aynen Rakel'in Holmenkollveien'deki telefonundan yaptığı gibi, gece 11:10'da bilinmeyen bir numaradan geldiği görülüyordu. Eğer o ise, neden ev ve cep numarasından da ulaşmayı denememişti? Harry raporlara göz gezdirdi. Hiçbir şey yoktu. Hepsini bir kez daha gözden geçirdi. Yine bir şey yoktu. Beynini boşaltıp, olanları bir kez daha baştan düşünmeye başladı.

Düşünmeyi bitirince ileti kutusuna gidip gelen yeni bir şey var mı diye baktı. Bir dedektifin raporunu aldı ve Bjarne Møller adına gelen bir zarfı doğru kutuya koyup ofisine geri döndü. Dedektifin raporu kısa ve özdü: Koca bir hiç.

Harry mesaj kasetini tekrar başa sardı ve çalıştırıp sesini açtı. Gözlerini kapatıp koltuğunda geriye yaslandı. Onun nefes alışını hatırlamaya çalıştı. Nefesini hissetmeye çalıştı.

“İsim vermedikleri zaman insanın siniri bozuluyor, değil mi?”

Sesin söylediklerinden değil de sahibinden dolayı tüyleri diken diken oldu.

Acıyla gıcırdayan koltuğunda yavaşça sesin geldiği yöne döndü.

Yüzünde bir gülümsemeyle kapıya yaslanmış olan Tom Waaler elma yiyordu. Elindeki torbayı Harry'ye doğru uzattı.

“Nerede yetiştirdiklerini bilemiyorum. Belki Avustralya. Ama tatları harika.” Harry gözlerim ondan ayırmadan hayır anlamında başını salladı. “İçeri gelebilir miyim?” diye sordu Waaler.

Harry cevap vermeyince içeri girip kapıyı kapattı. Masanın önünden geçip diğer koltuğa oturdu. Geriye yaslanıp gürültülü bir şekilde elmasını yemeyi sürdürdü. “Dikkatini hiç çekti mi bilmem, Harry, ama işe her saman ilk gelenler sen ve ben olmuştuzdur. Garip, değil mi? Ne de olsa eve gitmek için çıkan son kişiler de genelde biziz.”

“Ellen'in koltuğunda oturuyorsun,” dedi Harry. Waaler koltuğun koluna

vurdu. “Seninle biraz sohbet etmemizin vakti geldi, Harry.” “Al sohbetini ve defol,” dedi Harry.

Waler elmayı tavandaki ışığa doğru tuttu ve bir gözünü kapattı. “Ofisinde hiç pencere olmaması sana sıkıntı vermiyor mu?” Harry cevap vermedi.

“Ortalıkta ayrılacağına dair söylentiler dolaşıyor,” dedi Waler. “Söylenti mi?”

“Doğrusu söylenti demek biraz abartı olur. Kaynaklarım var, ama şimdi önemli olan bu değil. Muhtemelen yeni bir iş aramaya başlamışsındır - güvenlik şirketleri, sigorta şirketleri, belki de borç tahsilatı? Kanunlarla haşır neşir olmuş bir müfettişe ihtiyaç duyabilecek çok yer olmalı.” Güçlü, beyaz dişleriyle elmayı tekrar ısırıldı.

“Belki de sicilinde görevdeyken alkol kullanmak, izinsiz işe gelmemek, görevi kötüye kullanmak, üstlerine karşı gelmek ve teşkilata sadakatsizlik gibi lekeleri olan birini isteyecek fazla yer yoktur.” Çene kasları kasılıyordu.

“Ama,” dedi Waler, “belki de seni işe almamaları kötü bir şey değildir. Hiçbirinin sana çekici gelecek bir zorluğu yok sonuçta. Her şeye karşın alanında en iyilerden biri sayılabilecek biri olduğun hesaba katılırsa. Maaşları da o kadar iyi değil. Ve sonuçta amaç para değil midir? Hizmetlerin karşılığında para almak. Yemeni içmeni ve kiranı karşılamaya ancak yetecek bir para. Bira ve bir şişe konyak almaya ancak yetecek bir para. Ya da viski?”

Harry dişlerini sıkmaktan dolgularının acıdığını fark etti. “En iyisi de,” diye devam etti Waler, “yeterince parayı kazandıktan sonra kendini biraz şımartmak. Mesela arada bir ailenle Normandiya’ya gitmek gibi.” Harry beynini içinde bombalar patlıyormuş gibi hissediyordu. “Sen ve ben birçok açıdan farklıyız, Harry. Ama bu, bir profesyonel olarak, sana saygı duymama engel değil. Sen amacın uğruna her şeyi göze alan, zeki, yaratıcı birisin ve sarsılmaz bir doğruluğa sahipsin. Senin için hep böyle düşünmüşümdür. Ama her şeyden önemlisi güçlü bir beynin var. Rekabetin hızla arttığı bir toplumda bu gerekli bir özellik. Maalesef, rekabet her zaman bizim arzu ettiğimiz araçları kullanmaz. Ancak kazanan sen olmak istiyorsan rakiplerinle aynı araçları kullanmaya hazır olmalısın. Önemli olan bir başka şey de...” Waler fısıldayarak konuşmaya devam etti.

“... doğru takımda oynamak. Birlikte bir şeyler başarabileceğin bir takımda olmak.”

“Neyin peşindesin, Waaler?”

Harry sesinin titrediğini hissedebiliyordu.

“Sana yardımcı olmak istiyorum.” Waaler ayağa kalktı. “Biliyorsun, bu şekilde olmasına gerek yok...”

“Ne şekilde?”

“Bu şekilde iki düşman olmamıza. Bu şekilde Emniyet Müdürü’nün o kağıtları imzalamasına. Biliyorsun işte.” Waaler kapıya doğru yürüdü.

“Ve ne kendin ne de sevdiklerin için bir şeylere paranın yetmemesine...” Elini kapının koluna koydu.

“Bir düşün, Harry. Dışarıdaki vahşi hayatta sana yardımcı olabilecek tek bir şey var, Harry.”

Bir mermi, diye geçirdi içinden Harry. “Sadece kendin,” dedi Waaler ve odadan çıktı.

PAZAR. YOLA ÇIKIŞ.

Kız yatakta uzanmış, sigara içiyordu. Küçük konsolun önünde duran erkek arkadaşına bakıyordu. Yeleğinin altında hareket eden kürek kemiği mavi ve siyah gölgeler oluştuyordu. Bakışını aynaya kaydırıp ve kendinden emin ve yumuşak hareketlerle kravatını bağlayışını izledi. Ellerini beğeniyor, hareket ederken onları izlemeyi seviyordu. “Ne zaman geri döneceksin?” diye sordu kız.

Bakışları aynada buluştu. Gülüşü de kendinden emin ve yumuşaktı. Kız yüzünü buruşturdu.

“Olabildiğince çabuk, Liebling.”

Kimse onun gibi ‘sevgilim’ diyemezdi. Garip akşam ile Almanın kızına neredeyse sevdirecek derecede melodili bir şekilde konuşuyordu.

“Yarın akşam uçağıyla, sanırım,” dedi. “Beni karşılamaya gelecek misin?”

Kız gülümsemesini engelleyemedi. Sevgilisi de güldü. Kız da güldü. Kahretsin, bunu her seferinde başarıyordu.

“Seni Oslo’da bekleyen bir araba kız olduğundan eminim,” dedi. “Umarım.”

Yeleğinin düğmelerini ilikledi ve elbise dolabındaki askıdan ceketini aldı. “Mendilleri ütüledin mi, Liebling?”

“Çoraplarınla birlikte onları da bavuluna koydum,” dedi kız. “Mükemmel.”

“O kızlara randevu verdin mi?”

Güldü ve yatağa ilerleyip kıza doğru eğildi.

“Sence?”“

“Bilmiyorum.” Kız ellerini erkeğin boynuna doladı. “Bana kalırsa, eve her döndüğünde üzerinde kadın kokusu oluyor.”

“Çünkü asla senin kokun üzerimden silinecek kadar çok kalmıyorum, Liebling. Seni ilk keşfettiğim günden beri ne kadar geçti? Yirmi altı ay. Tam yirmi altı aydır kokun üzerime sinmiş durumda.” “Başkasının kokusu hiç olmadı yani?”

Kız yatağa gömüldü ve erkek arkadaşını da yanına çekti. Erkek kızı dudağından hafifçe öptü.

“Başkasının kokusu hiç olmadı. Uçak, Liebling... “ Yataktan doğruldu.

Konsola doğru ilerleyip, çekmecelerin birinden pasaport ve uçak biletlerini aldı, sonra da ceketinin iç cebine koyup düğmelerini ilikledi. Bunların hepsini basit bir hareketle yapmıştı; bu hiç zorlamasız kendine güven ve beceriklilik ona hem çekici hem de korkutucu geliyordu. Her şeyi bu kadar az çaba sarf ederek kolaylıkla yaptığını bilmeseydi, onun hayatında tek bir şey için eğitildiğini düşünecekti: Yola çıkmak; ayrılmak.

Son iki yılda ne kadar çok beraber vakit geçirdikleri hesaba katılırsa onun hakkında bu kadar az şey biliyor olması oldukça şaşırtıcıydı. Zaten o da geçmişte ne kadar çok kadınla beraber olduğunu saklamıyordu. Hep birçok kadınla birlikte olduğunu çünkü hayatı boyunca hep onu aradığını söyleyip dururdu. Ve o olmadıkları anlar anlamaz hepsini terk ettiğini. Wencaslas

Meydanındaki Grand Europa Otelinin barında tanıştıkları iki yıl önceki güneşli bir sonbahar gününe dek bu arayışı sürmüştü.

Bu şimdiye kadar çapkınlığın yapılmış en harika tanımı gibi geliyordu kıza. En azından kendisinininkinden, para için olmasından daha iyiydi. “Niçin Oslo’dasın?” diye sordu kız. “İş için,” dedi.

“Neden tam olarak ne iş yaptığını bana söylemiyorsun” “Çünkü birbirimizi seviyoruz.”

Kız, kapıyı kapatıp çıktığında adımlarını dinledi.

Yine tek başına kalmıştı. Gözlerini kapattı ve geri dönene dek kokusunun yatak çarşafında kalmasını diledi. Elini kolyesine götürdü. Ona hediye ettiğinden beri hiç çıkarmamıştı, banyo yaparken bile. Kolyesine bakarken erkek arkadaşının bavulunu düşündü. Çoraplarının yanında gördüğü sert rahip yakalığını düşündü. Ona niçin rahip yakası olduğunu sormamıştı? Belki de kendisinin çok fazla soru sorduğunu düşünmesinden korkmuştu. Onu kızdırmamalıydı. Derin bir nefes aldı ve saatine bakıp tekrar gözlerini kapattı. Bugün sıkıcı geçecekti. Saat 02:00’da doktorla bir randevusu vardı. Hepsi bu. Elindeki kolyeyi okşamaya devam ederek saniyeleri saymaya başladı. Kolyesi kırmızı elmastan beş köşeli bir yıldız şeklindeydi.

Verdens Gang’ın ön sayfasında Camilla Loen ile ‘kısa’ ama ‘yoğun’ bir ilişki yaşamış olan Norveç medyasından ismi verilmeyen bir ünlüyle ilgili haber vardı. Camilla’nın minicik bir bikiniyle çekilmiş eski bir fotoğrafı ile muhtemelen aralarındaki ilişkinin de niteliği hakkında fikir vermeye çalışıyorlardı.

Aynı gün Dagbladet de Lisbeth Barli’nin kız kardeşi, Toya Harang ile bir röportaj yapmış, ve ‘Hep Kaçardı’ başlığıyla küçük kız kardeşinin açıklanamayan kayboluşunu çocukluğunda yaptıklarını söyleyerek açıklamaya çalışıyordu. Şu sözlerini tırnak içine almışlardı: “Spinnin’ Wheel’den kaçtı, şimdi neden olmasın?”

Büyük bir Stetson şapkayla turne otobüsünün önünde çekilmiş bir resmi yayınlanmıştı. Gülümsüyordu. Harry fotoğrafı çekmeden önce kızın hareketlerini pek kontrol edebilecek durumda olmadığını düşündü. “Bir bira.”

Sualtı’nda bar taburesine oturup Verdans Gang’ı eline aldı. Vale

Hovin'deki Springsteen konserinin biletleri tüklenmişti. Onun için bir sakıncası yoktu. Birincisi, Harry stadyum konserlerinden nefret ederdi. İkinci ise o ve Øystein on beş yaşındayken Øystein'in yaptığı sahte Springsteen biletleriyle Drammenshallen'e kadar otostopla gitmiş olmalarıydı. Bu her şeyin hızlı olduğu zamanlardı: Springsteen, Øystein ve Harry.

Harry gazeteyi kaldırdı ve Lisbeth'in kız kardeşinin fotoğrafının olduğu kendi *Dagbladetini* çıkardı. İkisi arasındaki benzerlik şaşırtıcıydı. Onunla Trondheim'dan telefonla konuşmuş, ama söyleyecek fazla bir şeyi yoktu, ya da daha doğrusu, Harry'ye ilginç gelecek şeyler söylememişti. Konuşmaları yirmi dakika sürmüş de olsa, Harry'nin sorduklarından çok soyadını söylerken sonundaki "a"yı vurgulamak gerektiği konusunda yoğunlaşmıştı. ToyA. Ve adını, vurgunun 'ojA'da olduğu Michael Jackson'ın kız kardeşi LaToya'dan almadığını anlatmıştı uzun uzun.

Lisbeth'in ortadan kayboluşunun üzerinden dört gün geçmiş ve soruşturma tek kelimeyle karaya oturmuştu.

Camilla Loen soruşturması için de aynı şey söz konusuydu. Beate bile hayal kırıklığına uğramıştı. Bütün hafta sonunu tatilde olmayan dedektiflere yardım ederek geçirmişti. İyi kızdı, Beate. Ama ne yazık ki iyi olmak pek para etmiyordu.

Camilla görünürde oldukça sosyal genç bir bayan olduğundan dolayı, cinayetten önceki bir hafta neler yaptığını öğrenmek zor olmamıştı. Ama ellerindeki ipuçları onları bir yere ulaştırmıyordu.

Aslında, Beate'e, Waaler'in ofisine gelip neredeyse açık açık kendisini satması için teklifte bulunduğunu söylemek istiyordu ama nedense bunu yapmıyordu. Bunun yanı sıra, göz önüne alması gereken çok şey vardı. Eğer MØller'e söylerse kavga ederlerdi. Bu sebeple de bu fikri aklından hemen uzaklaştırdı.

Harry ikinci birasına başlayalı bayağı bir süre geçmişti ki birden onu fark etti. Duvar kenarındaki yan karanlık masalardan birinde oturuyordu. Harry'nin gözlerinin içine bakıyordu. Önündeki masada bir bira, orta ve işaret parmağı arasında ise yanan bir sigara vardı.

Harry bardağı ald ve masasına doğru ilerledi.

“Oturabilir miyim?”

Vibeke Knutsen başıyla karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti. “Burada ne işin var?”

“Ben hemen köşede yaşıyorum,” dedi Harry.

“Ben de öyle düşündüm ama seni daha önce burada hiç görmemiştim.”
“Hayır. Sürekli takıldığım bardakilerle geçen hafta yaşadığımız bir hadiseyi farklı yorumladık.”

“Artık seni istemiyorlar mı?” diye sordu ve gülmeye başladı. Harry gülüşünü beğenmişti. Ayrıca kızın çekici olduğunu da düşünüyordu, belki makyajından dolayı, belki de karanlıkta oturduğu için. Her neyse. Gözleri de hoşuna gitmişti; oynak, hayat dolu, çocuksu ve zeki görünüyorlardı. Aynen Rakel’in gözleri gibi. Ama tüm benzerlik bu kadardı. Rakel’in dar ve hassas bir ağzı vardı. Vibeke’nin büyük ağzı sürdüğü itfaiye kırmızısı ruj ile olduğundan da büyük görünüyordu. Rakel gözle görülür derecede zarif ve zinde idi, bir balerin kadar zayıf. Vibeke bugün kaplan desenli bir kıyafet giymesine rağmen leopar ve zebra desenli olanları hiç aratmıyordu. Rakel’e koyu renkler hakimdi: Gözleri, saçı, teni. Onun gibi parlak bir teni başka hiç kimsede görmemişti. Vibeke’nin saçları kıvılcık, yüzü ise soluktu. Üst üste attığı çıplak bacakları karanlıkta bembeyaz parlıyordu. “Burada tek başına ne arıyorsun?” diye sordu Harry. Vibeke omuz silkti ve bardağından bir yudum aldı.

“Anders şehir dışında, seyahatte, akşama kadar da dönmeyecek. Ben de biraz kendimi eğlendirmeye karar verdim.”

“Uzağa mı gitti?”

“Avrupa’da bir yerlerde. Nasıl olduğunu bilirsin. Asla bir şey söylemezler.” “Ne iş yapıyor?”

“Kiliseler için gerekli bazı parçalar pazarlıyor. Mihrap heykelleri, minberler, haçlar ve bu gibi şeyler işte. Yeni ya da kullanılmış.” “Mm. Ve bunu Avrupa’da mı yapıyor?”

“İsviçre’deki bir kilise yeni bir minbere ihtiyaç duyduğunda bu oraya pekala Ålesund’dan gelmiş olabilir. Eskisi de restore edildikten sonra Stockholm ya da Narvik’e gidebilir. O da sürekli seyahat ediyor. Evde

olduğundan daha çok seyahat ediyor. Özellikle de son aylarda. Aslında son bir yıldır.” Sigarasından bir nefes çekti ve içine çekerken “Ama kendisi Hristiyan değil.”

“Değil mi?”

Üzerinde küçük kırışıklıkları olan kıpkırmızı dudaklarından kalın bir halka şeklinde dumanlar yükselirken başını hayır anlamında salladı.

“Anne ve babası Şovuot Tarikatı’na mensupmuş. O da bu tür şeylerle büyümüş. Ben sadece bir toplantısına gittim; ama ne oldu bil bakalım? Tüylerim diken diken oldu. Dudaklarını kıpırdatarak dualar etmeye başladıklarında ve diğer olan biten her şey. Sen hiç o tür toplantılarda bulundun mu?” “İki kez,” dedi Harry. “Philadelphialılar grubunda.” “Ruhun kurtarıldı mı?”

“Maalesef hayır. Oraya sadece benim için mahkemede tanıklık edeceğini söyleyen birisi için gitmiştim.”

“İsa’yı bulamadıysan bile en azından tanığını bulmuşsundur.” Harry hayır anlamında başını salladı.

“Bana artık toplantılara gelmediğini söylediler. Bana verilen adreslerin hiçbirisinde de onu bulamadım. Yani hayır, kesinlikle ruhum kurtarılmadı.”

Harry birasını bitirdi ve yenisi için bara işaret etti.

“Sana ertesi gün ulaşmaya çalıştım,” dedi Vibeke. “İş yerinden.”

“Öylemi?”

Harry telesekreterindeki sessiz mesajı hatırladı birden.

“Evet, ama bana artık o soruşturmaya senin bakmadığını söylediler.”

“Camilla Loen soruşturmasını söylüyorsan, bu doğru.”

“Ben de bizim apartmandaki diğer polisle konuştum. Hani şu formda görünenle.” “Tom Waaler mi?”

“Evet. Ona Camilla ile ilgili birkaç şey söyledim. Sen bizdeyken söyleyemeyeceğim türden şeyler.”

“Neden?”

“Çünkü Anders orada oturuyordu.” Sigarasından derin bir nefes çekti.

“Camilla ile ilgili aşağılayıcı bir şeyler söylememe tahammül edemiyor. Onu neredeyse hiç tanımamamıza rağmen ben öyle konuştuğumda öfkeden deliye dönüyor.”

Omuzlarını silkti.

“Bana hiç de aşağılıyormuşum gibi gelmiyor. Öyle olduğunu düşünen Anders. Sanırım sorun yetiştirilmemizle ilgili. Sanırım ona göre bir kadın bütün hayatı boyunca sadece tek bir adamla cinsel ilişkiye girmeli.” Sigarasını söndürdü ve alçak sesle ekledi: “Onunla bile nadiren.”

“Mm. Yani Camilla birden çok kişiyle cinsel ilişkiye giriyordu, öyle mi?”

“Üst sınıf isminden belli değil mi?”

“Bunu nasıl biliyorsun? Sesini mi duyuyordun?”

“Katlar arasından değil. Bu sebeple de kışın fazla bir şey duyduğumuz söylenemez. Ama yazın, camlar açıkken, bilirsin kapalı mekanlarda... “

“... ses kolay duyulur.”

“Aynen öyle. Anders hep kalkıp yatak odasının penceresini çarparak kapatırdı. Eğer ben de ‘şimdi işler daha da kızışacak’ gibisinden bir şey söyleyecek olursam da bana kızar ve gidip salonda uyurdu.”

“Yani bunu söylemek için mi beni aradın?”

“Evet. Bir de şu var. Bir telefon aldım. İlk önce Anders sandım, ama o aradığında bulunduğu yerdeki sesleri hep duyarım. Hiç değişmez. Beni hep Avrupa’da gittiği şehrin sokaklarından arar. Garip olan şu ki ses hep aynıydı.

Hiç değişmiyordu. Ama bu kez farklıydı. Normalde telefonu hemen kapatıp bunu unutturdum ama Camilla’nın olayı ve Anders’in uzakta şehir dışında oluşu... “ “Evet?”

“Neyse, çok önemli bir şey değildi zaten.”

Yorgun bir şekilde gülümsedi. Gülüşü Harry’ye harika gelmişti.

“Telefonda nefes alıp veren birisiydi. Tüylerim ürperdi doğrusu, bu yüzden de seni aradım. Tom Waaler bunu araştıracağını söyledi, ama sanırım

hangi numaradan aradığını .bulamadılar. Katiller dönüp dolaşıp olay yerine dönerler, öyle değil mi?”

Harry bardağını çeviriyordu. İlaç etkisini göstermeye başlamıştı. “Sen ya da partnerin Lisbeth Barli’yi tanıyor musunuz?” Vibeke’nin kalemlı kaşları kalktı.

“Hani şu kaybolan kadını mı? Onu nereden tanıyabiliriz ki?”

“Haklısın. Nereden tanıyacaksınız?” diye homurdandı Harry ve ona bunu sormaya iten şeyin ne olduğunu düşündü.

Sualtı’ndan çıktıklarında saat 09:00’du.

Harry düzgün yürümeye çalışıyordu.

“Yolun hemen aşağısında oturuyorum,” dedi Harry. “Ne dersin?..”

Vibeke başını sallayarak gülümsedi.

“Sonradan pişman olacağın şeyler söyleme, Harry.”

“Pişman mı?”

“Son bir saattir hiç durmadan Rakel’den bahsediyorsun. Unuttun mu?”
“Onun beni istemediğini anlattım sana.”

“Evet. Sen de beni istemiyorsun. Rakel’i istiyorsun. Ya da onun yerine koyabileceğin birini.”

Elini Harry’nin omzuna koydu.

“Eğer şartlar değişik olsaydı, bir süreliğine o kadının yerine geçmek isterdim.

Ama durumum müsait değil. Anders de birazdan evde olur.”

Harry omuzlarını silkti ve yana doğru bir adım atarak ayakta durabildi.

“O zaman seni kapına kadar geçireyim,” dedi.

“Buradan sadece iki yüz metre, Harry.”

“Becerebilirim.”

Vibeke kahkahalarla gülerek Harry’nin koluna girdi.

Arabalar ve boş taksiler yanlarından geçerken yavaş yavaş Ullevålsveien'den aşağı doğru yürümeye başladılar. Akşam serinliği Oslo'da sadece temmuz aylarına has bir şekilde tenlerini okşuyordu. Harry, Vibeke'nin konuşmasını dinliyor ve

Rakel'in o an ne yaptığım merak ediyordu.

Siyah demir kapının önünde durdular.

“İyi geceler, Harry.”

“Mm. Asansörle mi çıkacaksın?”

“Sence nasıl olur?”

“Pekala.” Harry dengesini korumak için ellerini pantolonunun cebine soktu. “Kendine iyi bak. İyi geceler.”

Vibeke gülümsedi, ona doğru geldi. Harry'yi yanağından öperken, Harry kokusunu içine çekti.

“Belki başka bir hayatta, kim bilir?” diye fısıldadı Vibeke.

İyi yağlanmış kapı ardından düzgün bir şekilde kapandı. Harry durmuş kendine gelmeye çalışırken önündeki vitrin camından bir şey gözüne ilişti. Dikkatini çeken şey mezar taşları değil, camdaki bir yansımaydı. Yolun diğer tarafında kaldırımın kenarına park etmiş olan kırmızı araba. Harry'nin arabalara hiç ilgisi olmasa bile bu pahalı oyuncağın bir Tommykaira ZZ-R olduğunu bilebilirdi.

“Canın cehenneme,” diye söylenerek yolun karşısına geçmeye başladı. Deli gibi korna çalan bir taksi yanından hızla geçti. Spor arabanın yanına gitti ve şoför tarafında durdu. Siyah cam sessiz bir şekilde indi.

“Burada ne halt ediyorsun?” diye çıkıştı Harry. “Beni mi izliyorsun?”

“İyi akşamlar, Harry,” diyerek esnedi Tom Waaler. “Camilla Loen'in dairesini gözetim altında tutuyorum. Kimin gelip gittiğini bilmem lazım. Suçluların dönüp dolaşıp suçu işledikleri yere geldikleri öylesine söylenmiş bir söz değildir.”

“Hayır, kesinlikle öyledir,” dedi Harry.

“Ama, belki senin de fark ettiğin üzere, elimizdeki tek şey bu. Katil bize

fazla bir iz bırakmamış.”

“Adamın daha... “

“Ya da kadının,” diye sözünü kesti Waaler. Harry omuzlarını silkti ve duruşunu düzeltti. Birden diğer kapı açıldı. “Atla, Harry. Seninle konuşmak istiyorum.”

Harry gözlerini kırıştırtarak açık duran kapıya baktı. Kararsız kalmıştı. Dengesini korumak için bir adım daha attı. Sonra etrafından dolaşıp, arabaya bindi.

“Söylediklerimi düşündün mü?” diye sordu Waaler müziği kısarak. “Evet, düşündüm,” dedi Harry koltuğa gömülürken. “Peki doğru karara vardın mı?”

“Görünen o ki kırmızı Japon arabaları senin çok hoşuna gidiyor.” Harry elini kaldırdı ve biraz kuvvetle arabanın ön paneline vurdu. “Sağlam parça. Söylesene... “ Harry diksiyonuna konsantre olmuştu. Ellen’in öldürüldüğü gece de Sverre Olsen ile Grünerløkka’da da arabada bu şekilde mi oturmuştunuz?” Waaler uzun sayılabilecek bir süre Harry’yi süzdükten sonra cevap verdi: “Harry, neyden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok.” “Yok mu? Silah kaçakçılığının arkasındaki çete liderinin sen olduğunu Ellen’in öğrendiğini biliyordun, değil mi? Bunu kimseye söylemeden önce Sverre Olsen’in onu öldürmesini sağlayan da sendin. Ve Sverre’in izini sürdüğümü öğrendiğinde onu tutuklamaya çalışırken sana silah çektiği için vurma olayını tezgahladın. Aynen Havelageret’deki diğer adam gibi. Bu senin bir alışkanlığın. Sorun çıkarabilecek mahkumları temizlemek.” “Sarhoşsun, Harry.”

“Hakkında bir şey bulabilmek için iki yılını harcadım, Waaler. Bunu biliyor muydun?”

Waaler cevap vermedi.

Harry gülerek panele bir daha vurdu. Panelden uğursuz bir çatlama sesi geldi. “Elbette biliyordun! Prens ve veliaht her şeyi bilir. Nasıl becerdiğini anlatsana biraz?”

Waaler arabanın yan camından Kebabgârden’den çıkan birini gördü; adam durdu ve sağına soluna baktı ve Trinity Kilisesi’ne doğru yürümeye

başladı. Adam mezarlıkla Meryem Ana Kilisesi'nin arasındaki sokağa dönene kadar ikisi de tek laf etmedi.

“Tamam,” diye kükredi Waaler. “Sana kolaylıkla itiraf edebilirim, eğer istediğin gerçekten buysa. Ama unutma ki bir itiraf duyduğunda kötü bir ikileme düşmen de kolay olur.” “Kötü bana uyar.”

“Sverre Olsen’e hak ettiği cezayı verdim.”

Harry yavaşça başını koltuğa yaslamış hafif aralık gözlerle duran Waaler’ın olduğu tarafa döndü.

“Ama onunla işbirliği içinde olduğumu açığa çıkaracağı için değil. Teorinin bu kısmı yanlış.”

“Peki neden?”

Waaler içini çekti.

“Bizim gibi insanlara bu işi yaptıran şeyin ne olduğunu hiç merak eder misin?” “Başka bir şey yaptığım yok ki.” “İlk hatırladığın şey nedir, Harry?”

“Nasıl yani?”

“Benim ilk hatırladığım anılarımdan bir tanesi babamın bir gece yatağıma gelmesiydi.”

Waaler direksiyonla oynuyordu.

“Dört ya da beş yaşındaydım. Babam sigara ve güven kokuyordu. Babaların nasıl koktuğunu bilirsin. Genelde ben uyuduktan sonra eve gelirdi. Ve ben uyanmadan çok önce işe gideceğini hep bilirdim. Eğer o yanımdayken gözlerimi açarsam, gülümseyerek kafamı okşadıktan sonra yanımdan gideceğim bilirdim. Bu yüzden biraz daha yanımda kalması için uyurmuş gibi yapardım. Ara sıra, çocuk kanı bulmak için sokaklarda dolaşan domuz başlı kadınla ilgili kabuslar gördüğüm zaman, gözlerimi açar, gitmeye yeltendiğinde ondan biraz daha yanımda kalmasını isterdim. Gözlerimi fal taşı gibi açıp öylece ona bakardım. Senin baban da böyle miydi, Harry?”

Harry omuzlarını silkti.

“Babam öğretmendi. Hep evdeydi.”

“Öyleyse bir orta sınıf eviydi.”

“Onun gibi bir şey.”

Waalder başıyla onayladı.

“Babam bir işçiydi. Aynen en iyi arkadaşlarım Geir ve Solo’nun babaları gibi. Büyüdüğüm yer olan Oslo şehir merkezinde, hemen üzerimizdeki dairede oturuyorlardı. Oslo’nun Doğu Yakası’nda renksiz, ama güzel, sendikaya ait bir sitede. Kendimizi işçi sınıfı olarak görmezdik; hepimiz birer girişimciydik. Solo’nun babasının bir dükkanı bile vardı ve ailedeki herkes sırayla orada çalışıyordu. Mahalledeki bütün erkekler çok çalışıyordu, ama hiçbirisi babam kadar çok çalışmıyordu - şafaktan, karanlık çökene kadar, gece gündüz. Sadece pazarları duran bir makine gibiydi. Ne annem ne de babam iyi birer Hristiyan sayılmazlardı. Babam, büyükbabam ondan rahip olmasını istediği için yarım dönem teoloji okumuştı. Ama o ölünce babam okulu yarıda bırakmıştı. Ama yine de her pazar Vålerenga kilisesine giderdik ve sonra babamla Ekeberg ya da Ostmarka’ya giderdik. Saat beş olduğunda kıyafetlerimizi değiştirir ve salonda Pazar yemeğimizi yerdik. Bu sana sıkıcı gelebilir, ama bir şey söyleyeyim mi, bütün bir hafta boyunca ben pazar gününü beklerdim.”

“Sonra pazartesi olur ve babam yine giderdi. Hep fazla mesai yapması gereken bir bina işi olurdu. ‘Para vardır beyazdan da beyaz; para vardır gri ya da siyah,’ derdi hep. Onun durumunda birisi için para biriktirmenin tek yolu çok çalışmaktır. On üç yaşına geldiğimde batı tarafına elma bahçesi olan bir eve taşındık. Babam orasının daha iyi olacağını söylemişti. Sınıfta babası avukat, ekonomist, doktor ya da diğer profesyonel mesleklerden olmayan tek kişi bendim. Komşumuz bir yargıçtı. Babam benim ileride onun gibi birisi olmamı istiyordu. Eğer bu mesleklerden birini yapmak istiyorsam iş arkadaşlarım olmalı ve yazılı olmayanlar dahil o işi yapmak için gereken tüm kuralları öğrenmeliydim. Ancak, çocuklarını değil de geceleri sabaha kadar verandada havlayan Alman kurdu köpeklerini görebiliyordum. Bunun yerine okuldan çıkınca Oslo şehir merkezine trenle gidip Geir ve Solo’yla buluşuyordum. Babamla annem bütün komşuları bir gün mangal partisine davet etmişti ama bir kişi hariç hepsi çeşitli bahaneler bularak daveti kibarca reddetmişlerdi. O yaz gecesi mangaldan çıkan dumanın kokusunu ve diğer bahçelerden yükselen abartılı kahkahaları hayatım boyunca hiç unutmadım. Bir daha da kimse bize gelmedi.”

Harry olabildiğince düzgün konuşmaya çalışarak, “Bu hikayenin konumuzla bir alakası var mı?” diye sordu.

“Buna sen karar vereceksin. Devam edeyim mi?”

“Evet, bu gece televizyonda izlemek istediğim bir şey yok.”

“Bir pazar günü her zamanki gibi kiliseye gidiyorduk. Dışarıda annemle babamın çıkmasını beklerken komşumuzun Alman kurdunun çitin diğer tarafından bana doğru çılgın bir şekilde havlamasını izliyordum. Nedenini bilmiyorum, ama gidip bahçe kapılarını açtım. Sanırım yalnız hissettiği için bu kadar öfkeli olduğunu düşünmüştüm. Köpek üzerime atladı, beni yere yıktı ve yanağımdan ısırıldı. İzi hâlâ duruyor.”

Waalers’ın gösterdiği yerde bir şey görünmüyordu.

“Yargıç verandadan köpeği çağırdı. Köpek beni bıraktı. Sonra da bahçesinden defolup gitmemi söyledi. Acile giderken annem durmadan ağlıyor, babamın ağzından ise tek kelime çıkmıyordu. Geri döndüğümüzde yüzüm çenemin altından kulağımın arkasına kadar siyah dikişlerle doluydu. Babam yargıçla görüşmeye gitti. Döndüğünde gözleri öfkeyle doluydu ve ağzını bıçak açmıyordu. Pazar yemeğimizi sessizlik içinde yedik. O gece uyandım. Beni uyandıran şeyin ne olduğunu anlamamıştım. Her yer sessizdi. O an anladım. Alman kurdu. Havlaması kesilmişti. Dış kapının kapandığını duydum ve içimden bir ses o köpeğin bir daha asla havlamayacağını söylüyordu. Yatak odamın kapısı yavaşça açıldığında gözlerimi sıkı sıkı kapadım ama yine de bir an için babamın elindeki çekici görmüştüm. Sigara ve güven kokuyordu. Bense uyurmuş gibi yapıyordum.” Waalers direksiyonun tozunu aldı.

“Dediğin şeyi yaptım çünkü Sverre Olsen’in meslektaşlarımdan birinin hayatını aldığını biliyordum. Bunu Ellen için yaptım, Harry. Bizim için. Şimdi artık birini öldürdüğümü biliyorsun. Beni şikayet edecek misin?”

Harry sadece bakıyordu. Waalers gözlerini kapatmıştı. “Olsen’e karşı elimizde ikinci derece kanıtlardan başka bir şey yoktu, Harry. Bundan kolayca yakayı sıyracaktı. Bunun olmasına izin veremezdik. Sen bunun olmasına izin verir miydin, Harry?”

Waalers başını çevirip Harry’nin kızgın bakışlarıyla karşılaştı. “İzin verir

miydin?” Harry yutkundu.

“Seninle Sverre Olsen’i aynı arabada gören biri vardı, bunun için tanıklık etmeye hazır biri, ama senin büyük olasılıkla bundan da haberin vardı, değil mi?”

Waler omuz silkti.

“Olsen’le birçok kereler görüşüm. Adam Neonazi ve bir suçluydu, Harry. Bu tip adamların ensesinden bir an olsun ayrılmamalıyız.”

“Seni gören adam nedense birden fikrini değiştirip konuşmak istemiyor. Onunla da biraz sohbet ettin, değil mi? Onu da sessiz kalması için ikna ettin. Waler başım hayır anlamında salladı.

“Buna cevap bile vermem, Harry. Aramıza katılsan bile bilmen gerektiğinden daha fazlasını öğrenmeme gibi bir kuralımız olduğunu sana hatırlatırım. Bu sana biraz sert gelebilir ama kesinlikle işe yarıyor. En azından bizim işimize yarıyor.” “Kvinsvikle konuştun mu?” dedi Harry düzgün konuşmaya çalışarak. “Kvinsvik senin fırıldaklardan birisi, Harry. Onu unut gitsin. Artık biraz kendini düşünmeye başlasan çok daha iyi olacak.” Harry’ye doğru eğildi ve sesini alçalttı. “Kaybedecek neyin var? Aynaya bir baksana... “ Harry gözlerim kırıştırdı.

“Evet,” dedi Waler. “Kırk yaşında alkol problemi olan işsiz, ailesiz ve beş parasız bir adamsın.”

“Son kez soruyorum!” diye bağırarak istedi Harry ama fazla sarhoştı. “Kvinsvikle görüştün mü?”

Waler koltuğunda yeniden doğruldu.

“Evine git, Harry. Ve burada gerçekte kime borçlu olduğunu bir düşün. Teşkilata mı? Seninle beslenen ve tadım beğenmeyip tükürüp atan bir teşkilata mı? Belanın kokusunu alır almaz fareler gibi kaçışan şeflere mi? Belki de kendine bir şeyler borçlusundur? Suçlularını kendi memurlarından daha çok koruyan bir ülkede Oslo’nun sokaklarını olabildiğince emniyette tutmak için yıllarca durmaksızın çalıştın. Bu işte en iyilerden birisin, Harry. Diğerlerinin aksine, sende yetenek var. Ve kazandığın hâlâ üç kuruş. Sana şu anda kazandığının beş katım kazandırabilirim. Ama önemli olan şey bu değil.

Sana itibar ve şeref kazandırabilirim, Harry. Şeref. Bir düşünsene.” Harry bakışlarını Waaler’ın üzerinde toplamaya çalıştı ama bir türlü beceremiyordu. Kapı kolunu bulmak için uğraştı; ama bulamadı. Lanet olası Japon arabaları. Waaler eğilip kapıyı açtı.

“Kvinsvik’i bulmaya çalıştığını biliyordum,” dedi Waaler. “Ve seni de daha fazla meraktan kurtarayım. Evet, o akşam Grünerløkka’da Olsenle konuştum, ama bu Ellen’in cinayetiyle bir alakam olduğu anlamına gelmez. Çenemi kapalı tutmamın sebebi her şeyin daha da karmaşık bir hal almaşım önlemektir. Ne istersen onu yap, ama inan bana: Roy Kvinsvik’in sana faydası dokunacak bir şey bildiği yok.”

“O nerede?”

“Sana söylesem bu neyi değiştirirdi? Bana o zaman inanır mıydın?” “Belki,” dedi Harry. “Kim bilir?” Waaler içini çekti.

“Sognsvannveien, 32 numara. Üvey babasının bodrum katındaki evinin salonunda kalıyor.”

Harry döndü ve ışığı yanan bir taksiye durması için işaret etti.

“Ama bu akşam Menna korosuyla çalışması var,” dedi Waaler. “Yürüme mesafesinde. Gamle Aker kilisesinde çalışıyorlar.

“Gamle Aker mi?”

“Philadelphia’dan Beytlehem’e döndü.”

Boş taksi önce durdu, biraz durakladı ama hemen şehir merkezine doğru yoluna devam etti. Waaler sırtıttı.

“Bizden biri olmak için inançlarımı değiştirmek zorunda değilsin, Harry.”

PAZAR. BEYTLEHEM.

Pazar sabahı saat 08:00’dı. Bjarne Møller esneyerek masasının çekmecesini kilitleyip lambayı kapatmak için kolunu uzattı. Yorgundu ama kendisini mutlu hissediyordu. Cinayet ve kaybolma olaylarından hemen sonra başlayan medya baskısı azalmıştı. Hiç rahatsız edilmeden bütün bir hafta sonu çalışabilmişti. Tatil dönemi başladığından beri masasında biriken evrak yığınının yarısını çok geçmeden halletmiş olacaktı. Artık eve gidip Jameson

viskisini yudumlayarak, Beat for Becit' in⁸ tekrarım televizyonda izleyebilirdi. Parmağı lambanın düğmesindeydi; biraz toparlanmış olan masasını bir kez daha kontrol etti. O sırada kahverengi kalın zarfı fark etti. İleti kutusundan cuma günü almıştı onu. Görünen o ki zarf kağıtların arasında kaybolmuştu. Bir an durakladı. Yarın sabaha dek bekleyebilirdi. Zarfı yokladı. İçinde ne olduğunu anlayamadığı bir şey vardı. Mektup açacağıyla zarfı açtı. İçinde mektup yoktu. Zarfı ters çevirdi ama bir şey çıkmadı. Sertçe sallayınca içindeki şey sarılı olduğu naylonun içinden fırlayarak önce masaya, sonra da telefona çarparak nöbet çizelgesinin üzerine düştü.

Karnına birden ağrılar girdi. Bjarne Møller iki büklüm oldu ve nefes almak için ayağa fırladı. Birkaç dakika içinde normale dönmüş ve telefon edebilecek kadar iyileşmişti. Eğer bu kadar ağrı duyuyor olmasaydı zarftan çıkan şeyin nöbet çizelgesinde çevirdiği telefon numarasını gösterdiğini fark edebilirdi. Marit âşık olmuştu.

Yine.

Kilisenin merdivenlerine baktı. Kapının Beytlehem yıldızı işlemeli yuvarlak penceresinden giren ışık yeni gelen çocuğun, Roy'un yüzünü aydınlatıyordu. Korodaki başka bir kızla konuşuyordu. Son birkaç gündür çocuğun onu fark etmesini sağlamanın yollarını düşünüyordu ama yaratıcılığı onu terk etmişti. Gidip onunla konuşmayı denemek fena bir başlangıç olmayacaktı. Bir fırsatını bulur bulmaz öyle yapacaktı. Geçen haftaki koro çalışmasında ruhu kurtarılmadan önce Philadelphialara da katıldığını ve Neonazi olduğunu anlattığını duymuştu. Kızlardan birisi vücudunun bir yerinde kocaman bir Nazi dövmesi olduğunu söylemişti. Herkes bunun ne kadar berbat bir şey olduğunda hemfikirdi ama Marit onu düşünürken vücudunun heyecandan nasıl da titrediğini hissedebiliyordu. İçinden ona âşık olmasının sebebinin bu olduğunu biliyordu. Yeniliğin, keşfedilmemiş ve bilinmedik olmanın verdiği o geçici ama harika his. Sonunda başka birisiyle birlikte olacağını biliyordu. Kristian gibi birisiyle. Kristian koro lideriydi. Hem annesi hem de babası cemaattendi ve daha şimdiden gençlerin katıldığı toplantılarda vaazlar vermeye başlamıştı. Roy gibileri çok geçmeden döneceklerin arasındaki yerlerini alırlardı.

Bu akşamki çalışma normalden uzun sürmüştü. Yeni bir şarkının provalarına başlamışlar ve neredeyse tüm repertuarlarını da baştan aşağı

okumuşlardı. Yeni üyeler aralarına katıldığında Kristian ne kadar iyi olduklarını göstermek için bunu hep yapardı. Genellikle Geitmyrsveien'deki kendi salonlarında çalışırlardı ama ulusal tatiller dolayısıyla kapalı olduklarından Akersbakken'deki Gamle Aker kilisesinin salonunu ödünç almışlardı. Saat gece' yarısını geçmiş olmasına rağmen bahçede bekliyorlardı. Sesleri bir böcek sürüsünü andırıyordu ve sanki o gece havada daha bir heyecan kokusu vardı. Belki de sıcaktan böyle hissediliyordu. Ya da belki de koronun evli ve sözlü üyeleri tatilde olduğundan onların flörtün ileri gittiği zaman hep gülümseyen ve hoşgörülü ama yine de azarlayıcı gözlerinden uzakta olmanın etkisi de olabilirdi. Marit de kaçamak bir şekilde Roy'a bakarken arkadaşlarının sorması üzerine aklında olan şeyi ağzından geçiriverdi. Kocaman bir Nazi dövmesini insan neresine saklardı? Arkadaşlarından birisi onu dürtüp Akersbakken'den oraya doğru gelen adamı başıyla işaret etti.

"Baksana. Sarhoş," diye fısıldadı kızlardan biri.

"Zavallı adam," dedi bir diğeri.

"İşte İsa'nın kurtarmak istediği kayıp ruhlar bunlar."

Bunu söyleyen Sone olmuştu. Hep böyle şeyler söylerdi. Diğerleri de başıyla söyleneni onayladı. Marit de. Ve sonra fark etti. Fırsat bu fırsattı. Bir an bile tereddüt etmeden kızların arasından sıyrılıp adamın önünde durdu.

Adam durup ona baktı. Beklediğinden daha uzun boylu çıkmıştı.

"İsa'yı tanıyor musun?" diye sordu Marit gülümseyerek yüksek sesle.

Adamın yüzü kıpkırmızıydı ve önünü de iyi göremiyordu. Arkasındakiler konuşmayı bırakmış ve gözünün kenarından merdivenlerde duran Roy ve yanındaki kızların da onun olduğu tarafa dikkat kesildiğini görebiliyordu.

"Maalesef, hayır," dedi adam. Burnundan konuşuyordu. "Ama sen de tanıyorsun kızım, ama belki Roy Kvinsvik'i tanırsın?"

Marit arkasından söyleyecekleri -Seni beklediğini biliyor musun?- ağzına tıkanmış vaziyette tüm yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. "Evet?" diye sordu adam. "Kendisi burada mı?"

Adamın dazlak kafasına ve botlarına baktı. Yüzü büsbütün kızardı. Bu

adam Roy'un geçmiş hayatından gelen bir Neonazi miydi? İhanetinin bedelini ödetmek için mi buraya gelmişti? Ya da dönmesi için ikna etmeye mi? "Ben..."

Ama adam onun yanından geçip gitmişti.

Marit arkasını döndüğünde Roy'un kapıyı arkasından çarparak kilisenin içine kaçtığını gördü.

Sarhoş adamın botlarının altında ezilen mıcırdan sesler çıkıyor adamın gövdesi rüzgarda kalan bir bayrak direği gibi sallanıyordu. Adam merdivenlerin önünde kaydı ve dizlerinin üzerine düştü. "Aman Tanrım..." dedi kızlardan biri. Adam tekrar ayağa kalktı.

Marit sarhoş adam hızla merdivenlerden çıkarken Kristian'ın geri çekildiğini gördü. Adam en üst merdivende durdu. İleri geri sallanıyordu. Bir an geriye doğru düşecekmiş gibi olduysa da tekrar kontrolünü sağladı ve kapının koluna yapıştı.

Marit şaşkınlıktan eliyle ağzını kapattı.

Adam kapıyı itti. Ama Roy kapıyı kilitlemişti.

"Lanet olsun!" diye bağırdı adam. Geriye çekilip kapıya kafa attı.

Kapıdaki yuvarlak pencere kırıldı ve camlar yerlere saçıldı.

"Kes şunu!" diye bağırdı Kristian. "Bunu ya..."

Adam dönüp ona baktı. Alnından üçgen şeklinde bir cam parçası sarkıyordu. Süzölen kan burnunda atallanıyordu. Kristian başka bir şey söylemedi.

Adam ağzını açtı ve ulumaya başladı. Çıkan ses elik bir bıçak kadar insanın kanını donduruyordu. Daha önce Marit'in hiç tanık olmadığı bir öfkeyle tekrar kapıya saldırdı. Sağlam kapıyı durmadan yumrukluyordu. Kurt gibi uluyarak ellerini kapıya vurdukça vurdu. Ormanda baltayla kesilen bir ağaçtan çıkan ses gibiydi. Ve sonra demirden Beytlehem Yıldızı'na vurmaya başladı. Ellerin beyazı kana bulandıka Marit derisinin yırtıldığını duyuyormuş gibi hissetti bir an.

"Birisi bir şeyler yapsın," dedi bir ses. Kristian cep telefonunu çıkarmıştı. Yıldız yerinden çıkmak üzereydi. Adam birden dizlerinin üzerine çöktü.

Marit adama yaklaştı. Diğerleri geri çekilmişti. Ama o yakınına gitmek zorunda hissetti kendini. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Merdivenlerin önüne geldiğinde Kristian'ın elini omzunda hissetti ve durdu. Merdivenlerdeki adamın karada boğulan bir balık gibi derin nefes alışını duyabiliyordu. Adam ağlıyordu.

On beş dakika sonra onu almaya polis arabası geldiğinde merdivenlere yığılıp kalmıştı. Onu ayağa kaldırdılar ve hiç karşı koymadan arabaya götürmelerine izin verdi. Polislerden biri şikayeti olan var mı diye sordu. Hepsi hayır anlamında başını salladı. O sırada kırılan cam akıllarına gelmeyecek kadar şoktaydılar. Araba onu götürdüğünde geriye tek kalan yaz gecesiydi. Marit'e sanki hiçbir şey olmamış gibi geliyordu. Roy'un korkudan benzi atmış vaziyette ve bitkin bir halde kiliseden çıktığını ve Kristian'ın kolunu omzuna attığını fark etmemişti bile. Penceredeki zarar gören yıldıza bakıyordu. Eğilip bükülmüştü; yıldızın beş köşesinden ikisi yukarı kalkmış, birisi aşağı doğru bükülmüştü. Gecenin sıcağına rağmen omuzlarındaki cekete sıkı sıkı sarındı.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve polis merkezinin pencerelerinden ayın görüntüsü yansıyordu. Bjarne Møller bomboş otoparktan nezarethane binasına yürüyordu. İçeri girince etrafa şöyle bir baktı. Üç görevli masasında da kimsecikler yoktu; iki memur, gardiyan odasında televizyon seyrediyorlardı. Eski bir Charles Bronson hayranı olan Møller filmi hemen hatırladı. Öldürme Arzusu⁹. Ve memurlardan yaşlı olanı da tanıımıştı. Yüzünde sol gözünün altındanenesinin üstüne kadar kıpkırmızı bir yara izi olduğu için 'Kederli' de dedikleri Groth'tu. Nezarethanede ne kadardıralıştığını Møller bile hatırlamıyordu ve herkes orasının ondan sorulduğunu biliyordu. "Kimse yok mu?" diye bağırdı Møller.

Gözlerini televizyondan ayırmadan genç olan memura parmağıyla işaret etti ve o da Møller'e doğru döndü.

Møller kimlik kartını gösterdi ama görünen o ki buna hiç gerek yoktu. Onu tanıyorlardı.

"Hole nerede?" diye bağırdı.

"O salak mı?" dedi Groth genzinden konuşarak. Tam o anda Charles Bronson intikamını almak için silahını doğrultmuştu.

“Beşinci hücre sanırım,” dedi genç olan memur. “Bulabilirsen gardiyanlardan birine sor.”

“Teşekkürler,” dedi Møller ve hücrelere açılan kapıdan geçti. Yaklaşık yüz kadar hücre vardı ve içindekilerin sayısı mevsimden mevsime değişiyordu. Yazın fazla kişi yoktu. Møller diğer gardiyan odasına gitme zahmetine katlanmadan metal hücrelerin arasından ilerlemeye başladı. Ayak sesleri koridorda yankılanıyordu. Nezarethane binasından hep iğrenirdi. Birincisi, yaşayan insanların buraya hapsedilmek zorunda kalınması ona saçma geliyordu. İkincisi, buraya aşağı tabakaların mahvolmuş hayatlarının kokusu sinmişti. Üçüncüsü, burada neler olup bittiğini biliyordu. Mesela bir keresinde mahkumlardan biri Groth’un onu yangın hortumuyla dövdüğünü iddia etmişti. SEFO yangın hortumunun o hücreye kadar ulaşmadığını görüp davayı reddetmişti. Görünen o ki SEFO’dan başka herkes bela kokusu alan Groth’un onlar gelmeden yangın hortumunu biraz kısalttığını biliyordu.

Diğer tüm hücreler gibi, beş numaralı hücrenin de kilit yerine sadece dışarıdan açılmasını sağlayan basit bir düzeneği vardı.

Harry başını ellerinin arasına almış yerde oturuyordu. Møller’in ilk dikkatini çeken şey Harry’nin sağ elindeki bandajın kan içinde kalmış olmasıydı. Harry başını yavaşça kaldırdı ve ona baktı. Alnında bir yara bandı vardı ve gözleri sanki ağlıyormuş gibi şişmişti. Burnuna kusmuk kokusu geliyordu. “Neden ranzanda yatmıyorsun?” diye sordu Møller.

“Uyumak istemiyorum,” dedi fısıldayarak. Sesi tanınmayacak derecede değişmişti.

Daha önce de Harry’nin kötü duruma düştüğünü görmüştü ama bu kadarını ilk defa görüyordu. Daha önce hiç bu kadar pejmürde bir halde görmemişti onu. Boğazını temizledi.

“Gidelim.”

Gardiyan odasının yanından geçerlerken ‘Kederli’ Groth ve genç memur onlara dönüp bakmadılar bile. Ama Møller, Groth’un her şeyi belli eden kafa sallayışını görmüştü.

Harry otoparkta biraz daha kustu. Tükürerek ve küfrederek doğrulduğunda Møller bir sigara yakıp ona uzattı.

“Mesai saati dışında oldu,” dedi Møller. “Resmi bir durum yok.”

Harry gülerken nefesi kesildi. “Teşekkürler, şef. Biraz daha temiz bir sicille tekmeyi yiyeceğimi bilmek beni gerçekten mutlu etti.”

“Bunu söylememin sebebi bu değil. Öyle olsa seni derhal açığa almam gerekirdi.”

“Ne peki?”

“Önümüzdeki günler için senin gibi bir dedektife ihtiyacım olacak. Yani, ayık halin gibi olan bir dedektife. Mesele senin ayık kalıp kalamayacağın.” Harry doğruldu ve sigarasının dumanım üfledi. “Kalabileceğimi biliyorsun, şef. Ama bakalım istiyor muyum ?

“Bilemiyorum. İstiyor musun, Harry?” “Bunun için bir sebebin olmalı, şef.” “Bence senin var.”

Møller düşünceli bir şekilde müfettişini süzdü. Durumu bir düşündü. Oslo’da gece yarısı ay ışığı ve böceklerle kaplı bir sokak lambasının aydınlattığı otoparkın ortasında duruyorlardı. Birlikte atlattıkları onca şey aklına geldi. Başardıkları ve başaramadıkları onca şey. Her şeye rağmen, tüm bu yılların ardından, burada, böyle banal bir şekilde mi yolları ayrılacaktı?

“Seni tanıdığım ilk günden beri seni gitmekten alıkoyan tek bir şey vardı,” dedi

Møller, “ve bu şey de işindi.”

Harry cevap vermedi.

“Senin için elimde bir iş var. Eğer istersen.”

“Nedir peki?”

“Bu bugün kahverengi bir zarfın içinde bana ulaştı. O zamandan beri sana ulaşmaya çalışıyorum.”

Møller avucunu açtı ve Harry’nin tepkisine baktı. Ay ve lambanın ışıkları Møller’in elindeki adli tıp torbalarından birinin üzerinde parlıyordu. “Mm,” dedi Harry. “Peki ya cesedinin geri kalanı?”

Plastik torbanın içinde ince, uzun ve kırmızı ojeli bir parmak vardı. Üzerinde bir yüzük vardı. Yüzüğe yerleştirilen taşın üzerinde beş köşeli bir

yıldız vardı.

“Elimizdeki tek şey bu,” dedi Møller. “Sol elin orta parmağı.” “Adli tıptakiler parmağın kime ait olduğunu bulabildiler mi?” Bjarne başıyla onayladı.

“Bu kadar çabuk ha?”

Møller elini karnına bastırıp tekrar başını salladı. “Evet,” dedi Harry. “Öyleyse Lisbeth Barli.”

Üçüncü Bölüm

PAZARTESİ. DOKUNUŞ.

Televizyondasın, sevgilim. Koca bir duvar seninle kaplı. Senden on iki tane var ve de hepsi aynı hareketleri yapıyor. Renkleri ve şekilleri neredeyse birbirinden farksız. Paris’te bir defilede yürüyorsun. Duruyor, kalçanı kaldırıp öğrendiğin o soğuk, nefret dolu bakışla bana bakıyor ve sırtını dönüyorsun. İşe yarıyor. Reddetmek her zaman işe yarar, bunu sen de biliyorsun, sevgilim. Sonra haber bitiyor ve sen bana on iki tane birbirine benzeyen haber okurken on iki tane sen bana sert bir şekilde bakıyorsunuz ve ben de yirmi dört değişik dudak okuyorum, ama senin sesin çıkmıyor ve ben de seni bu yüzden seviyorum. Sonra Avrupa’da bir yerde çekilmiş sel görüntüleri giriyor. İşte bak, aşkım, sokaklarda ilerlemeye çalışıyoruz. Parmağımı televizyon ekranlarından birine götürüp senin yıldız figürünü çiziyorum. Televizyon kapalı da olsa, tozlu ekranla parmağım arasındaki gerilimi hissedebiliyorum. Elektrik. Oraya hapsedilmiş hayat. Ve ona hayat veren benim dokunuşum. Yıldızın köşelerinden biri kavşağın karşısındaki kırmızı tuğlalı binanın önündeki kaldırıma değiyor, sevgilim. Ben burada televizyon satan dükkana girip televizyonların arasından ona bakıyorum. Burası Oslo’nun en kalabalık kavşaklarından birisi ve genelde burada arabaların oluşturduğu uzun bir kuyruk olur, ama bugün sadece bir iki tane var. Beş yol, sevgilim. Sen bütün gün yatakta beni bekledin. Ama bunu bitirip hemen geleceğim, istersen mektubu duvarın arkasından çıkarıp sana fısıldayarak okuyabilirim. “Sevgilim! Hep aklımdasın. Hâlâ dudaklarını dudaklarımda, tenini tenimde hissedebiliyorum.” Çıkmak için dükkanın kapısını açıyorum, içeriye güneş ışığı bir sel gibi akıyor. Güneş. Sel. Yakında yanına geleceğim. Gün Møller için kötü başlamıştı.

Bir önceki gece Harry’yi nezaretten çıkarmış ve sabah sanki devasa bir plaj topu yemiş gibi dayanılmaz bir karın ağrısıyla uyanmıştı. Daha da kötüleşecek gibi görünüyordu.

Ama saat 09:00’da, altıncı kattaki, cinayet masası toplantı odasına Harry ayık vaziyette girince kendini o kadar da kötü hissetmemeye başladı. Masanın etrafında çoktan yerlerini almış olan Tom Waaler, Beate Lønn, bölümün soruşturma stratejisinden sorumlu dört dedektifi ile birlikte tatilleri

yanda kesilerek geri çağrılan iki uzman polis daha vardı.

“Herkes günaydın,” diye başladı M ller. “Sanırım Şu an elimizde neler olduğunun herkes farkında: Zanlının aynı kişi olduğu iki farklı olay; muhtemelen iki cinayet. Kısacası, hepimizin olmasını hiÇ arzu etmediği kabusu benziyor. M ller ilk slaydı projekte yerleştirdi.

“Sol tarafta gördüğümüz Camilla Loen’in işaret parmağı kopuk sol eli. Sağdaki ise, Lisbeth Barli’nin bana postayla gönderilmiŐ olan sol el orta parmağı.

Cesede ulaŐılmıŐ olmasa da, Beate, Barli’nin dairesinden daha önce aldığı parmak izinden kimliğini kolayca tespit etti. İyi karar ve iyi iş, Beate.”

Beate etkilenmemiŐ gözükmeye çalışarak kalemi not defterine vuruyordu ama yine de yüzü kızarmıştı.

M ller görüntüyü değiştirdi.

“Bu değerli taşı Camilla’nın gözkapağının altında bulduk. Beş köşeli bir yıldız Şeklinde kırmızı bir elmas. Sağ taraftaki yüzük de Lisbeth’in parmağındaydı. Sizin de görebildiğiniz gibi, y z kteki elmasın rengi daha açık, ama Şekil tamamen aynı.”

“İlk elmasın nereden geldiğini öğrenmeye çalıştık,” dedi Waaler. “Ama bulamadık. Fotoğraflarını elmas kesimiyle uğraşan, Antwerpen’deki en büyük iki Őirkete gönderdik ama iŐçiliĐin Avrupa’nın başka bir yerine ait olabileceğini söylediler. Muhtemelen Rusya ya da Almanya’nın güneyi.” “Dünyadaki en büyük işlenmemiş elmas alıcısı olan De Beers için çalışan bir elmas uzmanıyla bağlantıya geçtik,” dedi Beate. “Ona göre, bir elmasın kesin olarak nereden geldiğini öğrenmek için spektrometri ve mikrotomografi kullanılabileceğini söyledi. Bu akşam bize yardım etmek için Londra’dan uçakla buraya geliyor.”

Cinayet masasına yeni katılan ve en genç dedektiflerden birisi olan Magnus

Skarre elini kaldırdı.

“KonuŐmanızın en başına geri dönersek, efendim, bu  ifte bir cinayet ise neden bizim için bu kadar büyük bir kabus oluŐturuyor? Sonuçta, iki değil,

tek bir katil arıyor olacağız, böylelikle de burada bulunan herkes aynı şeye yoğunlaşabilir. Bence, bunun tam tersi...”

Magnus Skarre’in sözleri bir öksürükle kesildi ve odada bulunanların tüm dikkati o ana dek sandalyesinde oturmakta olan Harry’ye döndü.

“İsminiz ne demiştiniz?” diye sordu Harry.

“Magnus.”

“Soyadınız?”

“Skarre.” Dedektifin sesinden öfkelenildiği belli oluyordu. “Bilmem hatırlıyor musunuz...”

“Hayır, Skarre, hatırlamıyorum. Ama sen benim şimdi söyleyeceklerimi hiç unutma. Dedektiflerin karşısına bu durumda planlı cinayet gibi kasti bir suç gelirse, zanlının birçok avantajı vardır. Bütün kanıtları yok etmiştir ve ölüm saatinde nerede olduğunu kanıtlayabilecek bir yalanı kesinlikle vardır. Ya da cinayet silahını çoktan yok etmiş olabilir vesaire vesaire. Ama caninin bizden saklayamayacağı tek bir şey vardır. Nedir bu?” Magnus Skarre birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

“Onu bunu yapmaya iten şey,” dedi Harry. “Gayet kolay, değil mi? Cinayeti neden işlediği ve işte bu soruşturmamıza başladığımız yer de tam burasıdır. O kadar temel bir kuraldır ki bazen bunu unutuveririz. Ta ki bir gün birdenbire bir yerlerden tekrar çıkana dek: Her dedektifin en kötü kabusu olan katil. Ya da bazıları için en erotik rüya. Kafanın nasıl işlediğiyle alakalı. Ve kabus dediğimiz şeyse cinayeti işlemek için herhangi bir nedeni olmayan katildir. Ya da tam olarak söylemek gerekirse: İnsani duygularla anlaması mümkün olmayan bir nedeni olan katil.”

“Bu çizdiğiniz portre şeytandan başkası değil, Müfettiş Hole.” Skarre diğerlerine baktı. “Henüz bu cinayetlerin arkasında yatan bir neden var mı yok mu bilmiyoruz.”

Tom Waaler boğazını temizledi.

Møller, Harry’nin çene kaslarının kasıldığını fark etti.

“O haklı,” dedi Waaler.

“Elbette haklıyım,” dedi Skarre. “Durum tamamen...”

“Kapa çeneni Skarre, haklı olan Müfettiş Hole. Bu iki olaydan birinin üzerinde on gün, diğerinin üzerinde ise beş gün çalıştık ama kurbanlarla bağlantılı tek bir şey bile bulamadık. Ve her iki kurban arasındaki tek bağlantı katlediliş şekilleri, ayrıca kodlu mesajlara benzeyen ritüeller ve diğer şeyler. Ve sonra hep aklımızın bir köşesinde olan ama henüz yüksek sesle telaffuz etmememiz gerektiğini düşündüğüm bir kelimeyi düşünmeye başladık hepimiz. Ayrıca Skarre ve diğer kolej çocukları şimdiden itibaren çenelerini kapatıp Müfettiş Hole konuşurken kulaklarım açıp onu dinleseler çok iyi ederler.”

Toplantı salonundaki kimseden çıt çıkmadı.

Møller, Harry’nin gözlerini ayırmadan Waaler’a baktığını gördü.

“Özetlemek gerekirse,” dedi Møller, “aynı anda iki şeyi düşünmeye çalışıyoruz.”

Bir yandan, bunları iki sıradan cinayetmiş gibi aydınlatmak için sistematik bir şekilde çalışıyoruz. Öte yandan da kocaman, şişko ve iğrenç bir şeytan portresi çizmeye devam ediyoruz. Benden başka basma demeç veren olmayacak. Bir sonraki toplantı saat beşte. Şimdi dağılabilirsiniz.

Spot ışıklarının altındaki adam tüvit takımlarının içinde bir Sherlock Holmes piposu tutarak, topuklarının üzerinde sallanıyor ve yüzünde anlayışlı bir ifadeyle önündeki eski püskü elbiselerin içindeki kadına bakıyordu.

“Bana ders başına ne kadar ödemeyi öneriyorsunuz?” Kadın başını geriye atıp ellerini beline koydu.

“Ah, ne kadar olduğunu biliyorum. Bir bayan arkadaşım gerçek bir Fransız beyefendisinden Fransızca öğreniyor. Saatine de on sekiz penny veriyor. Bana kendi dilimi öğretmek için bu kadar isteyecek değilsin herhalde; o yüzden de bir şilinden fazlasını vermem. İster kabul et, ister etme.”

Wilhelm Barli on ikinci sırada gözyaşları içinde oturuyordu. Yaşlar boynundan ipek Tayland gömleğinin göğüs kısmına süzülüyordu; gözyaşlarının tuzu göğüs uçlarını yakarak midesine doğru yoluna devam ediyordu. Hiç dinmeden.

Hıçkırıkları sahnedeki aktörleri ve beşinci sırada oturan yönetmeni rahatsız etmesin diye ağzını eliyle kapatıyordu.

Omzunda bir elin varlığını hissedince birden irkildi. Döndü ve ona doğru eğilen uzun boylu adamla göz göze geldi. O anda tüm vücudunu kötü bir his kapladı.

“Buyurun?” diye boğazını sıkıyorlarmış gibi fısıldadı.

“Benim,” diye fısıldadı adam. “Harry Hole. Polis.”

Wilhelm Barli elini ağzından çekti ve Harry’nin yüzüne dikkatlice baktı.

“Elbette,” dedi. Sesi rahatlamıştı. “Affedersiniz, Müfettiş. Burası çok karanlık. Sizi...”

Polis Wilhelm’in yanındaki koltuğa oturdu. “Ne sanmıştın?”

“Sizi böyle siyahlar içinde görünce...” Wilhelm elindeki mendille burnunu temizledi.

“Rahip zannettim. Gelip bana... kötü haberi vereceğinizi sandım. Ne aptalca ama, değil mi?”

Polis cevap vermedi.

“Beni çok duygusal bir anımda yakaladınız, Müfettiş. Bu bizim ilk kez kostümlü provamız. Şuna bir baksanıza.” “Kime?”

“Eliza Doolittle’a. İşte orada. Onu sahnede gördüğümde bir an için Lisbeth olduğunu düşünüp, tüm yaşadıklarımızın bir rüyadan ibaret olduğunu hayal ettim.” Wilhelm derin nefes alıyor ve titriyordu.

“Ama sonra o konuşmaya başladı ve Lisbeth’im bir anda yok oldu.”

Wilhelm polisin şaşkınlıkla sahneye baktığını fark etti.

“Şaşırtıcı bir benzerlik, öyle değil mi? Bu yüzden onu buraya getirdim. Bu

Lisbeth’in müzikali olacaktı.”

“Bu onun?.. “ Harry lafını bitirmedi.

“Evet, bu onun kız kardeşi.”

“Toya? Yani Toy-A.”

“Şimdiye kadar bunu saklamayı başardık. Basın toplantısı bugün birkaç saat sonra.”

“Evet. Bu halktan yoğun bir ilgi görecektir.”

Toya kendini yana doğru savurdu ve tökezleyince yüksek sesle lanet okudu. Partneri çaresizlik içinde ellerini iki yana açmış, gözleriyle yönetmeni arıyordu.

Wilhelm içini çekti.

“Tanıtım her şey demek değil. Gördüğünüz gibi, daha çok işimiz var. İşlenmemiş bir yeteneği olduğunu kabul ediyorum ama Ulusal Tiyatro’da sahne almak öyle Norveç’in küçük kasabalarında kovboy şarkıları söylemeye benzemez. Lisbeth’e sahnede nasıl davranması gerektiğini öğretmem iki yılımı aldı, oysa şimdi bunun için sadece iki haftamız var.”

“Rahatsız etmek istemiyorum, hemen kısaca anlatabilirim, Herr Barli.”

“Kısaca mı?”

Wilhelm karanlıkta Harry’nin yüzündeki ifadeyi anlamaya çalıştı. Yine her yanını korku kaplamıştı, hemen sonra Harry ağzını açtığında içgüdüsel olarak lafa girdi.

“Hayır, hiç rahatsız etmiyorsunuz, Müfettiş. Ben sadece yapımcıyım. Bilirsiniz, her şeyin olmasını sağlayan kişi. İş yapan diğerleri.”

Eliyle sahneyi işaret etti. Tüvit kıyafetli adam o sırada yüksek sesle şöyle diyordu:

“Bu paspal sokak kadınından bir düşes yaratacağım!”

‘Yönetmen, sahne tasarımcısı, aktörler,’ dedi Barli. “Yarından itibaren ben de sadece bu... “ Doğru kelimeyi bulana kadar elini havada sallamaya devam etti, “... komediyi izleyen birisi olacağım.” “Bence de bütün herkes yeteneklerinin farkına varmalı.”

Wilhelm boş bir kahkaha attı ve yönetmenin kafası o tarafa dönünce hemen sustu. Polise doğru eğildi ve fısıldadı: “Haklısınız. Yirmi yıl boyunca dansçılık yaptım. Doğrusunu söylemek gerekirse berbattım ama operada o

kadar az erkek dansçı vardır ki yarım yamalak dans eden herkes kolaylıkla kabul edilebilir. Kırk yaşında da emekli ederler inşam. Ben de bu yüzden yeni bir şey bulmak zorundaydım. O zamanlar gerçek yeteneğimin başkalarını dans ettirmek olduğunu fark ettim. Sahne idaresi, Müfettiş. Yapabildiğim tek şey bu. Ama biliyor musunuz, en küçük bir başarıda bile hastalıklı bir hale geliriz. Çünkü birkaç prodüksiyonda işler yolunda gidince kendimizi tüm olasılıkları kontrol edebilen tanrılar ve tüm alanlarda şansımızın tek mimarı olarak görmeye başlarız. Ve sonra böyle bir şey olur ve ne kadar çaresiz olduğumuzu o an anlarız.

Ben... “

Wilhelm birden sustu. “Sizi sıktım, öyle değil mi?”

Diğer adam başını hayır anlamında salladı ve boğazını temizledi.

“Eşinizle ilgili sizi bilgilendirmek zorundayım.”

Wilhelm çok yüksek bir gürültü duyacakmış gibi gözlerini kapattı.

“Bir paket aldık. İçinde kopuk bir parmak vardı. Ve korkarım bu karınıza ait.”

Wilhelm güçlükle yutkundu. Kendisini hep bir aşk adamı olarak görmüştü ama şimdi bu hissin giderek büyüdüğünü hissedebiliyordu. Kalbinin altındaki kütle o günden beri hep oradaydı. Onu deliliğin eşğine sürükleyen tümör. Ona bir rengi varmış gibi geliyordu. Nefretin rengi sarıydı.

“Biliyor musunuz, Müfettiş? Bu benim için neredeyse bir rahatlama oldu. Böyle bir şey olacağını biliyordum. Ona zarar vereceğinden emindim.”
“Zarar mı?”

Wilhelm karşısında duran adamın sesinde şaşkınlık seziyordu.

“Bana söz verir misin, Harry? Sana Harry dememin bir sakıncası yok, değil mi bu arada?”

Polis hayır anlamında başını salladı.

“Bul onu. Bul onu, Harry. Bul ve cezasını ver. Onu en sert şekilde cezalandır. Bana söz verir misin?”

Wilhelm karşısındaki adamın bir an için başını evet anlamında salladığını

görür gibi oldu. Ama pek emin değildi. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırmıştı.

Polisin gitmesinden hemen sonra Wilhelm derin bir nefes aldı ve yemden sahneye konsantre olmaya çalıştı.

“Hayır! Polis çağıracağım” diye bağırdı Toya.

Harry ofisinde oturmuş masaüstündekilerle ilgileniyordu. O kadar yorgundu ki işleri halledebileceğinden emin değildi.

Bir önceki günün yaramazlıkları - hücrede geçirdiği saatler ve kabuslarla geçen bir diğer gece - üzerinde etkisini göstermişti. Ama onu tamamen bitiren Wilhelm Barli’yle yaptığı görüşme olmuştu. Orada oturup suçluyu yakalayacaklarına dair söz vermek zorunda bırakılmış, Wilhelm Barli karısının “zarar” gördüğünü söylediğinde tepki vermemek için kendini zor tutmuştu. Harry’nin emin olduğu tek bir şey varsa, o da Lisbeth Barli’nin öldüğüydü.

Harry o sabah uyandıktan beri canı inanılmaz derecede alkol istiyordu. Bir kere vücudu fiziksel bir tepki veriyordu. Bir de işe metal içki şişesi ile para getirmediğinden ilacıyla arasına koyduğu bu mesafe onda biraz panik yaratmıştı. Şimdi bu istek sanki biraz daha alkol almazsa parçalara ayrılacakmış gibi bir hisle birlikte tamamen fiziksel bir hal alıyordu. Aşağıdaki düşman zincirlerini çekiştiriyor, karın boşluğundan, midesiyle kalbinin arasında bir yerlerden vahşi köpekler ona doğru havlayarak üzerine atılıyor gibi bir his duyuyordu. Onlardan nefret ettiği kadar, onlar da Harry’den nefret ediyor gibi geliyordu. Harry ayağa kalktı. Pazartesi günü dosya dolabının içine yarım şişe Bell’s saklamıştı. Ona şimdi mi öyle geliyordu yoksa bunun hep faikinde miydi? Harry yüzlerce değişik şekilde Harry’ye oyunlar oynamaya alışık. Çekmeceyi tam açacakken başını yukarı kaldırdı. Bir hareket sezmişti. Ellen fotoğraftan ona gülüyordu. Deliriyor muydu yoksa Ellen’in dudakları hareket mi etmişti? “Neye bakıyorsun, kaltak?” diye mırıldandı ve o anda resim duvardan yere düştü ve cam çerçeve paramparça oldu. Kırık çerçevenin içinden gülüşünü bozmadan ona gülümseyen Ellen’e baktı. Bandajların altında sızlayan elini tuttu. Çekmeceyi açmak için dönünceye kadar kapıda duranları görmemişti. Bir süredir orada olduklarını anladı ve resmin hareket ettiğini sanmasına neden olan şeyin kapı

penceresinden ışığın yansıması olduğunu düşündü. “Merhaba,” dedi Oleg, merak ve korku karışımı bir ifadeyle Harry’ye bakarak. Harry yutkundu. Elini çekmecedan çekti. “Merhaba, Oleg.”

Oleg mavi bir pantolon ve Brezilya milli takımı forması giymişti, ayağında da spor ayakkabılar vardı. Harry bunun dokuz numaralı forma olduğunu ve üzerinde

Ronaldo yazdığını biliyordu. Rakel, Oleg ve o Norefjell’e kayak yapmaya giderlerken onu benzinciden alan kendisiydi. “Onu aşağıda buldum,” dedi Tom Waaler. Eli, Oleg’in başının üzerindeydi.

“Danışmada seni soruyordu. Ben de buraya getirdim. Futbol oynuyor sun, ha, Oleg?”

Oleg cevap vermedi. Harry’ye bakıyordu. Bazen çok yumuşak, bazen çok sert ve acımasız olan annesinden aldığı koyu renk gözlerle ona bakıyordu. Harry bu bakışların ne anlama geldiğini çözmekte zorlandı, ama rengin koyuluğundan emindi.

“Forvet misin?” diye sordu Waaler. Gülümseyerek çocuğun saçını okşuyordu. Harry meslektaşının güçlü ve uzun parmaklarına baktı. Oleg’in koyu dik saçları Waaler’in güneşten yanmış parmaklarının arasındaydı. Bastığı yer ayaklarının altından kayıyor gibi hissediyordu.

“Hayır,” dedi Oleg. Hâlâ gözlerini ayırmadan Harry’ye bakıyordu. “Defansta oynuyorum.”

“Hey, Oleg,” dedi Waaler meraklı gözlerle Harry’ye bakarak. “Harry’nin burada biraz daha boks çalışması lazım; bir şeyler sinirimi bozduğunda ben de hep böyle yaparım. Harry biraz kendini toparlasın, biz de çatı katma çıkıp manzarayı izleyelim, ne dersin?”

“Ben bir yere gitmiyorum,” dedi Oleg net bir şekilde. Harry başıyla onayladı.

“Pekala. Tanıştığımıza memnun oldum, Oleg.” Waaler çocuğun omzuna dokundu ve çıktı. Oleg hâlâ kapıdaydı.

“Buraya nasıl geldin?” diye sordu Harry.

“Metroyla.”

“Tek başına mı?”

Oleg evet anlamında başını salladı. “Rakel’in burada olduğundan haberi var mı?”

Oleg bu kez başını iki yana salladı. “İçeri gelmek istemiyor musun?” Harry’nin boğazı kurumuştı.

“Eve dönmeni istiyorum,” dedi Oleg.

Zile bastıktan dört saniye sonra Rakel aceleyle kapıyı açtı. Öfkeden deliye dönmüştü.

“Nerelerdesin?”

Rakel gözlerini kaçırıp Oleg’e bakmadan önce bir an için Harry bu sorunun her ikisine birden yöneltildiğini hissetmişti.

“Oynayacak kimse yoktu,” dedi Oleg başı öne eğik vaziyette. “Ben de metroyla şehre indim.”

“Metro mu? Tek başına? Ama nasıl?..” Sesi kesildi.

“Sıvıştım işte,” dedi Oleg. “Sen de mutlu olursun sandım, anne. Hem bana dememiş miydin...”

Aniden Oleg’i kollarına aldı.

“Senin için ne kadar endişelendiğimi görmüyor musun, oğlum?” Oleg’i kucaklarken Harry’ye küçümseyerek bakıyordu.

Rakel ve Harry bahçenin arkasındaki çitin kenarında durup aşağıdan görünen Oslo’ya ve Oslo fiyorduna bakıyorlardı. Konuşmuyorlardı. Masmavi denizde giden gemiler ufacık beyaz üçgenler gibi görünüyordu. Harry yüzünü eve doğru döndü. Yaz kuşları çimenlikte, elma ağaçları ve açık duran pencereler arasında uçuşuyorlardı. Siyah ahşap kaplamalı büyük bir evdi - yaz değil kış için inşa edilmişti.

Harry ona bakıyordu. Bacakları çıplaktı. Açık mavi bir elbise vardı üzerinde ve ince, pamuklu, düğmeli bir kırmızı ceket. Ona annesinden kalan haç kolyesinin altında çıplak teninde oluşan ter damlaları güneşte parlıyordu. Harry hakkındaki her şeyi bildiğini düşündü: Pamuklu ceketin kokusunu, açıkta kalan sırtındaki o hoş kıvrımı, terli ve tuzluyken teninin kokusunu,

hayattan neler beklediğini ve neden şu an bir şey söylemediğini. Hakkında bildiği şeyler saymakla bitmezdi. “Nasıl gidiyor?” diye sordu.

“İyi,” diye yanıtladı Rakel. “Bir dağ evi kiraladım. Ama ağustosa kadar beklememiz gerekecek. Biraz geç kalmışım.”

Ses tonu normaldi. İçindeki suçlama fark edilmeyecek derecedeydi.

“Elini mi incittin?”

“Küçük bir kesik,” dedi Harry.

Bir tutam saç rüzgarla yüzüne uçuştı. Harry düzeltmemek için kendini zor tuttu.

“Dün eve bir fiyat biçmesi için birini çağırdım,” dedi.

“Fiyat biçmek mi? Satmayı falan düşünmüyorsun, değil mi?”

“İki kişi için bu ev çok büyük, Harry.”

“Evet, ama sen bu evi seviyorsun. Sen burada büyüdün. Oleg de öyle.”
“Hatırlatmana gerek yok. İşin gerçeği bahar temizliği düşündüğümün iki katma patladı. Ve şimdi de çatının yapılması gerekiyor. Bu çok eski bir ev.”

“Mm.”

Harry garaj kapısının önünde topla oynayan Oleg’i izledi. Topa tekrar vurdu ve top ayağından çıkar çıkmaz gözlerini kapatıp hayali taraftarlara doğru kollarım kaldırdı. “Rakel.”

Rakel içini çekti. “Ne var, Harry?”

“Konuşurken en azından bana doğru bakamaz mısın?”

“Hayır.” Sesi ne üzgün ne de kızgındı; sadece bir gerçeği dile getiriyordu.

“Bıraksam senin için bir şey fark eder miydi?”

“Sen bırakamazsın, Harry.”

“Polisliği kastediyorum.”

“Ben de onu diyorum zaten.”

Harry çimlere doğru ayağını savurdu.

“Seçme şansım olmayabilir,” dedi Harry.

“Hiç mi?”

“Hayır.”

“O zaman neden sordun?” dedi ve yüzüne düşen saçı geriye attı. “Daha sakın bir iş bulabilir, daha uzun süre evde olabilir, Oleg’le ilgilenebilirim. Beraber...” “Kes şunu, Harry!”

Sesi kamçı gibiydi. Rakel başını öne eğdi ve yakıcı güneşin altında ellerini kenetleyip hareketsiz kaldı.

“Cevabım hayır,” diye fısıldadı. “Hiç fark etmez. Sorun işin değil. Sorun... “ Derin bir nefes aldı, döndü ve Harry’nin gezlerine baktı. “Sorun sensin, Harry.”

Harry göz pınarlarını dolduran yaşları gördü. “Şimdi git,” diye fısıldadı Rakel.

Harry bir şeyler söylemek istedi ama sonra vazgeçti. Bunun yerine Oslo fiyordundaki gemilere döndü ve başını salladı.

“Haklısın,” dedi. “Sorun benim. Oleg’le biraz sohbet edip hemen gideceğim.” Birkaç adım attı, sonra durup geri döndü.

“Evi satma, Rakel. Bunu yapma, anlıyorsun değil mi? Ben bir çaresine bakacağım.” Rakel gözyaşları içinde gülümsedi.

“Çok garip bir adamsın,” diye fısıldadı ve yanağını okşamak ister gibi elini ona doğru uzattı ama Harry çok uzaktaydı ve Rakel’in eli tekrar aşağı indi.

“Kendine iyi bak, Harry.”

Harry çıkarken sırtında bir soğukluk hissetti. Saat 05:15’ti. Toplantıya yetişmek için acele etmesi gerekiyordu.

Binanın içindeyim. Tıpkı bir kiler gibi kokuyor. Kıpırdamadan ayakta duruyor ve önümdeki panoda isimlere bakıyorum. Merdiven boşluğundaki gürültüleri ve ayak seslerini duyabiliyorum ama korkmuyorum. Bunu göremezler, ama ben görünmezim.

Beni duydun mu? Bunu göremezler, ama... Bu bir paradoks değil,

sevgilim. Ben öyle anlaşılması için bu şekilde söyledim. Her şey bir paradoksa dönüştürülebilir. Bu fazla zor değil. Mesele şu ki gerçek paradoks diye bir şey yoktur. Gerçek paradokslar, ha, ha. Ne kadar kolay olduğunu görebiliyor musun? Sadece kelime oyunları, dilin zaafı hepsi bu. Kelimelerle işim bitti.

Dille de. Saatime bakıyorum. Bu benim dilim. Her şey net ve hiç paradoks yok.

Hazırım.

PAZARTESİ. BARBARA.

Barbara Svendsen son zamanlarda zamanı çok fazla kafasına takar olmuştu. Bunun sebebi felsefeye yatkın bir yaratılışı olduğundan değildi; tanıdığı birçok kişi bunun tam tersini düşünüyordu. Sebep daha önce bu konuda hiç düşünmemiş olmasıydı. Her şeyin belli bir zamanı olduğunu ve bu zamanın tükenmekte olduğunu daha önce hiç düşünmemişti. Asla iyi bir manken olamayacağını ve exmannequin etiketiyle idare etmesi gerektiğini anlayalı birkaç yıl olmuştu. Felemenkçe olan kelime “küçük adam” anlamına gelse de kulağa hoş geliyordu. Ona bunu Petter söylemişti. Diğer bilmesi gerektiğini düşündüğü şeyleri hep söylediği gibi. Head On’un barındaki işe onu sokan da Petter olmuştu. Ve aldığı haplardan dolayı işten çıkıp doğruca sosyoloji okuduğu Blindern Üniversitesi’ne gitmek ona pek cazip gelmiyordu.

Yine de, Petter için haplar ve sosyolog olma hayalleri artık bitmiş ve bir gün kendini henüz bitiremediği okulu ve tüketemediği haplar için borçlanmış vaziyette ve Oslo’nun en sıkıcı barında bir işte çalışırken bulmuştu. Ve sonra Barbara her şeyi bir kenara bırakıp ailesinden borç alarak hayatını bir düzene sokmak ve belki de biraz Portekizce öğrenmek için Lizbon’a gitti. Lizbon’da harika vakit geçirdi. Günler birbirini izliyor ama bu onu hiç rahatsız etmiyordu. Zaman onun için sadece gelip geçen bir şeydi. Ta ki para gelmemeye başlayana kadar, ta ki Marco artık ‘sonsuza dek seninleyim’ fikrinden vazgeçene ve tüm eğlence son bulana kadar. Birkaç deneyim daha yaşamış bir şekilde eve dönmüştü; mesela ecstasy hapının Portekiz’de Norveç’ten daha ucuza satıldığını keşfetmişti, ama aynı zamanda hayat orada pek düzenli gitmiyordu çünkü Portekizce çok zor bir dildi ve zamansa sınırlı

ve yenilenebilir bir kaynak değildi. Sonra sırasıyla Rolf, Ron ve Roland'la çıkıp onlara kendini sundu. Roland'la yaşadıkları hariç eskisinden bile fazla eğleniyordu. Roland harikaydı, ama zaman geçmiş ve Roland da tarih olmuştu.

Ancak, ailesinin yanma eski odasına taşındığında dünya hızla dönmeyi kesmiş ve zaman da biraz yavaşlamıştı. Dışarıda takılmayı ve hapları bırakıp tekrar derslerine dönme fikriyle oynuyordu. Bu arada Manpower'da geçici bir işte çalışmıştı. Coğrafi olarak Cari Berners Plass'da ve hiyerarşi açısından altlarda bulunan borç tahsilatında uzmanlaşmış Halle, Thune & Wetterlid adındaki avukatlık bürosunda dört haftalık geçici bir işte çalıştıktan sonra kalıcı bir iş teklifi almıştı. İşe başlayalı artık dört yıl olmuştu.

İşi kabul etmesinin asıl sebebi Halle, Thune & Wetterlid avukatlık bürosunda zamanın o ana kadar bulunduğu her yerden daha yavaş geçiyor olmasıydı. Daha kırmızı tuğla binaya girip asansörde beş numaraya bastığı andan itibaren zaman yavaş ilerlemeye başlıyordu.

Asansörün kapısı kapanmadan mesainin yarısı geçiyor ve asansör yukarı doğru yavaş yavaş zamanın daha da yavaşlayacağı cennete doğru ilerliyordu. Bankonun arkasına iyice kurulmuş bir vaziyette Barbara hemen girişte asılı duran ikinci saatin kaplumbağa hızıyla ilerleyen akrep ve yelkovanından saniyeleri, dakikaları ve saatleri takip edebiliyordu. Bazı günler zamanı büsbütün durdurabiliyordu. Bu tamamen konsantrasyon meselesiydi. Garip olansa çevresindeki diğer insanlara göre zaman paralel bile olsa farklı bir şekilde işliyormuş gibi görünüyordu. Masasındaki telefon sürekli çalıyor, insanlar sessiz filmlerdeki gibi önünden geçip bir içeri giriyor bir dışarı çıkıyorlardı. Ama tüm bu olanlar sanki ondan bağımsız bir şekilde gerçekleşiyordu. Sanki iç dünyası ağır çekimde ilerlerken mekanik parçaları diğerleriyle aynı hızda hareket eden bir robot gibiydi.

Geçen hafta olanlar ise güzel bir istisnaydı. Borç tahsilatıyla uğraşan oldukça büyük bir avukatlık bürosu iflas etmiş ve bunun üzerine herkes etrafta koşuşturup çılgınlar gibi telefonla konuşmaya başlamıştı. Wetterlid ona şimdi akbabaların bu pazardaki yeni payı kapmak için beklediklerini ve pazarın seçkin liderlerinden biri olmak için ellerinde altın bir fırsat olduğunu söylemişti. Bu sabah Barbara'dan biraz daha geç çıkması istenmişti. Saat 06:00'a kadar batan şirketin müşterileriyle toplantılar yapılacaktı; Halle,

Thune & Wetterlid'te onlara her şeyin yolunda gittiğini göstermeleri gerekirdi ne de olsa. Her zamanki gibi Wetterlid konuşurken memelerine bakmış ve o da her zamanki gibi gülümsemiş,

Petter'in Head On'da çalışırken ona hatırlattığı şekilde omuzlarını geriye çekmişti. Artık bu onun için bir refleks olmuştu. Herkes sahip olduklarıyla havasını atıyordu. En azından, Barbara Svendsen'in öğrendiği şey buydu. O an içeriye giren kurye de buna bir örnekti. Barbara onun kaskı, yarış gözlükleri ve ağzına bağladığı mendilin altında gösterecek hiçbir şeyi olmadığına emindi. Bu yüzden onları çıkarmıyordu. Bunun yerine ona paketin hangi ofise geldiğini bildiğini söyleyip kaslı kalçalarını daha iyi görebilsin diye koridordan yavaşça ilerlemişti. Birazdan gelecek olan temizlikçi kadın da başka bir örnekti. Bir Budist ya da Hindu'ydu; ya da onlara ne deniyorsa artık. Ve Allah onlara vücutlarını giysilerinin arkasına saklamalarını emretmişti. Ama dişleri harikaydı. Bu yüzden de ne yapıyordu dersiniz? Gittiği her yerde gülümsüyordu.

Kapı açıldığında Barbara saatin yelkovanını takip ediyordu. İçeri giren adam oldukça kısa ve şişmandı. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu ve gözlükleri buğulanmıştı. Bu yüzden Barbara onun asansörle değil de merdivenlerden yukarı çıkmış olduğunu düşündü. Dört yıl önce işe başladığında Dressman'den alman iki bin kronluk bir takım Prada arasındaki farkı ayırt edemezken, hizmet içi eğitim gitgide etkisini göstermeye başlamış, sadece takım elbiselerin değil, kravatların bile kalitesinden anlar olmuştu. Ama ne seviyede bir hizmet sunacağının kesin göstergesi olan şey ayakkabılardı. Adam önünde durmuş gözlüklerini temizlerken pek de etkileyici görünmemişti. Aslında adam ona pek takip etmediği Seinfeld dizisinden adım bile hatırlayamadığı şişko herifi andırıyordu. Ancak, üzerindeki kıyafetten hareket etmek gerekirse - ki her zaman öyle olmalıydı - açık renk çizgili takım elbise, ipek kravat ve el yapımı ayakkabılar Halle, Thune & Wetterlid'in çok yakında ilginç bir müşterisi olacağının sinyallerini veriyordu.

“İyi akşamlar. Yardımcı olabilir miyim?” dedi, o gün ve o ana kadar sakladığı en iyi gülümsemesiyle.

“Umarım,” diyerek gülümsemesine karşılık verdi adam ve göğüs cebinden bir mendil çıkartarak alnında biriken teri sildi. “Bir randevum var

ama önce bana bir bardak su getirebilir misiniz, acaba?”

Barbara konuşmasında yabancı bir aksan seziyor ama bir türlü onun nereli olduğunu çıkartamıyordu. Yine de kibar ama emredici tarzda söylemesi müşterinin önemli biri olduğuna dair inancım pekiştirmişti. “Elbette,” dedi. “Bir dakika.”

Koridorda yürürken yıllık kazançları istedikleri orana ulaşırsa Wetterlid’in bütün çalışanlara prim verebileceklerinden söz ettiğini hatırladı. Belki o zaman diğer şirketlerdeki gibi bir su soğutucuları olabilirdi. Sonra birdenbire garip bir şey oldu. Zaman hızlandı. İleri doğru akmaya başladı. Bu sadece birkaç saniye sürdü ve birden tekrar eski yavaşlığına kavuştu. Ama bu kez şaşırtıcı bir şekilde saniyeler akıp gitmiş gibi hissediyordu.

Bayanlar tuvaletine girdi ve üç lavabodan birine yönelip musluğu açtı. Bir tane plastik bardak çekti ve parmağını bir süre suyun altında tuttu. Su ılıktı. Dışarıdaki adam biraz sabırlı olmak zorundaydı. Bugün radyoda deniz suyu sıcaklığının 22 derece olacağını söylemişlerdi. Yine de suyu yeterince açık tutarsan Maridal Gölü’nden gelen içme suyu harika bir serinliğe ulaşıyordu. Parmağına bakarken, bunun nasıl olabildiğini merak etti. Su gerçekten soğuduğunda, parmağı beyazlaşıp neredeyse tüm duyarlılığını kaybetmeye başladı. Sol elinin yüzük parmağı. Ne zaman bir yüzük takacaktı? Kalbi beyazlaşıp duyarlılığım yitirmeden bunu yapmış olmayı diledi. Bir an hava akımı oldu ve sonra kesildi. Dönüp bakma zahmetine bile girmedi. Su hâlâ ılıktı. Ve zaman da geçiyordu. Aynen su gibi zaman da akıp gidiyordu. Saçma! Daha otuzunda gelmesine yirmi ay vardı. Yeterince zamanı vardı. Duyduğu bir sesle başını kaldırdı. Aynada iki tuvalet kabini görünüyordu. O fark etmeden birisi içeri mi girmişti?

Su birden buz gibi soğuduğunda irkildi. Yerin altındaki derin oyuklar. Sebebi bu olmalıydı. Bu yüzden bu kadar soğuktu. Bardağı musluğun altına tuttu ve çok geçmeden bardağın ağzına kadar dolduğunu fark etti. Birden çıkıp gitmek istedi.

Döndü ve bardağı yere düşürdü.

“Sizi korkuttum mu?”

Ses gerçekten endişeli geliyordu.

“Özür dilerim,” dedi omuzlarını geri çekmeyi unutarak. “Bugün biraz gerginim de.” Bardağı almak için eğildi ve ekledi: “Ama siz de bayanlar tuvaletindesiniz.”

Bardak yerde bir süre döndükten sonra dik bir şekilde durmuştu. İçinde hâlâ biraz su kalmıştı. Barbara ona doğru uzanırken yuvarlak beyaz yüzeyden yansıyan kendi yüzünü görebiliyordu. Yansıyan suda yüzünün hemen yanında bir şeyin hareket ettiğini fark etti. Zaman yine çok ağır ilerliyordu. Hiç bitmeyecek gibi gelen bir ağırlık. Bir kez daha zamanın geçip gittiğini düşünürken bulmuştu kendini.

PAZARTESİ. VENA AMORİS.

Harry’nin kırmızı ve beyaz renklerde, paslanmış Ford Escort’u televizyoncunun önünde durdu. İki polis arabasıyla Waaler’ın kırmızı süper spor arabası Cari Berners Plass gibi havalı bir ismi olan kavşağın her yanına saçılmış gibi duruyorlardı.

Harry arabasını park etti, ceketinin cebinden yeşil saplı keseri çıkardı ve arabanın ön koltuğuna koydu. Dairesinde arabasının anahtarlarını bulamadığından mahallede dolaşırken biraz tel ve keseri yanına almıştı. Sevgili arabasını yine Stensberggata’da bulmuştu. Ve, elbette, anahtarlar üzerindeydi. Yeşil keser kapıyı eğerek arabanın kilidini telle açmak için birebirdi.

Harry kırmızı ışıktaki yaya geçidinden karşıya geçti. Yavaş yürüyordu, zira vücudu hızı kaldıramıyordu. Midesi ve başı ağrıyordu, ayrıca terli gömleği sırtına yapışmıştı. Saat 05:55’ti ve şimdiye kadar ilaç almadan gayet güzel idare etmişti, yine de kendine herhangi bir söz vermiyordu.

Girişteki panoda Halle, Thune & Wetterlid hukuk bürosunun beşinci katta olduğu yazıyordu. Asansöre şöyle bir baktı. Kendi kendine kapanan kapılardandı. Parmaklık yoktu.

Asansör KONE tarafından üretilmişti ve parlak metal kapıları kapandığında kendini kapalı bir konserve kutusunun içinde gibi hissetmişti. Harry yukarı çıkarken asansörün motorundan çıkan sesi dinlememeye çalıştı. Gözlerini kapattı ama gözkapaklarının içinde Sis’in görüntüsü belirince telaşla tekrar açtı.

Üniformalı polislerden biri ofis bölgesine giden kapıyı açtı.

“Kız içeride,” dedi, danışmanın sol tarafındaki koridoru göstererek.

“Başka polis geldi mi?”

“Yoldalar.”

“Onlar gelmeden önce asansörü ve girişteki kapıyı kapatırsan iyi olur.”
“Pekala.”

“Adli tıptan kimse geldi mi?”

“Li ve Hansen. Kız bulunduğu sırada burada olan herkesi bir yerde topladılar. Konferans odalarının birinde onları sorguluyorlar.” Harry koridorda ilerledi. Halılar eskimiş, ulusal hazinelerin reproduksiyonlarının renkleri solmuştu. İyi günlerini geride bırakmış bir şirketti, ya da hiç iyi gün görmemiş.

Bayanlar tuvaletinin kapısı aralıktı ve Harry halının üzerinde yürüdüğü için ayak sesleri duyulmuyordu. İçeriden cep telefonu ile konuşan Tom Waaler’ın sesi geliyordu.

“Eğer onun adamlarından biriye bundan sonra kesinlikle bizimle çalışamayacak. Tamam, sen bana bırak.”

Harry kapıyı iterek açtı ve eğilmiş vaziyetteki Waaler’ı gördü. Waaler başını kaldırdı.

“Selam, Harry. Bir dakika müsaade eder misin?”

Harry kapının eşiğinde durdu. Neler olup bittiğini ve Waaler’ın konuştuğu kişinin sesini özümsemeye çalışıyordu.

İçerisi şaşırtıcı derecede büyüktü, kabaca dört metreye beş metre. İki tuvalet kabini, uzun bir aynanın altına yerleştirilmiş üç beyaz lavabo. Tavandaki neon ışıkları gözleri rahatsız edecek derecede beyaz duvara ve fayanslara yansıyor. Renkleri ayırt etmek imkansızdı. Belki de cesedi sergilenmek için özenle hazırlanmış küçük bir sanat eseri gibi gösteren de buydu. Kadın zayıf ve genç biriydi. Namaz kılan bir Müslüman gibi, alnı yere değecek şekilde diz çökmüştü. Tek farkı ellerinin vücudunun altında kalmış olmasıydı. Takımının etek kısmı açılmış, sarı gstring’i görünüyordu. Kadının başıyla su gideri arasındaki fayansların aralarından süzülen koyu renk kan

ince bir çizgi oluşturunuyordu. Bu da maksimum etki yaratmak için sanki özellikle çizilmiş gibi bir hava veriyordu. Ceset beş uçlu dengeli bir görünüm oluşturunuyordu: iki ayak, iki diz ve alın. Üzerindeki takım elbise, aldığı tuhaf pozisyon ve açıkta kalan arka kısmı Harry'ye patronuyla birazdan ilişkiye girmeye hazırlanan bir sekreteri hatırlatmıştı. Yine klişeler, diye düşündü Harry. Belki de kadının kendisi patrondur.

“Tamam, ama şimdi bununla ilgilenenleyiz,” dedi Waaler. “Bu akşam beni ara.” Dedektif müfettiş telefonunu iç cebine koydu ama ayağa kalkmadı. Harry diğer elinin iç çamaşırının hemen altında kadının beyaz teninin üzerinde olduğunu gördü. Dengesini sağlamak içindir, diye düşündü.

“Fotoğraflar güzel olacak, öyle değil mi?” dedi sanki Harry'nin düşüncelerini okumuş gibi.

“Adı ne?”

“Barbara Svendsen, Bestum'dan, yirmi sekiz yaşında. Burada resepsiyon görevlisiymiş.”

Harry Waaler'in yanına çöktü.

“Senin de gördüğün gibi, başının arkasından vurulmuş,” dedi Waaler. “Büyük olasılıkla şurada, lavabonun altında duran silahla. Silahın üzerinde hâlâ barut kokusu var.”

Harry köşede yerde duran siyah tabancaya baktı. Namlunun ucuna eklenmiş büyük siyah bir parça vardı.

“Bir Ceskâ Zbrojovka,” dedi Waaler. “Çek yapımı, üzerinde özel yapım susturucu var.”

Harry başını salladı. Silahın Waaler'ın getirdiklerinden mi olduğunu sormak istedi bir an. Ya da telefonda konuştuğu şeyin bununla mı ilgili olduğunu. “Garip bir duruş,” dedi Harry.

“Evet, tahminimce eğilmiş ya da diz çökmüş ve sonrasında öne doğru düşmüş.” “Onu bulan kim?”

“Bayan avukatlardan biri. Merkeze tam beşi on bir geçe telefon edilmiş.” “Tanık var mı?”

“Şimdiye kadar konuştuklarımız hiçbir şey görmediklerini söylüyorlar.

Son bir saat içinde de şüpheli birine ya da herhangi bir şeye rastlamadık. Avukatlardan birisiyle görüşmeye gelen bir ziyaretçi beşe beş kala kızdan su istediğini, kızın da hiç dönmediğini söyledi.” “Ve kız buraya mı gelmiş?”

“Sanırım. Danışmayla mutfağın arasında oldukça mesafe var.”

“Ama oradan buraya kızın geldiğini gören olmamış mı?”

Resepsiyon ve tuvalet arasında ofisleri olan iki kişi de bugün izinliymişler. Ve burada olanlar da ya ofislerindeymiş ya da konferans salonlarından birinde.”

“Kız dönmeyince ziyaretçi ne yapmış?”

“Saat beşte randevusu varmış ve resepsiyon görevlisi bir türlü dönmek bilmeyince sabırsızlanıp randevusu olduğu avukatın ofisini kendi kendine bulmuş.” “Yani burayı tanıyan biri?”

“Hayır, buraya hayatında ilk defa geldiğini söylüyor.” “Mm. Ve onu canlı gören bildiğimiz son kişi o, öyle mi?” “Evet.”

Harry, Waaler’ın elini çekmediğini fark etti.

“Bu da demek oluyor ki olay beşe beş kala ile beşi on bir gece arasında gerçekleşmiş.” “Öyle görünüyor.” Harry not defterine baktı.

“Şunu yapmak zorunda mısınız?” diye sordu alçak sesle.

“Neyi?”

“Ona öyle dokunmak zorunda mısınız?”

“Hoşuna gidiyor, değil mi?”

Harry cevap vermedi. Waaler biraz daha eğildi.

“Bana onlara hiç dokunmadığını mı söylüyorsun, Harry?”

Harry bir şeyler yazmaya çalışıyordu ama kalemi bir türlü yazmıyordu.

Waaler güldü.

“Cevap vermek zorunda değilsin. Yüzünden her şey anlaşılıyor. Meraklı olmanın kötü bir tarafı yoktur, Harry. Teşkilata katılmamızın bir nedeni de bu değil mi? Merak ve heyecan. Ölümün üzerinden fazla zaman geçmeden, ne

sıcak ne soğukken tenlerinin neye benzediğini anlamak.”

“Ben... “

Waalер elini tuttuğunda Harry’nin elindeki kalem düştü.

“Dokun.”

Waalер Harry’nin elini ölmüş kadının baldırlarına bastırды. Harry burnundan derin nefes alıp veriyordu. Hemen elini çekmeye çalışmış ama çekmemişti. Kendi elinin üzerinde duran Waaler’in eli sıcak ve kuruydu ama kadının teni alışıldık insan tenine benzemiyordu. Kauçuk gibiydi. Hafif ılık kauçuk. “Hissedebiliyor musun? İşte heyecan bu, Harry. Seni de sardı, öyle değil mi? Ama polislikten ayrıldığın zaman ne yapacaksın? Kendini diğer zavallılar gibi video dükkanlarında mı yoksa şu şişelerden birinin dibinde mi bulacaksın? Ya da bunu gerçek hayatta mı görmek istersin? Hisset, Harry. Sana önerdiğimiz şey bu işte. Gerçek bir hayat. Evet mi, hayır mı?” Harry boğazını temizledi.

“Söylemek istediğim adli tıp gelmeden bir şeye dokunmamamız gerektiğiydi.” Waaler uzun uzun Harry’ye baktı. Sonra neşeyle göz kırptı ve Harry’nin elini bıraktı.

“Haklısın. Hatalıyım.”

Waalер ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

Harry’nin midesindeki ağrılar onu zorlamaya devam ediyordu. Ama o derin nefes alarak sakin kalmaya çalışıyordu. Olay yerine kusacak olursa Beate onu asla affetmezdi.

Yanağını yerdeki soğuk fayansa dayadı ve Barbara’nın altında ne var diye görmek için ceketini biraz kaldırdı. Dizlerinin arasında, göğüslerinin altında beyaz bir plastik bardak vardı. Ama Harry’nin esas dikkatini çeken şey kadının eliydi. “Lanet olsun,” dedi Harry fısıltıyla. “Lanet olsun.”

Saat 06:20’de Beate; Halle, Thune & Wetterlid avukatlık bürosunun kapısından hızla içeri girdi. Harry sırtını bayanlar tuvaletinin duvarına yaslamış, yerde oturuyordu ve beyaz plastik bir fincandan bir şeyler içiyordu.

Beate Harry’nin önünde durdu, metal çantalarını yere bıraktı, sonra da terlemiş ve kızarmış alnını elinin tersiyle sildi.

“Affedersin. Ingierstrand’da bir plajda güneşleniyordum. Önce eve gidip üzerimi değiştirmem, sonra da Kjølberggata’ya uğrayıp aletlerimi almam gerekti. Salağın biri de asansörü kapattırmış, ben de onca yolu merdivenlerden çıkarak geldim.” “Mm. Belki de o salak bunu kanıtları korumak için yapmıştır. Basın bir şeylerin kokusunu almadı mı daha?”

“Dışarıda güneşin tadını çıkaran birkaç muhabir var. Fazla değil ama. Ah şu tatiller.”

“Korkarım tatil bitti.”

Beate yüzünü buruşturdu. “Yani demek istediğin?..” “Gel buraya.”

Harry Beate’den önce tuvalete girdi ve eğildi.

“Altında kalan şu sol eline bir bak. Yüzük parmağı kesilmiş.”

Beate homurdandı.

“Fazla kan yok,” dedi Harry. “Yani parmağını öldükten sonra kesmiş. Ve bir de şu var.”

Barbara’nın sol kulağının üzerindeki saçı kaldırdı. Beate’in yüzü asıldı: “Küpe mi?”

“Kalp şeklinde. Diğerindeki gümüş küpeye hiç benzemiyor. Diğer küpeyi tuvalet kabininin içinde yerde buldum. Yani katil bu küpeyi ona takmış. Komik olan şu ki bu şey açılıyor. İşte böyle. Öncekiler tam böyle değildi.” Beate başıyla onayladı.

“Beş köşeli yıldız şeklinde kırmızı bir elmas,” dedi Beate. “Peki, elimizde ne var?” Beate Harry’ye baktı. “Artık yüksek sesle söyleyebilir miyiz?” diye sordu. “Seri katil mi?”

Bjarne Møller öyle alçak sesle konuşuyordu ki Harry cep telefonunu kulağına bastırmak zorunda kaldı.

“Şu anda olay yerindeyiz ve her şey tamamen aynı,” dedi Harry. “Acilen bir şeyler yapmalı ve tatilleri iptal etmelisin, şef. Toparlayabileceğin herkese ihtiyacımız olacak.” “Kopya cinayetler mi?”

“Kesinlikle. Parmak kesme ve elmaslardan sadece bizim haberimiz var.”

“Hiç sırası değil, Harry.”

“Seri cinayetin sırası mı olur, şef?”

Møller bir süre sessiz kaldı.

“Harry?”

“Buradayım, şef.”

“Son haftalarını bu davada Tom Waaler’a yardım ederek geçirmeni istiyorum. Bölümde seri cinayetlerden anlayan tek kişi sensin. Hayır diyeceğini biliyorum, ama yine de senden bunu yapmanı isteyeceğim. Bize hız kazandırması için, Harry.” “Tamamdır, şef.”

“Bu Tom’la aradaki sürtüşmeden çok daha önemli... Ne dedin sen?” “Tamam dedim.” “Ciddi misin?”

“Evet. Şimdi kapatmam lazım. Bütün gece burada olacağız, bu yüzden de olayı araştırarak herkesi yarınki toplantıya çağırırsan çok iyi olur. Tom sekiz iyi diyor.”

“Tom mu?” diye şaşkınlıkla sordu Møller.

“Tom Waaler.”

“Kim olduğunu biliyorum. Daha önce ona ilk adıyla hitap ettiğini hiç duymamıştım.”

“Diğerleri beni bekliyor, şef.”

“Tamam.”

Harry telefonunu cebine koydu ve plastik bardağı çöp tenekesine attıktan sonra erkekler tuvaletindeki kabinlerinden birine girerek kasmaya başladı. Kustuktan sonra suyu açık bıraktığı lavabonun karşısına geçmiş aynadaki aksini izliyordu. Koridordan gelen sesleri bir süre dinledi. Beate’in yardımcısı insanları polis kordonunu geçmemeleri için uyarıyordu; Waaler polis memurlarına binanın çevresinde görülen kişileri bulmalarını söylüyordu; Magnus Skarre bir meslektaşına hamburgerinin içine patates kızartması koydurtmamasını tembihliyordu.

Nihayet su yeterince soğuduğunda, Harry yüzünü akan suya tuttu. Su yanaklarından, kulaklarına, ensesinden gömleğinin içine ve omuzlarından aşağı süzülüyordu. Kana kana su içti. İçindeki düşmanı dinlemeyi reddetti.

Ve sonra tuvalet kabinine girip bir daha kustu.

Dışarıda hava çabuk kararmıştı ve Harry binadan çıktığında Cari Berners Plass nispeten sakindi. Bir sigara yakarken ona doğru yaklaşan bir akbaba muhabire eliyle gelmemesini işaret etti. Muhabir durdu. Harry adamı tanıdı. Adı Gjendem değil miydi? Sydney'deki olayın ardından onunla biraz laflamıştı. Gjendem diğerlerine nazaran daha iyi sayılırdı.

Televizyoncu hâlâ açıktı. Harry içeri girdi. Tezgahın arkasında üzerinde leş gibi keten bir tişört olan ve gazete okuyan şişman bir adamdan başka kimse yoktu.

Kelini kapatmak için özenle yatırılmış saç demetini uçurmaması için tezgahın üzerine özenle yerleştirilmiş ve adamın tüm ter kokusunu dükkana yayan bir vantilatör vardı. Harry kimliğini gösterip dükkanın içinde ya da dışında şüpheli birini görüp görmediğini sorduğunda adam burnunu çekti.

“Burada herkes şüphelidir,” dedi. “Bu bölge gittikçe daha da kötü bir hal alıyor.”

“Birini öldürebilecekmiş gibi görünen herhangi biri?” diye sordu Harry alaycı bir ses tonuyla.

Adam bir gözünü kıstı. “Burada bu kadar çok polis arabası olmasının sebebi bu mu?”

Harry başıyla onayladı.

Adam omuzlarını silkti ve tekrar gazetesini okumaya koyuldu. “Kim hayatında birisini öldürmek istememiştir ki, Memur Bey? Harry dışarı çıkarken kendi arabasını televizyon ekranlarında gördü. Kamera Cari Berners Plass'da dolaşp kırmızı tuğlalı binada durdu. Ve sonra TV2 haberleri ve hemen ardından bir moda defilesi görüntüleri girdi. Harry sigarasından derin bir nefes çekti ve gözlerini kapattı. Podyumdan ona doğru Rakel geliyordu, hayır, on iki Rakel. Televizyonlarla kaplı duvardan ona doğru geliyor ve hemen önünde ellerini kalçalarına koyuyordu. Bakışlarını Harry'de sabitleyip birden sırtını dönüyor ve ondan uzaklaşıyordu. Harry gözlerini açtı.

Saat 08:00'dı. Çok yakınlarda, Trøndheimsveien'de bir bar olduğunu hatırlamamaya çalıştı. Sert içki satma ruhsatları vardı. Akşamın en zor kısmı onu bekliyordu. Daha bunun bir de gecesi vardı.

Saat 10:00'ı gösteriyordu ve termometredeki cıva insafa gelip iki derece düşmüş olmasına karşın havada hâlâ ne denizden esen bir meltem ya da karadan esen hafif bir yel vardı. Her yer bir kıpırtı olmaksızın ağır ve sıcaktı. Adli tıpta Beate'in ofisinin ışığından başka bir ışık görülüyordu. Cari Berners Plass'daki cinayet bugünü altüst etmiş, meslektaşı Bjørn Holm telefonla arayıp bazı elmasları incelemek için De Beers'den bir kadının onu resepsiyonda beklediğini söylediğinde hâlâ olay yerindeydi.

Beate aceleyle ofisine dönmüş ve şimdi Londra'ya yerleşmiş bir Hollandalıdan beklenecek bir mükemmellikteki İngilizcesiyle konuşup duran kısa boylu enerjik kadına dikkatini yoğunlaştırmaya çalışıyordu.

“Elmasların da jeolojik parmak izleri vardır ve elmaslarla birlikte her yeri dolaşan ve nereden geldiklerini gösteren bir sertifikaya sahip olduklarından teorik olarak sahiplerine ulaşabiliriz. Ama korkarım bu olayda bu imkansız.”

“Neden?” diye sordu Beate.

“Çünkü gördüğüm her iki elmas da kanlı elmas dediğimiz türden.”
“Kırmızı olmalarından dolayı mı?”

“Hayır, büyük ihtimalle Sierra Leone'deki Kiuvu madenlerinden geldiklerinden. Dünyadaki bütün elmas satıcıları Sierra Leone'den gelen elmasları boykot ederler çünkü madenleri işletenler politik olmayan bir savaşı finanse etmek için elmasları ihraç eden asi güçlerin denetiminde. Bu yüzden adları kanlı elmas. Sanırım bu elmaslar yeni ve galiba Sierra Leone'den bir şekilde çıkarılmış; mesela Güney Afrika'daki çok iyi bilinen madenlerden çıkarıldığını gösteren sertifikalar düzenleniyor.”

“Hangi ülkeye kaçırıldıklarıyla ilgili bir fikriniz var mı?”

“Çoğu eski komünist ülkelere geliyor. Demir Perde yıkılınca sahte kimlik kartları yapmakta ustalaşmış kişilerin kendilerine yeni bir çalışma alan bulmaları gerekmişti. Gerçekmiş gibi görünen elmas sertifikaları iyi para ediyor. Ama Doğu Avrupa'dan bahsetmemin tek sebebi bu değil.”

“Nedir?”

“Yıldız şeklindeki elmasları daha önce de gördüm. Eski Doğu Almanya ve Çekoslovakya'dan buraya kaçak geliyorlardı. Onlar da aynı bunlar gibi orta kalite elmaslardı.”

“Orta kalite mi?”

“Kırmızı elmaslar etkileyici görünebilir ancak beyaz ve berrak elmaslara nazaran daha ucuzdurlar. Sizin bulduğunuz elmasların da içinde berraklığını azaltacak kadar çok kristalize olmamış karbon mevcut. Eğer yıldız şeklini oluşturmak için elmasın çoğunu kesmek zorunda kalacaksanız o takdirde en başlarda pek de mükemmel olmayan elmasları kullanırsınız.”

“Yani, Doğu Almanya ve Çekoslovakya,” dedi Beate ve gözlerini kapattı. “Bu sadece bilgime dayanarak yaptığım bir tahmin. Eğer başka bir şey yoksa, Londra’ya akşam uçağına yetişmek için hâlâ biraz vaktim var...” “ Beate gözlerini açtı ve ayağına kalktı.

“Lütfen bağışlayın. Uzun ve yorucu bir gün oldu. Bana çok yardımcı oldunuz. Geldiğiniz için teşekkürler.”

“Rica ederim. Tek umudum bunu yapan kişiyi bulmanıza yardımcı olmak.” “Bizim de. Size bir taksi çağırayım.”

Beate Oslo Taksi Durağı’nın cevap vermesini beklerken elmas uzmanının telefonun ahizesini tutan sağ eline baktığını fark etti. Beate gülümsedi. “Çok güzel bir elmas yüzüğünüz var. Nişan yüzüğüne benziyor.” Beate nedenini pek anlamasa da kızarmıştı.

“Nişanlı değilim. Bu babamın anneme verdiği nişan yüzüğü. Annem ölünce bana kaldı.”

“Evet. Bu da neden sağ elinize taktığınızı açıklıyor.”

“Efendim?”

“Evet, onu genelde sol ele takarlar. Ya da daha doğrusu sol elin orta parmağına.”

“Orta parmak mı? Ama yüzük parmağı serçe parmağın yanındaki değil midir?” “Eğer Mısırlılarla aynı inançları paylaşıyorsanız değil.” “Mısırlılar neye inanıyorlarmış?”

“Onlar aşk damarı olan vena amoris’in kalpten direk sol elin orta parmağına gittiğine inanırlarmış.”

Taksi gelmiş ve kadın gitmişti. Beate bir an durup eline, sol elinin orta parmağına baktı.

Ve sonra Harry'yi aradı.

“Silah da Çek yapımıydı,” dedi Harry, Beate konuşmasını bitirince. “Belki bunda bir şey vardır,” dedi Beate. “Belki de,” dedi Harry. “O damarın adı neydi demiştin?” “Vena amoris?”

“Vena amoris,” diye mırıldandı Harry. Ve sonra telefonun ahizesini kapattı.

16. PAZARTESİ. DİYALOG.

Uyuyorsun. Elimi yüzüne koyuyorum. Beni özledin mi? Karnından öpüyorum. Daha aşığılara inince hareketlenme başlıyor. Aynı bir dalga gibi. Perilerin dansı. Sessizsin. Uyuyormuş gibi yapıyorsun. Artık uyanabilirsin, sevgilim. Yerin bulundu.

Harry yatağında doğrulmuştu. Onu uyandıranın kendi çığlığı olduğunu fark edebilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. Yan karanlıkta bakınmaya başladı; perdeler ve elbise dolabının gölgelerine dikkatle baktı.

Başını tekrar yastığa koydu. Rüyasında ne görüyordu? Karanlık bir odadaydı. İki kişi bir yatakta birbirlerine doğru ilerliyordu. Yüzleri görünmüyordu. Kendi çığlığıyla uyandığı anda rüyasında el fenerini yakmış ve yüzlerine tutmuştu.

Harry komodinin üzerindeki saatin dijital göstergesine baktı. 07:00 olması için daha iki buçuk saat vardı. Bu kadar zamanda daha bir sürü lanet olası rüya görebilirdi. Ama yine de uyumalıydı. Buna mecburdu. Suya dalacakmış gibi derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı.

SALI. PROFİLLER.

Harry, Tom Waaler'ın başının üzerindeki duvar saatinin yelkovanına baktı. Altıncı kattaki yeşil bölgede bulunan büyük konferans salonuna herkesin sığabilmesi için fazladan koltuk getirtmek zorunda kalmışlardı. Salonda neredeyse bir ağırbaşlılık hakimdi: Kimse kendi arasında konuşmuyor, kahve içmiyor, ya da gazete okumuyordu. İnsanlar sadece not defterlerine notlar alıyor ve saatin 08:00 olmasını bekliyorlardı. Harry 17 kafa saydı. Bu da sadece bir kişinin eksik olduğu anlamına geliyordu. Tom Waaler ön tarafta ellerini kenetlemiş ayakta duruyor ve Rolex marka saatine

bakıyordu. Duvar saatinin yelkovanı ilerledi ve titreyerek durdu. “Haydi başlayalım,” dedi Tom Waaler.

Herkesin koltuklarında aynı anda hareket etmesiyle bir hışırtı oldu. “Bu soruşturmayı Harry Hole’un da yardımıyla, ben yöneteceğim.”

Masadaki yüzler şaşırmış bir şekilde salonun gerisinde oturan Harry’ye döndü. “Öncelikle, tatilini yarıda keserek hiç şikayet etmeden buraya gelenlere teşekkür ederim,” diye devam etti Waaler. “Korkarım önümüzdeki günlerde tatilden çok daha fazlasından feragat etmek zorunda kalacaksınız, bu arada hepinize tek tek teşekkür edebileceğimi sanmıyorum. O sebeple bu teşekkürü bütün bir ay için edilmiş varsaymanızı isteyeceğim sizlerden.”

Masada gülümseyenler ve başıyla onaylayanlar oldu. Gelecekteki bölüm şefine duyulan saygı olduğunu düşündü Harry. “Bu birçok açıdan özel bir gün.”

Waaler projektörü açtı. Dagbladet’in ön sayfası arkasındaki ekrana yansıdı. SERİ KATİL SOKAKLARDA MI? Resim yoktu. Sadece kocaman puntolarla bu çarpıcı başlık vardı. Mesleğine biraz olsun saygısı olan bir haber masasının ön sayfada soru eki kullanması artık pek görülen bir şey değildi, ve çok az insanın bildiği bir şey - ve Salon K615’de hiç kimsenin bilmediği - soru ekinin gazete baskıya girmeden sadece dakikalar önce görevli editör Tevedestrand’da tatilde olan amirine danıştıktan sonra konulmuştu.

“Norveç’te en azından bizim bildiğimiz kadarıyla seksenlerde Arnfinn Nessel’in aklını kaçırmıştı beri hiç seri katil görülmedi,” dedi Waaler. “Seri katiller çok nadir görülür; o kadar nadir ki bu olay Norveç sınırlarının da ötesinde ilgi toplayacak. Zaten şu anda bile üzerimizde fazlasıyla ilgi var, millet.” Tom Waaler’ın konuşmasının etkisini arttırmak için biraz beklemesine hiç gerek yoktu. Orada bulunanların tümü bir önceki akşam Møller tarafından durumdan haberdar edildikleri için olayın ne kadar önemli olduğunu farkındaydılar. “Pekala,” dedi Waaler. “Eğer gerçekten bir seri katille karşı karşıyaysak, bizim de birkaç avantajımız olduğunu söylemek isterim. İlk olarak, aramızda bir seri cinayet olayını aydınlatmış ve katili yakalamış birisi var. Sanırım herkes Müfettiş Harry Hole’un Sydney’deki parlak başarısını hatırlayacaktır.” Harry yüzlerin kendisine döndüğünü gördü

ve boğazını temizledi. Sesinin onu terk etmekle tehdit ettiğini görünce de tekrar öksürdü.

“Sydney’de yaptığım şeyin buna örnek teşkil edecek bir olay olduğundan pek emin değilim.” Gülümsemeye çalıştı. “Belki sizlerin de hatırladığı gibi, sonunda adamı vurmak zorunda kalmıştım.”

Kimse gülmedi. Dudaklarda gülümseme belirtisi bile yoktu. Harry’nin gelecekte bölüm şefi olmayacağı kesindi.

“Bundan daha feci şekilde sonuçlanan olaylar gördük, Harry,” dedi Waaler tekrar Rolex’ine bakarak. “Çoğunuz birçok davada uzman görüşüne başvurduğumuz psikolog Ståle Aune’u tanıyorsunuzdur. Buraya kadar gelip seri cinayetlerle ilgili küçük bir sunum yapma önerimizi kabul etti. Bazılarınız için bu tamamen yeni ama diğerleri de eski bilgilerini tazeleme fırsatı yakalamış olacaklar. Birazdan burada olması...”

Salondaki herkes hızla açılan kapıya döndü. İçeri giren adam nefes nefese kalmıştı. Tüvit ceketinden fırlayan iri göbeğinin üzerinde sallanan turuncu renkte bir kravatı ve çok küçük oldukları için onlarla nasıl olup da görebildiğini düşün dürten gözlükleri vardı. Parlayan kel kafasının altında terle kaplı bir alnı ve muhtemelen boyalı ama kesinlikle düzgün kaşları vardı. “İyi insan...” dedi Waaler.

“Lafının üstüne gelirmiş!” diye tamamladı Ståle Aune. Göğüs cebinden bir mendil çıkardı ve alnını kuruladı. “Dışarıda cehennem sıcaklığı var!”

Masanın ucuna kadar geldiğinde eskimiş kahverengi deri çantası gürültüyle yere düştü.

“Günaydın bayan ve baylar. Günün bu saatinde bir sürü genç insanı uyanık görmek ne kadar güzel. Bazılarınızı önceden tanıyorum; diğerleriyse bugüne dek bu şanstın mahrum kalmışlardı.”

Harry gülümsedi. O kesinlikle bundan mahrum kalanlardan biri değildi. Harry ilk olarak içki problemiyle ilgili olarak yıllar önce Aune’un kapısını çalmıştı. Aune madde bağımlılığı konusunda bir uzman değildi ama Harry ile kısa sürede dost olmuşlardı.

“Not defterlerinizi çıkarın, sizi uyusuklar!” Aune ceketini sandalyelerden birine astı.

“Cenazede gibisiniz hepiniz. Gerçi bu bir açıdan bakılınca doğru sayılabilir ama bu odadan çıkmadan en azından birkaç gülümseyen yüz görmek istiyorum. Bu bir emirdir. Ayrıca bu olayda başarılı olmak istiyorsanız bana saygı göstermek zorundasınız. Burada benim borum öter.”

Aune eline bir tahta kalemi aldı ve konuşmasını kesmeden hızlı hızlı bir şeyler yazmaya koyuldu:

“Dünyada öldürme içgüdüğü olan insanlar türediğinden beri seri katillerin de var olduğuna inanmamız için her türlü sebebimiz var. Ancak, birçok kişi 1888’deki ‘Korkunç Sonbahar’ denilen olayı ilk seri cinayet olarak görmektedir. Bu tamamen cinsel dürtülerle işlenmiş kayıtlara geçen ilk seri cinayet vakasıdır. Katil beş kadını öldürmüş ve sonra kayıplara karışmıştı. Ona ‘Karindeşen Jack’ adını takmışlardı, ama gerçek kimliği onunla birlikte mezara gitti. Bizim bu konudaki en önemli ulusal katkımız seksenlerde yirmi kadar hastasını zehirleyerek öldüren Arnfinn Nessel değil. Nadir görülen bir şey ama kadın bir seri katil olan Belle Gunness, Amerika’ya göç etmiş ve 1902’de sıksa bir adamla evlenmiş ve Indiana eyaletine bağlı La Porte’nin dışında bir çiftliğe yerleşmişlerdi. Adama sıksa dememin sebebi kendisinin 70, kadınınsa 120 kilo olmasından.” Aune hafifçe pantolon askılarını çekti. “Bana sorarsanız normal olan kadının kilosu derim.” Salondan kahkahalar yükseldi.

“Bu hoş tombul bayan; kocası, birkaç çocuk ve Chicago gazetelerinin yalnız kalpler köşelerinden ayarttığı birkaç koca adayını öldürdü. Çiftlikte 1908’de bir gün bilinmeyen sebeplerle çıkan yangından sonra cesetler de bulundu. Aralarında yanmış ve oldukça hacimli başsız bir kadın cesedi de vardı. Polisleri yanıltmak için kadın oraya koyan büyük ihtimalle Belle’in kendisiydi. Polis Belle’in Amerika’nın muhtelif yerlerinde görüldüğüne dair ihbarlar alıyordu ama onu asla bulamadı. Benim için önemli olan nokta da işte bu, sevgili dostlarım. Maalesef Jack ve Belle’in vakaları tipik birer seri cinayet vakasıdır.” Aune sertçe bir nokta koyarak yazmayı da bitirdi. “Yakalanmıyorlar.” Toplantıdakiler dikkatle ona baktı.

“Yani,” dedi Aune, “seri katil kavramı size şimdi söyleyeceğim her şeyden çok daha fazla tartışmaya açık bir konu. Bunun sebebi psikoloji biliminin hâlâ emekleme döneminde olması ve psikologların doğaları gereği kavgacı olmaları. Bu arada, “seri katil” diğer bazı psikologlar tarafından

tanımlanmış bir akıl hastalığı gibi görülüp, birçok uzman psikolog tarafından anlamsız bulunur.

Buraya kadar anlaşıldı mı? Pekala, bazılarınızı güldürmeyi başardım. Bu da bana yeter.”

Aune işaret parmağıyla tahtaya yazdığı ilk maddeye vurdu. “Tipik bir seri katil 24 ve 40 yaşları arasında beyaz bir erkektir. Kural olarak, yalnız hareket eder, ama başkalarıyla da çalışabilir. Bir partnerle mesela. Kurbanı şiddet uygulaması yalnız hareket ettiğini gösterir. Seçtiği kurban herkes olabilir ama genelde katille aynı etnik gruptan ve bazı istisnai vakalarda görüldüğü üzere katilin tanıdığı birisi de olabilir. “Genellikle kendisinin çok iyi bildiği bir bölgede kurbanını bulur. Halkın kafasında cinayetler hep bazı ritüellerle ilişkilendirilir. Bu yanlış bir kanı. Ama unutulmamalıdır ki eğer ritüel varsa, bu genellikle bir seri cinayetle bağlantılıdır.”

Aune bir sonraki maddeyi gösterdi: Psikopat / sosyopat.

“Ancak seri katilin en önemli özelliği Amerikalı olmasıdır. Sebebini bir tek

Tanrı - ve belki de Blindern'deki birkaç psikoloji profesörü - bilir. Bu yüzden de seri cinayetlerle ilgili en çok bilgiye sahip olan FBI ve Amerikan kanun adamları iki tip seri katil tanımı yaparlar: Psikopat ve sosyopat. Bahsettiğim profesörler her iki kavramın da bilimsel olmadığını düşünseler de seri katillerin anavatanında geçerli olan McNaughten Kanunları suç işlerken ne yaptığını bilmeyecek durumda olanının psikopat olduğunu söyler. Bu yüzden psikopat sosyopatin aksine hapis - ya da Tanrı'nın ülkesinde sık görülen idam cezası almaz. Bu bahsedilen seri katiller, kanımca, hm... “

Tahta kalemini kokladı ve şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

Waler elini kaldırdı. Aune başıyla konuşmasını işaret etti.

“Ne ceza verileceği oldukça ilginç,” diye sözüne başladı Waler, “ama önce onu yakalamamız gerekmez mi? Bunun için işimize yarayacak bir tavsiyen yok mu?”

“Deli misin? Ben psikolog değil miyim?”

Gülüşenler oldu. Aune halinden memnun bir şekilde eğilerek onları

selamladı. “Evet, buna da değineceğim, Müfettiş Waaler. Ama önce belirtmeliyim ki eğer şimdiden bu kadar sabırsız davranıyorsanız, zor zamanlar sizi bekliyor demektir. Daha önceki deneyimler başka hiçbir şeyin bir seri katili yakalamak kadar uzun sürmediğini gösteriyor. Eğer yanlış bir tipse işimiz zor.” “Yanlış tip nedir?” Soruyu soran Magnus Skarre idi. “Öncelikle, FBI için kişilik profilleri çıkaranların psikopat ve sosyopatları nasıl ayırt ettiğine bir bakalım. Psikopat genellikle işi olmayan, uyumsuz, eğitimsiz, sabıkalı birisidir ve birçok sosyal problemi vardır. Zeki ve görünürde normal bir hayat sürmeyi başaran sosyopatın tam tersi. Psikopat, hep ön planda olup şüpheleri üstüne çekerken, sosyopat kalabalıkta belli olmaz. Birinin sosyopat olduğu anlaşıldığında bu çevresindekiler ve komşuları için genellikle bir şok olur. Bir keresinde FBI için kişilik analizleri yapan bir psikologla konuşurken bana ilk dikkat ettiği şeyin cinayetlerin zamanlaması olduğunu söylemişti. Cinayet işlemek için zamana ihtiyaç duyarsın. Cinayetlerin hafta içi mi, yoksa hafta sonları ya da ulusal bayramlarda mı işlendiği onun için oldukça yararlı bir ipucudur. Eğer hafta içi değilse bu katilin çalıştığı bir iş olduğu anlamına gelir ve bu da onun bir sosyopat olma olasılığını güçlendirir.” “Yani eğer ulusal tatillerde cinayet işliyorsa adamımız bir sosyopat oluyor, öyle mi?” diye sordu Beate Lønn.

“Tabii bu tür sonuçlara varmak için vakit henüz erken belki ama şimdiye kadar bildiklerimiz göz önünde tutulursa bu olası. Bu bilginin sana bir yararı oldu mu?”

“Evet, oldu,” dedi Waaler, “ama aynı zamanda eğer yanlış anlamadıysam bizim için kötü haber bu.”

“Bu doğru. Adamımız yanlış tipte bir seri katil. Yani bir sosyopat.”

Aune söylediklerinin daha iyi anlaşılması için bir süre bekledi. “Amerikalı psikolog Joel Norris’e göre seri katilin her cinayetle birlikte yaşadığı altı aşamalı psikolojik bir süreç var. İlk aşamaya nöbet öncesi deniliyor. Bu aşamada katil gerçeklikle bağını koparmaya başlıyor. Totem aşamasında, ki beşinci aşama oluyor, kendini yok etme isteğiyle doluyor, yani seri katil zirveye ulaşıyor, ya da daha doğru bir ifadeyle, bir düşüş yaşıyor çünkü cinayet asla katilin öldürmeyle özdeşleştirdiği arınma beklentisinin gerçekleşmesini sağlamıyor. Bu yüzden katil direk olarak altıncı aşamaya geçiyor. Depresyon aşaması. Bu da yeniden nöbet öncesi aşamaya

geçmesini ve kendisini bir sonraki cinayete hazırlamaya başlamasına yardımcı oluyor.” “Ve böylelikle kısır döngüden çıkamıyor,” dedi Bjarne Møller. Kimseye fark ettirmeden kapıdan toplantıyı izliyordu. “Tıpkı sürekli devinim aleti gibi.” “Ama tek bir fark var. Sürekli devinim aleti herhangi bir değişiklik olmaksızın işlevine devam eder,” dedi Aune. “Ancak, seri katil uzun vadede hareketlerinde değişikliklere yol açan bir dizi başkalaşım geçirir. İyi haber her değişimle kontrolü biraz daha kaybeder. Kötü haberse uyguladığı şiddet gittikçe artar. İlk cinayet her zaman atlatılması en güç olanıdır ve ardından yaşanan sözde soğuma periyodu en uzun sürenidir. İlk aşamaya geri dönmesi ve ikinci bir cinayet için kendisini hazır hissetmesi ve iyi bir plan yapması daha uzun sürer. Eğer katil olay yerinde bırakacağı detaylara çok önem veriyorsa, açık vermeden ritüeller uyguluyorsa ve anlaşılma riski düşükse, daha bu sürecin başında olduğu anlamına gelir. Bu aşamada daha becerikli bir şekilde işini halletmek için tekniğini geliştirdiğini söyleyebiliriz. Bu onu yakalamaya çalışanlar için en dayanılmaz aşamadır. Ama birkaç kez cinayet işledikten sonra bu soğuma dönemleri gittikçe kısalır. Plan yapmak için daha az vakit harcar, olay yerinde daha az dikkatlidir, ritüeller yine güzel bir şekilde sürerken, daha büyük riskler almaya başlar. Tüm bunlar kontrolünü kaybetmeye başladığı anlamına gelir. Ya da başka bir deyişle kana susamışlığı artar. Kendini kontrol edemediği için yakalaması daha kolay olur. Ama işte bu aşamada yakalanamazsa ürkebilir ve bir süre cinayetlerine ara verebilir. Bu şekilde sakinleşmek için yeterince vakti olacaktır. Sonra her şey baştan başlar. Verdiğim örneklerin canınızı çok sıkmadığını umarım.” “Hâlâ hayattayız,” dedi Waaler. “Biraz da elimizdeki örneğin üzerinde durabilir misin?”

“Elbette,” diye cevapladı Aune. “Elimizde üç planlı cinayet var...”

“İki!” Konuşan yine Skarre olmuştu. “Şimdilik Lisbeth Barli bizim için hâlâ kayıp.”

“Üç cinayet,” dedi Aune. “İnanın bana genç adam.”

Bazı polisler birbirlerine baktılar. Skarre bir şeyler söyleyecekmiş gibi oldu ama sonra fikrini değiştirdi. Aune konuşmasına devam etti.

“Üç cinayet arasında geçen zaman da aynı. Her üç cinayette de parmak kesme ve vücudu şekle sokma ritüelleri var. Bir parmağı kesiyor ve bunu

kurbana bir elmas vererek telafi ediyor. Bu arada telafi bu tür vahşet vakalarında sıkça görülen bir durum. Katı ahlak kurallarına göre yetiştirilmiş katillerin tipik bir özelliği. Artık Norveç ailelerinde ahlak eskisi kadar önemli olmadığı için bu belki sizin için önemli bir ipucu olabilir.”

Kimse gülmedi.

Aune derin bir nefes aldı.

“Buna kara mizah diyoruz. Olaya fazla eleştirel yaklaşmak istemiyorum, belki anlatmak istediğim şeyler daha iyi anlaşılabilir ama daha işe başlamadan bu olayın bizi gömmesine izin vermeyeceğim. Size de aynısını yapmanızı öneririm. Her neyse, bu olayda, cinayetlerin arasında geçen süre ve ritüellerin yapıyor olması katilin kontrolünü koruduğunu ve erken bir aşamada olduğumuzu gösteriyor.”

Birisi alçak sesle boğazım temizledi. “Evet, Harry?” dedi Aune. “Kurban ve yer seçimi,” dedi Harry.

Aune işaret parmağını çenesine götürdü ve bir an düşündükten sonra başıyla onayladı.

“Haklısın, Harry.”

Masada oturan diğerleri ne olduğunu anlamamışlardı. “Ne konuda haklı?” dedi Skarre.

“Kurban ve yer seçimi tam tersini söylüyor,” dedi Aune. “Yani görülen o ki katil kontrolü kaybedeceği ve ayırım yapmaksızın öldürmeye başlayacağı aşamaya doğru hızla ilerliyor.”

“Nasıl yani?” diye sordu Møller.

Harry kafasını kaldırmadan konuşmaya başladı.

“İlk öldürme olayı, Camilla Loen’in tek başına yaşadığı dairesinde gerçekleşmişti. Katil yakalanma ya da tanınma riski olmaksızın içeri girip evden ayrılabilirdi. Cinayeti işledikten sonra hiç rahatsız edilmeden ritüellerini gerçekleştirebilirdi. Ama daha ikinci cinayette güpegündüz yol ortasından

Lisbeth Barli’yi kaçırmakla şansım zorluyor. Unutmayın ki arabanın plakasından rahatlıkla ulaşılabilirdi. Üçüncü cinayetse tamamen şans - bir

ofisin bayanlar tuvaletinde. Normal mesai saatinden sonra olmuş olabilir ama binada hâlâ onun ne yaptığını fark edebilecek bir sürü insan vardı ve yakalanmaması ya da teşhis edilmemesi onun için büyük bir şans.” Møller Aune’a döndü. “Yani sonuç nedir?”

“Sonuca varmak için henüz erken,” dedi Aune. “Tek söyleyebileceğim kendine fazlasıyla hakim bir sosyopatla karşı karşıya olduğumuz. Ve kafayı sıyırmak üzere mi yoksa hâlâ kontrolünü koruyor mu bilmiyoruz.”

“Ne bekleyebiliriz?”

“Bir kan banyosuyla karşılaşabiliriz; ama risk almaya başlayacağı için her an onu enseleyebiliriz. Bu birinci senaryo. İkinci senaryoya gelince, her cinayet arasında daha fazla zaman aralığı olacak, ama tecrübeler yakın gelecekte onu yakalayamayacağımızı gösteriyor. Tercihin nedir?” “Peki, aramaya nereden başlamalıyız?” diye sordu M0ller. “Eğer istatistikleri hesaba katarak hareket eden meslektaşlarımı dikkate alacak olursak, yatağını ıslatanlar, hayvanlara eziyet edenler, tecavüzcüler ve kundakçılardan, evet, özellikle de kundakçılardan başlamalıyım derdim. Ama onlara inanmıyorum. Ve sanırım alternatif bir idolüm de şu an için yok. Bu yüzden de sanırım cevabım şu: Hiçbir fikrim yok.”

Aune tahta kaleminin kapağını kapattı. Sessizlik rahatsız ediciydi. Tom Waaler ayağa fırladı.

“Tamam, millet. Yapacak daha çok işimiz var. İlk olarak, şimdiye dek sorguladığımız herkesle yeniden görüşülmesi gerekiyor. Tüm hüküm giymiş katillerin, tecavüz ve kundakçılıktan hapis yatmış olanların araştırılmasını istiyorum.”

Waaler görev dağılımı yaparken Harry onu izledi. Yerinde ve yararlı itirazlarla başa çıkmadaki esnekliği ve hızı ile itirazlar yerinde değilse kararlılık göstermedeki gücüne dikkat etti.

Kapının üzerindeki saat 09:15’i gösteriyordu. Gün daha yeni başlıyor sayılırdı ama enerjisi çoktan tükenmiş gibiydi. Lidere baş kaldıracakken geri çekilen ve sürüden ayrılan, ölmek üzere yaşlı bir aslan gibi hissediyordu kendini. Pek sürünün lideri olmak istediğinden değil ama hayatında her şey baş aşağı gidiyordu. Tek yapabildiğiye fazla öne çıkmamak ve birinin gelip ona kemik atmasını beklemektir.

Ve biri ona bir-kemik atmıştı. Hem de büyük bir kemik.

Küçük sorgu odalarının yalıtılmış akustiği Harry'ye hep bir yorganın içine doğru konuşuyormuş hissi verirdi.

“İşitme cihazları ithal ediyorum,” dedi kısa ve tıknaz adam. Elini ipek kravatında dolaştırıyordu. Beyaz gömleğine fark edilmeyen altın bir iğne ile tutturmuştu kravatını.

“İşitme cihazları mı?” diye adamın sözlerini tekrarladı Harry. Başını Tom Waaler'ın ona verdiği sorgu dosyasından kaldırmamıştı. Adam isim boşluğuna Andre Clausen, iş kısmına ise Serbest Meslek yazmıştı.

“Duyma problemin mi var?” diye sordu Clausen. Harry alayın kendisine yönelik mi olduğunu, yoksa Clausen'in sadece komik olmaya mı çalıştığını anlayamamıştı. “Mm. Yani işitme cihazları hakkında konuşmak için Halle, Thune ve Wetterlid'e gitmiştin, öyle mi?”

“Oraya sadece bir ajans anlaşması hakkında fikir danışmak için gitmiştim. Kibar bir meslektaşınız dün öğleden sonra bir kopyasını almıştı.” “Bu mu?” diyerek dosyayı gösterdi Harry.

“Evet.”

“Şimdi ona bakıyordum da, tarih ve imza iki yıl öncesine ait. Yenileyecek miydiniz?”

“Hayır. Sadece dolandırılmadığımdan emin olmak istemiştim.”

“İki yıl sonra mı?”

“Hiç yoktan iyidir.”

“Kendi avukatınız yok mu?”

“Evet, ama artık çok yaşlandı, sanırım.” Clausen konuşmasına devam etmeden önce bir an gülümseyince ağzındaki altın dişi bir an için parladı. “Bu avukatlık firmasının ne önerdiğini öğrenmek için bir tanışma toplantısı istedim.”

“Ve bu toplantının hafta sonundan önce olmasını istediniz. Borç tahsilatı konusunda uzman olan bir avukatlık bürosuyla?”

“Böyle olduğunu toplantı esnasında fark ettim. Yani tüm o tantana başlamadan önceki kısmında.”

“Madem yeni bir avukat arıyorsunuz, öyleyse birkaç değişik avukattan randevu almış olmalısınız,” dedi Harry. “Hangileri olduğunu bize söyleyebilir misiniz?” Harry Andre Clausen’in yüzüne bakmıyordu. Bir yalan varsa anlaşılacak yer yüzü değildi. Harry onunla tanıştığı anda Clausen’in ne düşündüğü yüzünden anlaşılmayan o insanlardan olduğunu anlamıştı. Belki utangaçlığından, belki de işi poker suratı gerektirdiği için, ya da geçmişte bir zamanlar kontrollü olmak onun için önemli olduğundan. Böylece, Harry başka işaretler için gözlerini açık tutuyordu. Mesela eli yine kravatına gidecek mi, gibi. Gitmedi. Clausen öylece oturup Harry’ye bakıyordu. Dik dik bakmıyordu ama gözkapaklarından bu işin artık fazla uzadığı ve sinirinin bozulmaya başladığı anlaşıyordu. “Aradığım çoğu avukat tatil sonrasına dek randevu vermek istemedi,” dedi Clausen. “Halle, Thune & Wetterlid ise memnuniyetle görüşmek istediklerini belirtti. Söylesene: Ben şüpheli miyim?” “Herkes şüphelidir,” dedi Harry.

“Oldukça mantıklı.”

Clausen bunu tam BBC İngilizcesiyle söylemişti. “Biraz aksanınız var gibi geldi.”

“Öyle mi? son yıllarda oldukça fazla seyahat ettim. Ondan olsa gerek.” “Nerelere seyahat edersiniz?”

“Aslına bakarsanız, çoğunlukla Norveç’in dışına çıkmam. Hastane ve kurumları dolaşırım. Diğer zamanlarda genelde cihazların üretildiği fabrikanın olduğu

İsviçre’ye giderim. Cihazların nasıl geliştirildiğini yerinde görmek işime çok yarıyor.”

Sesinde yine o anlayamadığı alaycı ton vardı. “Evli misiniz? Bir aileniz var mı?”

“Meslektaşınızın doldurduğu forma dikkatli bakarsanız, olmadığını göreceksiniz.” Harry formu inceledi.

“Evet, gördüm. Yani tek başınıza yaşıyorsunuz... Bir bakalım... Gimle Sokağı’nda?”

“Hayır,” dedi Clausen. “Truls’la birlikte yaşıyorum.”

“Elbette. Biliyorum.”

“Öyle mi?” dedi Clausen, gözkapakları biraz daha düşmüştü. “Golden Retriever.” Harry gözlerinin arkasında bir ağrı hissetti. Önündeki listede öğlen yemeğinden önce dört, sonrasında beş tane daha sorgusu olduğu yazılıydı. Hepsiyle başa çıkacak enerjisi yoktu.

Clausen’e Cari Berners Plass’taki binaya girişinden polislerin geldiği ana kadar neler olduğunu en başından tekrar anlatmasını söyledi. “Memnuniyetle,” dedi Clausen esneyerek.

Clausen akıcı ve kendinden emin bir şekilde taksiyle oraya gelişini, asansörden çıkışını, resepsiyon görevlisi kızla olan konuşmasını ve su getirmesi için beş altı dakika onu bekleyişini, gelmeyince de ofisleri dolaşıp kapısının üzerinde Bay Halle’in adı yazılı levhayı görüşünü anlattı.

Halle’in de Clausen’in 05:05’te kapısını çaldığını teyit ettiğini Waaler’ın notlarından okudu.

“Bayanlar tuvaletine giren ya da çıkan birini gördünüz mü?”

“Danışmada beklediğim yerden tuvaletin kapısı görünmüyordu. Ofise giderken de yolda kimseyle karşılaşmadım. Aslında şimdiye kadar bunu defalarca tekrarladım sanırım.”

“Daha çok tekrarlayacaksınız,” dedi Harry, sesli bir şekilde esneyerek yüzünü sıvazladı. Tam o anda Magnus Skarre sorgu odasının camını tıklatıp saatini gösterdi.

Harry arkasındaki Wetterlid’i görebiliyordu. Baş hareketiyle tamam işareti verdi ve sorgu dosyasına son bir kez baktı.

“Bu dosyada orada otururken şüpheli herhangi birisinin içeri girip çıktığını görmediğiniz yazılı.” “Bu doğru.”

“Yardımanız için teşekkürler,” dedi Harry dosyayı yerleştirirken kayıt cihazını durdurdu. “Sizinle kesinlikle yeniden bağlantıya geçeceğiz.”

“Şüpheli hiç kimse görmedim,” dedi Clausen ayağa kalkarken. “Ne?”

“Danışmada beklerken şüpheli hiç kimse görmedim dedim, ama ofislere

girip çıkan temizlikçi kadın vardı.”

“Evet, onunla konuştuk. Doğruca mutfağa gittiğini ve oralarda kimseyi görmediğini söyledi.”

Harry ayağa kalkarken listeye bakıyordu. Diğer sorgusu dört numaralı odada, saat 10:15'teydi.

“Ve bir de kurye elbette,” dedi Clausen.

“Kurye mi?”

“Evet. Ben avukata bakmak için danışmadan ayrılmadan hemen önce içeri girmişti. Bir şey getirmiş ya da götürmeye gelmiş olabilir diye düşündüm. Bana neden öyle bakıyorsunuz, Müfettiş? Avukatlık bürosuna gelen sıradan bir kurye doğrusunu söylemek gerekirse pek de şüphe çeken bir durum değil.” Yarım saat sonra, avukatlık bürosu ve Oslo'daki birkaç kurye servisini kontrol ettikten sonra, Harry bir şeyden emindi: Pazartesi günü Halle, Thune & Wetterlid bürosunda hiç kimseye gelen bir şey yoktu.

Clausen Polis merkezinden ayrıldıktan iki saat sonra, güneş daha tepe noktasına ulaşmadan önce tekrar bürosundan alınmış ve kuryeyi tarif etmesi için geri getirilmişti.

Onlara fazla bir şey söyleyememişti: Bir seksen boylarında; orta boylu. Clausen adamın fiziksel detaylarına fazla dikkat etmemişti. Bu tür şeylerin erkekler için fazla ilgi çekici ve doğru olmadığını düşünüyordu. Bir kurye ne giyerse o da onu giyiyordu: Sarı ve siyah renkte, daracık, bisiklet yaka bir tişört, şort ve halıda yürürken bile ses çıkaran spor ayakkabıları. Başında kask ve güneş gözlüğü vardı. “Ya ağzı?” diye sordu Harry.

“Ağzını beyaz bir bezle örtmüştü,” dedi Clausen. “Hani şu Michael Jackson'ın kullandıklarından. Herhalde egzoz gazlarından korunmak için kuryelerin onlardan giydiğini düşündüm.”

“New York ve Tokyo'da evet. Burası Oslo.”

Clausen omuz silkti. “Bana pek garip gelmedi işte.”

Clausen'e gitmesi için izin verildikten sonra Harry, Waaler'ın ofisine girdi.

Harry içeri adımını attığında Waaler kulağına yapıştırdığı telefona ‘hı-hı’

ve

‘aha’ şeklinde mırıldanıyordu.

“Sanırım katilin Camilla Loen’in dairesine nasıl girdiğini buldum,” dedi Harry. Tom Waaler konuşmasını bitirmeden telefonu kapattı.

“Kadının yaşadığı evde ana girişte interkoma bağlı bir video görüntüleme sistemi yok muydu?”

“Evet?..” dedi Waaler ve öne doğru eğildi.

“Kim yüzünde maskeyle kameraya bakıp, kapının açılacağından emin bir şekilde zile basar?”

“Noel Baba mı?”

“Sanmam, ama ekspres bir paket ya da elinde bir demet çiçek olan birisi, bir kurye gelse kapıyı açmaz mısınız?” Waaler çalan telefonunu meşgule aldı.

“Clausen geldikten dört dakika kadar sonra bir kuryenin danışmanın yanından dışarı çıktığını görmüş. Kurye gelir, teslimatını yapar ve hemen oradan ayrılır. Dört dakika boyunca oralarda oylanmaz.”

Waaler yavaş bir baş hareketiyle Harry’nin söylediklerini onayladı. “Bisikletli bir kurye,” dedi. “Dahice bir basitlikte. Her türlü insana ağız kapalı bir şekilde yaklaşabilecek herkesin gördüğü ama dikkat etmediği biri.” “Bir Truva atı,” dedi Harry. “Bir seri katil için ne uygun bir buluş.” “Kimse bir yerden aceleyle çıkan bir kuryeden şüphelenmez. Ayrıca kayıtlı bir aracı da yok. Belki de şehirde gizlenmenin en kolay yollarından biri.” Waaler telefonu kulağına koydu.

“Bizimkilerden birkaçına cinayet saatlerinde oralarda görülen bisikletli kuryeleri araştırmalarını söyleyeyim hemen.” “Düşünmemiz gereken bir şey daha var,” dedi Harry.

“Evet,” dedi Waaler. “İnsanları tanımadıkları kuryeler hakkında uyarmamız doğru olur mu?”

“Haklısın. Bunu M0İler’le görüşebilir misin?” “Evet. Bu arada, Harry... “ Harry kapının eşiğinde durdu. “Süper iş çıkarmışsın,” dedi Waaler. Harry başını hafifçe salladı ve odadan çıktı.

Üç dakika sonra cinayet masasındaki herkes Harry'nin bir ipucu yakaladığını konuşuyordu.

SALI. PENTAGRAM.

Nikolai Loeb hafifçe tuşlara dokundu. Boş salonda piyanodan narin ve kırılğan bir ses çıktı. Çaldığı Pyotr Ilyich Tchaikovsky'nin Birinci Konçertosu'ydu. Birçok piyanist bu konçertonun garip ve zarafetten yoksun olduğunu düşünse de Nikolai'nin kulakları için o şimdiye kadar bestelenmiş müziklerin en güzeliydi. Gamle Aker kilisesinin ayin salonundaki akortsuz piyanonun başına oturduğu zaman parmaklarının ezbere bildiği birkaç partiyonunu çalmak bile ülkesine duyduğu hasreti arttırıyordu.

Açık pencereden dışarıya baktı. Mezarlıktan kuş sesleri geliyordu. Mezarlık Leningrad'ı ve babasının onu dedesi ve tüm amcalarının çoktan unutulmuş toplu mezarlarına götürüşünü hatırlatıyordu.

“Dinle,” demişti babası. “Ne kadar güzel ve boşuna ötüyorlar.”

Nikolai birinin öksürdüğünü duydu ve o tarafa döndü.

Tişört ve kot giyen uzun boylu bir adam kapıda duruyordu. Bir eli sargılıydı.

Nikolai ilk bakışta onun ara sıra görünen uyuşturucu müptelalarından biri olduğunu düşündü.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye bağırdı. Odanın akustiğinden dolayı sesi istediğinden daha az dostça çıkmıştı.

Adam eşikten adımını attı.

“Umarım,” dedi. “Bağışlamanız için geldim.”

“Bundan mutluluk duydum,” dedi Nikolai. Ama korkarım ben burada günah çıkarmaya yetkili değilim. İçeride zaman çizelgeli bir liste var. Ayrıca Inkognitogata'daki kilisemize gitmelisiniz.”

Adam ona doğru yaklaştı. Nikolai adamın gözlerinin altındaki mor halkalardan onun bir süredir uyumadığı sonucuna vardı.

“Ben kapıdaki yıldızı kırdığım için bağışlanmaktan bahsediyordum.” Adamın ne demek istediğini Nikolai'nin anlaması biraz uzun sürmüştü.

“Ah. Şimdi ne demek istediğinizi anladım. Bunun benimle bir ilgisi yok ama yıldızın yerinden çıkıp ters bir şekilde orada asılı olduğunu ben de gördüm.” Gülümsüyordu. “Doğrusunu söylemek gerekirse bir ibadethane için biraz uygunsuz.”

“Yani burada çalışmıyorsunuz?” Nikolai başını hayır anlamında salladı.

“Bazen bu salonu ödünç almak zorunda kalıyoruz. Kutsal Apostolik Prenses Olga Kilisesi’ndenim ben.”

Harry’nin yüzünde şaşırılmış bir ifade vardı.

“Rus Ortodoks Kilisesi,” dedi Nikolai. “Ben papaz ve baş sorumluyum. Bu yüzden kilisenin görevlisini bulup size yardımcı olmasını istemelisiniz.” “Mm. Teşekkürler.”

Adam gitmek için herhangi bir harekette bulunmamıştı. “Tchaikovsky, ha? Birinci Piyano Konçertosu?”

“Doğru,” dedi Nikolai. Sesinde şaşkınlık vardı. Norveçliler öyle pek de kültürlü sayılabilecek insanlar değildi. Dahası tişört giyen bu adam sokaklarda yaşıyormuş izlenimi veriyordu.

“Annem eskiden bunu bana çalardı,” dedi Harry. “Zor olduğunu söylerdi.” “Ne kadar iyi bir anneniz varmış!” “Evet. İyiydi. Bir melek gibi.”

Adamın alaycı gülüşünde Nikolai’nin kafasını karıştıran bir şeyler vardı. Çelişkili bir gülüştü. Açık ve kapalı, samimi ve alaycı, neşeli ve acı dolu. Ama yine muhtemelen gördüklerinden çok fazla anlamlar çıkarıyordu. “Yardımanız için teşekkürler,” dedi adam kapıya yönelerek. “Bir şey değil.”

Nikolai dikkatini yeniden piyanoya verdi. Tuşlardan birine dokunmuş ama ses çıkarmamıştı, tam o anda kapıdan ses gelmediğinin farkına varıp adamın elini kapının koluna koymuş kırılmış penceredeki yıldızla baktığını gördü. “Bir sorun mu var?” Adam başını kaldırdı.

“Hayır. Yıldızın böyle ters durmasının neden uygunsuz olduğunu söylediğinizi merak ettim sadece.”

Nikolai duvarlarda yankılanan bir kahkaha attı.

“Ters duran pentagrama benzemiyor mu sizce de?”

Adamın yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlamadığı belli oluyordu.

Pentagram sadece Hristiyanlığa özgü olmayan eski bir dini semboldür. Sizin de gördüğünüz gibi, kendisiyle birkaç kez kesişen devam eden bir çizgi şeklinde çizilmiş beş köşeli bir yıldızdır: Birkaç bin yıl önceki mezar taşlarına kazınmış örnekleri de bulundu. Ancak, bir köşe aşağı, iki köşe yukarı gelecek şekilde ters yerleştirildiğinde tamamen farklı bir anlama gelir. Demonolojinin en önemli sembollerinden biridir.

“Demonoloji mi?”

Adam sorularını sakın ama kararlı bir tonda soruyordu. Cevaplar duymaya alışmış biri gibi.

“Kötülüğün bilimi. Bu terimin kökü insanların kötülüğün kötü ruhlardan kaynaklandığını düşündükleri çağlara kadar gidiyor.” “Hm. Ve artık kötü ruhlar kalmadı, öyle mi?”

Nikolai koltuğunu döndürdü. Acaba bu adamı baştan yanlış mı değerlendirmişti?

Bir uyuşturucu bağımlısı ya da evsiz için konuşması fazla sertti.

“Ben polisim,” dedi adam sanki onun düşüncelerini okumuş gibi. “Biz çok soru sorarız.”

“Tamam ama neden bununla ilgili sorular soruyorsun?” Adam omuzlarını silkti.

“Bilmiyorum. Geçenlerde bir yerde daha bu işareti gördüm ama nerede olduğunu bir türlü hatırlayamıyorum. Önemli bir şey olup olmadığım bile bilmiyorum. Hangi kötü ruh bu sembolü kullanıyor?”

“Tchort,” dedi Nikolai üç tuşa birden basarak. Ahenksiz bir ses çıktı. “Ona şeytan da derler.”

Öğleden sonra, Olaug Sivertsen, Bjørvika manzaralı balkonunun çiftli kapısını açtı ve bir sandalyeye oturup kırmızı bir trenin evinin önünden geçişini izledi. Evi oldukça sıradandı. 1891’de inşa edilmiş kırmızı tuğlalı bir evdi. Onu sıra dışı kılan şey ise yeri idi. Villa Valle -onu yapan adamın adıyla anılıyordu -Oslo Merkez İstasyonu’nun hemen dışında, demiryolunun kenarında tek başına yükseliyordu. Ona en yakın binalar Norveç

Demiryolları'na ait atölyeler ve kulübelardı. Villa Valle istasyon Şefi, ailesi ve hizmetçileri için inşa edildiğinden tren her geçtiğinde Şef ve karısı uykularından uyanmasınlar diye ekstra kalın duvarları vardı. Dahası, istasyon Şefi duvar ustasından - ki bu işin ona verilmesinin sebebi de duvarları ekstra kalınlaştıran bir harç kullanmasıydı - duvarları biraz daha güçlendirmesini istemişti. Bir trenin raylardan çıkıp eve çarpması halinde istasyon Şefi çarpma sonucunda kendisi ve ailesi değıl de makinistin daha fazla zarar görmesini yeğlemişti. Ama rayların siyah mıcırın üzerinde bir yılan gibi kıvrılarak parladığı yerde bir kale gibi garip bir yalnızlık içinde duran istasyon Şefinin göz alıcı güzellikteki evine şimdiye kadar çarpan bir tren olmamıştı.

Olaug gözlerini kapattı ve havanın sıcaklığını hissetmeye çalıştı. Genç bir kadinken sıcaktan hiç hoşlanmazdı. Sıcakta yüzü sürekli kızarır ve kaşırmırdı. O da bu yüzden kuzey batı Norveç'in serin ve nemli yazlarını özlerdi. Artık yaşlanmıştı - seksenine yakındı - ve sıcakğı soğığa, ışığı karanlığa, arkadaşlığı yalnızlığa, gürültüyü sessizliğe tercih eder olmuştu.

1941 yılında 16 yaşındayken Averøya'dan Oslo'ya bu rayları kullanarak Gruppenführer Ernst Schwabe ve eşi Randi için Villa Valle'de hizmetçilik yapmaya geldiğinde ise durum çok farklıydı. Adam uzun boylu ve yakışıklıydı, kadınsa aristokrat bir aileden geliyordu. Olaug ilk günlerde çok korkmuştu. Ancak ona iyi davranmışlar ve saygı göstermişlerdi. Olaug çok geçmeden hiç de haksız sayılmayacak bir şekilde dakiklik ve mükemmelliğe olan düşkünlükleriyle ünlü olan Almanlar gibi işini yaptığı sürece korkmasını gerektirecek bir durum olmadığını anlamıştı. Ernst Schwabe WLTA'dan sorumluydu, Wehrmacht Landtransportabteilung. Aynı zamanda ulaşım bölümünün başındaydı ve demiryolu istasyonunun yanındaki evi kendisi istemişti. Eşi Randi de muhtemelen WLTA'da çalışıyordu, ama Olaug onu hiç üniformalı görmemişti. Olaug'un odası bahçe ve rayları gören güney tarafına bakıyordu. İlk haftalarda uzun trenlerin raylarda çıkardığı ses, düdük sesleri ve diğer tüm şehir gürültüleri geceleri onu uyutmuyordu. Ama giderek buna alışmıştı. Bir yıl sonra ilk tatilinde evine geri döndüğünde büyümüş olduğu evde yatağı uzanmış ve sessizlik ve hiçliği dinleyerek hayatı ve hayat dolu insanları özlediğini fark etmişti.

Hayat dolu insanlar. Savaş sırasında Villa Valle'de onlardan çok vardı. Scwabeler oldukça sosyal biriydi ve davetlerinde hem Almanlar, hem de

Norveçlileri görmek mümkündü. Keşke insanlar Norveç sosyetesinin hangi ileri gelenlerinin Wehrmacht'ın ev sahipliğinde yiyip içip sigaralarını tütürdüklerini bilselerdi. Savaş bittiğinde ona ilk yapması söylenen biriktirdiği isim kartlarını yakması olmuştı. Her zaman ne denilirse yapar ve kimseye bir şey söylemezdi. Elbette ki Alman işgalinin baskısı altında yaşamaya devam eden insanların fotoğraflarını gazetelerden gördüğünde içinde bir an söylenene baş kaldırmak geçse de ağzını sıkı tutmasının tek bir sebebi vardı:

Savaş bittiğinde biricik oğlunu elinden almakla tehdit etmişlerdi. O dünyada her şeyden çok sevdiği ve değer verdiği şeydi. Onu kaybetmenin korkusu hâlâ yüreğine kazılıydı.

Olaug etkisini kaybetmeye başlayan güneşte gözlerini ovuşturdu. Ama güneş yapacağını yapmış, bütün bir gün boyunca pencere saksılarındaki çiçeklerini öldürmek için elinden geleni ardına koymamıştı. Olaug gülümsedi. Aman Tanrım ne de küçüktü o zamanlar. Kimse o kadar küçük olamazdı. Tekrar genç olmayı mı özliyordu? Belki o değil ama arkadaşlık, hayat ve etrafını saran insanlar olmasını istediği kesindi. Yaşlı insanların kendilerini yalnız hissettikleriyle ilgili söylenenleri şimdi yeni yeni anlamaya başlamıştı...

Yalnız olmaktan çok, bir işe yaramamak onu hüzünlendiriyordu. Sabahlan uyandığında bütün gün yataktan kalkmasa kimsenin umurunda olmayacağını bilmek onu üzüyordu.

Bu yüzden odaların birini Trøndelag'tan genç bir kıza kiraya vermişti. Olaug'un bu eve ilk geldiği zamankinden birkaç yaş büyük olan Ina'nın o zamanki odasında kalıyor olduğunu düşünmek garibine gidiyordu. Kızcağz büyük olasılıkla şehrin gürültüsünden şimdiden bunalmış ve Kuzey Trøndelag'ın sessizliğini istiyordur diye aklından geçiriyordu.

Olaug yanılıyor da olabilirdi. Ina'nın genç bir beyefendi arkadaşı vardı. Onunla tanışmak bir tarafa, daha yüzünü bile görmemişti ama yatak odasından arka merdivenlerden Ina'nın odasına gelirken çıkardığı ayak seslerini duyabiliyordu. O hizmetçilik yaparken olduğu gibi, Ina'yı odasına erkek arkadaşlarını almaktan men etmek mümkün değildi ama zaten Olaug'un da böyle bir arzusu yoktu. Kimse gelip Ina'yı ondan almasın,

yeterdi. Yakın arkadaş olmuşlardı, hatta hiç sahip olmadığı kızymış gibi hissediyordu.

Ancak, Olaug Ina gibi genç bir kızla kendisi gibi yaşlı bir kadın arasındaki ilişkide arkadaşlık etmek isteyen genç olan, kabul edenin de yaşlı olanın olması gerektiğini çok iyi biliyordu. Sonuç olarak, çok fazla sırnaşık olmamaya özen gösteriyordu. Ina hep ona dostça yaklaşıyordu ama Olaug bunun kiranın çok düşük olmasıyla bir ilgisi olabileceğini de hesaba katmadan edemiyordu.

Bu, aralarında hep yaptıkları bir şey haline gelmişti artık: Olaug çay demliyor ve elinde bisküvi dolu tepsiyle tam saat 07:00'da Ina'nın kapısını çalıyordu.

Olaug orada olmasını istiyordu. Garipti ama bu oda hâlâ kendini en çok evinde hissettiği odaydı. Güneşin altında sohbet ediyorlardı. Ina savaş sırasında Villa Valle'de yaşananlara özel bir ilgi gösteriyordu. Ve Olaug da ona sürekli anlatıyordu. Ernst ve Randi'nin birbirlerini ne kadar sevdiklerini, birbirleriyle konuşarak, saçlarını okşayıp başını omzuna yaslayarak ve sadece dokunarak salonda saatlerce oturduklarını anlatmıştı. Olaug bazen onları mutfak kapısının arkasından nasıl gizlice izlediğini anlatmıştı. Ernst Schwabe'nin dik duruşunu, gür siyah saçları ve çıkık açık alnını, gözlerinin şaka yaparken nasıl bir anda ciddi, kızgın ya da neşeli bir havaya büründüğünü ve önemli meselelerde kendine olan güvenini, önemsiz küçük şeylerin onu nasıl çocukça bir şaşkınlığa ittiğini uzun uzun anlatmıştı. Ama en çok da parlak kırmızı saçları, ince beyaz boynu ve açık mavi gözbebeği, koyu mavi ile çevrelenmiş gözleri olan Randi Schwabe'yi izlemeyi seviyordu. Olaug'un gördüğü en güzel gözler onunkilerdi. Onları böyle gördüğünde, Olaug ikisinin de birbirleri için yaratılmış olduğunu ve hiçbir şeyin onları ayıramayacağını düşünürdü. Ama, demişti Ina'ya, Villa Valle'deki partilerin mutlu havası misafirler evlerine gider gitmez şiddetli kavgalara dönüşebiliyordu.

Böyle bir kavganın sonrasında Olaug yattıktan sonra Ernst Schwabe kapısını çalıp odasına girmişti. Işığı açmadan

Olaug'un yatağının kenarına oturmuş ve karısının öfkeyle geceyi bir otelde geçirmek için evden ayrıldığını söylemişti. Olaug nefesinden içkili

olduğunu anlayabiliyordu ama o zamanlar çok genç olduğundan kendisinden yirmi yaş büyük ve saygı duyup hayran olduğu ve biraz da âşık olduğu adam onu çıplak görmek için geceliğini çıkarmasını söylediğinde ne yapacağını bilememişti. İlk gece ona dokunmamıştı. Sadece bakmış, yanağını okşamış ve ona ne kadar güzel, tahmininden de güzel olduğunu söylemiş ve ayağa kalkmıştı. Odadan çıkarken gözyaşlarını zor tutuyor gibiydi.

Olaug kalktı ve balkon kapısını kapattı. Saat neredeyse 07:00 olmuştu. Arka merdivenlere perdenin arkasından baktı ve Ina'nın paspasının önünde duran şık bir çift erkek ayakkabısı gördü. Bu, ziyaretçisi olduğu anlamına geliyordu. Olaug yatağında oturdu ve dinlemeye başladı.

Saat 08:00'da kapı açıldı. Birisinin ayakkabılarını giydiğini ve merdivenlerden aşağı indiğini duyabiliyordu ama başka bir ses daha vardı. Bir köpeğin pençelerinin çıkardığı sürtünme ve tırnak sesine benziyordu. Mutfığa giderek çay suyu koydu.

Birkaç dakika sonra Ina'nın kapısını vurduğunda, Ina cevap vermeyince şaşırmıştı. Odasından gelen cılız bir müzik sesi duyuyordu. Yeniden kapıya vurdu ama yine cevap yoktu. "Ina?"

Olaug kapıyı zorlayarak açtı. İlk fark ettiği şey odanın ne kadar havasız olduğuydu. Pencere kapalı ve perdeler de çekiliydi. İçerisi neredeyse karanlıktı.

"Ina?"

Cevap yoktu. Belki de uyuyordu. Olaug içeri girdi ve yatağın olduğu yere baktı. Gözleri karanlığa alışmıştı ve Ina'yı gördü. Cam kenarındaki sallanan koltukta oturmuş uyuyormuş gibi görünüyordu. Gözleri kapalı, başı yana eğikti. Olaug müzik sesinin nereden geldiğini hâlâ bulamamıştı. Koltuğa doğru ilerledi. "Ina?"

Kiracısı yine tepki vermemişti. Olaug bir eliyle tepsiyi tutarak diğeriyle genç kadının yanağına dokundu.

Çaydanlık halıya çarptığında tok bir gürültü çıktı. Onu iki çay fincanı, üzerinde Alman imparatorluk kartalı olan bir gümüş şekerlik, bir tabak ve altı Maryland kurabiyesi takip etti.

Olaug'un - ya da daha doğrusu Schwabe ailesinin - çay fincanları yere

çarptığı anda, Ståle Aune fincanını, ya da daha doğrusu Oslo Polis Teşkilatı'nın fincanını havaya kaldırdı.

Bjarne Møller şişman psikoloğun şişmiş serçe parmağına baktı ve ne kadarının rol ne kadarının şişmiş bir parmak olduğunu anlamaya çalıştı. Møller yeni bir toplantı yapılmasını istemişti ve Aune'dan başka sadece soruşturmanın başında olanlardan - Tom Waaler, Harry Hole ve Beate Lønn - katılmalarını istemişti.

Hepsi de yorgun ve neşesiz görünüyordu. Bunun sebebi hayalet kuryeyi bulma umutlarının yavaş yavaş tükenmiş olması olabilirdi.

Tom Waaler TV ve radyodan yaptıkları yardım çağrısının sonuçlarından biraz bahsetti. Yirmi dört telefon almışlardı, on üç tanesi bir şey olsa da olmasa da sürekli arayan müdavimlerdendi. Diğer on bir telefonun yedi tanesinde belirtilen kuryeler gerçek çıkmıştı. Üç telefonda da zaten bildikleri şeyler anlatılıyordu: Öğleden sonra 05:00 civarı Cari Berners Plass'da bir kurye görülmüştü. Yeni olan şey Trøndheimsveien'den gittiği idi. İlgilerini çeken tek telefon Camilla Loen öldürüldüğü sıralarda Ullevålsveien'e giderken Sanat ve Teknik Eğitim Okulu'nun önünde sarı ve siyah sporcu kıyafetiyle kask ve gözlük giymiş bir bisikletli gördüğünü söyleyen bir taksiciydi. O gün o saatlerde hiçbir kurye şirketi Ullevålsveien bölgesine kurye göndermemişti. Daha sonra Førstemann Kurye Servisi'nden birisi arayıp St. Hanshaugen'deki teras restorana bir bira içmek için uğradığını söylemişti.

“Diğer bir deyişle, elimizde hâlâ bir şey yok,” dedi Møller. “Henüz erken,” dedi Waaler.

Møller başıyla onayladıysa da yüzünden pek de umutlu olmadığı anlaşılıyordu. Aune'un yanı sıra odadaki diğer herkes ilk tepkilerin önemli olduğunu biliyordu. İnsanlar çabuk unutulur.

“Yetersiz elemanla çalışan şu Adli Tıp Enstitüsü ne diyor peki?” diye sordu Møller. “Adamın kimliğini tespit etmemize yardımcı herhangi bir şey bulmuşlar mı?”

“Maalesef hayır,” dedi Waaler. “Diğer bütün otopsileri bir kenara bırakıp bizimkilerle ilgilenmelerine rağmen hâlâ bir şey bulmuş değiller. Ne sperm, ne kan, ne de saç örneği, hiçbir şey yok. Katilin bıraktığı tek fiziksel iz mermi

izleri.”

“İlginç,” dedi Aune.

Biraz buruk bir şekilde Møller neyin bu kadar ilginç olduğunu sordu.

“İlginç çünkü kurbanlarıyla cinsel bir temas kurmuyor,” dedi Aune. “Bu da seri katiller için pek de alışılmış bir durum değil.”

“Belki de bunu cinsel dürtülerle yapmıyordur,” dedi Møller.

Aune başım hayır anlamında salladı. “Harekete geçiren şey her zaman için cinselliktir. Daima.”

“Belki de Bir Yerde¹⁰ filmindeki Peter Sellers gibi davranıyordur,” dedi Harry. “İzlemekten hoşlanıyordur.” Diğerleri boş gözlerle ona bakıyorlardı.

“Yani belki de cinsel bir haz duyması için onlara dokunmasına gerek yoktur.” Harry gözlerini Waaler’dan kaçırdı.

“Belki cinayeti işlemek ve sonra vücuduna bakmak ona yetiyordur.”

“Bu doğru olabilir,” dedi Aune. “Genelde katil orgazma ulaşp boşalmak ister ama spermlerini olay yerinde bırakmadan da boşalmış olabilir. Ya da emniyetli bir yere gidip orada bunu yapacak oto kontrole sahip de olabilir.”

Bir süre odada sessizlik oldu. Harry herkesin aynı şeyi düşündüğünü biliyordu.

Katil kaybolan Lisbeth Barli’ye ne yapmıştı?

“Peki, olay yerinde bulduğumuz silahlarla ilgili bir şey yok mu?”

“Hepsini kontrol ettirdik,” dedi Beate. “Sonuçlar hepsinin yüzde doksan dokuz nokta dokuz cinayet silahı olduklarını doğruluyor. “Bu iyi,” dedi Møller.

“Silahların nereden geldiğine dair bir fikriniz var mı?”

Beate hayır anlamında başım salladı. “Hepsinin seri numaraları silinmiş. Silme izleri hepsinde aynı.”

“Mm,” dedi Møller. “Demek yine şu büyük silah kaçakçılığı çetesi öyle mi? Şu POT’dakiler yakında onları yakalarlar artık herhalde.”

“İnterpol üzerinde dört yıldır çalışıyor olmasına rağmen olayla ilgili henüz bir şey bulamadı,” dedi Waaler.

Harry sandalyesinde geriye yaslanıp Waaler’a kaçamak bir bakış attı. Bunu yaparken, daha önce Waaler için hiç hissetmediği bir duyguyu fark etti: Hayranlık. Hayatta kalmak için avını parçalayan avcıya duyulacak türden bir hayranlık.

Møller içini çekti. “Biliyorum. Üç sıfır yenik durumdayız ve rakibimiz daha bize top bile göstermedi. Parlak bir fikri olan var mı?” “Bunun bir iyi bir fikir olduğundan pek emin değilim...”

“Söyle, Harry.”

“Sadece bir his. Bütün cinayet yerlerinin ortak bir noktası var ama henüz ne olduğunu anlamış değilim. İlk cinayet Ullevålsveien’de bir çatı katındaydı. İkincisi bir kilometre kadar kuzey batısında, Sannergata’daydı. Ve üçüncüsü yine yaklaşık aynı mesafede, ama bu kez doğuda, Cari Berners Plass’da bir ofis binasında. Katil hareket halinde ama ben bunun arkasında bir mantık olabileceğini düşünüyorum.” Ne tür bir mantık?” diye sordu Beate.

“Burası onun bölgesiymiş gibi,” dedi Harry. “Psikolog bunu daha iyi açıklayabilir.”

Møller o sırada çayından bir yudum almakta olan Aune’a doğru döndü. “Bir yorumun var mı, Aune?”

Aune yüzünü buruşturdu. “Bu gerçek Earl Grey değil.” “Ben çayı kastetmedim.” Aune içini çekti.

“Şaka yaptım, Møller. Neyi kastettiğini gayet iyi biliyorum. Katilin cinayetin işleneceği yerle ilgili tercihlerini belirleyen güçlü faktörler olur. Burada, kabaca, üç farklı tipten bahsedebiliriz.”

Aune parmaklarıyla saymaya başladı:

“Kurbanlarını evine çeken ya da zorla getirerek orada öldüren bir sabit katil vardır. Belli bir bölgeyi kendine hedef seçen bölgesel katiller vardır. Sadece fahişelerin olduğu bölgeyi seçen Karındeşen Jack gibi mesela. Ancak bu bölge tüm bir şehir de olabilir. Son olarak da gezgin katil diyebileceğimiz en çok cinayet işleyen seri katil tipi vardır. Ottis Toole ve Henry Lee Lucas

Birleşik Devletlerde eyalet eyalet dolaşp üç yüzden fazla insan öldürmüşlerdi.”

“Evet,” dedi M0İler. “Ama hâlâ nasıl bir mantıktan bahsettiğini anlayabilmiş değilim, Harry.”

Harry omuzlarını silkti.

“Söylediğim gibi, şef, sadece bir his.”

“Ortak bir noktaları var,” dedi Beate.

Uzaktan kumandayla hareket ediyormuş gibi herkes aynı anda ona doğru döndü. Yanakları hemen al al oldu ve konuşmaya başladığı için pişmanmış gibi göründü. Ama bunun üzerinde fazla durmayarak konuşmasını sürdürdü: “Kadınların kendilerini en güvenli hissettikleri yerde onlara yaklaşıyor. Evlerinde. Güpegündüz bir caddede. İş yerinde bayanlar tuvaletinde.” “Aferin, Beate,” dedi Harry, ve hemen minnettarlık dolu bir bakışla karşılık verdi Beate.

“İyi gözlem, genç bayan,” diyerek Beate’in söylediklerini Aune da onayladı. “Hareket şekillerinden bahsetmeye başladığımıza göre, ben de bir iki şey eklemek istiyorum. Sosyopat olarak tabir ettiğimiz seri katiller kendilerinden çok emin hareket ederler. Bizim olayımızda da durum bundan farklı değil. Bu katillerin tipik bir özellikleri soruşturmayı çok yakından takip edip olup bitene olabildiğince fiziksel olarak yakın olmak istemeleridir. Soruşturmayı kendileriyle polis arasında oynanan bir oyunmuş gibi algılayabilirler. Birçoğu polisin kafasının karıştığını görmekten mutluluk duyduğunu belirtmiştir.”

“Bu da demek oluyor ki dışarıda elini kolunu sallayarak avını yakalayan birileri var,” dedi M0İler elini ovuşturarak. “Bu günlük bu kadar.”

“Çok küçük bir şey daha,” dedi Harry. “Katilin kurbanların üzerine yerleştirdiği elmaslar...”

“Evet?”

“Beş köşeleri var. Neredeyse bir pentagram gibi.”

“Neredeyse mi? Bildiğim kadarıyla pentagramdan farksızlar.” “Pentagram kendisiyle birkaç kez kesişen devam eden bir çizgi şeklindedir.”

“İşte!” diye bağırdı Aune. “Bu pentagram. Altın kısmı kullanarak çizilmiş. Çok ilginç bir şekil. Bu arada, Keltlerin, Vikingler zamanında Norveç’i Hristiyanlığa döndürmeye çalıştıklarını, bunun için güney Norveç’e kutsal bir pentagram yerleştirip şehir ve kiliseleri bunun üzerine işaretlediklerine dair anlatılanları bileniniz var mı?”

“Bunun elmaslarla ne alakası var?” diye sordu Beate.

“Elmaslarla bir alakası yok,” dedi Harry. “Şekil önemli. Onu daha önce cinayet mahallerinden birinde bir yerlerde gördüğüme eminim ama şu an hangisi ve neresi olduğunu bir türlü hatırlayamıyorum. Size saçma gelebilir ama bence bu çok önemli.”

“Yani,” dedi Møller elini çenesine götürerek. “Çok iyi hatırlayamadığın bir şey hatırlıyorsun ve bunun da çok önemli olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?” Harry iki eliyle yüzünü ovuşturdu.

“Olay yerine gidince dikkatini öyle bir yoğunlaştırıyorsun ki, beyninin hafızana kazıdığı önemsiz gibi görünen bazı şeyler orada duruyor ve yeni bir şey, bilmecenin bir kısmı çözülünce yerine oturuyor, ama o zaman da cevabın ilk kısmını unutuyorsun. Ama içinden bir his sana bunun önemli olduğunu söylüyor. Bu size nasıl geliyor bilmiyorum.”

“Psikoza benziyor,” dedi Aune esneyerek.

Diğer üçü ona hemen ona baktı.

“Espri yapmaya çalışırken en azından biraz gülümseyemez misiniz?” dedi. “Harry, bu gayet normal çalışan bir beynin olduğunu gösteriyor. Korkacak bir şey yok.” “Sanırım buradaki dört beyin için bugünlük bu kadar yeterli,” dedi Møller ve ayağa kalktı.

O sırada önündeki telefon çaldı.

“Buyurun, Møller... Bir dakika.”

Telefonu Waaler’a doğru uzattı. Waaler telefonu aldı.

“Evet?”

Herkes kalkarken Waaler eliyle durmalarını işaret etti. “Bu harika,” dedi telefonu kapatırken.

Diğerleri ne olduğunu öğrenmek için dikkatle ona bakıyorlardı.

“Yeni bir görgü şahidi aramış. Camilla Loen’in öldürüldüğü cuma günü öğleden sonra Kurtarıcılarımızın Mezarlığı’nın yakınında Ullevålsveien’de apartmandan çıkan bir bisikletli gördüğünü söylemiş. Yüzüne taktığı beyaz bez parçası ona ilginç gelmiş. St Hanshaugen’de bira içmeye giden kurye yüzünü bezle örtmüyordu.”

“Yani?”

“Ullevålsveien’de kaç numara olduğunu bilmiyormuş ama Skarre onu arabayla oradan geçirmiş ve o da Camilla Loen’in oturduğu binayı göstermiş. Møller elini gürültüyle masaya vurdu. “Nihayet!”

Olaug elini şah damarına koymuş nihayet nabzının normale döndüğünü hissedebiliyordu.

“Beni nasıl da korkuttun,” diye fısıldadı boğuk ve tanınmayacak kadar değişen sesiyle.

“Çok özür dilerim,” dedi Ina. Son kalan Maryland kurabiyesini aldı. “Geldiğini duymadım.”

“Özür dilemesi gereken benim,” dedi Olaug. “Böyle içeri dalmak. Şu şeylerden taktığını göremedim bir türlü...”

“Kulaklık,” diye güldü Ina. “Ben de müziği çok açmıştım. Cole Porter dinliyordum.”

“Ah tatlım, modern müziği pek takip etmiyorum.”

“Cole Porter eski bir caz ustasıdır. Aslına bakarsanız şu an hayatta değil.” “Güzelim, senin kadar genç biri ölmüş insanların müziklerini dinlememeli.” Ina yine güldü. Bir şeyin yanağına dokunduğunu hissettiği anda refleksle elini savurmuş ve tepsiyle üzerindeki kileri düşürmüştü. Halıda hâlâ beyaz şekerin oluşturduğu bir leke duruyordu. “Birisi bana onun albümlerini dinletti.”

“Bu çok kaçamak bir gülümsemeydi,” dedi Olaug. “Şu senin erkek arkadaşın mı?” Ağzından çıktığı an bu soruyu sorduğuna pişman olmuştu. Ina hareketlerini gözetlediğini sanacaktı. “Belki de,” dedi Ina gözleri parlayarak.

“Senden daha büyük öyleyse?” Olaug onu görmek için dışarı çıkmadığını

göstermeye çalışıyordu. “Böyle eski müziklerden hoşlandığına göre.”

Bunun da söylenmemesi gereken bir şey olduğunun farkındaydı. Öylece oturmuş dedikoducu bir kocakarı gibi sorular sorup, neler olup bittiğini öğrenmeye çalışıyordu. Bir an panik içinde Ina’nın başka bir yere taşınmayı düşünmeye başladığı fikrine bile kapıldı.

“Biraz büyük, evet.”

Ina’nın oynak gülüşü Olaug’un kafasını karıştırdı.

“Daha çok siz ve Herr Schwabe gibi belki.”

Biraz olsun rahatlayan Olaug, Ina’yla birlikte kahkahalarla güldü.

“Bir hayal etsenize. Tam şu an oturduğunuz yerde oturuyordu,” dedi Ina aniden.

Olaug yatağın üzerindeki battaniyenin üzerinde elini gezdirdi.

“Evet, hayal.”

“O gece ağlamasının sebebi size sahip olamaması mıydı?”

Olaug hâlâ battaniyeyi okşuyordu. Kaba kumaş eline yumuşacıkmiş gibi bir his veriyordu.

“Bilemiyorum,” dedi. “Sormaya cesaret edemedim. Bunun yerine kendi cevaplarımı uydurdum; en çok sevdiğim, geceleri beni avutan rüyalara daldığımda düşlediklerim. Belki de bu yüzden bu kadar âşık oldum.” “Hiç birlikte dışarı çıktınız mı?”

“Evet. Bir keresinde beni arabasıyla Bygdøy’a götürmüştü. Yüzmeye gitmiştik.

Yani, ben yüzerken o beni oturup izlemişti. Bana güzel dilberim derdi.”

“Sen hamile kalınca karısı doğacak çocuğunun babasının o olduğunu öğrendi mi?”

Olaug Ina’ya bir süre baktı ve kafasını hayır anlamında salladı.

“Mayıs 1945’te ülkeden ayrıldılar. Onları bir daha hiç görmedim. Hamile olduğumuysa temmuzda öğrendim.”

Olaug battaniyeye bir kez vurdu.

“Ama sanırım artık anlattığım bu hikayelerden sana bıkkınlık gelmiştir herhalde, tatlım. Biraz da senden bahsedelim. Arkadaşın kim?”

“İyi biri.”

Ina’nın yüzünde hâlâ Olaug’un ilk ve son aşkı Ernst Schwabe’den bahsederken yüzünde olan gülümseme vardı.

“Bana bir şey verdi,” dedi Ina. Çekmecelerden birini açtı ve altın rengi bir kurdeleyle bağlanmış bir paket çıkardı.

“Bunu nişanlanana kadar açamayacağımı söyledi.”

Olaug gülümsedi ve Ina’nın yanağını okşadı. Onun adına sevinmişti.

“Onu seviyor musun?”

“Diğer herkesten farklı. O aslında öyle... tamam, biraz eski kafalı. Beklememiz gerektiğini söylüyor. Yani... yapmak için.”

Olaug başını evet anlamında salladı. “Ciddiymiş gibi görünüyor.”

“Evet.” Biraz içini çeker gibi oldu.

“Daha fazla ileri gitmeden onun senin için doğru kişi olduğundan emin olmalısın,” dedi Olaug.

“Biliyorum,” dedi Ina. “Zor olan da bu. Daha biraz önce buradaydı ve gitmeden önce ona biraz düşünmem gerektiğini söyledim. Beni anladığını söyledi. Ondan çok gencim.”

Olaug köpeği var mı diye soracak oldu ama hemen vazgeçti. Olayları yeterince didiklemişti. Elini son kez battaniyenin üzerinde gezdirdi ve ayağa kalktı. “Gidip biraz daha çay yapayım, tatlım.”

Sanki bir vahiy gelmişti. Bir mucize gibi değil belki. Sadece bir esinlenme. Diğerleri çalkalı yarım saatten fazla olmuştu ama Harry Lisbeth Barli’nin komşusu olan ve beraber yaşayan iki kadının ifadelerini okumayı yeni bitirmişti. Masa lambasını kapattı ve fikir aklına gelince gözlerini kırptırdı. Belki de tıpkı yatmadan önce kapatır gibi ışığı kapatmasından ötürü böyle olmuştu. Belki de bir an için düşünmeye ara verdiğinden. Ama sebep her ne ise, biri beynine gayet net bir fotoğrafı sokmuştu sanki.

Cinayet mahallerinin anahtarlarının tutulduğu ofise gitti ve aradığı anahtarı buldu. Arabayla Sofies Gate'e gitti. El fenerim alıp Ullevålsveien'e yürümeye başladı. Saat gece yansına yaklaşmıştı. Birinci kat kilitli, çamaşırhane kapalıydı. Mezar taşları satan dükkanın vitrininde ise "Huzur İçinde Yatsın" yazan bir spot ışığı görölüyordu. Camilla Loen'in dairesine girdi.

Hiçbir şeye dokunulmamış olmasına rağmen ayak sesleri odada yankılanıyordu. Sanki sahibinin feci sonu daireye daha önce sahip olmadığı fiziki bir boşluk katmış gibiydi. Aynı zamanda Harry yalnız olmadığı hissine kapılıyordu. Ruhun varlığına inanıyordu. Çok dindar olduğundan değil ama bir ceset gördüğünde bir şey onu hep fazlasıyla etkilediğinden: Cesette olması gereken fiziksel değişimlerden çok daha başka bir şeyler eksikmiş gibi geliyordu ona. Cesetler örümcek ağında asılı duran boş böcek kabukları gibi görünüyordu - yaratık gitmiş, ışık gitmiş, uzun zaman önce yok olup gitmiş yıldızların bizleri yanıltan ışığı artık yitmiş ve ruh cesedi terk etmişti. İşte ruhun bu olmayışı Harry'yi onun varlığına inandıran şeydi.

Işığı yakmadı; gökyüzünden gelen ay ışığı onun için yeterliydi. Direkt yatak odasına girdi ve el fenerini açtı. Işığı yatağın hemen yanındaki kirişe tuttu. Derin bir nefes aldı. İlk düşündüğü gibi bir üçgenin çevresine çizilmiş bir kalp değildi. Harry yatağa oturdu ve parmak uçlarıyla kirişin üzerine oyulmuş şekle dokundu. Kahverengi renkteki eski ağacın üzerindeki kesiklerden üzerinden fazla uzun bir zaman geçmediği belli oluyordu. Ve bir kerede yapıldığı belliydi. İki kez geri dönüp birbiriyle kesişen düz çizgilerden oluşan uzun bir kesik. Bir pentagram. Harry feneri yere doğru tuttu. Döşeme oldukça tozluydu. Görünen o ki Camilla Loen ölmeden önce pek temizlik yapmamıştı. Ama yatağın ayaklarından birinin yanında aradığını buldu. Kıymık parçaları.

Harry yatağa uzandı. Yatak yumuşak ve rahattı. Eğik tavana bakarak düşünmeye çalıştı. Eğer yıldızı kirişe kazıyan gerçekten katil ise o zaman bunun anlamı neydi?

"Huzur İçinde Yatsın," diye mırıldandı Harry ve gözlerini kapattı. Doğru düzgün düşünmek için fazlasıyla yorgundu. Beyninde dönüp duran başka bir soru daha vardı. Pentagrama baştan neden dikkat etmemişti? Yıldız ve elmaslar. Neden ikisi arasında daha önce bir bağ kurmamıştı? Ya da kurmuş

muydu? Belki de hızlı davranıp, bilinçaltı ondan önce davranıp, cinayetlerden birinde gördüğü bir şeyle pentagram arasında bir bağlantı kurmuş ve o bunu anlamamış mıydı? Cinayet işlenen yerlerin hepsini gözünün önüne getirmeye çalıştı.

Sannergata'da Lisbeth. Cari Berners Plass'da Barbara. Ve yan odadaki duşta Camilla. Neredeyse çıplaktı. Derisi ıslaktı. Ona dokunmuştu. Suyun sıcaklığından dolayı gerçekte olduğundan daha az bir süre önce ölmüş gibi görünüyordu. Beate onu dokunurken görmüştü. Dokunmaktan kendini alamamıştı. Elini sıcak, düz kauçuk bir yüzeyin üstünde dolaştırmak gibiydi. Başını kaldırmış ve yalnız olduklarını fark etmişti. Ancak o zaman duştan akan sıcak suyun farkına varmıştı. Gözleri yine aşağılara inmiş ve ışıldayan gözleriyle kendisine baktığını görmüştü. O an irkilmiş ve ellerini çekmişti; ve kızın gözlerindeki bakış da televizyon kapandığında olduğu gibi sönmüştü. Garip, diye düşünmüş ve elini yanağına koymuştu. Duştan akan sıcak su elbiselerini sırlıslam etmişti. Işıltı yavaşça geri gelmişti. Diğer elini midesine koymuştu. Gözleri canlanmıştı. Ellerinin arasında vücudunun hareket ettiğini hissedebiliyordu. Onu hayata geri döndüren şeyin dokunuşu olduğunu, dokunuşu olmasa kızın o an yok olup öleceğini biliyordu. Alnını kızın kine koymuştu. Su elbiselerinin içine giriyor, derisini ıslatıp aralarında ılık bir filtre görevi görüyordu. İşte o zaman kızın gözlerinin mavi değil de kahverengi olduğunu fark etmişti. Ve dudaklarının soluk değil kıpkırmızı ve hayat dolu olduğunu. Rakel. Dudaklarını kızın kilerle birleştirmişti. Dudaklarının buz gibi soğuk olduğunu anlayınca korkuyla titredi. Kız ona bakıyordu. Ağzı hareket ediyordu. "Ne yapıyorsun?"

Harry'nin kalbi duracak gibi olmuştu. Biraz kelimelerin hâlâ odada yankılanmasının bunun bir rüya olmadığını göstermesinden, biraz da sesin bir kadına ait olmamasından dolayı. Ama onu en çok korkutansa yatağın önünde ona doğru eğilen biri olmasıydı.

Kalbi tekrar hızla atmaya başladı ve hâlâ açık olan feneri almak için elini uzattı. Fener yere düştü ve yaydığı ışık bir an için duvarda bir insan görüntüsünü yansıttı.

Ve tavandaki lamba yandı.

Harry aniden yanan ışıktan dolayı geçici bir körlük yaşarken refleks

olarak kollarıyla yüzünü kapattı. Hiçbir şey olmamıştı. Ne bir silah, ne patlama. Harry kollarını indirdi.

Önünde duran adamı tanıyordu.

“Sen burada ne halt ediyorsun?” diye sordu adam.

Üzerinde pembe bir yatak kıyafeti vardı ama uykudan uyanmışa pek benzemiyordu. Saçını yandan mükemmel bir şekilde ayırmıştı. Gelen Anders Nygård idi.

“Bir gürültüyle uyandım,” dedi Nygård Harry’nin önüne filtre kahve dolu olan fincanı uzatırken. “İlk aklıma gelen, birinin yukarı katın boş olduğunu anlayıp gizlice içeri girdiği oldu. Ben de kontrol etmek için yukarı çıktım.” “Anlıyorum,” dedi Harry. “Ama ben arkamdan kapıyı kilitledim sanıyordum.” “Bina görevlisinin anahtarları bende duruyor. Her ihtimale karşı.” Harry ayak sesi duydu ve arkasını döndü.

Vibeke Knutsen üzerinde bir gecelik, kızıl saçları darmadağın ve uykulu gözlerle kapıda görüldü. Makyajsız ve mutfağın güçlü ışığı altında Harry’nin daha önce gördüğü versiyonundan daha yaşlı görünüyordu. Harry’nin varlığını fark edince birden irkildi.

“Neler oluyor?” diye mırıldandı. Bir Harry’ye, bir partnerine bakıyordu. “Ben Camilla’nın dairesinde bir şeyleri kontrol ediyordum,” diye hemen açıklamaya koyuldu Harry. Onu korkutmak istemiyordu. “Yatakta gözlerimi dinlendirirken uyuyakalmışım. Buradan gürültüyü duyan Nygård gelip beni uyandırdı. Bugün benim için bayağı yorucu geçti de.”

Harry, nedenini tam olarak kestiremese de, göstermelik bir şekilde esnedi. Vibeke partnerine bakıyordu. “Üzerindeki ne?”

Anders Nygård üzerindeki yeni fark etmiş gibi geceliğe baktı. “Sanırım aynı bir travestiler kraliçesi gibi görünüyor olmalıyım!” Ve kıkırdadı.

“Sana aldığım bir hediye, aşkım. Bavulumdan çıkarmamıştım ve aceleyle bulduğum ilk şey bu olmuş. İşte, al.”

İpini çözdü ve geceliği aceleyle çıkarıp Vibeke’ye fırlattı. Kız şaşırmış ama geceliği yakalamayı başarmıştı.

“Teşekkürler,” dedi. Kafası karışmış gibi görünüyordu.

“Bu saatte uyanmazsın. Uyku hapını almadın mı?”

Vibeke utangaç bir şekilde Harry’ye baktı.

“İyi geceler,” diye mırıldandı ve odasına gitti.

Anders kahve makinesine yönelip sürahiyi yerine koydu. Sırtı ve kollarının üstü neredeyse bembeyazdı, ama kollarının alt kısmı bronzlaşmıştı. Tıpkı yazları kamyon şoförlerinin kollarının olduğu gibi. Aynı şey bacaklarında da görülüyordu.

“Normalde geceleri kütük gibi uyur,” dedi. “Ama sen uyumuyorsun?”
“Nereden anladın?”

“Onun kütük gibi uyuduğunu söylemenden.” “Kendisi öyle uyuduğunu söylüyor.”

“Biri üst katta bir iki adım atınca hemen uyandın yani öyle mi?” Anders, Harry’ye baktı ve başını evet anlamında salladı.

“Haklısınız, Müfettiş. Uyuyamıyorum. Tüm bu olanlardan sonra bu o kadar da kolay değil. Yatakta düşünüp duruyorsun ve aklına binlerce teori geliyor.”

Harry kahvesinden bir yudum aldı. “Aralarında benimle paylaşmak istediklerin var mı?”

Anders omuzlarını silkti.

“Toplu katliamlarla ilgili pek bir şey bilmiyorum. Eğer bu o tür bir şeyse.” “Değil. Bunlar seri cinayet. Arada büyük fark var.”

“Doğru. Ama kurbanlarının hepsinin ortak bir noktası olduğunu fark etmediniz mi?”

“Hepsi genç kadınlar. Başka ne var?”

“Hepsi biraz seks düşkünü. Daha doğrusu öylelerdi.”

“Öyle mi?”

“Gazetelerde her gün okuyoruz. Gazetelerde yazarlardan bu kadınların ne tür kadınlar oldukları anlaşılıyor.”

“Lisbeth Barli evli bir kadındı ve bildiğim kadarıyla da eşine sadıktı.”

“Evlendikten sonra evet, ama peki evlenmeden önce grubuyla bütün ülkeyi dolaşıp dans ederken? O kadar saf olmayın, Müfettiş.”

“Mm. Peki bu benzerlikten çıkardığınız sonuç nedir?”

“Böyle yaşam ve ölüm konularında toplumu yönlendirmeye çalışan katiller kendilerini Tanrı zannederler. Ve İncil’de, İbraniler, on üçüncü bölüm dördüncü bapta zina edenlerin Tanrı tarafından cezalandırılacağı yazar.”

Harry başıyla onayladı ve saatine baktı.

“Bunu dikkate alacağım.”

Nygård fincanıyla oynuyordu.

“Aradığını bulabildin mi?”

“Öyle de denebilir. Bir pentagram buldum. Sen de kilise dekorasyonuyla ilgilendiğine göre bunun ne demek olduğunu biliyorsundur.”

“Beş köşeli yıldızdan mı bahsediyorsun?”

“Evet, bir seferde çizilen. Böyle bir işaretin neyi sembolize edebileceğiyle ilgili bir fikrin var mı?”

Harry’nin başı masaya eğilmişti ama çaktırmadan Nygård’ın yüzüne bakıyordu. “Elbette,” dedi Nygård. “Beş, kara büyü için en önemli rakamdır. Bir mi yoksa iki köşesi mi yukarı doğruydum?” “Bir.”

“Öyleyse şeytanın işareti değil. Tarif ettiğin işaret canlılık ve tutkuyu sembolize ediyor olabilir. Neredeydi?”

“Yatağının üzerindeki kırışte.”

“Ah, anladım,” dedi Nygård. “O zaman bildiğimiz.”

“Yani?”

“Bizim kötü ruh, yani mare haçı, ya da şeytan yıldızı adını verdiğimiz işaret.” “Kötü ruhların haçı mı?”

“Evet, kötü ruhlar. İnsanlara kabus gördürttüğüne inanılan şeytani yaratıklar. Dişi bir iblis uyuyan insanın göğsüne ata biner gibi oturur ve onu kötü rüyalara doğru sürer. Paganlar onun bir ruh olduğunu düşünürlerdi. İngilizcede kabus anlamına gelen nightmare’deki mare kelimesinin Hint-Avrupa dil ailesindeki mer’den geldiğini bildikten sonra bu o kadar da garip değil.” “İtiraf etmeliyim ki Hint-Avrupa dilleri hakkındaki bilgim o kadar da iyi değil.”

“Anlamı ‘ölüm’. Nygård fincanına bakıyordu. “Ya da daha doğrusu ‘cinayet’.” Eve döndüğünde, Harry’nin telesekreterinde ona tuhaf gelen bir mesaj vardı. Mesaj Rakel’dendi. Üç ile beş arası dışıyle randevusu olduğundan bir sonraki gün Frogner”deki yüzme havuzunda Oleg’e göz kulak olabilir mi diye soruyordu. Bunu isteyen Oleg olduğunu söylüyordu.

Harry kaseti tekrar tekrar dinleyerek birkaç gün önce bırakılan mesaj gibi nefes alıp verme var mı diye kontrol etti. Öyle bir ses yoktu.

Giysilerini çıkarıp çıplak bir şekilde yatağına yattı. Bir gece önce yorganın üzerindeki nevresimi çıkarmış ve öyle uyumuştı. Bir süre ayağıyla nevresimi tepti ve uyudu. Ayağı boşluğa gelince panikledi ve pamuklu kumaşın yırtılması onu uyandırdı. Dışarıdaki karanlık daha şimdiden grileşmeye başlamıştı.

Nevresimden geriye kalanları yere fırlattı ve yüzünü duvara döndü.

Ve sonra o geldi. Ata biner gibi üzerine oturdu. Dizginleri ağzına taktı ve çekti. Harry’nin kafası o yöne döndü. Harry’ye doğru eğildi ve sıcak nefesini kulağına üfledi. Ateş saçan bir ejderha gibi. Sessiz bir mesaj, ılık sesine benzer bir tıslama vardı telesekreterde. Böğrünü, kaba etini kamçılıyordu ve acı

Harry’ye iyi geliyordu ve Harry’ye çok geçmeden sevebileceği tek kadının o olacağını söylemişti. Bunu en başından beri biliyor olması gerekiyordu.

En tepedeki kiremitlerin üzerine güneş parlayana dek Harry’nin üzerinden inmedi.

ÇARŞAMBA. SU ALTINDA.

Harry 03:00’dan birkaç dakika önce Frogner’deki açık havuzun dışına arabasını park ederken, Oslo’yu terk eden tüm insanların nereye gittiklerinin farkına varmıştı. Bilet gişesinin önünde yüz metrelik bir kuyruk vardı. Sıraya girmiş, klor boşaltım bölgesine yavaş yavaş ilerlerken elindeki Verdens Gang’ı okuyordu. Seri katil olayında yeni bir gelişme yoktu ama yine de bu konuya dört sayfa ayırmayı başarmışlardı. Başlıklar artık olayı başından beri takip edenlerin anlayabileceği bir dille yazılıyordu. Şimdi olaya ‘kurye cinayetleri’ adını takmışlardı. Gizli hiçbir şey kalmamıştı. Polis artık basın

bir adım önünden gitmiyordu ve olay üstüne sabahları dedektiflerle yaptıkları toplantıları gazete editörleriyle yapsalar pek bir şeyin değişmeyeceğini tahmin ediyordu. Ayrıca polis merkezinde kendilerinin de sorguladığı tanıkların, gazetelere konuşurken olaylara dair onlara söylediklerinden daha fazla şey hatırladıklarını fark etti. Daha bir sürü yazı vardı gazetede. İnsanların korkmuş, çok korkmuş ya da dehşete kapılmış mı olduğunu gösteren anketi ve kurye şirketlerinin artık işlerini yapamaz hale geldiklerini ve bu yüzden de devletten tazminat almaları gerektiğini söyleyen yazıları okudu. Sonuçta bu katili yakalamak resmi otoritenin sorumluluğundaydı, değil mi? Kurye cinayetleri ve Lisbeth Barli'nin kaybolması arasında kurulan ilişki artık bir sam olmaktan çıkmış, gerçeğe dönüşmüştü. “Kardeşinden Devraldı” başlığının altındaki fotoğrafta Toya Harang ve Wilhelm Barli, Ulusal Tiyatro'nun önünde poz verirken görülüyordu. Fotoğraf altında şöyle yazıyordu: ‘Dinamik yapımcının vazgeçmeye niyeti yok.’ Harry haberin devamına baktı. Wilhelm Barli şöyle diyordu: “‘Şov devam etmeli’ sadece basit bir klişeden ziyade bizim yaptığımız işte fazlasıyla ciddi ve önemlidir; Lisbeth’in, başına her ne geldiyse bu konuda bizimle olduğunu biliyorum. Olay bizde doğal olarak bir etki yarattı ama biz hâlâ olumlu düşünmeye çalışıyoruz. Gösteriyi Lisbeth’in anısına yapacağız; daha henüz potansiyelini fark edememiş büyük bir sanatçı o. Ama bir gün bunu fark edecek. Aksini düşünmek bile istemiyorum.”

Harry nihayet içeri girdiğinde durup etrafına bakındı. Frogner'deki bu açık havuza en son geleli yirmi yıl olmuştu. Yenilenen dış duvarlar ve sığ kısımdaki mavi su kaydırağı dışında değişen fazla bir şey olmamıştı. Hâlâ klor kokuyordu ve bir duştan sıkılan su havada gökkuşağı oluşturmaya devam ediyordu. Asfalt üzerindeki ayak sesleri ve telefon kulübesinin gölgesinde ıslak mayolarının içinde titreyerek sırada bekleyen çocukların görüntüsü bile aynıydı. Rakel ve Oleg'i çocuk havuzunun çimenlikten oluşan yokuşunda buldu. “Merhaba.”

Rakel gülümsüyordu, ama kocaman Gucci gözlüklerinin arkasındaki gözlerini görmeye imkan yoktu. Sarı bir bikini giyiyordu. San biri bikiniyle güzel görünmeyi beceren fazla kadın olmasa da Rakel kesinlikle onlardan biriydi.

“Ne oldu biliyor musun?” diye dayanamayıp konuşmaya başladı Oleg.

Kulağına kaçan suyu çıkarmak için başını yana eğmiş olduğu yerde zıplıyordu. “Beş metreden atladım.”

Harry altlarına serdikleri kilimin üzerinde onun için de yer olmasına rağmen çimlere oturdu.

“Atıyorsun.”

“Hayır, doğruyu söylüyorum.”

“Beş metre, ha? Sen artık tam bir dublör olmuşsun.”

“Sen hiç beş metreden atladın mı, Harry?”

“Sayılır.”

“Peki, yedi metreden?”

“Biraz göbek üstü düşmüştüm.”

Harry anlamlı anlamlı Rakel’e bakıyordu. Ama o yüzünü Oleg’e çevirmişti. “Peki, on metreden?”

Harry zevk çığlıkları ile cankurtaranın megafonundan çıkan seslerin birbirine karıştığı dalış havuzuna baktı. On metre. Trampfen mavi gökyüzüne doğru siyah beyaz bir T harfi gibi yükseliyordu. Buraya son geleli yirmi seneden daha az olmuştu. Ondan birkaç yıl sonra bir yaz gecesi buraya tekrar gelmişti. Kristin’le beraber çitten atlayıp içeri girmişler ve trampfene çıkıp tepesinde yan yana oturmuşlardı. Sert tahta derilerini acıtmış, gökte yıldızlar parlarken onlar orada öylece oturup konuştukça konuşmuşlardı. O zamanlar Kristin’in hayattaki tek aşkı olacağını sanıyordu.

“Hayır, on metreden hiç atlamadım.”

“Hiç mi?”

Harry Oleg’in sesindeki hayal kırıklığını hissedebiliyordu. “Evet, hiç. Sadece bir keresinde daldım.”

“Daldın mı?” Oleg ayağa fırlamıştı. “Bir gece yarısı. Tek basımayken.”

Oleg söylenmeye başladı. “Kimse görmeyecekse cesaret gösterisi yapmanın anlamı ne ki?.. “

“Ben de bazen bunu merak eder dururum.”

Harry Rakel'in gözlerini görmeye çalışıyordu ama güneş gözlüklerinin camları koyu renkti. Çantasını toplamış ve bikinisinin üzerine tişört ve kot mini etek giymişti.

“Ama işte zor tarafı da bu,” dedi Harry. “Kimse izlemezken, yalnızken yapmak.”

“Bu iyiliğin için çok teşekkürler, Harry,” dedi Rakel. “Çok iyisin.”

“Benim için bir zevk,” dedi. “Acele etmene gerek yok.”

“Dişçi biraz zaman alacağını söyledi,” dedi. “Umarım fazla uzun sürmez.”

“Nasıl atladın peki?” diye sordu Oleg.

“Her zamanki gibi,” dedi Harry gözlerini Rakel'den ayırmadan.

“En geç beşte dönmüş olurum,” dedi Rakel. “Buradan bir yere ayrılmayın.”

“Tek bir çöp bile kıpırdatmayız, merak etme,” dedi ve kelimeler ağzından çıktığı an pişmanlık duydu. Alınganlığın sırası değildi. Bunun için daha uygun bir vakit bulabilirdi.

Harry, Rakel gözden kaybolana dek arkasından baktı. Resmi tatil günü randevu almak kim bilir ne kadar zor olmuştur, diye düşündü içinden.

“Beş metreden atlamamı görmek ister misin?” diye sordu Oleg.

“Elbette,” dedi Harry tişörtünü çıkararak.

Oleg Harry'ye bakıyordu.

“Hiç güneşlenmiyor musun, Harry?”

“Asla.”

Oleg iki kez atladıktan sonra, Harry kot pantolonunu çıkardı ve trampoline birlikte çıktılar. Oleg'e çakı hareketinin nasıl yapılacağını anlatırken, diğer çocuklar, üzerinde Avrupa Birliği bayrağı olan uzun boxer şortuna dik dik bakıyorlardı. Elini düz tuttu:

“Önemli olan havadayken yatay vaziyette durmak. Bu herkese garip gelir. Gözleme gibi göbeğinin üzerine düşeceksin zannederler. Ama son anda...”

Harry başparmağını kullanarak işaret parmağını büktü.

“ ortadan ikiye kıvrılırsın, aynı bir çakı gibi, ve ayakların ve ellerinle aynı anda suyu yararak dibe dalarsın.”

Harry koşarak atladı. Tam çakı hareketini yaparken cankurtaranın düdük sesini duydu ve su alnına çarptı.

“Hey, sen, sana beş yasak,” diyen cankurtaranın megafondan gelen sesi sudan çıktığında ilk duyduğu şey olmuştu.

Oleg tramlenden işaret yaptı ve Harry başparmağını anladığını belirtir şekilde salladı.

Sudan dikkatli bir şekilde çıktı ve havuza bakan pencerelerden birinin önüne geçti. Mavi yeşil havuza bakarken, iki parmağıyla camda biriken buğunun üzerine bir şeyler çizdi. Suyun üzerinde, mayolar, sallanan ayaklar ve bir bulutun ucu görölüyordu. Aklına Sualtı geldi. Ve Oleg suya daldı. Her yerinden kabarcıklar çıkarak suda hızı kesildi. Ama o yukarı çıkmaktansa Harry’nin durduğu pencerenin önüne geldi. Birbirlerine baktılar. Oleg gülümsüyor, kollarını sallayarak işaretler yapıyordu. Yüzü solgun yeşil renkteydi. Harry olduğu yerden bir şey duyamıyordu; sadece Oleg’in ağzının kıpırdadığını ve siyah saçlarının başının üzerinde bir deniz yosunu gibi suyla birlikte hareket edişini ve yukarıyı işaret ettiğini görebiliyordu. Bu Harry’ye o an pek düşünmek istemediği bir şeyler hatırlatıyordu. Camın diğer tarafındaki Oleg’e bakarken yanan güneşin altında ve çevresindeki neşeli hayat dolu seslerin arasında Harry için hayat tamamen durmuş gibi geliyor, birazdan çok kötü şeyler olacaktı gibi bir his içine doluyordu. Bir süre sonra, Oleg ayaklarını çırparak yukarıya çıkarken, bu his yerini başka bir duyguya bırakmıştı. Harry boş televizyon ekranına bakıyordu. Boş televizyon ekranı. Buğuya çizdiği şeyler hâlâ üzerindeydi. Şimdi onu nerede gördüğünü hatırlıyordu.

“Oleg!” diye bağırarak hızla merdivenlerden yukarı çıktı. Genelde Karl insanlarla pek ilgilenmezdi. 20 yıldan fazladır Carl Berners Plass’daki televizyon dükkanını işletiyor olmasına rağmen, mesela, meydanla birlikte ona da ismini veren kişiyle ilgili ayrıntılara ilgi duymamıştı. Ve ne önünde durup polis kimliğini gösteren uzun boylu adama, ne de yanındaki ıslak saçlı çocuğa ilgi göstermek niyetindeydi. Polisin bahsettiği kız da pek ilgisini

çekmiyordu. Şu an Karl'ın tek ilgilendiği şey *Vi Menn*'in kapağındaki kız ve onun kaç yaşında olduğu, ve aslen Tønsbergli ve gelip geçen adamlar onu seyretsin diye balkonda çıplak güneşlenmeyi sevip sevmediği idi.

“Barbara Svendsen öldürüldüğü gün de size gelmişim,” dedi polis. “Öyle diyorsanız öyledir,” dedi Karl.

“Vitrinin yanındaki televizyonu görüyor musun? Fişi takılı olmayan,” dedi polis eliyle işaret ederek.

“Philips,” dedi Karl *Vi Menn*'i bir tarafa sokarak. “Güzel, değil mi? Elli Hertz. Düz ekran. Ses sistemi, teletext ve radyolu. Normalde yetmiş dokuza gidiyor, ama sana elli dokuza olur.”

“Ekranına birisi bir şeyler çizmiş, görüyor musun?” “Peki öyleyse, elli altı olsun.”

“Bana fiyat söylemeyi kes,” dedi polis. “Bunu kimin yaptığını öğrenmek istiyorum.”

“Neden?” dedi Karl. “Bunun için ondan şikayetçi olacak değilim.”

Polis tezgaha doğru eğildiğinde Karl onun aldığı cevaplardan pek de memnun olmadığını yüzünün renginden anlayabiliyordu.

“Şimdi beni iyi dinle. Bir katili bulmaya çalışıyoruz ve buraya gelip şu televizyon ekranına bir şeyler çizdiğine eminim. Anlaşıldı mı?”

Karl sessizce başını salladı.

“Mükemmel. Ve şimdi iyice düşünmeni istiyorum.”

Çalan zille birlikte polis de arkasını döndü. Kapıda metal bir çanta taşıyan bir kadın vardı.

“Philips televizyon, “ dedi polis eliyle göstererek.

Kadın bir şey söylemeden başıyla onayladı ve televizyonun olduğu yere çöküp çantasını açtı.

Karl gözlerini açmış onlara bakıyordu. “Evet?” dedi polis.

Karl bu olanların Tønsbergli Liz'den daha önemli olduğunu anlamaya başlamıştı. “Buraya her geleni hatırlayamam, değil mi?” diye kekeleydi.

Aslında kimseyi hatırlamasına imkan yoktu.

Durum bundan ibaretti. Yüzler onun için bir şey ifade etmiyordu. Liz'in yüzünü bile şimdiden unutmuştu.

“Ben bütün müşterilerini hatırla demiyorum,” dedi polis. “Sadece bu yeterli. Bugün burası biraz sakın gibi.”

Karl geriye doğru çekilerek başını hayır anlamında salladı. “Peki, birkaç resme bakmaya ne dersin?” diye sordu polis. “Onu hatırlayabilir misin?” “Bilemem. Mesela seni hatırlayamadım...”

“Harry... “ dedi polisin yanındaki çocuk.

“Peki, televizyonun üzerine parmağıyla bir şeyler çizen birini gördün mü?”

“Harry... “

Karl o gün dükkanda birisini görmüştü. O gün polis gelip şüpheli bir şey görüp görmediğini sorduğunda da aklına gelmişti bu ama adam televizyonlara bakmaktan başka bir şey yapmadığından söylemekten vazgeçmişti. Yüzünü bile hatırlamadığı birisi dükkana gelip ve şüpheli davranışlarda bulundu mu diyecekti? Ve sonra bir sürü istenmedik şeyle uğraşmak zorunda kalacaktı. “Hayır,” dedi Karl. “Kimseyi televizyona bir şey çizerken falan görmedim.” “Polis bir şeyler mırıldandı.

“Harry... “ Yanındaki çocuk polisin tişörtünü çekiştiriyordu. “Saat beş.”

Polis doğruldu ve saatine baktı.

“Beate,” dedi. “Bir şey var mı?”

“Bir şey söylemek için henüz erken,” diye cevapladı kadın. “Bazı izler var, ama parmağını kaldırmadan çizdiği için tam bir parmak izi bulmak zor olabilir.” “Beni sonra ara.”

Kapının üzerindeki zil tekrar çalmış ve Karl ile metal çantalı kadın dükkanda yalnız kalmışlardı.

Tønsbergli Liz'i tekrar eline aldı ama fikrini değiştirdi. Yüzü alta gelecek şekilde dergiyi bırakıp kadın polisin yanına gitti. Ekranı döktüğü bir çeşit tozu elinde küçük bir fırçayla temizliyordu. Şimdi görebiliyordu. Tozun

içinde bir şekil vardı. Temizlik giderlerinde de kısıntıya gittiğinden üzerinden birkaç gün geçtiğinde hâlâ orada olması pek şaşırtıcı değildi. Ama şekil şaşırtıcıydı. “Bu ne anlama geliyor?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi kadın. “Ben de ne olduğunu yeni öğrendim.”

“Neymiş?”

“Bir Şeytan Yıldızı.”

ÇARŞAMBA. KATEDRAL USTALARI.

Rakel Frogner açık hava havuzundan çıkarken Harry ve Oleg’le karşılaştı. Koşarak Oleg’e sarıldı ve kızgın gözlerle Harry’ye baktı.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye fısıldadı Harry’ye. Harry kolları iki yana düşmüş vaziyette ayakta duruyordu. Ona bir cevap verebilirdi. Ona ‘yapmaya’ çalıştığı şeyin hayat kurtarmak olduğunu söyleyebilirdi ama bu bile yalan olurdu. Gerçek onun kendi bildiğini ‘yaptığı’ ve etrafındaki diğer herkese bunun bedelini ödetmek olduğuydu. Bu hep böyle olmuştu ve öyle olmaya devam edecekti, bu arada birkaç hayat kurtulursa bu da işin cabası olacaktı.

“Üzgünüm,” demekle yetindi. Bu ise kesinlikle doğrudu.

“Biz seri katilin olduğu yere gittik,” dedi Oleg. Neşesine diyecek yoktu ama annesinin dediklerine aldırmadığını görünce anlatmayı kesti.

“Pekala...” diye söze başladı Harry.

“Hayır,” diye lafı ağzına tıkadı Rakel. “Bunu denemeye bile kalkma.” Harry omuzlarını silkti ve hüzünlü bir şekilde Oleg’e gülümsedi. “Bari sizi eve bırakayım.”

Daha Rakel bir şey söylemeden cevabın ne olacağını biliyordu. Durdu ve gitmelerini izledi. Rakel hızlı ve büyük adımlarla oradan uzaklaşıyordu. Oleg arkasını dönüp el salladı. Güneşten gözlerini açamıyordu.

Kantin polis merkezinin en üst katındaydı. Harry kapıdan girince durdu ve odayı kolaçan etti. Masalardan birinde sırtı dönük oturan adam dışında koca salonda kimsecikler yoktu. Harry Frogner Park’tan direk polis merkezine gelmişti. Altıncı katın koridorlarında ilerlerken, Tom Waaler’ın

ofisinde kimse olmadığı halde ışığının yandığını fark etmişti.

Harry çelik kepenkle örtülü tezgaha doğru ilerledi. Köşede duvara asılı televizyonda piyango çekilişi yapılıyordu. Harry topun borulardan düşüşünü izledi. Televizyonun sesi kısıktı ama Harry kadının “Beş, beş numara,” diyen sesini kulaklarında duyabiliyordu. Kim bilir kimin şansı yaver gitmişti.

Sandalye sesi geldi.

“Selam, Harry. Kantin kapalı.”

Tom’dü.

“Görüyorum,” dedi Harry.

Harry o an ona Rakel’in sorduğu şeyi, gerçekte ne yaptığını düşündü. “Bir sigara içeyim dedim.”

Harry başıyla yılın her zamanı sigara odası işlevi gören terasın kapısını işaret etti.

Terasın manzarası harikaydı, ama hava aşağısı kadar sıcak ve durgundu. Akşam güneşi şehri aydınlatıp Bjørvika’da son buluyordu. Burası otobanın geçtiği, konteynırların yüklendiği, uyuşturucu müptelalarının uğrak yeri idi, ama çok yakında opera binası, otel ve pahalı apartmanlarla dolacaktı. Zenginlik bir fırtına gibi tüm şehri sarmaya başlamıştı. Bu Harry’ye Afrika nehirlerinde yaşayan ve kurak mevsim gelmeden derin sulara yüzme becerisini gösteremeyen ve çamurlu su birikintilerinde kapana kısılan yayın balığını hatırlattı. Devam eden bir sürü inşaat vardı; vinçler güneş ışığında zürafa silüetleri gibi duruyordu. “Her şey harika olacak.”

Tom’un geldiğini duymamıştı. “Göreceğiz.”

Harry bir sigara çıkardı. Tom’un tam olarak ne sorduğundan emin değildi. “Hoşuna gidecek,” dedi Waaler. “Sadece alışma meselesi, hepsi bu.”

Harry çamurun üzerinde kuyruğunu sallayan ağızlarını açmış hava solumaya alışmaya çalışan yayın balıklarını gözünün önüne getirdi. “Ama artık bir cevaba ihtiyacım var, Harry. Bizimle misin yoksa değil misin, bunu bilmem lazım.”

Hava ile boğulmak. Yayın balığının ölümü belki de başka şeylerin ölümünden kötü değildi. Boğularak ölmek iyi bir ölüm sayılırdı.

“Beate aradı,” dedi Harry. “Televizyoncudaki parmak izlerini kontrol etmiş.” “Öyle mi?”

“İzlerden bir şey çıkmamış. Dükkanın sahibi de bir şey hatırlamıyor.”
“Yazık. İsveç’te, hipnoz yoluyla olayları hatırlamakta güçlük çeken tanıklarla çok iyi sonuçlar aldıklarını söylemişti Aune. Belki bunu biz de denemeliyiz.”
“Elbette.”

“Ve bu öğleden sonra Adli tıptan ilginç bir bilgi geldi. Camilla Loen’le ilgili.”

“Mm?”

Bir an sessizlik oldu. Waaler çelik korkuluklara yaslandı.

“Benden hoşlanmadığını biliyorum, Harry. Ve bir gece içinde beni sevmeni falan da beklemiyorum senden.”

Durakladı.

“Ama eğer birlikte çalışacaksak, bir yerlerden başlamalıyız, sence de öyle değil mi? Birbirimize daha açık olmalıyız.”

“Açık mı?”

“Evet. Bu sana biraz şüpheli mi geliyor?”

“Biraz mı?”

Tom Waaler gülümsedi. “Anlaşıldı. Nereden istersen başlayabilirsin. Bana hakkımda bilmek istediğin herhangi bir şeyi sorabilirsin.”

“Bilmek mi?”

“Evet. Ne istersen.”

“O cinayeti işleyen sen?..” Harry durdu. “Pekala” dedi. “Bu şekilde davranmana neden olan şey ne?” “Ne demek istiyorsun?”

“Sabahları yatağından kalkıp tüm bu yaptığın şeyleri sana yaptıran şey ne? Neyin peşindesin ve neden?”

“Anladım.”

Tom bir süre düşündü. Biraz uzun bir süre. Ve sonra vinçleri gösterdi.

“Bunları görüyor musun? Büyük büyükbabam İskoçya’dan buraya altı Sutherland koyunu ve Aberdeen duvarcılar loncasından bir mektupla gelmiş. Akerselva’nın kıyısında ve demiryolu hattı boyunca doğuya doğru uzanan evlerin inşaatında çalışmış. Ondan sonra oğulları babama kadar onun izinden gitmiş. Büyükbabam Norveç soyadı almış. Ama biz Oslo’nun batısına taşınınca babam o soyadını değiştirdi. Waaler. Wall. Tabii işin içinde biraz gurur da var ama babam gelecekte yargıç olacak birinin Andersen gibi çok yaygın bir soyadının olmasını istememiş.” Harry Waaler’ı izliyordu. Çenesindeki yara izini görmeye çalışıyordu. “Yargıç olmak için eğitim alıyordun, öyle mi?”

“Hukuk okumaya bu yüzden başlamıştım. Ama eğer başıma o olay gelmeseydi belki buna devam edebilirdim.”

“Ne oldu?”

Waaler omuzlarını silkti.

“Babam bir iş kazası sonucu öldü. Garip, ama baban ölünce yaptığın planların kendin için olduğu kadar biraz da onun için olduğunu anlıyorsun. Diğer hukuk öğrencileriyle aramda hiçbir benzerlik olmadığının o an farkına vardım. Sanırım saf bir idealist gibi davrandım. Her şeyin modern demokratik devletin ilerlemesi ve adalet uğruna yapıldığını düşünüyordum. Ama birçoklarının bunu bir unvan ve bir iş için, Ullern’deki yan komşunun kızını etkileyebilmek için yaptığını anladım. Sen de hukuk okudun... “ Harry başıyla onayladı.

“Belki de genetikdir,” dedi Waaler. “Ama kesin olan bir şey varsa, o da bir şeyler inşa etmeyi severim. Büyük şeyler. Küçüklüğümden beri. Legolarla kocaman saraylar yapardım, diğer çocukların yaptıklarından çok daha büyük. Hukuk okurken tüm bu fındık beyinli insanların dar görüşlü düşüncelerinden daha farklı hissettiğimi anladım. Babamın cenazesinden iki hafta sonra Polis Akademisi’ne gitmek için başvurdum.”

“Mm. Ve söylenenlere bakılırsa orasını da birincilikle bitirdin.”

“İkinci.”

“Ve sonra polis merkezinde kendi sarayını yapmak zorunda mı hissettin?”
“Buna zorunlu hissetmedim. Zorunluluk hiç olmadı, Harry. Küçükken kendi

yaptıklarımın yeterince büyük olması için diğer çocukların Legolarını alırdım. Her şey ne istediğine bağlıdır. Küçük insanlar için küçük bir ev mi, yoksa senden daha büyük, uğraşmana değecek bir şeyleri sembolize eden opera binaları ve katedraller gibi kocaman binalar mı?” Waaler eliyle çelik korkuluğu sıvazlıyordu.

“Katedral inşa etmek bir görev gibidir, Harry. İtalya’da bir kilisenin inşası sırasında ölen duvar ustalarına şehitlik unvanı verirlermiş. Katedral ustaları insanlık için çalışsalar da insan kemikleri ve insan kanı üzerine inşa edilmeyen katedral yoktur. Büyükbabam hep böyle derdi. Ve bu hep böyle olacak. Buradan görebildiğin birçok binanın harcında ailemin kanı vardır. Tek istediğim biraz daha adalet. Herkes için. Ve gereken inşaat malzemelerini kullanacağım.” Harry sigarasının ateşine baktı. “Ve ben senin için bir inşaat malzemesi miyim?”

Waaler gülümsedi.

“Öyle de diyebilirsin. Ama cevap evet. Eğer istiyorsan. Benim alternatiflerim var...”

Cümlesini tamamlamadı, ama Harry nasıl bitireceğini biliyordu: “... ama senin yok.”

Harry sigarasından derin bir nefes çekti ve alçak sesle sordu: “Ya aranızda katılmayı kabul edersem?”

Waaler bir kaşını kaldırdı ve cevap vermeden önce bakışlarını Harry’ye yoğunlaştırdı.

“Sana ilk görevin söylenecek. Hiç soru sormadan tek başına görevini yerine getireceksin. Sadakatının bir simgesi olarak.” “Neymiş bu görev?”

“Zamanı gelince öğrenirsin. Ama görevi yapmak, gemileri yakmak anlamına geliyor.”

“Norveç yasalarını çiğnemek anlamına geliyor yani.”

“Muhtemelen.”

“Aha,” dedi Harry. “Böylece elinde bir kozun olacak ve eğer seni ele vermeye kalkarsam diye.”

“Ben buna öyle demezdim, ama sanırım nedenini anladın.” “İş ne peki?”

Kaçakçılık mı?” “Henüz bunu sana söyleyemem.”

“POT ya da SEFO’dan aranıza sızmaya çalışan bir köstebek olmadığımından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” “Onu görebiliyor musun, Harry?”

Harry kenara doğru yaklaştı ve parka doğru baktı. Güneşin son ışıklarından faydalanmak isteyen insanlar hâlâ çimenlerin üzerinde uzanıyorlardı. “Şu sarı bikinili olanı,” dedi Waaler. “Bir bikini için hoş bir renk, değil mi?”

Harry’nin midesine bir ağrı saplandı ve doğruldu.

“Bizler aptal değiliz,” dedi Waaler gözlerini çimenlikten ayırmadan. “Bize katılmasını istediklerimizi takip ederiz. İyi giyiniyor. Ve anladığım kadarıyla zeki ve bağımsız biri. Ama elbette onun durumundaki her kadının isteyeceği şeyi istiyor. Ona güzel bir hayat sağlayabilecek bir erkek. Bu tamamen biyolojik bir durum. Ve senin fazla vaktin kalmadı. Onun gibi kadınlar uzun süre yalnız kalmazlar.”

Harry’nin sigarası çarptığı yerlerde kıvılcımlar saçarak binadan aşağı düştü. “Dün bütün Ostland için orman yangını uyarısında bulundular,” dedi Waaler. Harry cevap vermedi. Waaler’ın eli omzuna değince irkildi.

“Ciddi konuşmak gerekirse, Harry, fazla zamanın kalmadı. Ama sana ne kadar nazik olduğumuzu göstermek için iki gün daha veriyorum. Bu süre zarfında senden bir cevap alamazsam, teklif geçersizdir.”

Harry yutkundu. Ancak tükürük bezleri Afrika’daki nehirler kadar kurumuş olduğundan kelime ağzından bir türlü çıkmadı, Sonunda becerebildi. “Teşekkürler.”

Beate Lønn işini seviyordu. Rutin şeyler. Becerikli ve bilgili olduğu güvenli bir işe sahip olmak ve Kjølberggata 21A’daki Adli tıpta çalışan diğerlerinin de bunun farkında olması hoşuna gidiyordu. İş hayatındaki tek önemli şey olduğu için sabahları uyanmak için iyi bir sebepti. Diğer her şey onun için beş dakika mola vermektir. Oppsal’da annesinin evinde yaşıyordu ve üst kat tamamıyla ona aitti. Aşırı iyi geçiniyorlardı. Hayattayken hep babasının kızı olmuştu; teşkilata katılmasının sebebinin onun gibi bir polis olmak istemesi olduğunu düşünürdü hep. Herhangi bir hobisi yoktu. O ve

Harry'nin aynı ofisi paylaştığı Halvorsen bir çeşit çift olmuşlarsa da Beate bunu henüz kabullenmiş değildi. Bir kadın dergisinde bu tür şüphelerin doğal olduğunu ama risk alması gerektiğini okumuştı. Beate risk almaktan hoşlanmazdı. Ya da şüphe içinde olmaktan. Bu yüzden işini seviyordu.

Büyürken onu düşünen birisi olabileceği düşüncesiyle yüzü kızarırdı ve o da vaktini bunu gizlemek için yollar bulmaya harcardı. Yüzü hâlâ kızarıyordu ama saklanmak için güzel yerler bulmuştu. Adli tıp binasının eskimiş kırmızı tuğladan duvarlarının arasında saatlerce oturup birçok önemli, karmaşık ve tartışmalı olayı sessiz sedasız bir şekilde çözebilecek parmak izi, balistik raporları, video kayıtları, ses karşılaştırmaları, DNA, kumaş, ayak izi, kan ve benzeri sayısız analizi yapıyordu. Ayrıca çalışmanın görüldüğü kadar tehlikeli olmadığını anlamıştı. Yüksek sesle anlaşılır bir şekilde konuşabildiği ve anlamadığı bir sebeple utanca boğulup yüzünün kızarması ve elbiselerinin yok olması aklına gelince yaşadığı paniği bastırabildiği sürece sorun yoktu. Kjøllberggata'daki ofisi onun kalesiydi; üniforma ve uzmanlık gerektiren görevleri ise kalkanı.

Telefon çaldığında, ofisindeki masasının üzerinde bulunan saat 12:30'u gösteriyordu. O sırada Lisbeth Barli'nin parmağı hakkında yazılan raporu okuyordu. Telefonun ekranında 'gizli numara' yazdığını görünce bir an kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bu ondan başkası olamazdı. "Beate Lønn."

Arayan oydu. Sözleri arka arkaya geliyordu. "Parmak izleri için neden beni aramadın?" Cevap vermeden önce bir saniye nefesini tuttu. "Harry sana iletceğini söyledi."

"Teşekkür ederim. Mesajı aldım. Bir dahaki sefere ilk beni ara. Anlaşıldı mı?" Beate yutkundu. Korkudan mı öfkeden mi olduğunu kestiremiyordu. "Olur."

"Ona bahsedip bana söylemediğin başka bir şey var mı?"

"Yok. Postayla gönderilen parmağın tırnağındaki maddenin analiz sonuçları hariç."

"Lisbeth Barli'nin parmağı mı? Ne çıkmış?"

"Dışkı."

"Ne?"

“İnsan pisliği.”

“Sağ ol. Ne olduğunu biliyorum. Nereden geldiği hakkında bir fikrin var mı?” “Evet.”

Düzelteyorum. Kimden geldiği.”

“Tam emin değilim ama tahmin edebiliyorum.”

“Zahmet olmazsa... “

“Dışkıda kan da bulunmuş, muhtemelen hemoroit. Kan B grubu. Bu ülkenin sadece yüzde yedisi bu kan grubuna sahip. Wilhelm Barli de kayıtlı bir kan bağışçısı. Ve onun. .. “

“Evet. Bundan ne sonuca varıyorsun?” “Bilmiyorum,” dedi Beate aceleyle.

“Anüsün erojen bölge olduğunu biliyorsun ama, değil mi Beate? Hem erkekte, hem kadında. Yoksa unuttun mu?”

Beate gözlerini sımsıkı kapattı. Lütfen yeniden başlamasın. Tekrar olmasın. Uzun zaman önceydi, unutmaya ve sisteminden çıkarmaya başlamıştı bunu. Ama işte onun sesi bir yılan derisi gibi düz ve sert tüm çıplaklığıyla karşısındaydı.

“Sıradan kızı oynamakta oldukça başarılısın, Beate. Bundan hoşlanıyorum.

İstemezmiş gibi yaptığında da çok hoşuma gitmişti.”

Sen bir şey biliyorsun, ben bir şey biliyorum, başka kimse bilmiyor, diye düşündü Beate.

“Halvorsen de benim gibi mi yapıyor?” “Telefonu kapatıyorum,” dedi Beate.

Kahkahası kulaklarında çınılıyordu. O an anlamıştı. Saklanacak bir yer yoktu.

İnsanı her yerde bulabilirlerdi. Aynen o üç kadını kendilerini en güvende hissettikleri yerde buldukları gibi. Bir kale falan yoktu. Kalkan da.

Øystein, Thereses Gate'deki taksi durağında taksisinin içinde oturmuş

Rolling Stones kasetini dinlerken telefonu çaldı. “Oslo Ta...”

“Selam, Øystein, ben Harry. Arabada müşterin var mı?”

“Mick ve Keith.”

“Ne?”

“Dünyanın en büyük grubu.”

“Øystein.” “Söyle?”

“Rolling Stones dünyanın en büyük grubu falan değil. Onlar dünyanın en çok abartılmış grubundan başka bir şey değil. Ayrıca Wild Horses’ı yazan Keith ya da Mick değil, Gram Parsons’tı.”

“Bu yalan dostum. Bunu sen de biliyorsun. Hadi görüşürüz... “ “Alo? Øystein?”

“Bana hemen güzel bir şeyler söyle. Acele et.”

“‘Under My Thumb’ fena sayılmaz. Bir de ‘Exile On Main Street’ var tabii.” “Tamam. Ne istiyorsun?” “Yardıma ihtiyacım var.”

“Saat sabahın üçü. Şu anda uyuyor olman gerekmez mi?”

“Uyuyamıyorum,” dedi Harry. “Gözlerimi her kapadığımda içimi bir korku kaplıyor.”

“Aynı kabus mu?”

“Cehennemden bizi dinleyenlerin isteği.” “Asansör durumları mı?”

“Ne olacağını biliyorum ama her seferinde korkuyorum. Buraya ne kadar çabuk gelebilirsin?”

“Bu hoşuma gitmiyor, Harry.”

“Ne kadar çabuk?”

Øystein derin bir nefes aldı. “Bana altı dakika ver.”

Øystein merdivenlerden çıktığında kapıda duran Harry’nin üzerinde sadece kot pantolonu vardı.

Işıkları açmadan salonda oturdular.

“Bira var mı?” dedi Øystein ve üzerinde PlayStation logosu olan siyah kepini çıkarıp seyrek terli saçlarını geriye doğru düzeltti. Harry başını hayır anlamında salladı.

“Al bunu,” dedi Øystein ve sehpaaya siyah bir film kutusu koydu. “Bu benden. Flunipam. Kesin nakavt. Bir tanesi bile yeter.” Harry kutuya baktı.

“Seni bunun için çağırmadım, Øystein.” “Öyle mi?”

“Hayır. Şifre kırmayı öğrenmem lazım. Nasıl oluyor?”

“Hackerlıktan mı bahsediyorsun?” Øystein şaşırılmış bir ifadeyle Harry’ye bakıyordu. “Bir şifre mi kırman gerekiyor?”

“Öyle de denebilir. Gazetelerdeki seri katili okudun mu? Onun bize bazı şifreler gönderdiğini düşünüyorum.”

Harry lambalardan birini açtı. “Şuna bir bak.”

Øystein uzun uzun Harry’nin sehpaaya koyduğu kağıda baktı.

“Bir yıldız mı?”

“Bir pentagram. Cinayet işlediği yerlerin ikisinde bu işareti bıraktı. Bir tanesi yatağın üzerinde ahşap bir kirişe, diğeri ise evin karşısındaki dükkanda bir televizyonun üzerine.”

Øystein yıldızı biraz daha inceledi ve başını salladı. “Ve benim bunun ne anlama geldiğini mi söylememi istiyorsun?”

“Hayır.” Harry başını iki elinin arasına aldı. “Senden istediğim şey şifre kırmanın püf noktalarından biraz bana bahsetmen.”

“Benim çözdüğüm şifreler matematiksel kodlardı, Harry. Gerçek hayatta tamamen farklı bir semantik vardır. Mesela, kadınların aslında ne istediklerini hâlâ çözebilmiş değilim.”

“Diyelim her iki tür de bunda var. Basit mantık ve gizli anlam.” “Pekala, biraz kriptografiden bahsedeyim. Şifreler. Bunu anlamak için hem mantıklı hem de analogik düşünce dediğimiz şeye ihtiyacın var. Analogik düşünce, bilinçaltı ve sezgi, diğeri bir deyişle, bildiğinin henüz farkında olmadığını her şey demektir. Ve sonra lineer düşünce yöntemiyle anladığın kısımları birleştirirsin. Alan Turing’i hiç duydun mu?”

“Hayır.”

“İngiliz. Savaş sırasında Alman şifrelerini çözmüş. Kısacası, onlara İkinci Dünya Savaşı kaybettiren adam. Söylediğine göre, şifreleri kırmak için karşınızdakinin hangi boyutta hareket ettiğini bilmek zorundasınız.” “Ne anlama geliyor bu?”

“Harf ve sayıların ötesinde bir seviye. Dilden de yukarıda. Sana nasıl olduğunu değil de neden olduğunu söyleyen cevaplar. Anlıyor musun?” “Hayır. Ama bana nasıl yapılacağım anlat.”

“Kimse bilmiyor. Dinsel görüntülerle ortak bir yönü var ve biraz da yetenek gibi bir şey.”

“Diyelim sebebim biliyorum. Sonra?”

“Uzun yoldan gidebilirsin. Ölene dek bütün permütasyonları denersin.” “Ölene dek beklemek istemezsem?” “Sadece tek bir metot biliyorum.”

“Nedir?”

“Transa geçmek.” “Elbette, transa geçmek.”

“Şaka yapmıyorum. Elindeki veriye bilincini kaybedene kadar bakıyorsun. Aynı kaslarını sıkıttığında bir süre sonra kontrolünden çıkması gibi. Dağda tırmanırken sıkışıp kalan bir tırmanıcının kasılmasını hiç gördün mü? Hayır mı? Pekala, buna benziyor. 88’de birkaç donmuş LSD damlasıyla dört gecede Den Danske Bankasının hesaplarına girdim. Eğer bilinçaltın kodu kırarsa, içerdesin demektir. Aksi halde... “ “Evet?” güldü. “Aksi halde sen kafayı kırarsın. Tımarhaneler benim gibi insanlarla dolu.”

“Mm. Trans diyorsun?” “Trans. Sezgi. Ve biraz kimyasal yardım... “ Harry siyah kutuyu eline aldı ve biraz inceledi. “Biliyor musun, Øystein?”

“Ne?”

Kutuyu fırlattı. Øystein yakaladı.

“Under My Thumb’ hakkında söylediklerim yalandı.” kutuyu masaya koydu ve eski şeyler giyme modası çıkmadan çok önce satın aldığı oldukça eskimiş Pumalarının bağcıklarını bağlamaya koyuldu. “Biliyorum. Rakel’i hiç görüyor musun?”

Harry hayır anlamında başım salladı. “Kafam kurcalayan şey bu, değil mi?”

“Belki de,” dedi Harry. “Bir iş teklifi aldım. Geri çevirip çeviremeyeceğimi bilmiyorum.”

“Açıkça görünüyor ki bu bizim takside sana önerdiğim iş değil.” Harry gülümsedi.

“Üzgünüm, kariyer planlaması hakkında fikir danışmak için doğru kişi ben değilim,” dedi ve ayağa kalktı. “Kutuyu buraya bırakıyorum. Nasıl istersen öyle yap.”

PERŞEMBE. PYGMALİON.

Başgarson onu baştan aşağı süzdü. Mesleğinde otuz yıl ona belanın kokusunu alma yeteneğini kazandırmıştı ve karşısındaki adam bir kilometre öteden bela kokuyordu. Aslında zaman zaman küçük bir skandal Viennese Tiyatro Kafe’de müşterilerin fazla şaşırdığı bir durum sayılmazdı. Ama bu doğru şekilde yaratılan bir skandal olmalıydı. Mesela genç ve umut vadeden sanatçılar sahnede yapamadıklarını bari Tiyatro Kafe’de yapalım diyebiliyorlardı bazen. Ya da sarhoş olmuş romantik bir başrol eskisi yüksek sesle yan masada oturan yapımcının bir homoseksüel olduğunu ve bu sebeple de soyunu devam ettiremeyeceğini ilan ederdi. Garsonun şu anda baktığı adamsa pek zekice ya da orijinal bir şeyler söyleyecekmiş gibi görünmüyordu; görüntüsünden daha ziyade can sıkıcı türden bir bela olduğu anlaşıyordu: Ödenmemiş faturalar, sinirli ve kavgalar. Dış görünümü - siyah kot pantolon, kızarmış bir burun ve dazlak bir kafa - Burns’teki mahzenlerden gelen sarhoş bir tiyatro çalışanı olduğu izlenimini veriyordu. Ancak adam Wilhelm Barli’yle görüşmek istediğinde adamın tam görüntüsüne uygun bir şekilde Klozet Kapağı adı verilen, açık hava restoranının alt katındaki gazetecilerin uğrak yeri olan Tostrupkjellern pubtan gelen bir lağım faresi olduğunu tahmin ediyordu. Büyüleyici karısı trajik bir şekilde ortadan kaybolduktan sonra zavallı Barli’den geriye kalanları hiç utanmadan yiyip bitiren akbabalara hiç saygısı yoktu.

“Söz ettiğiniz beyefendinin burada olduğundan emin misiniz?” diye sordu başgarson. Halbuki Barli’nin her zaman yaptığı gibi saat 10:00’da gelip Strotingsgata’ya bakan cam verandada her zamanki yerine oturduğunu gayet

iyi biliyordu. Rezervasyon defterine baktı. Normal olmayan - ve bu sebeple de garsonun Barli'nin akıl sağlığından endişe etmesine yol açan - tek şey her zaman güler yüzlü olan yapımcının her zamanki gibi çarşamba değil de perşembe günü gelmiş olmasıydı.

“Boş ver. Onu görebiliyorum,” dedi önündeki adam. Ve başgarson başını kaldırdığında gitmişti.

Harry Wilhelm Barli'yi gür saçlarından tanımıştı ama yaklaştıkça başkasıyla karıştırmış olabileceğinden korktu.

“Herr Barli?”

“Harry!”

Wilhelm'in gözleri bir an için parladı ama hemen yeniden eski halini aldı. Yanakları çökmüş ve yüzünün birkaç gün önceki sağlıklı, bronz görüntüsü şimdi beyaz ve cansız bir solgunlukla kaplıydı. Wilhelm Barli çekmiş gibi görünüyordu; geniş omuzları bile sanki darlaşmıştı.

“Ringa balığı?” Wilhelm önündeki tabağı gösterdi. “Oslo'nun en iyisi. Her çarşamba buraya gelir ve yerim. Kalbe iyi geliyor diyorlar. Ama bunun için bir kalbin olması lazım ve bu kafeye gelen insanlar...” “Wilhelm eliyle neredeyse boş salonu gösterdi. “Hayır, teşekkürler,” dedi Harry masaya otururken.

“Bir dilim ekmek al bari.” Wilhelm Barli ekmek sepetini Harry'ye doğru uzattı.

“Burası Norveç'te içinde bütün rezene taneleri olan rezeneli ekmeği bulabileceğin tek yer. Ringayla harika gidiyor.”

“Sadece kahve, teşekkür ederim.”

Wilhelm garsona eliyle işaret etti.

“Beni nasıl buldun?”

“Tiyatroya uğradım.”

“Onlara şehir dışında olduğumu söylemelerini tembihlemiştim. Gazeteciler...” “Wilhelm iki elini birini boğarmış gibi yaptı. Harry bu hareketle düştüğü durumu mu yoksa gazetecilere yapmak istediği şeyi mi

göstermeye çalıştığım pek anlamadı.

“Onlara polis kimliğimi gösterdim ve önemli olduğunu söyledim.” “İyi. İyi.”

Garson elinde bir fincanla gelip masadaki kahve kabından doldurmaya başladığında Wilhelm’in gözleri dalıp gitmişti. Garson çekildi. Harry boğazını temizledi. “Wilhelm irkildi ve kendine geldi.

“Eğer kötü bir haberle geldiysen bunu hemen duymak isterim, Harry.” Harry kahvesini yudumlarken başını hayır anlamında salladı. “Wilhelm gözlerini kapattı ve anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı. “Oyun nasıl gidiyor?” diye sordu Harry. Wilhelm biraz gülümsedi.

“Dün Dagbladetin kültür sayfasının editörlerinden bir kadın da arayıp aynı şeyi sordu. Ona sanatsal anlamda her şeyin nasıl gittiğini anlatırken asıl bilmek istediği şeyin Lisbeth’in gizemli bir şekilde ortadan kaybolması ve kız kardeşinin birden ortaya çıkıp durumu kurtarmasının bilet satışlarını arttırmak için mi olduğunu öğrenmek istedi.”

Yüzünü buruşturdu.

“Peki,” dedi Harry, “öyle mi?”

“Sen çıldırdın mı?”

Wilhelm’in sesi sanki olacakları daha önceden biliyormuş gibi yankılanıyordu. “Yaz mevsimindeyiz. İnsanlar bu mevsimde eğlenmek isterler, tanımadıkları bir kadın için yas tutmayı değil. Elimizdeki en önemli şeyi, Norveç’in bağrından kopup gelen keşfedilmemiş bir yıldız. Onu açılıştan bir gece önce kaybetmek iş için pek iyi bir şey sayılmaz.”

Salonun ucundan birkaç kişi onlara doğru kafalarını çevirirken, Wilhelm Barli aynı ses tonuyla konuşmasını sürdürdü.

“Neredeyse hiç bilet satmadık. Açılış gecesi hariç - o gece biletler peynir ekmek gibi tükendi. İnsanlar fazlasıyla kana susamış, skandalın kokusunu kilometrelerce uzaktan alabiliyorlar. Aslına bakarsan, Harry, bu işte başarılı olmak için tamamen olumlu eleştirilere ihtiyacımız var. Ama şu an... “ Wilhelm yumruğunu beyaz masa örtüsüne vurdu ve kahve havaya fırladı. “... şimdi bu lanet olası işten daha önemsiz bir şey düşünemiyorum!” Wilhelm,

Harry'ye baktı. Bu patlama devam edecekmiş gibi gözükürken birdenbire görünmez bir el gelip yüzündeki öfke ifadesini silip süpürdü. Bir an nerede olduğunun farkında değilmiş gibi sersemledi. Ve yüzünü iki eliyle kapattı. Harry garsonun onlara doğru olan bitenin bir an önce bitmesi ümidiyle baktığını gördü. “Özür dilerim,” Wilhelm parmaklarının arasından mırıldandı. “Normalde ben... Biraz uykusuzum... Kahretsin, fazla ilgi çektim galiba!”

Hıçkırıklara boğuldu. Sesi ağlama mı gülme mi pek anlaşılmıyordu. Elini tekrar masaya vurdu ve yüzündeki öfkeli ifadeyi acı dolu bir sırıtışa çevirdi. “Sana hangi konuda yardımcı olabilirim, Harry? Sen de kendin için fazlasıyla üzgünmüş gibi görünüyorsun.” “Kendim için üzgün müyüm?”

“Hüzünlü. Melankolik. Neşesiz.”

Wilhelm omuzlarını silkti ve çatalına aldığı ringa ve ekmeği ağzına götürdü. Balığın derisi parlıyordu. Garson sessizce gelip Wilhelm'in kadehine biraz Chatelain Sancerre koydu.

“Hoşuna gitmeyeceğini düşündüğüm özel bir soru soracağım,” dedi Harry. Wilhelm şarabını yudumlarken başını salladı.

“Ne kadar özel olursa o kadar hoş olur, Harry. Unuttun mu, ben sanatçıyım.” “Pekala.”

Harry zaman kazanmak için kahvesinden bir yudum daha aldı.

“Lisbeth'in tırnağının arasında dışkı ve kan kalıntıları tespit ettik. İlk analizler sonucunda çıkan kan seninkiyle uyuşuyor. Üzerinde DNA testi yapmamıza gerek var mı bilmek istiyorum.”

Wilhelm çiğnemeyi bırakıp sağ elinin işaret parmağını dudaklarının üzerine götürüp düşünceli bir şekilde dışarıya baktı. “Hayır,” dedi. “Zahmet etmenize gerek yok.” “Yani parmak senin... dışkınla temas etmiş.”

“Ortadan kaybolmadan önceki gece sevişmiştik. Her gece sevişiriz. Daire sıcak olmasa o gün de sevişecektik.” “Ve sonra...”

“Analingus yapıp yapmadığınızı mı merak ediyorsun?” “Eh?..”

“Arkamı parmaklayıp parmaklamadığınızı mı soruyorsun? Her fırsatını bulduğumuzda. Ama dikkatli bir şekilde. Benim yaşımdaki Norveçli

erkeklerin yüzde altmışında olduğu gibi bende de hemoroit var. Bu yüzden Lisbeth tırnaklarını asla uzatmazdı. Sence bunu deniyor musun, Harry?” Harry’nin kahvesi boğazında kaldı.

“Tek başına mı yoksa başkalarıyla mı?” diye sordu Wilhelm.

“Denemelisin, Harry. Özellikle de bir erkek olarak. Vücuduna girilmesi tamamen en temel şeyleri uyarıyor. Eğer buna cesaret edersen, hayal bile edemeyeceğin bir şekilde duygusal dünyanın geliştiğini göreceksin. Eğer kendini kasarsan diğerlerini dışarıda bırakıp kendini de içeriye hapsedersen. Ama kendini açar, savunmasız bırakıp güven duygusu hissedersen diğerlerinin gerçek anlamda içine girmelerine izin verirsin.”

Wilhelm konuşurken çatalını sallıyordu.

“Elbette, bunun da riskleri var. Seni mahvedebilirler. Sana içinden zarar verebilirler. Ama seni sevebilirler de. O zaman sen de onların sevgisine sarılırsın, Harry. O senindir. Biz seks sırasında erkek kadına sahip oldu deriz. Ama bu doğru mudur? Kim kimin cinselliğine sahip oluyor? Bunu bir düşün, Harry.” Harry bunu düşündü.

“Bu, sanatçılar için de böyle. Kendimizi açmalı, savunmasız bırakıp onları içimize kabul etmeliyiz. Sevilme şansım yakalamak için içimizden bizi yok etmeleri riskini göze almalıyız. Yüksek riskli şeylerden bahsediyorum, Harry. Hâlâ dans ediyor olmadığım için mutluyum.”

Wilhelm gülümseyince iki gözünden de birer yaş süzüldü ve sakallarının arasında kayboldu.

“Onu özlüyorum, Harry.”

Harry masa örtüsünden gözlerini ayırmıyordu. Gitme vaktinin geldiğini düşündü ama yerinden kımıldamadı.

Kalan şarabı da kadehine dökmeden evvel Wilhelm cebinden büyük bir mendil çıkarıp gürültülü bir şekilde burnunu temizledi.

“Düşüncelerimle seni sıkmak istemem ama sana kendin için üzgün görüldüğünü söylediğimde hep öyle görüldüğün için bunu söylemiştim. Sorun bir kadın mı?” Harry kahve fincanıyla oynamaya başladı.

“Birden fazla kadın mı?”

Harry onu diğer sorulardan kurtaracak bir cevap verecekti ama bir şey onun fikrini değiştirmesine neden oldu. Başını evet anlamında salladı. “Wilhelm kadehini kaldırdı.

“Sorun hep kadınlardır. Bunu daha önce hiç fark ettin mi? Kimi kaybettin?” Harry Wilhelm’e baktı. Sakallı yapımcının yüz ifadesinde acı dolu bir samimiyet, ona her şekilde güvenebileceğini söyleyen savunmasız bir açıklık vardı. “Annem ben küçükken hastalanıp öldü,” dedi Harry. “Ve sen onu özölüyorsun?” “Evet.”

“Ama birkaç taneler, öyle değil mi?” Harry oturduğu yerde biraz daha büzüldü.

“Altı ay önce bayan bir meslektaşım öldürüldü. Rakel, sevdiğim kadın...”

Harry durakladı.

“Evet?”

“Bu pek ilgi çekici bir hikaye değil.”

“Bence meselenin özüne doğru ilerliyoruz,” diye içini çekti Wilhelm Barli. “Siz ayrılıyorsunuz.”

“Biz değil. O. Onun fikrini değiştirmesini sağlamaya çalışıyorum.” “Aha. Peki öyleyse neden senden uzaklaşmak istiyor?”

“Çünkü ben değişemiyorum. Bu uzun hikaye ama işin özü şu: Sorun benim. Ve o da benim farklı biri olmamı istiyor.”

“Bak aklıma ne geldi? Bir fikrim var. Onu benim oyunuma davet et.” “Neden?”

“Çünkü oyun yaptığı heykellerden birine, Galatea’ya âşık olan heykeltıraş Pygmalion’ın anlatıldığı bir Yunan efsanesine dayanıyor. Onunla evlenebilmesi için ona hayat versin diye Venüs’e yalvarır. Ve Venüs duasını kabul eder. Belki bu oyun birini değiştirmek istediğinde neler olabileceğini Rakel’e gösterir.” “Bunun yanlış olduğunu mu?”

“Tam tersine. Profesör Higgins karakterindeki Pygmalion yapmaya çalıştığı şeyde tamamen başarılı oluyor. Ben sadece mutlu sonla biten şovlara imza atarım. Bu benim hayat felsefem. Eğer mutlu son yoksa, o zaman ben yaratırım.” Harry kafasını iki yana salladı ve gülümsemeye çalıştı.

“Rakel beni değiştirmeye alışmıyor. O akıllı bir kadın. Bunu yapmak yerine beni terk ediyor.”

“İçimden bir ses seni geri istediğini söylüyor. Açılış gecesini için sana iki bilet göndereceğim.”

Wilhelm garsondan hesabı istedi.

“Seni böyle düşündüren şey nedir?” diye sordu Harry. “Hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Haklısın. Samalıyorum işte. Geç yapılan bir kahvaltıda beyaz şarap fikri sadece teoride iyiymiş gibi görünüyor. Bu aralar haddinden fazla içiyorum. Özür dilerim.”

Garson hesabı getirdi. Wilhelm bakmadan imzaladı ve diğerlerinin yanına koymasını söyledi. Garson masadan ayrıldı.

“Ama bir kadın en iyi yerden alınmış biletlerle bir oyunun galasına götürmenin hiç kötü bir tarafı yok.” Wilhelm gülümsedi. “İnan bana; bunu defalarca denedim.”

Wilhelm’in gülümsemesi Harry’ye babasının hüznü, çekingen gülümsemesini hatırlattı. Onu güldüren her şey orada olduğu için geçmişi hatırladığında gülebilen bir adamın gülümseyişi. “ok teşekkürler, ama... “

“Aması maması yok. Hiç olmazsa bu onu arayıp sormak için bir bahane olur, Harry.

Bu Lisbeth’in de hoşuna giderdi. Ayrıca Toya da gün geçtikçe iyiye gidiyor. İyi bir oyun çıkacak.”

Harry masa örtüsüyle oynuyordu.

“Bir düşüneyim.”

“Mükemmel. Uyumadan önce yapmam gereken bazı şeyler var.” Wilhelm ayağa kalktı. “Bu arada.” Harry elini ceketinin cebine soktu. “Diğer iki cinayet yerinde bu sembole rastladık. Buna şeytan yıldızı deniyor. Lisbeth kaybolduktan sonra bunu bir yerlerde görmüş olabilir misin?” Wilhelm bir süre fotoğrafı inceledi. “Gördüğümü sanmıyorum, hayır.” Harry fotoğrafı almak için elini uzattı.

“Bir dakika.” Wilhelm sakalını kaşıyarak tekrar dikkatle fotoğrafa baktı. Harry bekliyordu.

“Gördüm,” dedi Wilhelm. “Ama nerede?”

“Dairende? Merdivenlerde? Aşağıda sokakta?” Wilhelm hayır anlamında başını salladı.

“Hayır, bunların hiçbiri değil. Yakınlarda da değil. Uzun zaman önce başka bir yerde, ama nerede? Bu çok önemli mi?”

“Önemli olabilir. Eğer aklına bir şey gelirse beni ara.”

Ayrıldıklarında Harry tramvay raylarından güneşin parlak ışıklarının yansıdığı ve sıcak havadan tramvayın havada uçuyormuş gibi görüldüğü Drammensveien’e baktı.

PERŞEMBE VE CUMA. ESİNLENME.

Jim Beam’in tadını diğer viskilerden farklı kılan burbon tatlılığını veren çavdar, arpa ve yüzde yetmiş beş mısır içerir. Jim Beam’in içindeki sıvı Kentucky Clearmont’ta bulunan viski fabrikasının yakınlarda bir kaynaktan gelmektedir. Aynı fabrikada bazı insanların hâlâ devam ettirdiği ve Jacob Beam’in 1795’te yaptığıyla aynı olan maya üretimi de devam etmektedir. Çıkan ürün dünyanın her yerine dağıtılıp, Jacob Beam’in kim olduğu umurunda bile olmayan ve Norveç’te üretilen Farris maden sularıyla aynı seviyede bir pazarlama taktiği olduğunu çok iyi bilen Harry tarafından satın alınmadan önce dört yıl bekletilir. Ve onun da tek umurunda olan şey etiketin üzerindeki küçük harflerle yazılan alkol oranıdır.

Elinde kılıfı içinde bir bıçakla, içi altın sarısı içkiyle dolu olan şişeye bakıyordu. Çırılçıplaktı. Yatak odasının sıcağından dolayı hâlâ nemli ve klor kokan iç çamaşırını bile çıkarmıştı.

Alkolden uzak durmaya başlayalı dört gün geçmişti. En kötüsünü atlattığını söylüyordu kendi kendine. Ama bu doğru değildi; en kötüsü daha gelmemişti. Aune bir keresinde ona neden bu kadar içtiğini hiç düşünüp düşünmediğini sormuştu. Harry hiç tereddüt etmeden cevap vermişti: “Çünkü susuyorum.” Harry, çok çeşitli şekillerde, içmenin kötü taraflarının iyi taraflarından kat be kat fazla olduğu bir toplumda yaşamaktan şikayetçiydi. Ayık kalma sebebi prensiplerinden dolayı değil, tamamen pratik sebeplere

dayanıyordu. Çok içmek fazlasıyla yorucu bir işti ve ödülü de sıkıntı ve fiziksel ağrılarla dolu kısa ve berbat bir hayattı. Bir alkolik için hayat sürekli sarhoş olmak ve bazen buna ara vermektten ibaretti. Hangisinin gerçek hayat olduğu ise cevabı ona daha iyi bir yaşam sağlamayacağı için üzerinde asla yeterince düşünemediği felsefi bir soruydu. Ya da daha da kötüsü. Alkoliklerin temel yaşama kuralı — Büyük Susuzluk - iyi olan her şeyin er ya da geç hayatlarından çıkıp gitmesiydi. Rakel ve Oleg'i tanıyana kadar denklemi böyle görüyordu. Alkolden uzak durmaya yeni bir anlam katmıştı. Ama bu alkoliklerin temel kuralını değiştirmek için yeterli olmamıştı. Ve artık bu kabuslara daha fazla dayanamıyordu. Onun çığlıklarım duymaya artık dayanamıyordu. Kafası asansörün tavanına doğru yükselirken cansız gözlerindeki dehşeti görmeye artık dayanamıyordu. Eli mutfak dolabına uzandı. Her taşın altına bakmalıydı. Kılıfındaki bıçağı Jim Beam'in yanına koydu ve yatak odasına geri döndü. Işığı yakmadı; perdelerin arasından ay ışığı süzülüyordu. Yastıklar ve yatak kendilerini yapış yapış olmuş buruşuk çarşaflarından kurtarmak istemiş gibi görünüyordu.

Yatakta uyumaya çalıştı. Kabus görmeden uyuduğu en son uyku Camilla Loen'in yatağında kestirdiği birkaç dakika olmuştu. O zaman da rüyasında ölümü görmüştü ama bu onu o zaman fazla korkutmamıştı. İnsan kendini içine hapsedebilirdi ama ayrıca uyumalıydı da. Ve uykuda saklanmak imkansızdı. Harry gözlerini kapadı. Perdelerin hareketiyle aradan sızan ay ışığı da titredi. Işık yatağın başucundaki duvarda bıçakla kazınmış yere vuruyordu. Çok büyük bir kuvvetle yapılmış olmalıydı zira beyaz duvar kağıdını delip altındaki ahşap da oyulmuştu. Bıçağı kaldırmadan çizilen şekil beş köşeli bir yıldızdan başka bir şey değildi. Trojská'da, açık pencereden gelen araba sesleri ile o yanı başında derin ve düzenli nefes alıp vererek uyurken, onu dinleyerek yatakta uzanıyordu. Ara sıra hayvanat bahçesinden gelen çığlıkları duyabiliyordu. Belki de çığlık değil de nehrin diğer tarafındaki ana istasyona girmeden evvel trenlerin çıkardığı fren sesi de olabilirdi. Prag'dan geçen Vltava Nehri'nin oluşturduğu kahverengi soru işareti şeklindeki kıvrımın en tepesinde bulunan Troja'ya doğru hareket eden trenlerin sesini sevdiğini söylemişti kız ona. Yağmur yağıyordu.

Bütün gün eve gelmemişti. Brno'ya gideceğini daha önceden söylemişti. Nihayet anahtarıyla ön kapıyı açtığında, kız rahat bir nefes almıştı. Yatak odasına gelmeden önce çantasını yere bıraktığını duymuştu. Uyuyormuş gibi

yaparak gizliden gizliye elbiselerini çıkarıp soğukkanlılıkla askılara asmasını ve aynadan kendisine bakmasını izlemişti. Sonra yatağa yanına süzölmüş; elleri buz gibi, teni kurumuş terden yapış yapış olmuştu. Kiremitlere vuran yağmurun sesiyle sevişmişler ve o tenindeki tuzlu tatla bebekler gibi uyumaya başlamıştı. Genelde seviştikten sonra onun da uykusu gelirdi ama onun döllerı yatak çarşafına bulaşıyordu.

Aklı sürekli dönüp dönüp aynı şeyi düşünmesine rağmen, onu uyutmayan şeyin ne olduğunu bilmiyormuş gibi yapıyordu. Oslo'dan döndüğünün ertesi günü takım elbisesini fırçalarken kolunda sarı bir saç teli bulmuştu. Ve cumartesi günü tekrar Oslo'ya gidiyordu. Dört hafta içinde bu dördüncüydü. Ve hâlâ ona neden oraya gidip durduğunu anlatmamıştı. Saç teli herhangi bir yerden gelmiş olabilirdi elbette. Bir erkek ya da belki de bir köpekten. Horlamaya başladı.

Kız tanıştıkları zamanı düşünmeye başladı. Açık yüzü ve açık sözlülüğünü yanlış yorumlayıp onu açık birisi sanmıştı. Adam onu Vâclav Meydanına ilkbaharda yağın karlar gibi eritivermişti ama bir adama tutulduğun zaman ona böyle tutulanın sen olmadığı düşüncesi hep içini kemirip dururdu.

Ona saygılı, neredeyse eşiti gibi davranıyordu. Halbuki onu aynen Perlovâ'daki diğer fahişeleri satın alabileceği gibi alabilirdi. Adam ona verilmiş bir lütuftu, hayatındaki tek lütuf, kaybedeceği tek şey. Onu ilişkilerinde bu kadar dikkatli kılan, nerede, kiminle olduğunu ve gerçekte ne iş yaptığını sormaktan alıkoyan da bunu biliyor olmasıydı.

Ama ona güvenebileceğinden emin olmasını gerektiren bir şey olmuştu. Kaybedecek kıymetli bir şeyi olmuştu. Ona daha bir şey söylememişti; üç gün önce doktora gitmeden önce kendisinin de pek emin olmadığı bir şey. Yataktan süzölerek çıktı ve ayakucunda dikkat ederek kapıyı sessizce açtı.

Makyaj masasının aynasından onu kolluyordu. Hole çıktı ve arkasından kapıyı yavaşça kapadı.

Çantası kurşun grisi renkte, modern bir çantaydı. Üzerinde Samsonite markası vardı. Yeni gibiydi ama kenarları çizilmişti ve hayatında daha önce hiç duymadığı yer isimlerinin yazılı olduğu eskimiş etiketler vardı üzerinde. Loş ışıktaki şifrenin 0-0-0'da olduğunu görebiliyordu. Hep öyleydi.

Denemesine gerek olmadığını, bu şekilde açılmayacağını biliyordu. Çantayı açıkken hiç görmemişti. Bir keresinde yataktayken içine elbiselerini yerleştirdiği zaman hariç. Eşyalarını son toplayışı sırasında tamamen şans eseri görmüştü. Şifre kısmı ona dönük olduğu için şanslıydı. Üç rakamı hatırlamak o kadar da zor bir şey değildi. Özellikle de hatırlamak zorundaysan. Her şeyi unutabilirdi ama hizmetlerine ihtiyaç olduğunu söylemek için arayıp, diğer özel istekleri de söyledikten sonra verdikleri oda numarasını asla unutmazdı. Dinledi. Horlaması kapının ardından içeride testereyle bir şeyler kesiliyormuş gibi hafif bir ses çıkarıyordu. Adamın bilmediği şeyler vardı. Bilmesine gerek olmayan şeyler. Kızı yapmak zorunda bıraktıkları şeyler. Artık bunların hepsi geçmişte kalmıştı. Parmaklarını sayıların olduğu dişlilerin üzerine yerleştirdi ve çevirmeye başladı. O andan itibaren önemli olan tek şey gelecekti. Kilit yumuşak bir tak sesiyle hızla açıldı. Eğildiği yerden çantanın içine baktı.

Kilidin altında beyaz bir gömleğin üzerinde siyah metalden çirkin bir şey vardı. Silahın gerçek olduğunu anlaması için ona dokunmasına gerek yoktu. Daha önce de, geçmişteki hayatında çok silah görmüştü.

Yutkundu ve gözlerinde biriken yaşları fark etti. Parmaklarını gözlerine bastırdı. Kendi kendine iki kez annesinin ismini tekrarladı. Sadece birkaç saniye sürmüştü.

Sonrasında derin rahat bir nefes aldı. Bunu aşması gerekiyordu. Bunu aşmaları gerekiyordu. Bu en azından ne iş yaptığını ona söylemek istememesini ve nasıl bu kadar çok para kazandığını açıklıyordu. Sonuçta kendi de böyle tahmin etmemiş miydi?

Kararını verdi.

Bilmediği bazı şeyler vardı. Bilmesine gerek olmayan bazı şeyler. Çantayı kilitledi ve numaraların hepsini tekrar sıfıra getirdi. Dikkatlice kapıyı açıp içeri süzülmeden önce kapıyı biraz dinledi. Dört köşeli bir ışık yatağı aydınlatıyordu. Eğer yatağa girmeden önce aynaya bakmış olsaydı onun bir gözünün açık olduğunu görecekti. Ama fazlasıyla kendi düşünceleriyle meşguldü. Ya da hayvanat bahçesinden, otobandan ve yanında yatan adamdan gelen sesleri dinlerken kafasını meşgul eden o tek düşünceyle. O andan itibaren tek önemli olan şey gelecekti.

Bir ıgık sesi duyuldu ve kaldırımda bir şiş  parçalandı. Hemen arkasından boğuk bir kakhaha geldi. Sofies Gate'den Bislett Stadyumu'na doğru küfür ederek yürüyen birinin ayak sesleri duyuldu.

Harry tavanı seyrederek dışarıdan geçenin sesini dinliyordu. Uyanıp düşüncelere dalmadan önce hiç rüya görmeden üç saat deliksiz uyumuştı. Üç kadını, iki cinayet mahallini ve ruhunu satması için ona güzel bir teklif yapan adamı düşünüyordu. Bunu bir sisteme oturtmaya çalışıyordu. Şifreyi kırmak için. Mantiğın ı çözmek için. Mantiğının ötesinde Øystein'in bahsettiğ  boyutunu anlamaya çalışıyordu. 'Nasıl' sorusundan önce gelen soruyu düşünüyordu. Neden? Bir adam neden kurye kimliğine bürünüp iki, belki de üç, kadını öldürür? Cinayeti işleyeceğ  yeri kendisi seçmesine rağmen işini neden bu kadar zorlaştırır? Neden mesajlar bırakır? Geçmişteki bütün seri katillerin cinayetleri işleme nedenleri cinsellikle ilgili olmasına karşın Camilla Loen ve Barbara Svendsen cinayetlerinde neden cinsel istismarla ilgili bir bulgu yok?

Harry başına ağırı gireceğ ni hissetti. Nevresimini tekmeledi; yatağında yan döndü. alar saatinin kıpkırmızı parlayan göstergesi 02:51'i gösteriyordu. Harry'nin son iki sorusu kendisi içindi. Eğer sonunda hep kırılan senin kalbin olacaksa bu kadar ruhuna sahip çıkmak neden? Ve ondan nefret eden bir sistem için değ r mi?

Ayaklarını yere indirdi ve mutfak lavabosunun üzerindeki dolaba baktı. Musluktan bir bardağı ağızına kadar su doldurdu ve atal bıçak çekmecesini açtı. İçinden film kutusunu çıkardı ve içindekileri avucuna döktü. Bir tanesi onu uyutmaya yeterdi. Bir bardak Jim Beam ile iki tane birden alırsa onu uçurmaya yeterdi. Üç ve daha fazlası kim bilir ne sonuçlar doğururdu. Harry ağızını açtı ve üç tableti ılık suyla mideye yolladı.

Sonra salona geçti ve The Conversation'da¹¹ gece otobüste giderken Gene Hackman'ı gördükten sonra satın aldığı Duke Ellington plağ n  koydu ve Harry'nin o zamana kadar duyduğ  en yalnız ve kırılğan piyano notalarını dinlemeye başladı. Sallanan koltuğ a oturdu.

“Ben sadece bir metot biliyorum,” demişt  Øystein.

Harry baştan başladı. Sualtı'ndan sendeleyerek Ullev lsveien'deki adrese gittiğ  günden itibaren. Cuma. Harry baştan başladı. Sualtı'ndan sendeleyerek

Ullevålsveien'deki adrese gittiği günden itibaren. Cuma. Sannergata. Çarşamba. Cari Berner. Pazartesi. Üç kadın. Kopan üç parmak. Sol el. İlk olarak işaret parmağı, sonra orta parmak ve son olarak yüzük parmağı. Üç yer. Kalabalık yerlerde, komşuların olduğu yerler. Aile yok. Geçen yüzyılın başlarından kalma bir bina, diğeri otuzlardan, sonuncusu kırklı yıllardan kalma bir ofis binası. Asansörler. Asansör kapılarında kat numaralarını görebiliyordu. Skarre Oslo ve civarındaki özel kuryelerle konuşmuştu. Bisiklet ekipmanları ve sarı gömlek konusunda yardımcı olamamışlardı. Ama bir sigorta anlaşması sayesinde son altı ay içinde kuryelerin kullandığı tarzda pahalı bisiklet alan herkesin adını öğrenmişlerdi. Yaklaşan uyuşmayı şimdiden hissedebiliyordu. Koltuğun üzerindeki kaba yünlü kumaş çıplak baldırlarını ve kaba etine batıyordu.

Kurbanlar: Camilla, bir reklam ajansında metin yazarı, bekâr, 28 yaşında, esmer, hafif toplu; Lisbeth, şarkıcı, evli, 33 yaşında, kumral, zayıf; Barbara, resepsiyon görevlisi, 28 yaşında, ailesiyle yaşıyor, normal sarışın. Her üçü de harika olmasa bile oldukça çekici kadınlardı. Cinayet saatleri. Lisbeth'in kaçırıldığı an öldürüldüğünü varsayacak olursak hepsi de hafta içi. Öğleden sonra, mesai saati bitiminden sonra.

Duke Ellington hızlı çalışıyordu. Sanki kafasına bir sürü nota sıkıştırmış gibi. Şimdi ise neredeyse durmuştu. Son bitirme vuruşlarını yapıyordu. Harry kurbanların geçmişiyle derinlemesine ilgilenmemiş, arkadaş ve akrabalarıyla hiç görüşmemişti. Sadece ifadelerinin üzerinden şöyle bir geçmiş ama işe yarar bir şey bulamamıştı. Cevaplar orada değildi. Olayların kurbanların kim olduğuyla değil, neyi simgeledikleriyle bir bağlantısı vardı. Bu katil için kurbanlar aşağı yukarı rasgele seçilmiş görüntülerden ibaretti. Mantığını anlamak için gerçekte ne olduğuna bakmak gerekliydi. O anda kimyasallar hınçla harekete geçti. Etkisi uyku hapından ziyade halusinojeniklere benziyordu. Sanki bir varilin içinde nehir boyunca ilerliyormuş gibi kontrolü dışında bir sürü şey aklına geliyordu. Zaman canlanmıştı ve genişleyen evren gibi atmaya başlamıştı. Kendine geldiğinde etrafındaki her şey taş kesilmiş, plağın iğnesinin sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Yatak odasına gitti ve yatağın ucuna bağdaş kurarak bakışlarını şeytan yıldızına sabitledi. Bir süre sonra gözünün önünde dans etmeye başladı. Gözlerini kapadı. Mesele onu hayalinde tutabilmektir.

Dışarısı aydınlandığında Harry her şeyin ötesine geçmişti. Oturuyor, duyuyor ve görüyordu ama ayrıca rüya da görüyordu. Merdivenlere atılan Aftenposten'in sesi onu uyandırdı. Başını kaldırdı ve artık önünde dans etmeyen şeytan yıldızına tekrar odaklandı.

Hiçbir şey dans etmiyordu. Her şey sona ermişti. Mantiğını anlamıştı. Çaresizce gerçek duyguların peşinden koşan uyuşmuş bir adamın mantığı. Sevdiği birisi varsa orada sevginin olduğunu zanneden, sorulan şeyler varsa cevaplarının da olması gerektiğini düşünen saf ve aptal bir adam. Harry Hole'un mantığı. Bir an öfkeyle duvardaki haça kafa attı. Gözlerinin önünde şimşekler çaktı ve yatağa düştü. Baktığı yerden saati görebiliyordu: 05:55. Nevresim nemli ve sıcaktı. Sonra, sanki birisi ışığı kapatmış gibi, kendinden geçti.

Fincanına kahve dolduruyordu. Her zaman köşedeki otelden aldığı Observer'ın sayfalarını çevirirken Danke diye mırıldandı. Mahalle pastanesinin sahibi Hlinka'nın yaptığı sıcak ayçöreklerini de unutmuyordu. Kendisi yurtdışına hiç çıkmamıştı. Sadece Slovakya'ya, ki orası da pek yurtdışı sayılmazdı. Ama adam ona Prag'ın diğer tüm Avrupa kentlerinin sahip olduğu her şeye sahip olduğunu söylüyordu. Kız daha önce seyahat etmek istemişti. Onu tanımadan önce Amerikalı bir işadamı kıza âşık olmuştu. Bir ilaç şirketi yöneticisi olan Prag'lı iş bağlantısı kıızı ona hediye etmişti. Adam tatlı, masum ve oldukça tombul biriydi ve onunla Los Angeles'a gitmesi karşılığında kıza her şeyi vermeyi vaat ediyordu. Elbette, evet demişti ona. Ama bunu üvey kardeşi ve pezevengi olan Tomas'a söyleyince, Amerikalının odasına gidip bıçağıyla onu tehdit etmişti. Amerikalı ertesi gün oradan ayrılmış ve bir daha onu asla görmemişti. Dört gün sonra üzgün bir şekilde Grand Hotel Europa'da şarap içerken karşısına o çıkmıştı. Salonun arkalarında bir koltuğa oturmuş ve kızın edepsiz adamlara derslerini verişini izlemişti. Hep bunun için ona tutulduğunu söylerdi.

Diğerleri onu bu kadar istediği için değil ama onun bu asımlara kendini zorlamaksızın kayıtsız kalışı ve bu derece iffetli duruşu. Kız kendisine şarap ısmarlamasına izin vermiş ve teşekkür ettikten sonra tek başına evine yürümüşü.

Bir sonraki gün Strasnice'de bodrum katındaki dairesinin kapısını çalmıştı. Nerede yaşadığını nasıl öğrendiğini asla söylememişti. Ama hayat

göz açıp kapayıncaya kadar griden tozpembeye dönüvermişti. Kız artık mutluydu. Mutluydu. Sayfasını çevirirken gazete sayfaları hışırdadı.

Bunu anlamalıydı. Eğer çantadaki silah olmasa bir an bile düşünmezdi.

Onu ve önemli olan bir şey hariç diğer her şeyi unutmaya karar vermişti. Onlar mutluydu. Kız onu seviyordu.

Kız önlüğünü çıkarmadan sandalyeye oturdu. Önlüğün onun hoşuna gittiğini biliyordu. Sonuçta erkekleri harekete geçiren şeyi biliyordu. Mesele bildiğini onlara çaktırmamaktı. Dizlerine doğru bakıyordu. Gülümsedi; bunu bir türlü engelleyemiyordu.

“Sana söylemem gereken bir şey var,” dedi.

“Evvvet?” Gazete rüzgarda savrulan bir yelken gibi ses çıkardı.

“Kızmayacağına dair bana söz ver,” dedi ve gülümsemesinin daha da büyüdüğünü hissetti.

“Buna söz veremem,” dedi başını kaldırmadan. Kızın gülüşü dondu. “Ne... “

“Tahminime göre gece kalkıp çantamı karıştırdığını söyleyeceksin, öyle değil mi?”

Kız ilk kez aksanının biraz değişik olduğunu fark etmişti. O ahenk artık yoktu. Gazeteyi kenara koydu ve kızın gözlerine baktı.

Tanrıya şükür, kız ona yalan söylemek zorunda değildi ve bunu bir daha asla yapamayacağını da biliyordu. Başını hayır anlamında salladı. Yüzündeki ifadeyi kontrol edemediğini fark etti. Erkek şaşırmış görünüyordu. Kız yutkundu.

Verdiği parayla kızın IKEA’dan aldığı saatin yelkovanı ses çıkarmadan ilerlemeye devam ediyordu. Erkek gülümsedi.

“Ve sen de sevgililerimden gelen bütün mektupları yakaladın, değil mi?” Kız gözlerini kırıştırdı. Tamamen kafası karışmıştı. Erkek ona doğru eğildi. “Şaka yapıyorum, Eva. Bir sorun mu var?” Kız evet anlamında başını salladı.

“Hamileyim,” diye hızla fısıldadı. Sanki acelesi varmış gibi konuşuyordu. “Benim... bizim... bir çocuğumuz olacak.”

Kız ona şüphelerinden, doktora gidişinden ve sonra emin oluşundan bahsederken, o donup kalmıştı. Kız konuşmasını bitirince, ayağa kalktı ve mutfaktan çıktı. Geri döndü ve kıza küçük siyah bir kutu verdi. “Annemi ziyaret,” dedi kıza. “Ne?”

“Oslo’da ne yapacağımı merak ediyordun. Annemi ziyaret edeceğim.”
“Senin annen mi var...”

Kızın ilk aklına gelen bu olmuştu. Gerçekten bir annesi var mıydı? Ama hemen ekledi: “... Oslo’da?”

Gülümsedi ve başıyla kutuyu gösterdi.

“Açmayacak mısın, Liebling? Senin için. Bebek için.”

Paketi açacak kadar toparlaması için kızın şoku atlatması birkaç saniye sürdü. “Bu çok güzel,” dedi ve gözlerine yaşların dolduğunu hissetti. “Seni seviyorum, Eva Marvanova.”

Sesindeki ahenk geri gelmişti.

Kız ona sarılırken gözyaşları içinde gülümsüyordu.

“Beni affet,” diye fısıldadı kız. “Beni affet. Senin beni sevmen. İşte bilmek istediğim tek şey. Gerisinin bir önemi yok. Bana annenden bahsetmek zorunda değilsin. Ya da silahtan...”

Erkeğin vücudunun kolları arasında sertleştiğini hissedebiliyordu. Ağzını kulağına götürdü.

“Silahı gördüm,” diye fısıldadı. “Ama bir şey bilmek istemiyorum. Hiçbir şey, beni duyuyor musun?”

Kızın kollarından kendini kurtardı.

“Evet, pekala,” dedi. “Özür dilerim, Eva, ama bu olmaz. Artık mümkün değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kim olduğumu öğrenmek zorundasın.”

“Ama senin kim olduğunu zaten biliyorum, sevgilim.”

“Ne iş yaptığımı bilmiyorsun.”

“Bilmek istediğimi sanmıyorum.”

“Zorundasın.”

Kutuyu kızın elinden aldı ve içindeki kolyeyi çıkardı. “Bu işi yapıyorum.”

Yıldız şeklindeki elmas kolye mutfak penceresinden içeri dolan sabah güneşinde bir sevgilinin gözü gibi parlıyordu. “Ve de bu.”

Elini ceket cebinden çıkardı. Elinde çantada gördüğü silah vardı. Ama boyu biraz daha uzun gözüküyordu. Namlunun ucuna eklenmiş büyük siyah bir parça daha vardı. Eva Marvanova silahlar hakkında pek bir şey bilmiyordu ama bunun ne olduğunu biliyordu. Görevine uygun bir adı vardı: susturucu. Harry çalan telefonla uyandı. Sanki birisi ağzına havlu tıkamış gibi hissediyordu. Diliyle biraz kuruyan ağzını ıslatmaya çalıştı ama damağına bayat bir ekmek gibi takıldı. Komodinin üzerindeki saat 10:17’yi gösteriyordu. Yarım yamalak bir şeyler ve bir görüntü hatırlıyordu. Salona geçti. Telefon altıncı kez çaldı. Ahizeyi kaldırdı: “Ben Harry. Kimsiniz?”

“Sadece özür dilemek istedim.” Hep duymak istediği sestiydi bu. “Rakel?” “Bu senin işin,” dedi. “Sana bunun için kızmaya hakkım yok. Özür dilerim.” Harry koltuğına oturdu. Yarım yamalak hatırladığı rüyalar bilincine çıkmaya çalışıyordu.

“Hayır, kızmakta kesinlikle haklısın,” dedi Harry.

“Sen bir polissin. Birileri bizleri korumalı.”

“Ben işten bahsetmiyorum,” dedi Harry.

Rakel cevap vermedi. Harry bekliyordu.

“Seni özlüyorum,” dedi Rakel ağlamaklı bir sesle.

“Olmamı istediğın adamı özlüyorsun,” dedi. “Bense

“Hoşça kal,” dedi Rakel.

Aynı daha girişte kesilen güzel bir şarkı gibi.

Harry gözlerini telefondan ayırmadan oturuyordu. Aynı anda hem akli başından gitmiş hem de hayal kırıklığına uğramıştı. Gece gördüğü rüyanın bir kısmı daha yüzeye çıkmak için girişimde bulunduysa da dakikalar geçtikçe

katılaşan ve kalınlaşan buz kütlesine çarpıyordu. Harry sehpanın üzerini sigara bulmak için altüst etti ve kül tablasında bir izmarit buldu. Dili hâlâ yarı uyuşuktu. Rakel konuşmasındaki bozukluktan dolayı yeniden içkiye başladığını düşünecekti, ki bu da ona benzer bir şey sayılırdı, ama tek bir farkla bu zıkkımdan bir daha kullanmak istemiyordu.

Yatak odasına gidip komodinin üzerindeki saate baktı. İşe gitme vakti gelmişti. Bir şeyler... Gözlerini kapadı.

Duke Ellington'ın müziği işitme kanallarında yankılanıyordu. Ama aradığı şey orada değildi; daha da derine dalması gerekecekti. Dinlemeye devam etti. Tramvayın acı çığlığını, çatıda dolaşan bir kedinin ayak seslerini ve bahçedeki huş ağacının yapraklarının rüzgarla çıkardığı sesi duydu. Ve daha da fazlasını. Bahçenin homurdanıp pencere macunlarının çatırdadığını, boş duran bodrum katındaki tıkırtıları duyuyordu. arşafların derisini delen sürtünme sesini ve onu holde sabırsızlıkla bekleyen ayakkabılarının sesleri geliyordu kulağına. Annesinin ona yatmadan önce hep fısıldadığı sözleri işitti: “Bak skapet bakenfor skapet bakenfor skapet til hans madam...” Ve sonra tekrar rüyasına geri döndü. Gece gördüğü rüyaydı. Kördü; ya da kör olmalıydı çünkü sadece sesleri duyabiliyordu.

Arka plandan mırıldanarak dua okuyan bir ses duyuluyordu. Akustiğe bakılırsa kilise salonu gibi büyük bir yer olmalıydı ama durmadan damlayan bir su sesi geliyordu. Yüksek kemerli tavanın hemen altından ırpman kanat sesleri geliyordu. Güvercin miydi? Bir papaz ya da vaiz ayin yönetiyor olmalıydı. Ama bu alışıldık bir ayin değildi, garip ve yabancıydı. Sanki Rusların ayinlerine ya da dualarına benziyordu. Cemaat de ilahiye katıldı. Kısa kesik sözleri olan tuhaf bir melodiydi. İsa ya da Meryem gibi bildik kelimeler yoktu. Aniden cemaat şarkı söylemeye, orkestra da müziğe başladı. Melodiyi tanıımıştı. Televizyondan geliyordu. Bir şeyin yuvarlanarak düştüğünü duyuyordu. Bir toptu bu. Durdu. “Beş,” dedi bir kadın sesi. “Beş numara.” şifre.

CUMA. SAYILAR.

Harry'nin esinlenmeleri, genelde kafasına vuran buz damlaları şeklinde olurdu. Fakat bu kez öyle değildi. Ancak kesin olan bir şey varsa o da başını kaldırıp damlalar takip edildiğinde bir neden sonuç ilişkisi kurulabiliyordu.

Bu ise faklıydı. Bu Tanrı'nın bir lütfu, hırsızlık, bir meleğin onu kayırması, Duke Ellington gibi insanlara rüyalarından hazır gelen bir müzik parçası gibiydi. Tek yapmanız gereken oturup çalmaktı.

Ve Harry de aynen böyle yapmış saat 01:00'da konser izleyicilerini kendi ofisine toplamıştı. Bu bilmecenin en önemli tarafı olan şifrenin son kısmını yerine koyması için yeterli bir zamandı.

İşe giderken bir kırtasiyeye uğramış ve bir cetvel, bir gönye, bir pergel, ince uçlu mürekkepli kalem ve birkaç tane de asetat kağıdı almıştı. Ofisine varır varmaz işe koyulmuştu. Yırtıp attığı büyük Oslo haritasını çöpten çıkarıp, yırtılan yerini yapıştırmış ve haritayı yine duvardaki panoya asmıştı. Sonra asetata bir daire çizmiş ve her biri 72 derece olan beş eşit parçaya ayırmış ve sonra cetvel ve kalem yardımıyla birbirinin karşısındaki noktaları birleştirip işini bitirdiğinde asetatı ışığa tutmuştu: Şeytan yıldızı. Konferans salonundaki tepegöz ortada yoktu. Bu yüzden Harry Başmüfettiş Ivarsson'un tatile çıkmayanları zorla toplayarak düzenli olarak yaptığı 'Meslektaşlarım arasında nasıl bu kadar akıllı görünüyorum?' adlı konferansın olduğu cinayet masasının toplantı salonuna gitti.

"Öncelikli görev," dedi Harry fişini çekerek. Şaşırp kalmış olan Ivarsson'un önünden tepegözün tekerlekli masasını itmeye başladı. Ofisine geri döndüğünde asetatı tepegöze yerleştirdi ve ışığını haritaya yansıtıp odanın ışığını kapadı.

Asetatı oynattı. Tepegözün ışığını büyültüp küçülterek yıldızın siyah çizgilerini istediği yere oturtmaya çalışırken kapkaranlık kalan penceresiz odada kendi nefes alıp verişini duyabiliyordu. Yerine oturdu. Hiç kuşku duymuyordu. Haritaya baktı ve iki sokağın ismini yuvarlak içine aldıktan sonra birkaç telefon görüşmesi yaptı. Artık hazırды.

Saat 01:05'te Bjarne Møller, Tom Waaler, Beate Lønn ve Ståle Aune, Harry ve

Halvorsen'in paylaştıkları ofisin içinde diğer ofislerden ödünç aldıkları sandalyelerin üzerinde kedi gibi sessiz bir şekilde oturuyorlardı.

"Bu bir şifre," dedi Harry. "Çok basit bir şifre. Çok daha önceden fark etmemiz gereken basit bir işaret. Bize açık bir şekilde anlatmaya çalışmış. Aslında tamamen matematiksel bir şey.

Herkes ona bakıyordu.

“Beş,” dedi Harry.

“Beş mi?”

“Beş.”

Harry’nin karşısında dört şaşkın surat vardı.

Ardından çok içtikten sonra ara sıra olan bir şey gerçekleşti. Birdenbire altındaki zemin kayıyormuş gibi bir his duydu. Kendisini düşermiş gibi hissediyor ve gerçeklik duygusunu yitiriyordu. Ofisinde oturmakta olan dört meslektaşı yoktu. Oslo’da sıcak bir yaz günü değildi. Oleg ve Rakel adında kimse yoktu. Bu kısa süren panik nöbetini başkalarının da her an algılayabileceğinin farkındaydı. Kendisini parmak uçlarında asılı kalmış gibi hissediyordu. Harry kupasını kaldırdı ve kendini toparlamaya çalışarak, sakın sakın kahvesini yudumladı.

Kahve kupasını masanın üzerine koyduğu an hiçbir şey olmamış gibi gerçek hayata devam edeceğini düşünüyordu. Kupayı masaya koydu. Tok bir ses çıkmıştı.

“Birinci soru,” dedi Harry. “Katil bütün kurbanların üzerine işaretini bir elmasla bıraktı. Kaç köşeliydi bu elmas?” “Beş,” dedi Møller.

“İkinci soru. Her kurbanın sol elinden bir parmak kesti. Bir elde kaç parmak vardır? Üçüncü soru. Cinayetler ve kaybolma olayları birbirini takip eden haftaların Cuma, Çarşamba ve Pazartesi günlerinde gerçekleşti. Her günün arasında kaç gün var?” Bir an sessizlik oldu. “Beş,” dedi Waaler. “Ve saat kaçta?”

Aune boğazını temizledi: “Beş sıraları.”

“Beşinci ve son soru. Kurbanların adresleri rasgele seçilmiş gibi geliyor ama cinayet mahallerinin hepsinde ortak bir nokta var. Beate?”

“Beş mi?”

Hepsi boş gözlerle Harry’ye bakıyorlardı.

“Ah, kahretsin... “ dedi birden Beate ve yerinde biran kızardı ve donakaldı. “Affedersiniz, ben şey demek istedim... beşinci katta. Bütün

kurbanlar beşinci katta öldürüldü. “Kesinlikle.”

Harry kapıya doğru giderken diğerleri de neler olup bittiğini daha iyi anlamaya başlamışlardı.

“Beş.”

Møller sanki az önce yediği iğrenç bir yemeği tükürür gibi söylemişti bunu. Harry ışığı kapattığında içerisi zifiri karanlık olmuştu. Sadece konuşmasını ve yürüyüşünü duyabiliyorlardı.

“Beş birçok ritüelde kullanılan bir sayıdır. Kara büyüde. Büyücülükte. Şeytana tapmada. Hristiyanlık’ta da. İsa çarmıha gerildiğinde beş yerinde yara vardır.

İslam’ın beş şartı vardır ve günde beş vakit ezan okunur. Birçok yazıda beşten insanların rakamı olarak bahsedilir. Beş duyumuz ve yaşamımızın beş dönemi olduğundan.”

Bir tık sesinin ardından aniden ışığın aydınlattığı yüzüne bir yıldız işareti yansıyor. Fısıltılar duyuldu.

“Affedersiniz...”

Harry tepegözü düzeltti ve ışığı yüzünden duvara çevirdi.

“Gördüğünüz gibi, bu bir pentagram, ya da şeytanın yıldızı. Camilla Loen ve Barbara Svendsen’in cesetleri yanında bulduklarımızla aynı. Oranları nasıl hesaplanıyordu, Ståle?”

“Gerçekten hiçbir fikrim yok,” diyerek burnunu çekti psikolog. “ Fen bilimlerinden nefret ederim.”

“Pekala,” dedi Harry. “Ben gönye yardımıyla basit bir tane çizdim. Bizim amacımıza yetecek kadar.” “Amacımız mı?” diye sordu Møller.

“Şimdiye kadar size tamamen tesadüf olabilecek sayısal bilgiler verdim. Ama bu öyle olmadıklarının açık bir kanıtı.”

“Üç cinayet merkezi Oslo’nun merkeziyle aynı olan bir dairenin çevresinde oldu,” dedi Harry. “Dahası, aralarında tam olarak yetmiş iki derece var. Burada görebildiğiniz üzere, cinayetlerin işlendiği yerler...”

“... yıldızın üç köşesinde işlenmiş,” diye fısıldadı Beate.

“Aman Tanrım,” dedi Møller şaşkınlık içinde. “Yani şimdi sen... onun bize bazı...”

“O bize Kutup Yıldızı’nı verdi,” dedi Harry. “Bize beş cinayet olacağını anlatmak için kullandığı bir şifre. Üçü zaten işlendi ve daha iki tane cinayet işlemesi gerekiyor, ki yıldıza göre birisi burada, diğeri de şurada.”

Harry yuvarlak içine aldığı yer isimleri gösterdi. “Ve zamanım da biliyoruz,” dedi Tom Waaler. Harry başıyla onayladı.

“Aman Tanrım,” dedi Møller. “Her cinayetin arasında beş gün varsa, o zaman...” “Cumartesi,” dedi Beate. “Yarın,” dedi Aune.

“Aman Tanrım,” dedi Møller üçüncü kez. Sesinden gerçekten şaşırmış olduğu anlaşılıyordu.

Harry, parlak ve kavurucu yaz güneşi altında yelkenli gemiler aheste ve isteksiz bir şekilde kıyıya dönerlerken arada bir diğerlerinin heyecanla araya girmeleriyle kesilen konuşmasına devam etti. Bjørvlka’da herkesin Trafik Makinesi diye bildiği birçok geçidin olduğu kavşakta arabaların yuvalarına girip çıkan engerek yılanları gibi kıvrıldığı yolların üzerindeki sıcak hava akımıyla bir poşet havada uçuyordu. Gelecekte opera binası olacak olan deponun denize bakan tarafında bir adam zaten kıpkırmızı yaralarla dolu kolunda damar bulmaya çalışıyordu; etrafına açlıktan ölmek üzere olan avının üzerindeki bir leopar gibi bakmıyor, sırtlanlar oraya ulaşmadan aceleyle işini bitirmesi gerektiğini biliyordu.

“Bir dakika,” dedi Tom Waaler. “Eğer onu sokakta bekliyorsa, katil Lisbeth

Barli’nin beşinci katta yaşadığını nereden biliyordu?”

“Sokakta beklemiyordu,” dedi Beate. “Merdiven boşluğundaydı. Barli’nin bahsettiği tam kapanmayan kapıyı kontrol ettik. Doğruydı. Beşinci kattan gelen var mı diye bir yandan asansörü kollarken kimse onu fark etmesin diye bodruma inen kısmında saklanıyordu.”

“Çok iyi, Beate,” dedi Harry. “Ta sonra?”

“Sokakta onu takip edip... yo hayır, bu çok riskli. Asansörden çıkar çıkmaz onu kloroformla bayıltmış olmalı.”

“Hayır,” dedi Waaler kendinden emin bir şekilde. “Bu da çok riskli. Öyle yapsa onu park ettiği arabaya taşınması gerekecekti ve eğer onları gören birisi olsa araba ve plakasına dikkat ederdi.”

“Kloroform yoktu,” dedi Møller. Ve araba da biraz uzağa park edilmişti. Onu silahıyla tehdit etmiş ve cebinde gizlediği silahıyla onu zorla arabaya bindirmiş olmalı.”

“Her nasıl olduysa, kurbanlar rasgele seçilmiş,” dedi Harry. “Önemli olan cinayetin işlendiği yer. Eğer karısı yerine asansöre binen Wilhelm Barli olsaydı, öldürülen kişi o olacaktı.”

“Eğer her şey dediğin gibi olduysa kadınların neden cinsel istismara uğramadıklarını da anlamış bulunuyoruz,” dedi Aune. “Eğer canı...” “Katil.”

“... eğer katil kurbanları bilerek seçmediyse, hepsinin kadın olması da bir tesadüften ibaret. Bu durumda, kurbanlar birer seks objesi değiller. Onu tatmin eden şey yaptığı hareketin kendisi.”

“Peki ya bayanlar tuvaleti için ne diyorsunuz?” dedi Beate. “Bu rasgele seçilmemişti. Eğer cinsiyetin bir önemi olmasa katil daha az dikkat çekeceği erkekler tuvaletinde bu işi halletmez miydi? Böylece girip çıkarken kimsenin şüphesini üzerine çekmemiş olurdu.”

“Belki de,” dedi Harry. “ama görüldüğü kadar ayrıntılı bir plan yapmışsa belki de avukatlık bürosunda çalışanların daha çok erkek olduğunu biliyordu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?” Beate gözlerini kırıştırdı.

“Güzel mantık, Harry,” dedi Waaler. “Böylece bayanlar tuvaletinde ritüeli esnasında rahatsız edilmemiş olacaktı.”

Saat 02:08’di ve tüm bu konuşmaları bitiren Møller olmuştu.

“Tamam, millet, ölenler hakkında bu kadar laf yeter. Artık biraz da hayatta olanlara odaklansak ne dersin.”

Güneş hareketinin yarısını çoktan tamamlamıştı ve Tøyen’de gölgelerin yavaş yavaş büyüdüğü boş okul bahçesinde tek duyulan şey duvara vuran futbol topunun sesiydi. Harry’nin her tarafı kapalı ofisindeki hava, buharlaşan insan terinden yapılmış koyu bir arpa çorbası gibi kokuyordu. Yıldızın Cari Berners Plass’ın sağ tarafına kalan köşesi olan Kampen semtindeki

Ensjoveien’de bir binanın çok az üzerini gösteriyordu. Harry binanın o zaman bir sanatoryum olarak 1912’de yapıldığını ama daha sonra ğrenci yurduna çevrildiğini not düşmüştü. İlk olarak ev ekonomisi öğrencileri için. Daha sonra ğrenci hemşireler ve nihayet bütün öğrenciler için.

Pentagramın son ucu ızgara şeklindeki siyah paralel çizgileri gösteriyordu.

“Oslo İstasyonu’nun tren rayları mı?” diye sordu Mller. “Orada kimse yaşamıyor, öyle değıl mi?”

“Dikkatli bak,” dedi Harry. İ boyalı küçük bir kare şekli işaret ediyordu. “Bu depolardan biri olmalı. Bu...”

“Hayır. Harita doğıru,” dedi Waaler. “Orada gerçekten bir ev var. Trenle gelirken hiç dikkatini çekmedi mi? Orada tek başına yükselen tuğladan yapılmış olan ev. Bir bahçesi var...”

“Villa Valle’den mi bahsediyorsunuz?” diye sordu Aune. “İstasyon şefinin evi. Orasını herkes bilir. Ama artık ofis yaptılar galiba.”

Harry başını hayır anlamında salladı ve ulusal Nüfus Dairesi kayıtlarına göre orada yaşlı bir bayan, Olaug Sivertsen’in yaşadığını söyledi. “ğrenci yurdunda ve istasyon şefinin evinde beşinci kat yok,” dedi Harry. “Peki, bu onu durdurur mu?” diye sordu Waaler, Aune’a dönerek.

Aune omuzlarını silkti.

“Sanmıyorum. Ama şu an bahsettiğimiz şey birinin kendine has davranışları. Bu yüzden de hepimizin tahminleri doğıru olabilir.”

“Tamam,” dedi Waaler. “Bundan yarın ğrenci yurdunda cinayet işleyeceğı sonucuna varabiliriz. Tek şansımız iyi planlanmış bir operasyon düzenlemek. Herkes benimle aynı fikirde mi?” Masanın etrafındaki herkes başlarıyla onayladı.

“Pekala,” dedi Waaler. “zel Kuvvetlerden Sivert Falkeid’le temasa geçeceğim ve birlikte detaylar üzerinde derhal çalışmaya başlayacağız.”

Harry, Tom Waaler’ın gözlerinin parladığını görebiliyordu. Onu anlayabiliyordu.

Hareket. Yakalamak. Avını ağına düşürmek. Polisliğin filetosu.

“Sivertsen’le bir görüşme ayarlamak için Beate’le Scweigaards Gate’e gideceğim,” dedi Harry.

“Dikkatli olun,” diye bağırdı Møller sandalyelerden çıkan sesi bastırmak için. “Bu konuşulanlar dışarı kesinlikle sızmamalı. Aune’un soruşturmayı dikkatle takip eden şu Özel Kuvvetlerle ilgili söylediklerini unutmayın.” Güneş alçalıyor, sıcaklık artıyordu.

CUMA. OTTO TANGEN.

Otto Tangen yatağında döndü. O tropikal gecelerden bir başkası yaşanıyordu ve ter içinde kalmıştı. Ancak onu uyandıran şey bu değildi. Telefona doğru uzandı ve kırık yatağı pek de hayra alamet olmayan bir şekilde gıcırdadı. Bir yıldan fazla bir zaman önce, fırında çalışan Aud-Rita’yı düzerken yatak içine göçmüştü.

Aud-Rita incecik bir kızdı ama Otto o ilkbahar 110 kiloyu geçmişti, oda zifiri karanlıktı ve yatakların enine doğru değil de boyuna doğru hareket etmek için yapıldıklarını fark edene dek iş işten geçmişti. Aud-Rita altındaydı ve Otto kırık omuz kemiğinin tedavi edilmesi için onu Hønefoss’un acil servisine götürmek zorunda kalmıştı. Öfke içinde ağzına ne gelirse söyleyen Aud-Rita olanları partneri ve Otto’nun en iyi - ve de tek - arkadaşı Nils’e anlatmakla tehdit etmişti. O sırada Nils 115 kiloydu ve çevresinde çabuk öfkelenmesiyle tanınıyordu. Otto olanlara o kadar gülmüştü ki o günden sonra fırına her gittiğinde Aud-Rita’nın öfkeli bakışlarına maruz kalıyordu. Bu onu üzüyordu çünkü her şeye rağmen o gece Otto için çok şey ifade ediyordu. En son biriyle birlikte olduğu zaman o geceydi ne de olsa. “Harry Sounds,” dedi nefes nefese.

Otto’nun iş hayatını ve geleceğini belirleyen bir telefon dinleme uzmanının hikayesinin anlatıldığı 1974 yapımı Francis Ford Coppola’nın yönettiği The Conversation adlı filmde Gene Hackman’in oynadığı karakterin adını vermişti şirketine. Otto’nun zaten çok az olan tanıdıklarından hiçbiri bu filmi seyretmemişti. Kendisi ise tam otuz sekiz kez izlemişti. Diğer insanların hayatlarını anlamakta küçük teknolojik aletlerin ne kadar yararlı olduğunu anlayıp, on beş yaşındayken ilk mikrofonunu almış ve annesiyle babasının yatak odasında neler konuştuklarını keşfetmişti. Ertesi gün ilk kamerası için para biriktirmeye başlamıştı.

Artık otuz beşine gelmişti ve 100 mikrofonu, 24 kamerası ve Geilo’da yağmurlu bir sonbahar gecesini birlikte geçirdiği bir kadından olan 11 yaşında bir oğlu vardı. En azından çocuğun Gene adıyla vaftiz edilmesi için kadını ikna etmişti. Yine de kılı bile kıpırdamadan mikrofonlarına çocuğundan daha yakın olduğunu söylerdi hep. Çünkü artık koleksiyonunda ellilerden Neuman mikrofonları ve Offscreen yönlendirilebilir mikrofonlarından da vardı. Yönlendirilebilir olanlar sadece askeri kameralarla çalışıyordu ve Amerika’ya kadar gidip onları el altından alması gerekmişti. Ama şimdi her şeyi internetten sorunsuz bir şekilde alabiliyordu. Koleksiyonundaki en önemli parçalar ise topluiğne başı büyüklüğündeki Rus casus mikrofonlarıydı. Üzerlerinde marka yazmıyordu ve Viyana’da bir ticaret fuarından almıştı.

Dahası Norveç’in toplam iki tane olan mobil izleme stüdyolarından bir tanesi

Harry Sounds şirketine aitti. Bu da bazen polis, POT ve daha nadiren Savunma Bakanlığı’na bağlı gizli servis çalışanlarının onunla bağlantı kurması anlamına geliyordu. O bunun daha sık olmasını istiyordu; 7-Eleven ve Videonova dükkanlarına kameralar yerleştirip, şüphe çekmeyen müşterileri izlemenin oldukça karmaşık ayrıntılarını asla anlayamayacak elemanlarını eğitmekten artık bıkmıştı. İnsanları izlemek söz konusu olduğunda polis teşkilatı ve Savunma

Bakanlığından kafa dengi insanlar bulmak çok daha kolay oluyordu. Ama Harry Sounds’un tüm bu kaliteli ekipmanı para gerektiriyordu ve onlarsa Ottoya sürekli aynı bütçe kısıntısı hikayesini anlatıp duruyorlardı. İzlenmesi gereken kişinin yakınlarına bir yere kendi aletlerini yerleştirmelerinin onlara daha ucuza geldiğini söylüyorlardı ve bunda haklıydılar. Ancak, bazen dinlemeleri gereken evin yakınında başka bir ev olmuyor ya da daha kaliteli aletlere ihtiyaçları oluyordu. O zaman hemen Harry Sounds’u ararlardı. Aynen şimdi yaptıkları gibi.

Otto ona söylenenleri dinledi. Harika bir işe benziyordu. Hedefin çevresinde bir sürü bina olduğuna göre çok büyük bir balığın peşinde olmalıydılar. Ve bu aralar suda bildiği tek bir büyük balık vardı.

“Bu kurye olayı mı?” diye sordu. Doğrulurken yatak çökmesin diye çok

dikkat ediyordu. Bu yatağı çoktan değiştirmiş olması gerekiyordu. Ama bunu sürekli erteleyip durmasının para durumuyla mı yoksa duygusallığıyla mı alakalı olduğunu bir türlü kestiremiyordu. Sebep ne olursa olsun, eğer konuşmanın sonucu düşündüğü gibi olursa çok geçmeden elinde doğru dürüst özel yapım bir yatak almaya yetecek kadar para geçecekti. Ve belki sonrasında Aud-Rita'ya yeni bir cinayet teşebbüsünde bulunabilirdi. Nils artık 135 kilo olmuştu ve iğrenç görünüyordu.

“Bu çok acil,” dedi Waaler sorusuna yanıt vermeden, ki bu yanıt da Otto için yeterliydi. “Her şeyin bu akşam halledilmiş olmasını istiyorum.” Otto kahkahayla güldü.

“Dört katlı bir binanın merdiven boşluğu, asansör ve bazı koridorlarını izlemek için ses ve görüntü sistemini bir gecede kurmamı mı istiyorsun? Kusura bakma, dostum. Bu imkansız.”

“Bu çok öncelikli ve özel bir olay ve her şeyi bir kenara bırakıp... “
“İmkansız. Capisce?”

Otto'nun içinden gülmek geldi ve yatak sallanmaya başladı.

“Eğer bu kadar acilse bu akşam kurmaya başlarız, Waaler. Ve pazartesi sabahı biteceğine dair sana garanti veririm.”

“Anlıyorum,” dedi Waaler. “Cahilliğimi mazur gör.”

Otto sesleri anlamakta onları kaydetmekteki kadar başarılı olabilseydi

Waaler'ın ses tonundan duyduklarından pek hoşlanmadığını anlayabilirdi. Ama şu an daha çok olayın adiliğini geçiştirmeye ve ona bu işi yapmak için verilen süreyi arttırmaya çalışıyordu.

“Tamam, şimdi orta yolu bulduk diyebiliriz,” dedi Otto yatağın altındaki çoraplarını ararken. Ama tek görebildiği boş bira kutuları ve toz birikintileriydi.

“Geceleri çalıştığım için daha fazla para alırım. Tabii bir de hafta sonu olduğu için.”

Bira! Belki bir kasa bira alıp Aud-Rita'yı bu işi kutlamak için evine davet edebilirdi. Ya da o gelmezse Nils'i.

“Ve bir de kiralayacağım aletler için biraz avans. Bunların hepsi elimde

yok.” “Olmaz,” dedi Waaler. “İhtiyacın olan her şeyi sanırım Askeride, Stein Astrup’un ambarında bulabilirsin.”

Otto Tangen neredeyse elindeki ahizeyi düşürüyordu.

“Bak sen,” dedi Waaler yumuşak ve alaycı bir sesle. “Yarana mı dokundum? Bana söylemeyi unuttuğun bir şeyler mi var yoksa? Rotterdam’dan gemiyle gelen aletler gibi mesela?”

Yatak büyük bir gürültüyle çöktü.

“Sana yardımcı olması için bizden birkaç kişi gönderebilirim,” dedi Waaler. “O göbeğinin üstüne pantolonunu geçir ve süper minibüsünün gazına basıp brifing ve çizimleri gözden geçirmek için ofisime koş.” “Ben... Ben...”

“... sana şükran borçluyum. İyi arkadaşların beraber çalışmaları harika, değil mi, Tangen? Şimdi akıllı bir çocuk ol ve bunun hayatının en iyi ve en güzel işi olması için elinden geleni yap.”

CUMA. AYİN DUASI.

“Burada mı yaşıyorsunuz?” diye sordu Harry. Şaşkındı.

Şaşkındı çünkü kız kapıyı açtığında aralarındaki benzerlik fazlasıyla şaşırtıcıydı. Harry kadının solgun ve yaşlı yüzüne baktı. Onun gözleriydi.

Tamamıyla aynı sakinlik ve aynı sıcaklığa sahiptiler. Her şeyden önemlisi onun gözleriydiler. Ama sesi de onun sesiydi: Olaug Sivertsen.

“Polis,” dedi kimliğini göstererek.

“Öyle mi? Umarım önemli bir şey değildir.”

Yüzündeki çizgi ve kırışıklıklarda bir endişe ifadesi görülüyordu. Harry bu endişenin başkası için duyulan bir endişe mi olduğunu merak ediyordu. Benzerlikten dolayı, başkalarının derdi onun için her zaman kendi derdi olduğu için Harry böyle düşünüyordu.

“Hayır, önemli bir şey değil,” diye yalan söyledi otomatik bir şekilde başını iki yana sallayarak. “İçeri girebilir miyiz?” “Ne demek, buyurun.”

Kapıyı açıp onları içeri davet etti. Harry ve Beate girdiler. Harry gözlerini kapattı. İçeride yumuşak sabun ve eski elbise kokusu vardı. Elbette.

Dudaklarındaki gülümseme ile ona bakıyordu. Harry de ona gülümsedi. Harry kucaklanmayı ve başını okşayarak büyükbabasının onu ve Sis'e bir sürprizi olduğunu söylemesini beklediğini Olaug nereden bilebilirdi? Onları salona götürdü, ama orada kimse yoktu. Salon - ya da salonlar, zira arka arkaya üç taneydiler - tavanı cam taşlarla süslü kartonpiyerle kaplıydı ve göz alıcı antikalara döşenmişti. Hem halılar, hem de mobilyalar biraz eskimişti ama hepsi tertemiz ve tek başına yaşayan birisinin evinin olabileceği kadar tertipliydi.

Harry neden burada mı oturuyor diye sorduğunu düşünüyordu. Kapıyı açışı mıydı onu böyle düşündüren? Ya da içeri davet edişi? Orası bilinmez ama kesin olan bir şey var ki o da her an evin erkeği çıkıp gelecekmış gibi hissettiği idi. Ama galiba Ulusal Nüfus Müdürlüğü haklıydı. Burada yaşayan tek kişi oydu. “Lütfen oturun,” dedi yaşlı kadın. “Kahve?”

Bir tekliften çok bir rica gibi söylemişti. Bir türlü rahat edemeyen Harry boğazını temizledi. Ziyaretlerinin sebebini hemen mi söylese yoksa sona mı saklasa diye karar veremiyordu. “Harika olur,” dedi Beate gülümseyerek.

Yaşlı kadın da ona gülümsedi ve yavaş adımlarla mutfığa gitti. Harry şükran dolu gözlerle Beate'e baktı.

“Bana şeyi hatırlatıyor...” dedi Harry.

“Biliyorum,” dedi Beate. “Yüzünden anlaşılıyor. Benim büyükannem de biraz ona benzerdi.”

“Mm,” dedi Harry etrafa bakınırken.

Çok fazla aile fotoğrafı yoktu. Savaştan önce çekilmişse benzeyen iki solmuş siyah beyaz fotoğrafta iki ciddi kişi ve bir çocuğun farklı yaşlarda çekilmiş dört fotoğrafı. Ergenlik fotoğrafında yüzünde sivilceleri ve altmışların modasında kesilmiş saçları ile gözlerinde onları karşılayan kadının boncuk gözlerindeki gülümsemenin aynısı vardı. Harry'nin o yaşlarda fotoğraf makinesinin karşısına geçtiğinde yüzüne vermeyi hep başardığı o acı dolu ifade yoktu.

Yaşlı kadın elinde tepsiyle döndü. Oturdu, kahveleri doldurdu ve bir tabak Maryland kurabiyesini ortaya koydu.

“Bayan Sivertsen, son zamanlarda Oslo'da öldürülen genç bayanlarla

ilgili çıkan haberleri duymuşsunuzdur ve ailesini düşünen herkes gibi siz de endişelenmişsinizdir.”

Kadın hayır anlamında başını iki yana salladı.

“Başlıklarını gördüm. Aftenposten’in birinci sayfasındaydı. İnsanın görmemesine imkan yok. Ama o tür haberleri asla okumam.”

Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar gülümsediğinde onu hüzünlü gösteriyordu. “Ve sanırım benim endişelenecek bir ailem de yok.” “zr dilerim, ben sanmıştım ki... “ Harry fotoğraflara baktı. “Evet,” dedi. “O benim oğlum.”

Sustular. Rüzgar uzakta havlayan kpeğın sesini ve Halden treninin on yedinci perondan kalkmak üzere olduğunu söyleyen anonsu evin içine getirdi. Balkon kapılarının önündeki perdeleri hafif havalandı.

“Evet.” Harry kahve fincanını ağızına götürdü ama konuşmaya karar verdiğinden, içmeden indirdi. “Bu kızları öldüren adamın bir seri katil olduğuna dair bulgular elde ettik ve sonraki iki hedefinden birinin...”

“Harika bisküviler, Bayan Sivertsen,” diye Beate birden araya girdi. Konuşurken ağız doluydu. Harry şaşkınlık içinde ona bakıyordu. Balkon kapılarından istasyona varan bir trenin fren sesi duyuldu.

Yaşlı kadın gülümsedi. Biraz kafası karışmış gibi görünüyordu. “Ah, onlar satın bisküvi,” dedi.

“Baştan alayım, Bayan Sivertsen,” dedi Harry. “İlk olarak, endişelenecek bir şey olmadığını, her şeyin kontrolümüz altında olduğunu bilmenizi isterim. Ve...” “Teşekkürler,” dedi Harry. Alçak fabrika binalarının ve depoların yanından yürüyorlardı. Siyah mıcırların arasında yeşil bir vaha gibi duran ev ile bu görüntü hiç uyuşmuyordu. Beate yüzü kızarmadan gülümsedi.

“Kaç yapayım derken göz çıkarmayalım diye düşündüm. Ona ucundan ıtlatmamız yeter, biraz yumuşak olmalıyız.” “Evet, bunu ben de duymuştum.” Harry bir sigara yaktı.

“İnsanlarla konuşmakta asla iyi olamadım zaten. Ama iyi bir dinleyici sayılırım. Ve belki de...” Sözünü yarıda bıraktı. “Ne?” diye sordu Beate.

“Belki de biraz duygusallaştım. Belki artık o kadar umurumda değildir.

Belki de artık... başka bir şeyler yapma vaktim gelmiş olabilir. Arabayı sen kullanır mısın?”

Arabanın üstünden anahtarları Beate’e doğru fırlattı.

Beate anahtarları yakalamıştı ama kaşları endişeyle çatılmıştı.

Saat 08:00’da soruşturmanın başındaki dört dedektif ve Aune yeniden konferans salonundaki yerlerini almışlardı.

Harry Villa Valle’deki görüşmeleriyle ilgili bilgiler vermiş ve Olaug Sivertsen’in her şeyi soğukkanlılıkla karşıladığını söylemişti. Elbette ki korkmuştu, ama panikten çok bir seri katilin kara listesinde olabileceği için duyulabilecek normal bir korku.

“Beate oğlunun bir süreliğine yanma taşınmasını önerdi,” dedi Harry. “Sanırım bu oldukça iyi...”

Waalер hayır anlamında başını salladı. “Hayır mı?” diye sordu Harry. Şaşırmıştı.

“Katil sonraki cinayetlerini işleyeceği yerleri gözlüyor olabilir. Eğer alışılmadık bir şeyler olmaya başlarsa, onu ürkütebiliriz.”

“Şimdi bana yaşlı bir kadını... yani onu... o masum kadını... “ Beate öfkesini bastırmaya çalışıyordu ama yüzü kızararak ve kekeleyerek lafını tamamladı, “yem olarak kullanmak mı istiyorsun?”

Waalер gözlerini ona dikti. Beate de bakışlarını kaçırmıyordu. Sonunda sessizlik o kadar bunaltıcı bir hal aldı ki Møller sırf havayı dağıtmak amacıyla bir şeyler söylemek için ağzını açtı, ama Waalер konuşmasına fırsat vermedi. “Tek istediğim bu adamı yakalayıp geceleri rahat uyumak. Ve anladığım kadarıyla, bu yaşlı bayanın sırası bir dahaki hafta.”

Møller kahkaha attı. Gergin bir kahkahaydı bu. Ve havanın yumuşamadığını görünce sesini daha da yükseltti.

“Her neyse,” dedi Harry. “Zaten bir yere gitmiyor. Oğlu yurtdışında bir yerlerde yaşıyor.”

“Bu iyi,” dedi Waalер. “Öğrenci yurduna gelince; tatil dolayısıyla bu aralar pek dolu değil, ama orada kalanlardan konuştuklarımıza yarın ne olursa olsun odalarını terk etmemeleri söylendi. Onlara neler olduğuyla ilgili bir

bilgi vermedik. Sadece bir hırsızı suçüstü yakalamaya çalıştığımızdan bahsettik. Bu akşam katil uykudayken izleme ekipmanını kurmuş olacağımızı umuyoruz.”

“Peki ya Özel Kuvvetler?” Waaler gülümsedi. “Mutlu oldular.” Harry camdan dışarı baktı. Mutlu olmak nasıl bir şeydi diye hatırlamaya çalışıyordu.

Møller toplantıyı bitirdi ve Harry, Aune’un gömleğinin her iki tarafında terin oluşturduğu izlerin aynen Somali’ye benzediğini fark etti.

Üçü tekrar oturdular.

Møller mutfak dolabından dört Carlsberg çıkardı.

Aune yüzünde mutlu bir ifadeyle bir tane aldı. Harry ise başım iki yana salladı.

“Peki neden?” diye sordu Møller bira şişelerini açarken. “Neden bize şifrenin ve dolayısıyla daha sonra yapacaklarını önceden belli ediyor?”

“Bize onu nasıl yakalayabileceğimizi söylemeye çalışıyor,” dedi Harry camı açarken.

Yaz akşamının gürültüsü birden içeri doldu: su sineğinin çaresiz dönüşü, gezintiye çıkmış üstü açık bir arabadan gelen müzik, asfalta vuran topuk sesleri. Eğlenen insanların sesleri.

Møller pek ikna olmamış bir şekilde Harry’ye baktı. Sonra da Aune’a dönüp

Harry’nin normal olup olmadığına dair bir yorumda bulunmasını bekledi.

Psikolog parmaklarını sürekli sallanan kravatına götürdü.

“Harry haklı olabilir,” dedi. “Bir seri katilin içten içe durdurulmak isteği duyarak polise ipuçları bırakıp yardım etmesi görülmemiş bir durum değil. Sam Vaknin adında bir psikolog seri katillerin sadist süper egolarını tatmin etmek için yakalanıp cezalandırılmak istediklerini iddia ediyor. Bense daha çok içlerindeki canavarı durdurmak için böyle bir şeye ihtiyaç duyduklarını düşünüyorum. Yakalanma isteklerinin hasta olduklarını nesnel bir şekilde anlıyor olmalarına bağlıyorum.”

“Akıllarını kaçırmış olduklarının farkındalar mı?”

Aune başıyla onayladı.

“Bu onlar için cehennem azabı olmalı,” dedi Møller bira şişesini ağzına götürürken.

Møller odadan çıktı ve Çocuk Konseyi’nin çocukların gözetim altında tutulması talebine polisin destek verip vermediğini öğrenmek isteyen bir Aftenposten muhabirine cevap vermeye gitti.

Harry ve Aune oldukları yerde kaldılar. Açık pencereden uzaklarda bir yerlerdeki partinin sesleri geliyordu. Bağırış çağırışlar arasında The Strokes çalarken birden duaya davet eden sözler duyuldu ve hemen arkasından aynı pencereden biraz da kafirce bir tonda küfürler yankılandı. Garipti ama fena da değildi.

“Sadece meraktan soruyorum,” dedi Aune, “bulmanı sağlayan şey neydi? Beş olduğunu nasıl anladın?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yaratıcı süreçlerle ilgili biraz bilgim var. Ne oldu?”

“Bunu bana sen söyle. Bu sabaha karşı uyumak için yattığımda saat üçü beş geçiyordu. Üç kadın. Beş.”

“Beyin harika bir organ,” dedi Aune.

“Bence de,” dedi Harry. “Bu şifre kırma işlerinden anlayan bir arkadaşımın söylediğine göre, şifreyi tam olarak çözmeden önce cevabını bulmamız gereken soru ‘neden’. Ve cevabı ise beş değil.” “Öyleyse, neden?” Harry esneyerek gerindi.

“‘Neden’ senin alanın, Ståle. Yakalamak bana yeter.” Aune gülümserken saatine baktı. Kalktı. “Çok garip birisin, Harry.” Tüvit ceketini giydi. “Son zamanlarda biraz fazla içtiğini düşünüyordum. Ama bugün biraz daha iyi görünüyorsun. Kötü şeyler geride kalmış gibi.”

Harry başını iki yana salladı. “Sadece ayık kalmaya çalışıyorum.”

Harry eve doğru yürürken gökyüzü tüm ihtişamıyla tepesinde parlıyordu.

Güneş gözlüğü takan bir kadın Harry’nin yaşadığı bloktaki küçük bakkal

dükkanının Niazi yazan neon ışığının altında duruyordu. Bir eli kalçasındaydı; diğer elinde Niazi'nin üzerinde isim olmayan poşetlerinden birini tutuyordu. Kız gülümsedi. Sanki Harry'yi bekliyordu.

Vibeke Knutsen.

Harry kızın rol yaptığını biliyordu. Bu Vibeke'nin Harry'yi de içine katmak istediği bir oyundu. Harry de yavaşlayarak aynı şekilde ona doğru gülümsedi. Sanki orada kendisini beklediğini biliyormuş gibi. Garip olan şey ise gerçekten beklediğiydi. Ama o ana kadar bunun farkına varamamıştı.

“Son günlerde seni Sualtı’nda göremedim, şekerim,” dedi Vibeke güneş gözlüğünü kaldırıp kısıp gözlerle Harry’ye bakarak.

“Başımı suyun üzerinde tutmaya çalışıyorum,” dedi Harry cebinden bir paket sigara çıkarırken.

“Mm, kelime oyunları, ha?” dedi kız gerinerek.

Bugün üzerinde egzotik bir şey yoktu — mavi, ince ve dekolte bir elbise. İçini iyi dolduruyordu ve bunun da farkındaydı. Harry paketi ona doğru uzattı ve kız içinden bir sigara alıp tek kelimeyle ahlaksız bir şekilde ağzına götürdü.

“Burada ne işin var?” diye sordu Harry. “Genelde Kiwi’den alışveriş ettiğini sanıyordum.”

“Kapalı. Neredeyse gece yarısı, Harry hâlâ açık bir yer bulabilmek için senin bölgene kadar gelmem gerekti.”

Gülümsemesi yüzüne yayıldı ve oyunbaz bir kedi gibi gözleri ufacık kaldı. “Cuma gecesi küçük bir kızın dolaşması için pek tekin bir yer değil burası,” dedi Harry sigarasını yakarken. “Eğer bir şeye ihtiyacın varsa sevgilini gönderebilirdin...”

“Mikser,” dedi elindeki poşeti kaldırarak. “Çok sert olmasınlar diye içkileri karıştırmak için. Ayrıca sözlüm de evde değil. Eğer buraları tekin değilse o zaman sen de küçük kızı kurtar ve güvenli bir yerlere götür.” Başıyla Harry’nin apartmanını işaret etti. “Sana bir kahve yapabilirim,” dedi Harry. “Öyle mi?”

“Neskafe. Tek ikram edebileceğim şey bu.

Harry elinde sıcak su ve kahve bardağıyla salona geldiğinde Vibeke Knutsen ayakkabılarını çıkarmış, kanepede ayaklarını altına almış vaziyette oturuyordu. Süt gibi bembeyaz teni yarı karanlık odada parlıyordu. Bir sigara daha yaktı. Bu sefer kendi paketinden. Harry'nin daha önce hiç görmediği yabancı bir marka içiyordu. Kibritin titreyen ışığında koyu kırmızı ojelerinin üzerinde çizikler olduğu fark ediliyordu.

“Daha fazla sürdürebileceğimi sanmıyorum,” dedi. “Çok değişti. Eve geldiğinde çok huzursuz oluyor ve ya salonda bir aşağı bir yukarı dolaşır ya da dışarı egzersiz yapmaya çıkıyor. Yeniden iş seyahatine çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibime geliyor. Onunla konuşmaya çalıştım, ama ya beni dinlemiyor ya da boş gözlerle bana bakıyor. Sanki gerçekten farklı gezegenlerden gelmişiz gibi.”

Gezegenleri yörüngede tutan aralarındaki mesafe ve karşılıklı çekim gücüdür,” dedi Harry kaşıkla kahve koyarken.

“Yine mi kelime oyunu?” pembe ve ıslak dilindeki tütün parçasını aldı.

Harry güldü. “Bir bekleme salonunda okumuştum. Doğru olmasını ümit etmiştim. En azından kendim için.”

“En garip olanı ne biliyor musun? Benden hoşlanmıyor. Ama yine de asla gitmeme izin vermez.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bana ihtiyacı var. Tam olarak ne için olduğunu kestiremiyorum. Ama sanki bir şey kaybetmiş ve bu yüzden de bana ihtiyacı varmış gibi hissediyorum. Annesi ve babası...”

“Evet?”

“Onlarla hiç görüşmüyor. Ben de onlarla hiç tanışmadım. Var olduklarını bile sanmıyorum. Kısa bir süre önce bir gün telefon çaldı ve bir adam Anders'i sordu. O an babası olduğunu düşündüm. Sesinde anne babaların çocuklarının isimlerini söylediklerindeki o ton vardı. Defalarca o ismi telaffuz etmiş olmanın getirdiği doğallık yani. Ama yine o kadar yakındır ki o kelime onları çırılçıplak bırakır ve neredeyse utanarak hemen söyleyiverirler. “Anders orada mı?” Uyandırmam gerektiğini söylediğimde telefondaki adam yabancı dilde bir şeyler mırıldandı, ya da... tam yabancı bir dil sayılmaz

aslında.

Aynı senin ya da benim acelemiz olduğunda konuşacağımız gibi. Kiliselerdeki ayinlerde hani hızlarını iyice aldıklarındaki gibi.” “Ayin duaları gibi mi?”

“Evet, sanırım öyle. Anders bu tür şeylerle büyümüş. Ama hiç bunlardan bahsetmez. Bir süre telefon elimde öylece dinledim. İçinde bir sürü “şeytan” ve “sodom” kelimeleri geçiyordu. Sonra daha da pisleşti. “Amcık” ve “orospu” gibi şeyler. Ben de telefonu kapattım.” “Anders bunun için ne dedi?” “Ona bundan hiç bahsetmedim.”

“Neden?”

“Ben... bu girmeme hiç izin verilmeyen bir oda gibi. Ve ben de girmek istemiyorum açıkçası.”

Harry kahvesinden bir yudum aldı. Vibeke kahvesine dokunmamıştı.

“Bazen kendini yalnız hissetmiyor musun, Harry?” Göz göze geldiler.

“Yalnız işte. Biriyle beraber olmak istemez miydin?”

“Bunlar farklı şeyler. Sen de birisiyle berabersin ama yine de kendini yalnız hissediyorsun.”

Oda bir anda soğumuş gibi titredi Vibeke. “Biliyor musun,” dedi. “Canım içki istiyor.” “Kusura bakma, içkim bitti.”

Kız el çantasını açtı. “İki bardak getirsene, şekerim.” “Bir tane yeter.” “Tamam, öyle olsun.”

Metal şişesinin kapağını açtı ve başına dikip içti.

“Hareket bile etmemem lazım,” dedi gülerek. Kahverengi içkinin bir damlası çenesinden süzüldü.

“Ne?”

“Anders benim hareket etmemden hoşlanmıyor. Öyle hareket etmeden uzanmam gerek. Tek bir kelime bile etmeden, inlemek de yok! Uyuymuş gibi yapmalıyım. Ben tutkulu olunca isteğini kaybettiğim söylüyor.”

“Ve?”

Bir yudum daha içti ve Harry'ye bakarak kapağını kapattı.

“Bu neredeyse başarılması imkansız bir şey.”

Bakışı o kadar açıktı ki Harry'nin nefesi hızlandı ve kendine kızsda da pantolonunun içinde ereksiyonunun atışını hissediyordu.

Kız da bunu hissetmiş gibi bir kaşını kaldırmış ona bakıyordu.

“Gel, kanepeye otur,” diye fısıldadı.

Sesi kuru ve kısık bir hal almıştı. Harry bembeyaz boynundaki mavi damarın şiştiğini görebiliyordu. Sadece refleks bir davranış, diye geçirdi içinden Harry. Yemek zilini duyduğunda salyalarını akıtan Pavlov'un köpekleri gibi, şartlanmış bir tepki, hepsi bu. “Ben bunu yapamam,” dedi. “Benden korkuyor musun?” “Evet,” dedi Harry.

Kasıklarını hüzünlü bir tatlılık sardı, cinselliğinin sessiz ağıtıydı bu.

Kız kahkahalarla güldü, ama Harry'nin gözlerini görünce durdu. Dudaklarını büktü ve çocuksu bir tavırla şöyle dedi:

“Hadi, Harry, devam et...”

“Edemem. Sen harikasin, ama...”

Kızın yüzündeki gülümseme yerli yerindeydi ama Harry ona tokat atmış gibi gözlerini kırıştırmıştı.

“İstediğim sen değilsin,” dedi Harry.

Kızın gözleri kararsızdı. Sanki gülecekmiş gibi dudaklarının her iki yanını yukarı kalkıyordu.

“Hah,” dedi.

Alaycı bir şekilde abartılı ve teatral bir şekilde yapmaya çalışmıştı. Ama bunun yerine yorgun ve kabullenmiş bir ses çıkmıştı. Oyun bitmişti, her ikisi de repliklerini unutmuştu. “Affedersin,” dedi Harry. Kızın gözleri yaşla doldu. “Oh, Harry,” diye fısıldadı.

Keşke bu sonuncusunu söylemeseydi, diye düşündü Harry. Böylelikle oradan hemen çıkıp gitmek için izin isteyebilirdi.

“Benden istediğin her ne ise, bende yok,” dedi Harry. “O bunu biliyor.

Şimdi sen de biliyorsun.”

Dördüncü Bölüm

CUMARTESİ. RUH. GÜN.

Cumartesi sabahı güneş Ekeberg sırtlarından yeni bir rekor sıcaklığın habercisi gibi doğarken, Otto Tangen son bir kez kontrol panelini deniyordu. Minibüsün içi karanlık ve tıkış tıkıştı, ve içerideki küflü giysi kokusunu ne Otto'nun Elvis Presley şeklindeki araba kokusu, ne de sarma sigarasının kokusu bastırabiliyordu. Bazen ona burun deliklerinde ceset kokularıyla dışarıda olan bitenlerden soyutlanmış bir şekilde bir siperde nöbet tutuyormuş gibi geliyordu. Öğrenci yurdu Tøyen'e doğru uzayan manzarasıyla Kampen'in tepesindeki bir binaydı. Eski, dört katlı kırmızı tuğladan binanın her iki yanında ellilerden kalma daha yüksek iki apartman vardı. Apartmanlarda da yurt binasıyla aynı tip pencere ve aynı renk boya kullanılmış, böylece aralarında bir çeşit uyum yaratılmak istenmişti herhalde. Yine de aralarındaki zaman farkı tam olarak kapatılamamıştı; hâlâ sanki yurt binası bir kasırgayla uçarak bu apartmanların arasına konmuş gibi duruyordu.

Harry ve Waaler minibüsün diğer arabalarla birlik te otoparkta durması konusunda hemfikirdiler. Hemen yurt binasının önünde hem çekim gücü yüksekti hem de minibüs fazla dikkat çekmiyordu. Dikkat edip bakanlar da paslı Volvo minibüsün üzerine 'i' harflerinin noktalarının kurukafalardan çizildiği siyah harflerle "Kinder-garden Accident" yazısıyla kaplı camlarından başka bir şey göremeyeceklerdi.

Otto terini kuruladı ve kameralar çalışıyor mu diye kontrol etti. Kameraların olası tüm açıları gördüğünü ve binanın çevresinde hareket eden her şeyin en azından bir kamera tarafından görüntülendiğini ve böylelikle hedef binaya girdiğinden itibaren dört kattaki sekiz koridorda bulunan 80 öğrenci odasının hangisinin kapısına gidecek olsa enselenecekti.

Bütün gece kameraları ayarlamış, monte etmiş ve kablolarını çekmişlerdi. Otto'nun ağzında hâlâ kuru beton harcının o metalik acı tadı, leş gibi kot ceketinin omuzlarında ise kepek gibi pul pul olmuş sarı duvar alçısı vardı. Waaler nihayet aklının sesini dinlemiş ve eğer sistemi istenen saate yetiştirmek istiyorlarsa ses düzeneğini unutmaların gerektiğini kabul etmişti. Bunun tutuklamaya en ufak bir etkisi bile olmayacaktı; tek sorun eğer hedef suçunu açığa vuran bir şeyler söylerse bunu kaydedemeyecek olmalarıydı.

Asansöre de kamera yerleştirememişlerdi. Kablosuz bir kamera ile minibüsten doğru dürüst resim almaları olanaksızdı çünkü beton şaft sinyalleri bloke ediyordu, ve eğer kablo kullanırlarsa da ya kabloları saklayamıyorlar ya da asansörün kendi kablolarına dolanma ihtimalini riske etmeleri gerekiyordu. Waaler da buna tamam demişti, zira hedef asansörde zaten tek başına olacaktı. Binada kalanlara olup biteni gizli tutacaklarına dair yemin ettirildikten sonra saat 04:00 ile 06:00 arasında kapılarını kilitli tutmaları söylenmişti.

Otto Tangen küçük resimlerden oluşan görüntü mozaigini üç büyük veri ekranına nakletti ve normal boyuta ulaşana kadar görüntüleri büyüttü. Sol taraftaki ekranda: kuzeye bakan koridorlar, dördüncü kat ve zemin kat. Ortadaki ekranda: bloğun girişi, bütün merdivenler ve asansör girişleri. Sağ taraftaki ekranda: güneye bakan koridorlar. Otto 'Kaydet'i tıkladı ve sandalyesine yaslanıp rahat bir nefes aldı. Tüm binayı görebiliyordu. Gencecik öğrencileri. Biraz daha vakitleri olsaydı birkaç öğrencinin odasına da kamera kurabilirdi. Onların haberi olmadan elbette. Hiç fark edilmeyecek yerlere koyacağı ufacık balıkgözü kameralar. Rus mikrofonlarıyla beraber. Norveçli ateşli genç öğrenci hemşireler. Onları videoya çekip bağlantılarına satabilirdi. Şu Waaler piçinin canı cehenneme. Astrup ve Askerdeki depodan nasıl olur da haberi olabilirdi ki! Bir şüphe ışığı bir an Otto'nun beyninde yandı ve hemen söndü. Uzun zamandır Astrup'un onu koruması için birilerine para verdiğiinden şüpheleniyordu. Otto bir sigara yaktı. Resimler donmuş gibiydi; ne sarı boyalı koridorlarda, ne de merdivenlerde tek bir hareket bile yoktu. Yazı yurttan geçiren öğrenciler muhtemelen hâlâ yataklarındaydılar. Ama birkaç saat daha beklerse sabaha karşı saat 02:00'da 303 numaradaki bebeğin içeri soktuğu herifin neye benzediğini görebilecekti. Kız sarhoş gibiydi. Sarhoş ve hazır. Erkek de hazır gibi görünüyordu. Otto'nun aklına Aud-Rita geldi. Onunla Nils'in evinde bir şeyler içerken ilk defa karşılaştığında hepsi şişman patileriyle el sıkışmıştı. Ona doğru bembeyaz elini uzatıp biraz bastırarak 'Aud-Rita' demesi, Otto'ya sarhoş musun diye soruyormuş gibi gelmişti: *Er'u drita*. Otto derin derin içini çekti.

Şu Waaler piçi gece yarısına dek Özel Kuvvetler'le her yeri defalarca dolaşmıştı. Otto, Waaler ile askerlerin başındaki adamın minibüsün hemen yanında tartıştıklarını duymuştu. Günün ilerleyen saatlerinde özel birliklerden gelen kar maskeleri, MP5'leri, biber gazları ve gaz maskeleriyle toplam 24

asker, üçerli gruplar halinde bütün koridorlara yerleştirilecekti. Hedef kapılardan birini çalıp içeri girmeye kalktığı an minibüsten verilecek işaretle anında harekete geçeceklerdi. Düşüncesi bile Otto’yu heyecandan titretmeye yetiyordu.

Daha önce onları iki kez operasyonda görmüştü. Adamlar cidden gerçek değil gibiydi. Birkaç el silah atışı ve ışıklar aynen bir heavy metal konseri gibiydi ve hedefler korkudan hareketsiz bir şekilde birkaç saniyede kısıvrak yakalanıyorlardı. Otto’ya da işin sırrının bu olduğu söylenmişti: hedefin aklını başından alıp karşı koymasına fırsat vermeden ele geçirmek.

Otto sigarasını söndürdü. Tuzak hazır. İş sadece fareyi beklemeye kalmıştı.

Polisler 03:00’da geleceklerdi. Waaler o saate kadar minibüse giriş çıkışı yasaklamıştı. Uzun ve sıcak bir gün olacaktı.

Otto minibüsün içindeki şilteye uzandı. Şu an 303 numaralı odada neler olduğunu merak ediyordu. Yatağını özlemişti. Sallanışını özlemişti. Aud-Rita’yı özlemişti.

Tam o anda giriş kapısı Harry’nin arkasından sertçe kapandı. Günün ilk sigarasını yakmak için durdu ve her yeri kavurmak için bekleyen güneşin önünde bir peçe gibi duran sabahın pusunu hâlâ atamamış olan havaya baktı. Uyumuştı. Derin, deliksiz ve kabussuz bir uykuydu. İnanası gelmiyordu. “Bugün bittik, Harry! Hava durumunda 1907’den beri en sıcak gün olacağını söylüyor. Büyük ihtimalle yani.”

Konuşan Ali’ydi. Harry’nin alt katında oturuyordu. Niazi’nin sahibiydi. Harry ne kadar erken kalkarsa kalksın Ali ve kardeşi o işe giderken hep çalışıyor olurdu. Ali süpürgesini kaldırıp kaldırımdaki şeyi gösterdi.

Harry Ali’nin gösterdiği şeyi görünce yüzünü buruşturdu. Köpek pisliğiydi. Önceki akşam Vibeke tam orada dururken görmemişti. Görünen o ki birisi bu sabah köpeğini gezmeye çıkardığında biraz dikkatsiz davranmıştı. Ya da dün gece. Saatine baktı. Bugün o gündü. Birkaç saat içinde cevabı bulmuş olacaktı. Harry sigarasının dumanını ciğerlerinin içine çekti ve temiz havayla nikotinin solunum sistemini harekete geçişi hissetti. Çok uzun zamandır ilk defa tütünün tadını alabiliyordu. Tadı güzel bile diyebilirdi. Ve bir an kaybedeceği her şeyi unutmuştu: işini, Rakel’i ve

ruhunu. Bugün o gündü. Ve iyi başlamıştı.

Bir kez daha, bu pek mümkün değilmiş gibi geliyordu. Sesini duyan Rakel'in heyecanlandığını hissedebiliyordu.

“Babamla konuştum. Oleg’e bakmaktan mutluluk duyacağını söyledi. Sis de orada olacak.”

“Açılış gecesi mi?” Bunu söylerken sesindeki neşe hissedebiliyordu. “Ulusal Tiyatro’da mı? Aman Tanrım.”

Biraz abartıyordu - ara sıra bunu yapmaktan hoşlanırdı - ama her seferinde Harry’yi heyecanlandırmayı başarıyordu. “Ne giyeceksin?” diye sordu Rakel. “Daha ‘evet’ dediğini duymadım.” “Duruma bağlı.”

“Takım elbise.”

“Hangisini?”

“Bir düşüneyim bakalım... iki yıl önce Mayıs’ın 17’sinde Hegdehaugsveien’den aldığımı ne dersin?” Hani şu gri... ““Sahip olduğun tek takım elbise o zaten.” “Öyleyse kesinlikle onu giyeceğim.”

Rakel güldü. Teni ve öpüşü kadar yumuşak olan gülüşü. Hâlâ en çok hoşuna giden gülüşüydü. Her şey bu kadar basitti.

“Gelip altıda seni alırım,” dedi.

“Olur. Ama Harry... “

“Evet?”

“Sakin aklına... “

“Biliyorum. Bu sadece bir müzikal.” “Teşekkürler, Harry.” “Benim için zevk.”

Rakel yine güldü. Harry onu bir kere güldürmeye başlayınca sanki aynı beyinle düşünüyorlarmış, ya da dünyaya aynı gözlerle bakıyorlarmış gibi kendini fazla zorlamadan sürekli güldürebiliyordu. Zor da olsa telefonu kapattı.

Bugün önemli bir gündü. Ve her şey hâlâ yolundaydı.

Operasyon sırasında Beate’in Olaug Sivertsen’le kalmasına karar verildi.

Møller tuzağı fark edip cinayetlerin sırasını değiştirme ihtimaline karşılık hedefi riske atmak istemiyordu (iki gün önce Waaler katile ‘hedef’ demeye başlamış ve herkes onu bu şekilde çağırmaaya başlamıştı). Telefon çaldı. Øystein arıyordu. Nasıl olduğunu öğrenmek etmişti. Harry her şeyin yolunda olduğunu söyleyip ne istediğini sordu. Øystein istediğinin şu olduğunu söyledi - nasıl olduğunu öğrenmek. Harry söylediğinden utanmıştı - bu tür düşünceli hareketlere pek alışık değildi.

“Uyuyor musun?”

“Dün akşam uyudum,” dedi Harry.

“İyi. Peki ya şifre? Çzebildin mi?”

“Kısmen. Nerede ve ne zaman olduğunu biliyorum. Sadece nedenini bilmiyorum.” “Yani artık metni okuyabiliyorsun ama ne anlama geldiğini bilmiyorsun.”

“Onun gibi bir şey. Gerisini onu yakalayınca öğreniriz.” “Anlamadığın nedir?”

“Bir sürü şey var. Mesela cesetlerden birini neden sakladığını. Ya da kurbanların neden hep sol elden ama farklı parmaklarını kesip durduğunu. Neden ilk kurbanın işaret parmağı, ikincinin orta, üçüncünün yüzük parmağını kestiği falan.”

“Bir sıra takip ediyor. Sistemleri seviyor olmalı.”

“Evet, ama neden başparmakla başlamadı peki? Burada bir mesaj mı vermek istiyor?”

Øystein bir kahkaha patlattı.

“Kendine iyi bak, Harry. şifreler kadınlara benzer. Sen onları kıramazsan, kafayı kırarsın.”

“Bunu sen mi söylüyorsun?”

“Evet. Çünkü ben düşünceli biriyim. Bir dakika, gözlerime inanamıyorum. Galiba bir müşterim var, Harry. Sonra görüşürüz.”

“Tamam.”

Harry sigara dumanının ağır çekimde dans edişini izledi. Saatine baktı.

Oystein'e söylemediği tek bir şey vardı: Geri kalan her şeyin çok yakında anlaşılacağına dair duyduğu his. Biraz pat diye olmuştu ama ritüellere rağmen cinayetlerin duygusal olmayan bir tarafı vardı. Neredeyse gözle görülür derecede nefret, arzu ve tutku eksikliği. Ya da bu durumda belki aşk. Bütün cinayetler kusursuz bir şekilde işlenmişti, neredeyse makine gibi; tam kitabına göre. Sanki karşısında öfkeli ve dengesini kaybetmiş birisiyle değil de bilgisayarla satranç oynuyormuş gibi. Ama bunu zaman gösterecekti.

Tekrar saatine baktı.

Kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı.

CUMARTESİ. HAREKETE GEÇİŞ.

Otto Tangen'in morali gittikçe düzeliyordu.

Birkaç saat uykunun ardından kapının yumruklanması ve feci bir baş ağrısıyla uyanmıştı. Kapıyı açtığına Waaler, Özel Kuvvetlerden Falkeid ve müfettişlikle uzaktan yakından alakası olmayan ve adının Harry olduğunu söyleyen bir tip içeri girdi ve hemen minibüsün havasızlığından şikayet etmeye başladılar. Ama yanında getirdiği dört termosun bir tanesinden kendine biraz kahve doldurup, ekranları çalıştırıp kayıt düğmesine bastıktan sonra, hedefe yaklaşırken hep hissettiği o heyecan dalgası vücudunu sardı.

Falkeid bir gece önceden sivil kıyafetler giyen korumaların binanın her yerine yerleştirildiğini anlatıyordu. Köpekli timler binada saklanan birisi olma ihtimaline karşı çatı boşluğunu ve bodrum katını kontrol etmişlerdi. İçeriye sadece yurtta kalanlar girip çıkmıştı, ama 303 numaralı odada kalan kız girişteki görevliye erkek arkadaşının onunla birlikte kalacağını söylemişti. Falkeid'in adamları yerlerini almış emirleri bekliyorlardı. Waaler başını salladı.

Falkeid düzenli aralıklarla telsizleri kontrol ediyordu. Özel Kuvvetlerin kendi telsizleriydi. Otto'nun sorumluluğunda değildi. Otto gözlerini kapattı ve seslerin keyfini çıkarmaya başladı. Konuşma mandalına bastıklarında çıkan cızırtı ve sonra anlaşılmayan kodlar sanki yetişkinlere ait bir oyun dili gibi geliyordu.

"Breyk breyk." Otto kelimeleri söylemiş gibi ağzını oynatırken bir sonbahar akşamı elma ağacına çıkıp aydınlık pencerelerinin arkasında

yetişkin insanları gözetlediği zamanı hatırladı. Çitin diğer tarafına eğilmiş Nils'in elinde tuttuğu başka bir teneke kutuya bir kordonla bağlı teneke kutuya 'breyk breyk' diye fısıldıyordu. Tabii eğer Nils sıkılıp akşam yemeği için evine gitmediyse. Teneke kutularla ses asla Woodchuck kitabında söylendiği gibi iletilmiyordu. "Harekete geçmeye hazırız," dedi Waaler. "Saat hazır mı, Tangen?"

Otto başıyla onayladı.

"On altı sıfır sıfır," dedi Waaler. "Tam... şimdi."

Otto kayıt cihazının saatini çalıştırdı. Milisaniye ve saniyeler ekranda akıyordu. Heyecandan midesinde kramplar giriyordu. Bu elma ağacından daha iyiydi. Aud-Rita'nın bembeyaz kalçalarından da iyiydi. Peltek peltek inleyip ona ne yapması gerektiğini söylemesinden çok daha iyi. Şov zamanıydı.

Olaug Sivertsen Beate'e kapıyı açarken saatlerdir gelmesini bekliyormuş gibi görünüyordu.

"Ah, yine siz! Buyurun. Ayakkabılarınızı çıkarmanıza gerek yok. Sıcak çok kötü, değil mi?"

Olaug Sivertsen önde, Beate arkada koridordan ilerlediler.

"Üzülmeysin, Bayan Sivertsen. Yakında bu olay aydınlanacak gibi görünüyor."

"Beni ziyaret ettiğiniz müddetçe acele etmenize gerek yok," dedi gülerek ve birden eliyle ağzını kapattı: "Aman Tanrım, neler söylüyorum böyle! Sonuçta bu adam insanları öldürüp duruyor, öyle değil mi?"

Salondaki büyük saat dördü vurdu.

"Çay, tatlım?"

"Lütfen."

"Mutfağa gidebilir miyim?"

"Evet, ama ben de sizinle gelirim..."

"Elbette, elbette."

Ocak ve buzdolabı dışında, mutfakta savaş zamanından beri değişen fazla bir şey yoktu. Olaug çaydanlığı ocağa yerleştirirken Beate büyük tahta masaya oturdu. “Burası harika kokuyor,” dedi Beate. “Öyle mi?”

“Evet. Böyle kokan mutfaklara bayılırım. Doğruyu söylemek gerekirse, mutfakta vakit geçirmeyi severim. Oturma odalarını pek sevmem.”

“Sevmez misin?” Olaug başını yana eğdi. “Biliyor musun, ben de bu konuda senden pek farklı değilim. Ben de mutfağı daha çok severim.” Beate gülümsedi.

“Salon kendini başkalarına göstermek istediğin yerdir. Ama mutfakta herkes biraz daha rahattır. Mutfağa geldiğimiz anda ne kadar rahatladığımızı fark etmedin mi?”

“Sanırım haklısınız.” İkisi de güldüler.

“Biliyor musun,” dedi Olaug. “Seni göndermelerine çok sevindim. Senden hoşlandım. Yüzünün kızarmasına gerek yok, tatlım. Ben sadece yalnız ve yaşlı bir kadıyım.

Utangaçlığını seni seven kişiye sakla. Ama belki de evlisin? Değil misin? Neyse bu da dünyanın sonu değil.” “Siz hiç evlenmediniz mi?” Fincanları yerleştirirken güldü.

“Hayır, Sven’i doğurduğumda çok gençtim ve bir daha da şansım...”

“Olmadı mı?”

“Şey, belki bir iki kere oldu. Ama o zamanlar benim konumumda bir bayana toplumda pek iyi gözle bakılmadığı için aldığım teklifler hep kimsenin istemediği kişilerdendi. Buna pek eş seçmek denemezdi.” “Sadece bekâr ve çocuklu olduğunuz için mi?” “Sven’in babası Alman olduğu için, tatlım.” Çaydanlığın düdüğü ötmeye başladı.

“Ha, anlıyorum,” dedi Beate. “Çocukken bayağı zorluk yaşamış olmalı.” Olaug dalıp gitmişti ve çaydanlığın sesi gittikçe yükselen düdüğünü duymuyordu. “Düşünemeyeceğin kadar zor. Aklıma gelmesi bile beni gözyaşlarına boğmaya yetiyor. Zavallı oğlum.” “Su...”

“Görüyor musun? Bunamaya başladım.”

Olaug çaydanlığı ocaktan indirdi ve fincanlarına su koymaya başladı.

“Oğlunuz şu an ne iş yapıyor?” diye sordu Beate saatine bakarak: 04:15.

“İthalat-ihracat. Eski komünist ülkelerden çeşitli şeyler alıp satıyor.” Olaug gülümsedi. “Bundan ne kadar para kazandığını bilmesem de, kulağa hoş geliyor. ‘İthalat-ihracat. Saçma belki ama hoşuma gidiyor.”

“Her neyse, artık her şey yolunda. O zor zamanlara rağmen demek istiyorum.” “Evet, ama hep öyle değildi. Siz de kayıtlara bakmışsınızdır.” “Bizim kayıtlarımızda bir sürü kişi var. Birçoğu da artık o günleri geride bırakmış durumda.”

“Bir keresinde Berlin’e gittiğinde bir şey olmuştu. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Sven yaptığı şeyleri anlatmayı hiç sevmez. Hep saklar. Ama sanırım babasını ziyarete gitmişti. Ve sanırım bu kendisini iyi hissetmesini sağlamıştı. Ernst Schwabe çok etkileyici birisiydi.” Olaug içini çekti.

“Ama yanılıyor da olabilirim. Her neyse, Sven değışti.” “Nasıl?”

“Daha sakın biri oldu. Önceden hep bir şeylerin peşinden koşardı.” “Ne gibi?”

“Her şey. Para. Heyecan. Kadınlar. O da babası gibiydi yani. İflah olmaz bir romantik ve kadınlara düşkün biri. Genç kadınlardan hoşlanır. Onlar da Sven’den.

Ama zannederim kendisine bu sefer özel birini buldu. Telefonda bana haberleri olduğunu söyledi. Sesi oldukça heyecanlı geliyordu.”

“Ne olduğunu söylemedi mi?”

“Buraya gelene kadar beklemek istediğini söyledi.”

“Buraya mı?”

“Evet, bu akşam buraya geliyor. Ama daha önce bir toplantısı var. Bu akşam Oslo’da kalacak, yarın dönecek.” “Berlin’e mi?”

“Hayır, hayır. Sven Berlin’den ayrılalı çok oldu. Artık Çek Cumhuriyeti’nde yaşıyor. Hava atmak için hep Bohemya deyip duruyor.” “Bohemya mı?” “Prag.”

Marius Veland 406 numaralı odasından dışarıyı izliyordu. Yurt binasının

önündeki çimenlerin üzerinde bir kız havlusunun üzerinde güneşleniyordu. 303 numarada kalan ve Marius'un kendi kendine Garbage'dan Shirley Manson'a atfen Shirley ismiyle vaftiz ettiği kızıdan pek bir farkı yoktu. Ama o değildi. Oslo fiyordunun üzerinde güneş bulutların arkasına saklanmıştı. Nihayet havalar ısınmaya başlamıştı - o hafta bir sıcak hava dalgası bekleniyordu. Oslo'da yaz. Marius Veland sabırsızlıkla bunu bekliyordu. Tek alternatifi B0jford'a ailesinin yanına gidip gece yarısı güneşi ve bir benzin istasyonunda çalışmaktı. Annesinin köfteleri ve babasının notları Trondheim'daki NTNU'da inşaat mühendisliği bölümü için yeterliyken neden Oslo'ya Gazetecilik okumaya gittiğiyle ilgili bitmek tükenmek bilmeyen soruları da onu orada bekliyor olacaktı. Onu orada bekleyen başka şeyler de vardı: Eğlence merkezindeki sarhoş kasabalılar ve kasabadan hiç ayrılmamış olan ve ayrılanları da hain olarak gören lise arkadaşları, kendine 'blues grubu' diyen ama sürekli Creedence Clearwater Revival ve Lynrd Skynyrd parçalarını katleden bir müzik grubu.

Bu yaz Oslo'da olmasının tek sebebi bu değildi. Hayallerinin işini kapmıştı. Yeni çıkan albümleri dinleyip, filmleri izleyecek ve düşüncelerini bilgisayarda yazacaktı. İki yıldır aralıksız eleştirilerini gazetelere göndermiş ancak bir arkadaşı onu So What'tan Runar'la tanıştıran dek pek bir başarı elde edememişti. Runar ona her şey yolunda giderse ilk sayısı Ağustos ayında yayınlanacak ücretsiz bir gazete olan Zone'u yayınlamak için yaptığı tekstil işini devrettiğini söylemişti. Arkadaşı, Marius'un eleştiri yazıları yazmanın, Runar da ona tişörtünün hoşuna gittiğini söylemiş ve oracıkta onu işe kabul etmişti. Bir eleştirmen olarak Marius'un yapacağı tek şey yeni şehir kültürünün değerlerini sıcak, bilgili ve kabul edilir bir dille inceden alaya alarak popüler kültürle ilgili yazılar yazmak' olacaktı. Runar Marius'un yapacağı işi bu şekilde tanımlıyordu ve karşılık olarak Marius nakit olarak olmasa bile, konser ve sinema biletleri, yeni barlar ve geleceği için oldukça önemli olan bir çevre edinebileceği muhite girmekle ödüllendirilecekti. Bu onun için büyük bir şanstı ve tam olarak hazırlanması gerekiyordu. Pop hakkında oldukça iyi bir genel kültüre sahipti elbette ama yine de popüler müziğin tarihiyle ilgili olarak daha fazla şey öğrenmek için Runar'ın koleksiyonundan birkaç CD ödünç almıştı. Son günlerde seksenlerin Amerikan rock müziğini dinliyordu: R.E.M., Gren On Red, Dream Syndicate, Pixies. Şimdi CD çalarında Violent Femmes çalışıyordu. Eski olduğu belli

oluyordu ama yine de hareketliydi. Çimenlerdeki kız kalktı. Hava biraz serinlemiş olmalıydı. Marius gözleriyle yan bloğa doğru giden kıızı takip etti. Kızın yanından bisikletli birisi yürüyordu. Kıyafeti kuryelerinkine benziyordu. Marius gözlerini kapattı. Bir şeyler yazacaktı.

Otto Tange n nikotin kokan elleriyle gözlerini ovuşturdu. Dışarıdaki dünyaya bu pek yansımasa da, minibüstekileri sıkıntı basmıştı. Kimse ne kıpırdıyor ne de konuşuyordu. Saat 05:20 olmuştu ve ekranda beyaz rakamlardan zamanın akmasından başka herhangi bir hareket görünmüyordu. Otto'nun kuyruk sokumundan bir ter damlası daha aşağı doğru aktı. Böyle oturup beklerken insanın aklına birinin aletlerle oynadığı ve şu anda ekranda görünen şeyler dünün görüntüleriymiş gibi paranoyakça şeyler geliyordu.

Otto kontrol panelinin yanındaki masaya parmaklarıyla vuruyordu. Lanet olası Waaler minibüste sigara içilmesini yasaklamıştı.

Otto sağ tarafa doğru eğildi ve sarı dazlak kafalı adama bakarak sessizce gazını çıkardı. Geldiğinden beri tek kelime etmeden sandalyelerden birinde oturuyordu. Artık emekli olmuş bir bar fedaisine benziyordu.

“Adamımız bugün geleceğe pek benzemiyor,” dedi Otto. “Belki de bugün çok sıcak diye vazgeçmiştir. Belki de yarma erteleyip Aker Brygge’ye bira içmeye gitmiştir. Hava durumunda bugün...” “Kapa çeneni Tange n.”

Waaler alçak sesle konuşmuştu ama Otto için yeterince yüksekti. Otto derin bir nefes alıp omuzlarını gevşetti. Ekranın köşesindeki saat 05:21’i gösteriyordu. “303’teki adamın çıktığını gören oldu mu?”

Konuşan Waaler’di. Otto, Waaler’ın kendisine bakmakta olduğunu fark etti. “Bu sabah uyuyordum,” dedi.

“Falkeid, 303 numaralı odayı kontrol etmeni istiyorum.” Özel Kuvvetlerin şefi boğazını temizledi. “Bir risk olduğunu...” “Hemen şimdi, Falkeid.”

Waaler ve Falkeid birbirlerine bakarken elektronik aletleri soğutan fanların sesi duyuluyordu.

Falkeid tekrar boğazını temizledi.

“Alfa’dan Charlie İki’ye. Tamam.”

Cızırtı duyuldu.

“Charlie İki konuşuyor.”

“303’ü derhal boşaltın.” “Anlaşıldı. 303 boşalacak.”

Otto ekrana bakıyordu. Görünürde bir şey yoktu. Peki ya... İşte oradaydılar.

Üç adam. Siyah üniformalı, siyah kar maskeli, siyah makineli tüfekli, siyah botlu. Her şey çok çabuk oluvermişti. Garipti ama pek etkilenmemişti. Sesten dolayı olmalıydı. Ses yoktu.

Kapıyı açmak için o küçük akıllı bombalardan değil de bildiğimiz levye kullanmışlardı. Otto hayal kırıklığına uğramıştı. Sebebi bütçe kısıntıları olmalıydı.

Ekranda sesleri duyulmayan adamlar bir yarışa başlayacaklarmış gibi pozisyon aldılar: Biri levyeyi kapıya yerleştirmiş, diğer ikisi silahlarını doğrultmuş vaziyette bir metre gerisinde durmuşlardı. Aniden harekete geçmişler ve koordine bir şekilde kapıyı açmış ve hazır bekleyen ikisi fırtına gibi içeri girmiş, kapıyı açan da arkalarından kelimenin tam anlamıyla içeri dalmıştı. Otto, kaydedilenleri Nils’e göstermek için şimdiden sabırsızlanıyordu. Kapı arkalarından yarı aralık kalmıştı. Odalara kamera yerleştirecek vakitlerinin olmaması ne kadar yazıktı. Sekiz saniye.

Falkeid’in telsizi cızırdadı.

“303 temiz. Bir kız, bir erkek, ikisi de silahsız.

“Ve canlı?”

“Fazlasıyla... evet, canlı.” “Çocuğu aradınız mı?” “Çocuk çıplak, Alfa.”

“Onu dışarı çıkarın,” dedi Waaler. “Lanet olsun!”

Otto kapıya bakıyordu. Gerçekten çıkartıyorlardı. Çıplaktı. Bütün gece ve gündüz durmadan yapmış olmalıydılar. Gözlerini ekrandaki kapıdan ayırmıyordu. “Elbiselerini giysin ve pozisyonunuza geçerken onu da yanınıza alın, Charlie

İki.”

Falkeid elindeki telsizi bıraktı ve yavaşça başını iki yana salladı. Waaler

eliyle sert bir şekilde sandalyesinin kenarına vurdu. “Minibüs yarın da müsait,” dedi Otto. Müfettişe kaçamak bir bakış attı. Bundan sonra adımlarını dikkatli atması gerekiyordu.

“Pazar günleri için artık ücret almıyorum ama ne zaman olduğunu bilmem...”

“Hey, şuna bakın.”

Otto hemen döndü. Fedai nihayet ağzını açmıştı. Ortadaki ekranı gösteriyordu. “Koridorda. Kapıdan girip doğruca asansöre gitmiş.”

İki saniye kadar minibüste kimse konuşmadı. Daha sonra telsizden Falkeid’in sesi duyuldu.

“Alfadan tüm birimlere. Olası hedef asansöre bindi. Beklemede kalın.”

“Hayır, teşekkür ederim,” diyerek gülümsedi Beate.

“Evet, sanırım bu kadar kurabiye yeterli,” diye içini çekti yaşlı kadın ve bisküvi kutusunu masaya geri koydu. “Nerede kalmıştım? Ah, evet. Artık yalnız kaldığım için Sven’in beni ziyaret etmesi çok iyi olacak.”

“Evet, böyle kocaman bir evde yalnız yaşamak kolay olmamalı.”

“Bazen Ina’yla sohbet ediyoruz ama o da bugün erkek arkadaşının yazlığına gitti.

Ona selamımı söylemesini söyledim, ama bilirsin işte işler eskisi gibi yürümüyor. Aynı anda hem her şeyi denemek istiyorlar hem de hiçbir şey uzun sürmeyecekmiş gibi davranıyorlar. Belki de bu yüzden bu kadar gizli kapaklı davranıyorlar.”

Beate çaktırmadan saatine baktı. Harry işleri biter bitmez arayacaklarını söylemişti.

“Şu anda başka bir şey düşünüyorsun, değil mi?” Beate yavaşça başını evet anlamında salladı. “Bu gayet doğal,” dedi Olaug. “Umarım onu yakalarlar.” “İyi bir oğlunuz var.”

“Evet, bu doğru. Eğer beni hep şu son zamanlardaki gibi sık ziyaret etse çok daha iyi olacak ama.”

“Öyle mi? Ne kadar sık?” diye sordu Beate. Artık yurt binasında her şey

hallolmuş olmalıydı. Harry neden aramıyordu?

“Son bir aydır her hafta. Aslına bakarsan, bundan da sık. Bu ay beş kere beni ziyarete geldi. Fazla kalmadı. Prag’da onu bekleyen biri var sanırım. Ve, söylediğim gibi, bu akşam bana güzel haberler getirecek.”

“Mm.”

“Geçen sefer, bana bir mücevher getirdi. Görmek ister misin?” Beate yaşlı kadına baktı. Ve birden ne kadar yorgun ve bıkkın olduğunu hissetti. İşten, Kurye Katilden, Tom Waaler’dan, Harry Hole’dan, Olaug Sivertsen’den ve en çok da kendinden. İyi bir kız olup, iyi ve parlak bir şekilde başkalarının ondan istediklerini her zaman yaparsa bir şeyler başarmış olacağını sanan asil ve sorumluluğunu bilen Beate Lønn’dan artık sıkılmıştı. Değişme vakti gelmişti ama bir türlü karar veremiyordu. En çok istediği şey eve gidip yatağa uzanıp güzel bir uyku çekmekti.

“Haklısın,” dedi Olaug. “Görmeye degecek şeyler değil. Her neyse, biraz daha çay?”

“Lütfen.”

Olaug tam çay koyacakken Beate’in elinin fincanın üzerinde olduğunu fark etti. “Affedersin,” dedi Beate gülerek. “Onu görmek istediğimi söylemek istemiştin.” “Neyi?”

“Oğlunun sana verdiği mücevheri.” Olaug gözleri parlayarak mutfaktan çıktı.

İyi kız, diye aklından geçirdi Beate. Çayını bitirmek için fincanını ağzına götürdü. Harry’yi arayıp neler olup bittiğini öğrenmeliydi. “İşte burada,” dedi Olaug.

Beate Lønn’un, daha doğrusu Olaug Sivertsen’in, ya da daha da doğrusu Wehrmacht’ın fincanı havada kalakaldı.

Beate broşa, daha doğrusu broşa eklenen değerli taşa bakıyordu.

“Sven bunları ithal ediyor,” dedi Olaug. “Sanırım bu şekilde sadece Prag’da kesiliyorlar.”

Bu bir elması. Pentagram şeklindeydi.

Beate kuruyan ağızını ıslatmak için dilini dudaklarında gezdirdi. “Birini aramam lazım,” dedi. Kuruluk geçmemiştir.

“Bu arada bana Sven’in bir fotoğrafını bulabilir misiniz? Mükünse yakınlarda çekilmiş bir fotoğrafı olsun. Bu oldukça önemli.”

Olaug’un tamamen karışan kafasını evet anlamında salladı.

Otto ekranlara bakıp çevresindeki sesleri tanımaya çalışırken hızla nefes alıp veriyordu.

“Olası hedef sektör Bravo İki’ye giriyor. Kapının önünde durdu. Hazır mısın,

Bravo İki?”

“Bravo İki hazır.”

“Hedef hareketsiz. Elini cebine sokuyor. Silah olabilir. Elini göremiyoruz.” Waaler’in sesi: “Şimdi.” “Harekete geçin, Bravo İki.” “Tuhaf,” diye mırıldandı fedai eskisi.

Marius Veland ilk önce bir şeyler duyduğunu zannetti ve emin olmak için Violent Femmes’in sesini kısıtı. Evet, işte yine duyuluyordu. Biri kapıyı çalıyordu. Bu da kimdi şimdi? Bildiği kadarıyla o koridordaki herkes yaz tatili için evlerine gitmişti. Ama Shirley hariç. Onunla merdivenlerde karşılaşmıştı. Onunla konsere gelir mi diye sormuştu. Ya da bir filme. Ya da bir oyuna. Özgürdü. Dilediğini seçebilirdi.

Marius kalktı ve ellerinin terlediğini fark etti. Neden terlemişlerdi? Shirley olması pek olası görünmüyordu. Odaya şöyle bir baktı ve aslında şimdiye dek ilk defa baktığını fark etti. Odanın dağınık olmasına yetecek kadar eşyası yoktu. Duvarlar Iggy Pop posterleri ve yakında CD ve DVD’lerle dolacak hüzünlü bir raf dışında boştu. Bir kimlikten yoksun berbat bir odaydı. Kapı yine vuruldu.

Aceleyle bazanın içinden sarkan yorgam içeri soktu ve kapıyı açtı. Kız olamazdı. Hayır... O değildi. “Bay Veland?” “Evet?”

Marius şaşırmış bir halde adama bakıyordu. “Sizin için bir paket var.”

Adam sırt çantasını indirdi ve içinden bir A4 boyutlarında bir zarf çıkarıp uzattı. Marius damgalı beyaz zarfı eline aldı. Üzerinde isim yazmıyordu.

“Bana gönderildiğinden emin misiniz?” diye sordu. “Evet. Alındığına dair imza atmalısınız...” Adam imzalaması için kağıdı ona uzattı. Marius şaşkın gözlerle adama bakıyordu.

“Affedersiniz sizde kalem vardır, değil mi?” diyerek gülümsedi adam.

Marius hâlâ adama bakıyordu. Ters bir şeyler hisse diyordu ama ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordu.

“Bir dakika,” dedi Marius.

İçeri girdi ve zarfı üzerinde kafatası olan anahtarlığın yanına rafın üzerine koydu. Çekmecelerden birinde bir kalem buldu ama arkasını dönünce birden irkildi. Adam hemen arkasındaydı.

Girdiğinizi duymadım,” dedi Marius ve gergin sesinin duvarda yankılanmasını duydu.

Ama onu korkutan bu değildi. Onun geldiği yerde bu tür durumlarda içerisi soğumasın ya da sıcaklaşmasın diye insanlar içeri girerlerdi. Ama bu adamda tuhaf bir şeyler vardı. Kaskını ve gözlüklerini çıkarmıştı ve Marius onu düşündüren şeyin ne olduğunu bulmuştu. Adam çok yaşlıydı. Bisikletli kuryeler genelde yirmili yaşlarda olurdu. Bu adamın vücudu genç biri gibi zayıf ve formunda görünüyordu ama yüzünden otuz ya da kırklarında olduğu anlaşıyordu.

Marius kuryenin elindekini gördüğünde bir şey söylemek üzereydi. Oda aydınlıktı. Ama koridor karanlıktı ve Marius Veland ucuna susturucu takılmış bir silahın neye benzediğini çok iyi biliyordu. “Bu benim için mi?” diye kekeledi.

Adam gülümsedi ve silahı ona doğrulttu. Yüzüne doğru. Marius o an korkması gerektiğini anladı.

“Otur,” dedi adam. “Kalem elinde. Zarfı aç.” Marius sandalyeye çöktü. “Biraz bir şeyler yazacaksın,” dedi adam. “Aferin, Bravo İki!”

Bağırان Falkeid’in yüzü kızarmış ve parlıyordu.

Otto burnundan nefes alıp veriyordu. Ekranda 205 numaralı odanın önünde elleri arkadan kelepçeli bir adam yüzükoyun yatıyordu. Ve en güzeli de yüzü kameraya dönük olduğundan suratındaki o şaşkınlık ifadesi, acıyla

kasılan yüz kasları ve piçin yüzünde yenilgiyi yavaş yavaş kabullenışı apaçık görülüyordu. İşte bu tam atlatma bir haberd. Hayır, bundan da fazlası, bu tarihe geçecek bir kayıttı. Oslo'daki kanlı yazın dramatik sonu: Dördüncü cinayeti için gelen Kurye Katil'in tutuklanması. Bütün dünya görüntüleri göstermek için birbiriyle yarışacaktı. Aman Tanrım, o, Otto Tangen artık zengin bir adamdı. Artık 7-Eleven zımbırtısıyla uğraşmasına, Waaler gibi piçlerle daha fazla haşır neşir olmasına gerek yoktu. Artık almak istediği... satın alabileceği... Aud-Rita ve o birlikte...

“Adamımız bu değil,” dedi fedai kılıklı adam. Minibüs birden sessizleşti. Waaler sandalyesinde öne doğru eğildi. “Bu da ne demek oluyor, Harry?”

“Bu o değil, 205 şansımızın yaver gitmediği odalardan biri. Elimdeki odalarda kalanların listesine göre adı Odd Einar Lillebostad. Yerdeki herifin elinde ne tuttuğunu söylemek zor ama bana bir anahtarmış gibi geliyor. Kusura bakmayın, beyler, ama tahminime göre Odd Einar Lillebostad sadece evine dönen biri.” Otto görüntüye bakıyordu. Minibüste satın ya da ödünç alınmış milyonlarca kronluk elektronik aletle göz açıp kapayıncaya kadar adamın eline odaklanıp şu kahrolası fedai kılıklı adamın haklı olup olmadığını anlayabilirdi. Ama buna gerek yoktu. Elma ağacının dalları çatırdıyordu. Bahçeden pencerelerdeki ışığı görebiliyordu. Teneke kutu cızırdadı.

“Bravo İki'den Alfa'ya. Bu bankla kartına göre adamın adı Odd Einar Lillebostad.”

JO NESB0 Otto sandalyesine çöktü.

“Sakin olun, beyler,” dedi Waaler. “Hâlâ gelme ihtimali var. Ne dersin, Harry?” Harry piçi cevap vermedi, Onun yerine cep telefonu çalmaya başladı. Marius Veland zarftan çıkan iki boş dosya kağıdına bakıyordu. “En yakınların kimler?” diye sordu adam.

Marius yutkundu. Cevap vermek istediye de sesi bu isteğine uymadı. “Seni öldürmeyeceğim,” dedi adam. “Söylediklerimi yaptığın müddetçe.” “Annem ve babam,” diye fısıldadı Marius. Faydasız bir imdat çağrısı gibi çıkmıştı ağzından kelimeler.

Adam zarfın üzerine anne ve babasının isimlerini yazmasını söyledi. Marius denileni yaptı. İsimler. Tanıdık isimler. Ve Bjørford. Bitince

yazdıklarını bir kontrol etti. Fazla eğri büğrü olmuştu.

Adam ona bir mektup dikte ettirmeye başladı. Marius söylenenleri kağıda aktardı.

“Selam! Planlar aniden değişti! Georg’la Fas’a gidiyorum, kendisi burada tanıştığım Faslı bir arkadaşım. Hassane adında küçük bir dağ köyünde anne ve babasıyla kalacağız. Dört hafta yokum. Telefonum da çekmeyebilir, ama size yazmaya çalışırım. Gerçi Georg posta hizmetinin de berbat olduğunu söylüyor. Döner dönmez sizi ararım, sevgiler.. •.” “Marius,” dedi Marius. “Marius.”

Adam Marius’a mektubu zarfa, zarfı da elinde tuttuğu çantaya koymasını söyledi. “Diğer kağıda da şöyle yaz: Yurt dışındayım. Dört hafta sonra döneceğim’. Bugünün tarihini yaz ve imzala. Hepsi bu kadar, teşekkürler.”

Marius sandalyede oturmuş önüne bakıyordu. İçeri giren rüzgar perdeleri havalandırıyordu. Dışarıda kuşlar deli gibi ötüyorlardı. Adam uzandı ve pencereyi kapadı. Şimdi içerideki tek ses rafın üzerindeki radyolu CD çaların kısık sesiydi.

“Şarkı ne?” diye sordu adam.

“‘Blister In The Sun’,” dedi Marius. Adam gelmeden önce tekrar tuşuna basmıştı. Şarkı çok hoşuna gitmişti. Hakkında olumlu bir eleştiri yazacaktı. Sıcak ve kabul edilir bir dille inceden alaya alarak.

“Daha önce bu şarkıyı duydum,” dedi adam ve düğmesini bulup müziğin sesini açtı.

“Ama nerede duyduğumu bir türlü hatırlayamıyorum.”

Marius başını kaldırıp camdan dışarı baktı ve sesi kesilen yaz mevsimine, ona veda edermiş gibi iki yana sallanan huş ağacına ve yeşil çimenlere baktı.

Camın yansımasından adamın silahım ensesine doğrulttuğunu gördü.

“Go wild!” sesi kolonları titretti.

Adam silahını indirdi.

“Pardon, emniyeti açmamışım.”

Marius gözlerini kapattı. Shirley. Onu düşünüyordu. Acaba şimdi

neredeydi? “Tamam, şimdi hatırladım,” dedi adam. “Prag’da. Galiba adları Violent Femmes idi. O konsere beni karım götürmüştü. O kadar da iyi değiller bence, ne dersin?” Marius cevap vermek için ağzını açtı ama silahtan tok bir ses çıktı ve Marius’un Violent Femmes ile ilgili ne düşündüğünü kimse öğrenemedi. Otto ekranlara bakıp duruyordu. Falkeid, Bravo İ k 1 ile anlamadığı bir şekilde konuşmaya devam ediyordu Lanet Harry piçi çalan telefonuna cevap vermişti. Faz la konuşmamıştı. Becerilmek isteyen çirkin kadınlar dan biri herhalde, diye düşündü Otto ve biraz kulak kabarttı.

Waaler tek kelime etmiyordu. Odd Einar Lillebostad serbest bırakılırken yumruklarını ısırarak ekrana bakı yordu. Kelepçe yoktu. Şüphelenmek için bir sebep yok tu. Elllerinde lanet olası hiçbir şey yoktu.

Otto gözlerini ekrandan hâlâ ayırmıyordu. Bir nükleer reaktörün yanında oturuyormuş gibi bir his duyuyordu. Dışarıda görececek bir şey yoktu, içerideyse hayatta kurcalamak istemeyeceğin şeylerle dolu bir dünya vardı. Gözler ekrandaydı.

Falkeid, ‘anlaşıldı tamam’ dedi ve antene benzeyen şeyi indirdi. Harry piçi hâlâ evet hayırlarla konuşmasını sürdürüyordu.

“Geleceği falan yok,” dedi Waaler. Ekranda bomboş koridorlar ve merdivenler görülüyordu.

“Daha henüz erken,” dedi Falkeid.

Waaler yavaş yavaş başını iki yana salladı. “Burada olduğumuzu biliyor. Bunu tüm benliğimle hissedebiliyorum. Bir yerlerde oturmuş halimize katıla katıla gülüyor.”

Bahçedeki ağaçlardan birinde, diye geçirdi Otto aklından. Waaler ayağa kalktı.

“Her şeyi toparlayın, çocuklar. Pentagram teorisi tutmadı. Yarın her şeye baştan başlıyoruz.”

“Teori doğru.”

Diğer üçü cep telefonunu cebine koymakta olan Harry piçine doğru döndüler. “Adı Sven Sivertsen,” dedi. “Prag’da yaşayan bir Norveç vatandaşı, 1946 Oslo doğumlu ama arkadaşımız Beate Lønn’a göre oldukça

genç gösteriyor. Kaçakçılıkta iki kez yakalanmış. Cesetlerde bulduğumuz elmasların aynısından annesine vermiş. Söz konusu günlerin hepsinde oğlunun kendisini ziyarete geldiğini söylüyor. Villa Valle’de.”

Otto Waaler’ın yüzünün gerilip, benzinin attığını fark etti.

“Annesi,” diye neredeyse fısıldayarak tekrarladı Waaler. “Yıldızın son köşesinin gösterdiği evde mi?”

“Evet,” dedi lanet olası Harry piçi. “Ve şu anda onu ziyarete gidiyor. Bu akşam.

Destek için bir araba Schweigaards Gate’e doğru yola çıkmış bile. Ben de arabamı şuradaki sokağa park etmiştim.”

Sandalyesinden kalktı. Waaler çenesini ovuşturuyordu.

“Yeniden görev dağılımı yapmalıyız,” dedi Falkeid telsizi eline alarak.

“Bekleyin!” diye bağırdı Waaler. “Ben söyleyene kadar kimse bir şey yapmayacak.”

Diğerleri ona bakıyorlardı. Waaler gözlerini kapattı. Ve yeniden açtı.

“Polis arabalarını oraya varmadan durdur, Harry. O evin bir kilometre yakınında bile polis arabası istemiyorum. En ufak bir tehlike kokusu alırsa bile işimiz biter. Doğu Avrupalı kaçakçıları biraz tanırım. Her zaman kendilerine bir çıkış yolu bırakırlar. Ve diğer bir A de onları bir kez kaybedersen bir daha asla bulamazsın. Falkeid sen ve adamların burada kalıp benden haber alıncaya kadar burada beklemeye devam edin.” “Ama biraz önce sen kendin onun... “

“Ne diyorsam öyle yap. Elimizdeki tek şans bu olabilir ve işin içinde benim kellem olduğuna göre bununla şahsen ben ilgilenmek isterim. Harry burada sorumluluk sende. Tamam mı?”

Otto, Harry piçinin Waaler’a boş gözlerle baktığını gördü. “Tamam mı?” diye tekrarladı Waaler. “Pekala,” diye cevap verdi piç.

CUMARTESİ. VİBRATOR.

Olaug Sivertsen revolverinin yataklarında mermi olup olmadığını kontrol eden Beate’e kocaman kızarmış gözlerle bakıyordu.

“Sven’ini mi? Aman Tanrım, bir hata yapıyor olmalılar. Sven bir karıncayı bile incitmez.”

Beate mermileri kontrol etti ve mutfak penceresinden Schweigaards Gate’deki park yerini kollamaya başladı.

“Umarım öyledir. Ama bunu öğrenmek için önce onu tutuklamalıyız.”

Beate’in kalp atışı hızlanmıştı. Uyuşukluğu bir anda yok olmuş, sanki bir şeyler içmiş gibi canlılık ve kontrol kazanmıştı. Elinde tuttuğu silah babasının polirken kullandığı silahtı. Bir gün babasının bir arkadaşına tek atımlık silahlara asla güvenilmemesi gerektiğini söylerken duymuştu.

“Saat kaçta buraya geleceğini söylemedi mi?”

Olaug başını iki yana salladı.

“Halletmesi gereken birkaç şey olduğunu söyledi.”

“Onda anahtar var mı?”

“Hayır.”

“Pekala. O zaman...”

“Eğer geleceğinden haberim varsa kapıyı kilitlemem.”

“Kapı kilitli değil mi?”

Beate yüzüne kan toplandığını ve sesinin keskinlesin sivrildiğini hissedebiliyordu. Kime kızması gerektiğini bilemiyordu. Yaşlı kadın polis korumasındaydı ama oğlu rahatça içeri girebilsin diye kapıyı açık bırakmıştı; kendisiye bu kadar basit bir şeyi kontrol etmeyi unutmuştu. Sesi daha sakin çıksın diye derin bir nefes aldı. “Buraya oturmam istiyorum, Olaug. Ben hole gidip...” “Selam!”

Ses Beate’in arkasından geldi ve kalbi hızla atmaya başladı. Ama çok da hızlı değil, silahı doğrulttuğu kolunu o tarafa çevirirken parmağı gergin ve hareketsiz olan tetikteydi. Kapıdan içeri birisi girmişti. Onu duymamıştı bile. Aptallık parayla değildi ya. “Vay vay,” dedi yeni gelen kıkırdarak.

Beate yüzünü görmeye çalışıyordu. Tetikten parmağını çekmeden önce bir an tereddüt etti.

“Kimmiş?” diye sordu Olaug. “Destek, Bayan Sivertsen,” dedi ses. “Müfettiş Tom Waaler.” Elini uzattı ve Beate’e bakarak “Size sormaları ön kapınızı kilitledim, Bayan Sivertsen.” “Diğerleri nerde?”

“Diğerleri falan yok, sadece ikimiz varız, tatlım,” dedi Tom Waaler gülerek ve Beate donup kaldı. Saat akşam 08:00’dı.

Televizyonda hava durumu sunucusu İngiltere üzerinden gelen bir soğuk hava dalgasının yolda olduğunu ve yakınlarda sıcaklıkların düşeceğini haber veriyordu.

Postanenin koridorlarından birinde Roger Gjendem bir meslektaşına polisin son birkaç gündür gözle görülür derecede bilgi vermemeye dikkat ettiğini ve yakınlarda bir şeyler olabileceğini söylüyordu. Özel Kuvvetler’in hareket halinde olduğu ve şefleri Sivert Falkeid’in son iki gündür tek bir telefona bile cevap vermediği söylentileri ortalarda dolaşıyordu. Arkadaşı bunun sadece

Gjendem’e öyle geldiğini düşünmüştü ve baskı editörleri de bu fikre katılmışlardı. Soğuk hava dalgası ilk sayfa haberi olmuştu. Bjarne Møller kanepesine oturmuş Beat for Beat’i izliyordu. Ivar Dyrhaug’u beğeniyordu. Şarkıları güzeldi. Polis merkezindeki bazılarının onun modası geçmiş ve fazla evcimen olduğunu düşünmeleri umurunda bile değildi. Ev ortamı hoşuna gidiyordu. Aklına Norveç’te ün kazanamamış birçok yetenekli şarkıcı olabileceği geldi. Ama bu akşam, M0İler şarkı sözlerine ya da verilen mesajlara bir türlü dikkatini yoğunlaştırıramıyordu; aklı Harry’nin biraz önce arayıp bildirdiği gelişmelere takılmış bir vaziyette boş boş ekrana bakıyordu. Saatine baktı ve son yarım saatte beşinci kez telefona baktı. Yeni bir gelişme olur olmaz Harry onu arayacaktı. Polis şefi de operasyon tamamlanır tamamlanmaz bir brifing istiyordu. M0İler, müdürün de dağ evinde televizyonunu açmış bir yarışma programı izlerken kafasında başka bir şey var mıdır diye geçirdi aklından.

Otto sigarasından derin bir nefes çekti. Gözlerini kapattı ve pencerelerdeki ışıkları gördü. Rüzgar kuru yaprakları savurup, perdeler bir bir kapanırken içinde bir sıkıntı hissetti. Diğer teneke kutu yolun kenarına atılmıştı. Nils evine gitmişti.

Sigarası bitmişti. O da şu polis Harry piçinden bir tane otlanmıştı. Harry

Waalер gittikten yarım saat sonra cebinden bir paket Camel Light çıkarmıştı. Light, kısmı hariç iyi bir seçimdi. Onlar sigara içmeye başlayınca Falkeid öfkeyle onlara doğru bakmış ama bir şey söylememişti. Sivert Falkeid'in dumanlar arasında parlayan yüzüne baktı. Sinir bozucu şekilde hareketsiz olan ekranlar da dumandan görünmez olmuştu.

Harry sandalyesini ekranlara yakınlaştırmıştı. Ekranlardaki görüntülere sanki kaçırdıkları bir şeyler varmış gibi dikkatle bakarken acele etmeden sigarasını içiyordu.

“Şu ne?” dedi Harry sol taraftaki görüntülerden birini parmağıyla işaret ederek. “Şurası mı?”

“Hayır, üstündeki. Dördüncü kat.”

Otto açık sarı duvarlardan başka bir şey görünmeyen görüntüye baktı.

“Ben bir şey göremedim,” dedi Otto.

“Sağ taraftan üçüncü kapının üzerinde. Sıvanın üzerinde.

Otto gözlerini kısarak dikkatli bir şekilde baktı. Beyaz renkte bazı işaretler var gibiydi. Baştan kameraları yerleştirirken yanlışlıkla yaptıkları bir şey mi diye geldi aklına ama binanın o kısmında delik açtıklarını hatırlamıyordu.

Falkeid de öne doğru eğildi. “Nedir bu?”

“Bilmiyorum,” dedi Harry. “Otto bize şunun ne olduğunu gösterebilir misin?” Otto kursörü ekrandaki kapının üzerine getirip etrafında küçük bir kare oluşturdu. İki tuşa bastı. 51 ekran televizyon ekranının tamamında o görüntü vardı.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Harry.

“Evet efendim, bu gördüğünüz hiç de fena bir alet debidir,” dedi Otto övünerek. Bir eliyle de kontrol panelini okşuyordu. Bu Harry denen cinse alışmaya başlamıştı.

“Şeytan yıldızı,” diye fısıldadı Harry. “Hey,”

Ama polis çoktan Falkeid'e dönmüştü.

“Delta Bir ya da her ne haltsa hemen söyle 406 numaralı odaya giriyorlar.

Ben oraya gidene kadar beklemelerini söyle.”

Polis ayağa kalktı ve Otto’nun sabahlara kadar internette sörf yaparken defalarca gördüğü Glock 21 marka silahını çıkardı. Ne olduğunu pek kestiremese de bir şeyler olacağını hissedebiliyordu. Polis gözden kaybolmuştu.

“Alfadan Delta Bir’e,” dedi Falkeid ve telsizin düğmesini bıraktı. Cızırtı. O güzelim cızırtı sesi telsizden duyuldu.

Harry bir an için asansörün önünde kararsız kaldı ama sonunda kapısını açıp içeri girdi. Siyah demir ızgarayı görünce kalbi bir an duracakmış gibi oldu.

Sıcaktan eli yanmış gibi bıraktı ve kapı kapandı. Trenin gittiğini bile bile son bir kez perona bakmaya benziyordu bu. Tamamen yok olmadan önce son bir kez onu görmek isteği gibi.

Merdivenlerden olabildiğince sakın bir şekilde yukarı çıkmaya çalışıyordu. Adam buraya ne zaman gelmişti? İki gün önce mi? Bir hafta mı? Sabırsızlanıyordu. Koşmaya başladı ve ayakkabılarının altı zımpara kağıdı gibi sesler çıkardı. Bir an önce görmek istiyordu.

Dördüncü kattaki koridora ulaştığında, koridorun diğer ucunda siyahlar içinde üç kişi ilerliyordu.

Harry duvara kazınmış yıldızın altında durdu. San renk duvara çizilmiş beyaz bir yıldız parlıyordu.

Oda numarasının altında - 406 - bir isim vardı. VELAND. Ve ismin altında iki bant parçasıyla tutturulmuş bir kağıt vardı. YURTDIŞINDAYIM. DÖRT HAFTA SONRA DÖNECEĞİM, MARIUS. Delta Bir’e harekete geçmeleri için işaretini verdi. Altı saniye sonra kapı açılmıştı.

Harry diğerlerine dışarıda kalmalarını söyledi ve odaya tek başına girdi. İçerisi boştu. Gözleriyle odayı taradı. Temiz ve düzenliydi. Aslında fazla düzenliydi. Kanepe bozması yatağın üzerindeki yırtık Iggy Pop posteriyle hiç uyuşmuyordu. Temizlenmiş masanın üst tarafındaki rafta kapakları yırtılmış birkaç kitap vardı. Kitapların yanında kurukafa şeklinde üzerinde beş altı anahtar olan bir anahtarlık bulunuyordu. Bir de bronz tenli gülümseyen bir kız fotoğrafı. Kız arkadaş ya da kız kardeş, diye düşündü Harry.

Bukowski'nin bir kitabı ile kasetçalar arasında beyaza boyanmış ve yukarıya doğru duran ve her şeyin yolunda olduğunu gösteren balmumundan bir başparmak vardı. Her şey yolunda. Öyle mi?

Harry Iggy Pop posterine baktı, bir deri bir kemik vücudunun üst kısmı çıplaktı ve kendi kendine attığı façalar, çukurlaşmış gözlerindeki o yoğun bakıştan adam sanki birkaç kez çarmıha gerilmiş gibi görünüyordu. Harry rafın üzerindeki parmağa dokundu. Alçı ya da plastik olmak için fazla yumuşaktı. Neredeyse gerçek bir parmak gibiydi. Soğuk ama gerçek. Beyaz parmağı koklarken aklına Barli'nin evinde gördüğü vibratör geldi. Parmak formalin ve boya kokuyordu. Harry iki parmağının arasında onu sıktı ve boyası çatladı. Keskin kokusu Harry'yi bir an sarstı.

“Beate Lønn.”

“Ben Harry. Orada durumlar nasıl?” “Hâlâ bekliyoruz. Waaler holde yerini aldı ve benimle Bayan Sivertsen'i mutfağa kovaladı.”

“Yurt binasında 406 numaralı odadan arıyorum. Katil buraya gelmiş.” “Gelmiş mi?” “Kapının üst tarafında duvara şeytan yıldızını da çizmiş. Odada kalan Marius Veland adındaki çocuk da ortada yok. Burada kalan diğer öğrenciler de onu birkaç haftadır görmemiş. Kapiya da burada olmayacağını söyleyen bir kağıt yapıştırmış.”

“Belki de gerçekten gitmiştir.”

Harry Beate'in konuşmasının gitgide ne kadar kendi konuşmasına benzediğini fark etmişti.

“Bu zor,” dedi Harry. “Başparmağı hâlâ odada. Mumyalanmış bir halde.” Hattın diğer ucundan ses gelmiyordu. “Adli tıptakileri aradım. Yoldalar.”

“Ama bir türlü anlamıyorum,” dedi Beate. “Bütün bina kontrolünüz altında değil miydi?”

“Evet, öyleydi. Ama sadece bugün, yirmi gündür değil.” “Yirmi gün mü? Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü ailesinin telefon numarasını bulup onları aradım. Ondan Fas'a gittiğini yazdığı bir mektup almışlar. Babası, Marius'tan hayatlarında ilk defa mektup aldıklarını söylüyor. Genelde telefon edermiş. Mektubun üzerindeki

tarih yirmi gün öncesine ait.” “Yirmi gün... “ diye söylendi Beate.

“Yirmi gün. Diğer bir deyişle Camilla Loen’in cinayetinden tam beş gün önce. Yani...”

Telefondan Beate’in derin nefes alıp verişi duyuluyordu.

“... bizim ilk olduğunu zannettiğimiz cinayetten tam beş gün önce,” dedi Harry. “Aman Tanrım.”

“Dahası da var. Yurtta kalanların bazılarına birkaç soru sorduk ve 303 numarada kalan kız o gün çimenlerin üzerinde g neşlendikten sonra yanından bisikletli bir kuryenin geçtiğini gördüğünü söyledi. Hatırlamasının sebebi buraya genelde kurye gelmemesiymiş ve birkaç hafta sonra kurye katille ilgili haberler çıkmaya başlayınca arkadaşlarıyla bunun şakasını bile yapmışlar.” “O zaman bizi cinayetlerin sırası konusunda aldatmış.”

“Hayır,” dedi Harry. “Aptal olan bendim. Kurbanlarının parmaklarını kesmekle de bir mesaj veriyor mu diye merak ettiğimi hatırlıyor musun? En basiti aslında buydu. Sol eldeki ilk parmaktan başlamıştı aslında. Camilla’nın iki numara olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.” “Mm.”

Beate yine aynı şeyi yapmıştı.

“Ve şimdi sadece beş numara kaldı,” dedi Beate. “Serçe parmak.” “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?”

“Aslında sıra burada. Yani sıra hep bizde miydi? Aman Tanrım, sence gerçekten bunu mu planlıyor... Öyle mi?”

“Annesi yanında mı oturuyor?”

“Evet. Bana ne yapacağını söyle, Harry.”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Hiçbir fikrin olmadığını biliyorum, ama yine de bana bir şeyler söyle.” Harry bir an tereddüt etti.

“Pekala, seri katillerin çoğu kendilerinden nefret ederler. Ve beşinci cinayet son cinayet olacağından büyük bir ihtimalle ona hayat veren kişiye hedef alacaktır. Ya da kendini. Ya da her ikisini birden. Bunun annesiyle olan ilişkisiyle bir alakası yok. Bu tamamen kendi kafasında oluşturduğu bir şey.

Neyse, cinayet yerinin seçimi bana mantıklı görünüyor.”

Bir an sessizlik oldu.

“Orada mısın, Beate?”

“Evet. Aslına bakarsan, babası Almanmış.

“Kimin?”

“Buraya gelen adamın.” Tekrar sessizlik oldu.

“Waalere neden holde tek başına bekliyor?” “Neden sordun?”

“Çünkü normal prosedüre göre onu ikinizin birlikte tutuklaması gerekiyor. Bu sizin mutfakta oturmanızdan daha güvenli.”

“Belki de,” dedi Beate. “Bu konuda fazla bir tecrübem yok. Ne yaptığını biliyor olmalı.”

“Doğru,” dedi Harry.

Aklına bir sürü şey geldi. Bastırmak ve düşünmek istemediği şeyler.

“Bir şey mi var, Harry?”

“Evet,” dedi Harry. “Sigaram bitti.”

CUMARTESİ. BOĞULMA.

Harry cep telefonunu cebine koydu ve kanepeye sırt üstü uzandı. Adli tıptakiler bu yaptığını kızacaklardı ama burada zarar görecektense fazla bir kanıt olduğunu sanmıyordu. Katilin bu sefer de temiz bir iş çıkardığını ve arkasında hiçbir iz bırakmadığını biliyordu. Eriyip linolyum döşemeye akmış, kauçuğa benzeyen siyah parçacıklara bakmak için yere eğildiğinde burnuna hafif bir sabun kokusu bile gelmişti.

Kapıda biri göründü.

“Bj0rn Holm, Adli tıp.”

“Tamam,” dedi Harry. “Sigaran var mı?”

Ayağa kalktı ve Holm ile diğer arkadaşı işe koyulurken pencereye doğru yürüdü. Kampen’den Tøyen’e kadar köşeli lambalar kapı önlerini, sokakları ve ağaçları aydınlatıyordu. Harry böyle akşamlarda Oslo’dan daha güzel

görünen başka bir şehir düşünemiyordu. Mutlaka başka güzel şehirler de vardı ama o hiçbirini görmemişti.

“Şu siyah parçacıkların ne olduğunu bulmanızı istiyorum.” Harry döşemeyi gösterdi.

“Tamam,” dedi Holm. i Harry kendini kötü hissediyordu. Arka arkaya içtiği sekiz sigara onu sersemletmişti. Susuzluğunu kontrol altında tutmasına yardımcı oluyordu. Kontrol altında. Ama tamamen geçirmiyordu. Başparmağa baktı. Muhtemelen kerpetenle kopartılmıştı. Boya ve yapıştırıcı. Kapının üzerine pentagramı çizmek için de bir keser ve bir çekiç. Bu kez yanında çok fazla alet getirmişti.

Pentagramı anlamıştı. Parmağı da. Peki, yapıştırıcı ne içindi?

“Erimiş kauçuğa benziyor,” dedi Holm. Yerde çömelmiş bir şekilde duruyordu.

“Kauçuk nasıl erir?” diye sordu Harry.

“Ateşe tutarsın. Elektrikli bir ütü kullanabilirsin. Ya da bir ısı tabancasıyla.”

Holm omuzlarını silkti.

“Peki, ne işe yarar?”

“Vulkanizasyon,” dedi meslektaşı. “Bir şeyleri tamir ederken ya da su geçirmesini önlemek için kullanabilirsin. Araba lastiklerinde, mesela. Ya da hava geçirmesini istemediğin şeylerde.”

“Peki burada?”

“Hiçbir fikrim yok, üzgünüm.”

“Teşekkürler.”

Başparmak tamam gösteriyordu. Keşke ne anlama geldiğini gösteriyor olsaydı diye geçirdi içinden Harry. Bir şifre olduğu belliydi. Katil burunlarına demir bir halka geçirmiş ve onları nereye isterse oraya çekiyordu. Bu şifrenin de bir anlamı olmalıydı. Kendi gibi orta zekadaki aptallar için düşünülmüşse basit bir açıklaması olmalıydı.

Parmağa bir daha baktı. Yukarıyı gösteriyordu. Tamam. Roger. Mesaj

alındı. Akşamın ışıkları içeriye dolmaya devam ediyordu. Sigarasından derin bir nefes çekti. Nikotin damarlarında ilerleyerek ciğerlerinden yukarı doğru vücudunun her yerine yayıldı. Zehir dolu, sağlığa zararlı, tadıyla oynanmıştı ama yine de birinci kaliteydi. Kahretsin! Harry aniden bir öksürük nöbetine yakalandı.

Tavanı gösteriyordu. 406 numaralı odanın tavanını. Dördüncü katın tavanını.

Elbette. Aptal.

Harry anahtarı çevirdi, kapıyı açtı ve duvardaki elektrik düğmesini buldu. İçeri girdi. Tavan arası penceresiz ama yüksek ve havadar bir yerdi. Her biri iki metrekare olan numaralı depolar duvar boyunca yan yana sıralanıyordu. Çöp kutusunun içinde sahibiyile her yeri dolaşan eşyalar tel örgünün arkasına istif edilmişti: Delik deşik yataklar, modası geçmiş mobilyalar, karton kutular içinde elbiseler, hâlâ çalıştığı için bir türlü atılamayan elektrikli aletler. “Cehennem ateşi,” diye söylendi Falkeid, beraberinde iki adamıyla içeri gelince. Harry bunun çok yerinde bir tespit olduğunu geçirdi aklından. Dışarıda güneş alçalmış ve etkisini kaybetmiş olsa da, bütün gün çatıdaki kiremitleri ısıtmış, ve içerisini tam anlamıyla bir saunaya dönmüştü.

“406 numaranın deposu şurada galiba,” dedi Harry sağ tarafı göstererek.

“Tavan arasında olacağından nasıl bu kadar eminsin?”

“Çünkü katilin kendisi bize beşinci katın dördün hemen üstündeki olduğunu gösterdi. Yani bu durumda tavan arası.”

“Gösterdi mi?”

“Resimli bilmeceler gibi.”

“Burada bir ceset olmasının imkansız olduğunun farkında mısınız?”
“Neden olmasın?”

“Dün burasını köpeklerle aradık. Bu sıcakta dört haftadır burada duran bir ceset... Eğer köpeklerin koku alma duyusunun ne kadar gelişmiş olduğunu düşünecek olursak burada çalan bir sireni bizim duymamamız gibi bir şey olurdu bu. Bir köpeğin bunu bulamaması imkansız. Herhangi bir köpek de bulurdu. Ama dün buraya gelenler en iyi cins köpeklerdi.”

“Ceset eğer koku geçirmeyecek bir şeye sarılmış olsa bile mi?”

“Hava molekülleri mikroskobik boyutta ki boşluklardan bile geçebilir. Bu yüzden de...”

“Vulkanizasyon,” dedi Harry. “Efendim?”

Harry depo bölmelerinden birinin önünde durdu. Ellerinde levyelerle iki üniformalı da hemen oraya geldi.

“İlk bunlarla deneyelim, çocuklar.”

Harry kurukafa anahtarlığı sallayarak onlara gösterdi.

En küçük olan anahtar asma kilide uymuştu.

“Tek başıma gireceğim,” dedi Harry. “Adli tıptakiler içeride bir sürü ayak izi olmasından hoşlanmıyor.”

Bir el feneri istedi ve deponun çoğunu kaplayan çift kapılı, yüksek ve geniş beyaz elbise dolabının önünde durdu. Kapı kollarını tuttu ve kapıyı çekip açmadan önce bir an bekledi. Burun deliklerine havalandırılmamış elbiseler, toz ve tahta kokusu doldu. Feneri yaktı. Askılarda Marius’un babası ve dedesinden kaldığını düşündüğünü üç nesil mavi takım elbise vardı. Harry ışığı içeri tuttu ve eliyle kumaşlara dokundu. Kaba yün kumaş. Bir tanesinin üzerinde plastik bir torba vardı. İçinde de takım elbise koruyucu poşeti vardı. Harry elbise dolabının kapılarını kapattı ve bir çamaşır askılığının üzerine asılı bir çift perdenin - görünüşlerinden evde dikildikleri anlaşılıyordu - olduğu diğer tarafa doğru döndü. Harry perdeleri tek bir hareketle kaldırdı. Keskin avcı dişleri Harry’ye hırlarmış gibi duruyordu. Kürkünden geriye parlatılması gereken gri ve kahverengi bir çift göz kalmıştı. “Ağaçsansan,” dedi Falkeid.

“Mm.”

Harry gözleriyle odayı bir kez daha taradı. Bakacak başka bir yer kalmamıştı. Gerçekten yanılıyor olabilir miydi?

Sonra rulo yapılmış hah gözüne ilişti. İran halisiydi —en azından Harry böyle olduğunu düşünmüştü— ve tel örgüye ucu yukarı gelecek şekilde dayanmıştı. Harry hasır bir sandalyeyi halının yanına çekti ve üzerine çıkıp ışığı içine doğru tuttu. Dışarıda bekleyen polisler yüzlerinde gergin bir

ifadeyle onu izliyorlardı.

“Evet,” dedi Harry. Sandalyeden indi ve feneri söndürdü.

“Eee?” dedi Falkeid.

Harry başım iki yana salladı. Bir anda tüm benliğini bir öfke kapladı ve elbise dolabının kenarına bir tekme salladı. Dolap bir dansöz gibi bir süre oynadı. Köpekler havladı. Bir içki, tek bir içki. Şu işkence bir an önce dinmeliydi. Tam odadan çıkıyordu ki bir ses duydu. Sanki bir şey duvara sürtünerek; aşağı doğru kayıyordu. Elbise dolabının kapısı birden açıldı ve arkasını dönmesiyle birlikte takım elbise torbası üzerine devrildi.

Harry bir an için de olsa kendinden geçmişti. Gözlerini tekrar açtığında sırt üstü yatıyor ve kafasında bir acı hissediyordu. Kurumuş ahşap döşemeden yükselen boz bulutunun içinde nefes almaya çalışıyordu. Elbise torbasının ağırlığından ciğerlerinde oksijen kalmamıştı ve kendini boğuluyormuş gibi hissediyordu. Sanki suyla dolu plastik bir torbanın altındaymış gibiydi. Panik içinde üzerinden kaldırmaya çalışırken içinde yumuşak bir şeylerin olduğunu fark etti.

Harry taş kesildi ve bir an hareketsiz kaldı. Yavaş yavaş boğuluyormuş gibi değil de boğulmuş gibi hissetmeye başlamıştı.

Gri plastik bir zarın arkasından parlayan bir çift göz ona bakıyordu.

Marius Veland’ı bulmuşlardı.

CUMARTESİ. TUTUKLAMA.

Ekspres tren parlak bir gümüş gibi geçmişti evin önünden. Beate Olaug Sivertsen’i izliyordu. Yüzünü pencereye doğru dönmüş, gözlerini kırpıştırarak dışarıya bakıyordu. Mutfak masasının üzerine koyduğu, artık buruşmuş da olsa gücünden bir şey kaybetmemiş olan elleri, sanki kuşbakışı bir doğa görüntüsü gibiydi. Buruşukluklar uzun vadilere, koyu mavi damarlar nehirlerle ve eklem yerleri gri beyaz bir dağ zincirine benziyordu. Beate kendi ellerine baktı. Bir hayat boyunca ellerle neler yapılabileceğini düşündü. Ya da neler yapılamayacağını. Ya da nelerin becerilemeyeceğini.

Saat 21:56’da, Beate bahçe kapısının açılıp, bahçedeki mıcırlı patikanın üzerindeki ayak seslerini duydu.

Ayağa kalktı. Kalbi aynı bir Geiger sayacı gibi hızlı ama sessiz bir şekilde çarpıyordu.

“Bu o,” dedi Olaug.

“Emin misin?”

Olaug gülümsedi. “Onun ayak seslerini küçüklüğünden beri tanırım. Akşamları dışarı çıkacak kadar büyüdüğünde genelde attığı ikinci adımda uyanırdım. On iki adım atacak, say istersen.”

Waler mutfak kapısına geldi.

“Birisi geliyor,” dedi. “Oradan ayrılmamanızı istiyorum. Ne olursa olsun. Tamam mı?”

“Bu o,” dedi Beate. Başıyla Olaug’u işaret etti. Waler başını hafifçe salladı. Ve yok oldu. Beate elini yaşlı kadının elinin üzerine koydu. “Her şey yoluna girecek,” dedi.

“Bir hata olduğunu göreceksiniz,” dedi Olaug gözlerini kaçırarak.

On bir. On iki. Beate giriş kapısının açıldığını duydu.

Ve Waler bağırmaya başladı: “Polis! Silahını indir yoksa seni vurmak zorunda kalırım!”

Neden bu kadar yüksek sesle bağırıyordu? Aralarında en fazla beş altı metre mesafe olmalıydı.

“Son kez söylüyorum!” diye bağırdı Waler. Beate kalktı ve omuz askısından revolverini çıkardı. “Beate...” Olaug’un sesi titriyordu.

Beate başını kaldırdı ve yaşlı kadının yalvaran gözlerle ona doğru baktığını gördü.

“Silahını at! Şu anda bir polise ateş ediyorsun!”

Beate kapıya dört adımda ulaştı ve çekip açtı. Silahını doğrultarak hole gitti. Tom Waler iki metre önünde arkası dönük bir vaziyette ayakta duruyordu. Kapıda gri çantalı bir adam vardı. Bir elinde çanta vardı. Beate neler olabileceğini düşünüyor ve karar veremiyordu. Bu yüzden ilk tepkisi kafa karışıklığı olmuştu. “Yoksa ateş ederim!” diye bağırdı Waler.

Beate kapının eşiğinde ağzı şaşkınlıktan açık kalmış adamı görebiliyordu. Waaler silahını zaten çoktan doğrultmuştu.

“Tom... “

Kısık sesle konuşmasına rağmen Tom Waaler sanki sırtından ona ateş ediliyormuş gibi kasılmıştı.

“Adamın silahı yok, Tom.”

Beate’e tüm bu olanlar bir film gibi geliyordu. Sanki filmi izlerken birisi filmi durdurmuş ve ekrandaki resim donmuştu; resim titreşiyordu ama zaman durmuş tu. Silahın patlamasını bekliyordu Beate. Ama Tom Waaler deli değildi. En azından klinik anlamda. Dürtülerini çok iyi kontrol edebiliyordu. O anda Beate’i en çok korkutan da bu olmuştu. Aynen ona istemediği şeyleri yaptırırken olduğu gibi, soğukkanlı ve kontrollü davranışlar.

“Burada olduğuna göre...” dedi sonunda Waaler. Se si gergin geliyordu. “... belki tutuklunun kelepçelerini sen takmak istersin.”

CUMARTESİ. “Nefret Edecek Biri Olması Harika Değil mi?”

Bjarne Møller polis merkezinin kapısında ikinci kez basının karşısına çıktığında saat gece yarısına yaklaşıyordu. Oslo’nun üzerine çöken sıcak hava dalgasının üzerinde sadece en parlak yıldızlar görölüyordu. Ama Møller gözlerini patlayan flaşlar ve kamera ışıklarından korumaya çalışıyordu. Kısa, can akıcı sorular sanki üzerine yağıyordu.

“Birer birer lütfen,” dedi Møller elini kaldıran birini işaret ederek. “Ve lütfen kendinizi tanıtır.”

“Roger Gjendem, Aftenposten’den. Sivertsen itiraf etti mi?”

“Şu an zanlı soruşturmayı yöneten Müfettiş Tom Waaler tarafından sorgulanıyor.

Sorgulama bitene kadar bu sorunuza yanıt vermem mümkün değil.”

“Sivertsen’in çantasında silah ve elmas bulduğunuz doğru mu? Elmasların da kurbanların cesetlerinde bulunan elmaslarla aynı olduğunu söylüyorlar?” “Bunun doğru olduğunu söyleyebilirim. Buyurun, lütfen.”

Konuşan genç bir kadındı. “Bu akşamın ilk saatle rinde Sven Sivertsen’in Prag’da yaşadığını söylemişsiniz. Aslına bakarsanız ben onun resmi adresine ulaştım. Burası bir yatakhane ama buraya bir yıldan fazla bir zamandır uğramadığı bilgisini aldım. Kimse bu ki sinin nerede yaşadığını bilmiyor. Siz biliyor musunuz?”

Møller cevap vermeden önce diğer muhabirler not almaya başlamışlardı.

“Henüz değil.”

“Orada oturanlardan birkaç kişiye ulaşmayı başardım,” dedi kadın muhabir.

Sesinde az da olsa bir böbürlenme seziliyordu. “Sven Sivertsen’in genç bir kız arkadaşı olduğunu söylediler. Kızın adım bilmiyorlar ama içlerinden bir tanesi kızın fahişe olabileceğini söyledi. Polis bunu biliyor mu?” “Şu ana kadar hayır,” dedi Møller. “Ancak yardımınız için teşekkür ederiz.” “Bizler de,” dedi kalabalıktan bir ses ve hemen arkasından orada bulunan tüm erkekler hep bir ağızdan sinsi sinsi güldüler. Kadının yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Ostfold şivesiyle bir soru takip etti: “Dagbladet. Annesi bu durumu nasıl karşıladı?”

Møller soruyu soran muhabirle göz göze geldi ve öfkesini bastırmak için alt dudağını ısırды.

“Bu konuda bir yorum yapmam mümkün değil. Evet. Lütfen.”

“Dagsavisen. Marius Veland’in cesedinin bu sıcakta tavan arasında nasıl kimse fark etmeden dört hafta boyunca durduğunu merak ediyoruz.”

“Bunun dört hafta olduğu konusunda pek emin değiliz, ama plastik torba kullanılmış. Takım elbiseler için kullanılan torbalardan ve hava geçirmez hale getirildikten sonra...” Møller doğru kelimeleri arıyordu, “yurt binasının tavan arasında bir elbise dolabına asılmış.”

Møller’in karşısındaki muhabir ordusundan bir uğultu yükseldi ve Møller çok fazla şey mi ağzından kaçırdı diye düşündü. Roger Gjendem bir soru daha soruyordu.

Gjendem’in ağzının kıpırdadığını görebiliyordu ama aklına takılan

şarkının melodisini düşünüyordu o an. “I Just Called To Say I Love You.” Müzikalde başrolü kız kardeşinden alan kız Beat for Beat’te bu şarkıyı çok güzel söylüyordu. Adı neydi o kızın?

“Özür dilerim,” dedi Møller. “Tekrarlayabilir misiniz, lütfen?”

Harry ve Beate itişip kakışan kalabalık basın mensuplarının arkasında alçak bir duvarın üstüne oturmuş sigara içerek Møller’in açıklamalarını dinliyorlardı. Beate sadece arkadaş ortamlarında sigara içtiğini söyleyerek Harry’nin yeni aldığı paketten bir sigara almıştı.

Harry ise pek konuşma gereği duymuyordu. Tek isteği biraz uyumaktı. Patlayan flaşlar altında ana girişte duran Tom Waaler etrafa gülücükler saçıyordu. Polis merkezinin duvarlarına yansıyan gölgeler zafer dansı gibi görünüyordu.

“Artık ünlü biri oldu,” dedi Beate. “Soruşturmanın başındaki adam tek başına Kurye Katili tutukladı.”

“İki silahla öyle mi?”

“Evet, aynı Vahşi Batı gibi. Ve Tanrı aşkına söyler misin elinde silah olmayan birine insan neden silahını indir der ki?”

“Waaler belki de çantadaki silahı kastediyordu. Ben de öyle yapardım.” “Elbette, ama silahı nerede bulduğumuzu biliyor musun? Bavulunda.” “Waaler Batı’nın bavuldan en hızlı silah çeken adamı mı diye düşünmüştür.” Beate güldü. “Sonra bira içmeye geliyorsun, değil mi?” Göz göze geldiler ve boynu ve yüzü kızaran Beate’in gülümseyişi kayboldu. “Ben onu kastetmek...”

“Sorun değil. Sen ikimiz için de kutlama yapabilirsin, Beate. Ben içmesem iyi olur.”

“Yine de bizimle gelebilirsin, biliyorsun.” “Hayır. Bu benim son soruşturmamdı.”

Harry sigarasını fırlattı ve ateşi ateşböceği gibi karanlıkta uçtu.

“Gelecek haftadan itibaren artık polis değilim. Belki de bunu kutlamam gerekiyor ama yapmayacağım.” “Ne yapacaksın?”

“Başka bir şeyler.” Harry ayağa kalktı. “Tamamen farklı bir şeyler.”

Waalер otoparkta Harry’ye yetişti.

“Bu kadar çabuk mu gidiyorsun, Harry?”

“Yorgunum. nl olmak nasıl bir duygu?”

“Sadece gazeteler için birkaç resim hepsi o kadar. Sen de bunu daha önce yaşadın, nasıl olduğunu bilirsin.”

“Sydney’deki olayı söylüyorsan ben adamı vurmak zorunda kalmıştım. Sen ise canlı yakaladın. Bir sosyal demokrasinin sahip olmak isteyeceği türden kahraman bir polissin.”

“Bunda biraz alay mı seziyorum sanki?” “Zerresi yok.”

Tamam. Kimin kahraman olduğu umurumda bile eğil. Eğer polis teşkilatının imajını glendirecekse benim gibi insanlardan sahte kahramanlar yaratmalarında bir sorun yok. Biz kimin gerçek kahraman olduğunu biliyoruz.”

Harry arabasının anahtarlarım çıkardı ve beyaz Ford Escort’unun önünde durdu.

“Söylemek istediğim buydu, Harry. Seninle birlikte çalışan herkesin adına söylemek isterim ki bu olayı çözen ben ya da başkası değil, sendin.”

“Ben sadece işimi yapıyordum.”

“İşini, evet. Seninle konuşmak istediğim diğer konu da buydu. Biraz arabada oturalım mı?”

Arabanın içinde hafif bir benzin kokusu vardı. Borulardan biri delinmiş olmalı, diye geçirdi içinden Harry. Waaler onun uzattığı sigarayı almadı. “İlk görevin hazır,” dedi Waaler. “Kolay bir görev değil, ama başarırsan, seninle eşit birer ortak olacağız.”

“Nedir?” dedi Harry sigarasının dumanım dikiz aynasına doğru üfleyerek.

Waalер bir zamanlar radyonun bulunduğu yerden sarkan kablolara parmak uçlarıyla dokundu.

“Marius Veland neye benziyordu?” diye sordu.

“Plastik bir torbanın içinde dört hafta. Sence nasıl olmalı?”

“Yirmi dört yaşındaydı, Harry. Yirmi dört yaşındayken ne hayallerin olduğunu hatırlıyor musun, Harry? Hayattan neler bekliyordun?”

Harry o günlere dönmüştü.

Waalere ise böyle söylediğine pişman olmuştu.

“Yirmi iki yaşına baştığım yaz arkadaşlarım Geir ve Solo ile interrail ile Avrupa turuna çıktık. Soluğu İtalyan Rıvierası’nda almıştık ama otel fiyatları çok yüksek olduğundan hiçbirinde kalamadık. Yola çıktığımız gün Solo babasının bfesinden kasadaki tüm parayı almış olmasına rağmen paramız yetmemişti. Böylece geceleri kumsala çadır kurduk ve gndzlerimiz avare avare dolaşıp kadınlara, arabalara ve yatlara bakarak geçirdik. Garip olan şey ise, kendimizi zengin hissediyorduk çünkü yirmi iki yaşındaydık. Her şey bizi bekliyordu Aynen yılbaşı ağacının altındaki hediyeler gibi. Camilla Loen, Barbara Svendsen, Lisbeth Barli, hepsi gencecikti Belki daha hayal kırıklığı aşamasına bile gelmemişlerdi, Harry. Belki de hepsi yılbaşını bekliyorlardı.” Waaler elini kontrol panelinin üzerinde gezdirdi.

“Sven Sivertsen’i biraz önce sorguladım, Harry. Raporu daha sonra okursun. Ama sana neler olacağını şimdiden söyleyebilirim. O soğukkanlı ve her şeyi en ince detayına kadar planlayabilen biri. Ne yapacak biliyor musun? Deliyi oynayacak. Jriyi kandırarak ve psikologlarda o kadar şüphe yaratacak ki onu hapse göndermeye cesaret edemeyecekler. Yani kısacası onu bir psikiyatri kliniğine gönderecekler ve o da düzelmiş gibi yaparak birkaç yıl içinde oradan çıkacak. Artık bu işler böyle yürüyor, Harry. Etrafımızdaki işe yaramaz insanlarla başa çıkma şeklimiz bu. Onları temizlemiyoruz, atmıyoruz; sadece biraz eşeliyoruz. Ve artık ev leş gibi kokan bir fare deliği haline gelene dek bunu fark edemiyoruz ve sonrasında her şey için geç kalmış oluyoruz. Suç dünyasının daha sağlam temellere oturduğu diğer ülkelere bir bak. Maalesef artık öylesine zengin bir ülkede yaşıyoruz ki politikacılar eli açıklıkta birbirleriyle yaşıyor. O kadar yumuşadık ve kibarlaştık ki artık kimse kötü şeylere elini sürmek bile istemiyor. Anlıyor musun beni?” “şimdiye kadar evet.”

“İşte asıl mesele de bu, Harry. Bu sorumluluğu biz biliyoruz. Toplumun kaçtığı temizleme işini biz hallediyoruz.”

Harry o kadar derin bir nefes çekti ki sigarasının kağıdı buruştu. “Ne

demek istiyorsun?” diye sordu.

“Sven Sivertsen,” dedi Waaler camdan dışarıyı kolaçan ederek. “İşe yaramaz insan. Ondan kurtulmalıyız.”

Harry iki büklüm oldu ve öksürerek sigara dumanını üfledi. “Bunu mu yapıyorsunuz? Peki ya diğer şeyler? Kaçakçılık?” “Diğer her şeyi bunu finanse etmek için yapıyoruz.” “Katedral mi?”

Waaler yavaşça başıyla onayladı. Sonra Harry’ye doğru eğildi. Harry, Waaler’ın cebine bir şey koyduğunu hissetti.

“Bu bir ampul,” dedi Waaler. “İçindeki ilacın adı ‘Yusufun Kutsaması’. Afganistan’ın işgali sırasında KGB tarafından suikast için geliştirildi ama yakalanan Çeçen savaşçılara intihar süsü vermek için kullanılıyor daha çok. Önce nefes almanı durduruyor, ama prusik asitten farkı tadı ya da kokusu olmaması. Ampul anüsten ya da dilin altında her yere sokulabilir. Eğer içeceği suya karıştırırsan birkaç dakika içinde ölmesini sağlayabilirsin. Görev anlaşıldı mı?”

Harry oturduğu yerde doğruldu. Öksürmesi geçmişti. Gözleriye hâlâ yaşıydı.

“Yani intihar gibi görünecek?”

“Nezarethanenin olduğu gözetim binasındaki görgü şahitlerinin hepsi hücrelerine götürmeden önce anüsünü aramadıkları yönünde ifade verecekler. Her şey ayarlandı. Endişe etmene gerek yok.” Harry derin bir nefes aldı. Petrol kokusu biraz midesini bulandırmıştı. Uzakta kısa bir süre için bir siren sesi duyuldu. “Onu vuracaktın, değil mi?”

Waaler cevap vermedi. Harry bir polis arabasının nezarethanenin olduğu gözetim binasının girişine park ettiğini gördü.

“Onu tutuklamak niyetinde değildin. İki silahın vardı çünkü bir tanesini öldürdükten sonra onun eline koyacaktın ve kendini korumak için ateş ettiğin düşünülecekti. Bu yüzden Beate ve o yaşlı kadına mutfığa gön dedin ve sonra bağırarak konuştun ki daha sonra kendini korumak için ateş ettiğin yönünde tanıklık edebilsinler. Ama Beate yanına gelince planın suya düştü.” Waaler derin bir nefes aldı.

“Temizlik yapıyoruz, Harry. Aynen senin Sydney’de ki katili öldürdüğü gibi. Adalet sistemi işlemiyor; da ha masum zamanlar için oluşturulmuş bir sistem o. Ve sistem değişene kadar Oslo’nun suçlular tarafından ele geçirilmesine izin veremeyiz. Ama bunu sen de görüyor olmalısın. Sen de her gün olayların içindesin.”

Harry sigarasının karanlıkta parlayan ateşine baktı. Ve başım evet anlamında salladı.

“Sadece büyük resmi görmek istedim,” dedi.

“Tamam, Harry, şimdi beni dinle. Sven Sivertsen yarın akşamın sonuna dek dokuzuncu hücrede olacak. Oradan artık bizim kontrolümüzden çıkarak Ullersmo’daki güvenli bir hücreye gönderilecek. Yarın gece yansına kadar vaktin var,

Harry. Daha sonra nezaret haneyi aradığımda Kurye Katil hak ettiği cezayı almış olacak. Anlaşıldı mı?” Harry yine başıyla onayladı. Waaler gülümsedi.

“Biliyor musun, Harry. Şimdi aynı tarafta olduğunuzu bilmeme rağmen içimde hâlâ küçük bir hüznün Var. Neden biliyor musun?” Harry omuzlarını silkti. “Paranın satın alamayacağı şeyler olduğunu mu sanırdın?” “Waalergüldü.

“Bu da fena sayılmaz, Harry, ama hüznümün sebebi iyi bir düşmanı kaybetmiş olmak. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

““Nefret edecek biri olması harika değil mi?” “Ne?”

“Michael Krohn. Raga Rockers.” “Yirmi dört saat, Harry. İyi şanslar.”

Beşinci Bölüm

PAZAR. KIRLANGIÇLAR.

Rakel yatak odasının aynasında kendine bakıyordu.

Açık pencereden arabanın park edişini ve taşlı patikadan gelen ayak seslerini duyabiliyordu. Aynanın önündeki makyaj masasının önünde duran babasının fotoğrafına baktı. Bu fotoğrafa ne zaman baksa babası genç ve masum görünüyordu. Saçını hep yaptığı gibi tokayla topladı. Bu sefer farklı mı yapsaydı? Elbise annesine aitti. İnce pamuklu kumaştan kırmızı elbiseyi kendine göre daraltmıştı. Acaba fazla mı şık giyinmişti? Küçükken babası sürekli annesini bu elbisenin içinde ilk görüşünü anlatıp durur ve Rakel'e masal gibi geldiğinden dinlemekten hiç usanmazdı.

Rakel tokayı çıkardı ve başını iki yana salladı. Saçları yüzüne geldi. Kapı çaldı. Holde koşan Oleg'in sesini duyabiliyordu. Sesindeki sevinci ve Harry'nin içten gülüşünü duyabiliyordu. Kalbinin daha hızlı attığını hissetti. "Anne, Harry'nin..."

Rakel merdivenlerin başında görüldüğünde Oleg'in sesi kesilmişti. Bir ayağını dikkatle en üst basamağa koydu - yüksek topuğu bir an kayar gibi olduğu an dengesini sağladı ve başını yukarı kaldırdı. Oleg en alt basamakta oturmuş ağzı açık vaziyette annesine bakıyordu. Harry de hemen onun yanındaydı. Elinde bir demet gül vardı.

"Çok güzelsin, anne," sözleri çıktı Oleg'in ağzından. Rakel gözlerini kapattı. İki tarafta da camlar açıldı ve Harry Holmenkollen yolunun virajlarını ustalıkla alırken rüzgar Rakel'in yüzüne ve tenine çarpıyordu. Halil bir deterjan kokusu hissediliyordu. Rakel güneşliği indirip rujuna baktı ve güneşliğin aynasının bile temizlenmiş olduğunu gördü. İlk tanıştıkları gün aklına geldi ve gülümsedi. Harry onu işe bırakmayı teklif etmişti ama Rakel arabayı çalıştırmak için itmek zorunda kalmıştı. Hâlâ aynı hurdayı kullanıyor olduğuna inanamıyordu. Göz ucuyla Harry'ye baktı.

Ve hâlâ aynı kemerli burun. Ve yüzünün geri kalan erkeksi hatlarıyla zıt hâlâ aynı hafif kıvrık kadınsı dudaklar. Ve gözler. Bildiğimiz klasik anlamda yakışıklı sayılmazdı. Ama yine de - nasıl derler? - gerçektir. Gerçek. Gözleriydi. Hayır, gözleri değil. Gözlerindeki ifadeydi onu çekici kılan.

Düşüncelerini okumuş gibi Harry ona doğru döndü.

Gülümsedi. Evet, işte yine. Gözlerinde yine o çocuksu yumuşaklık. Arkalarında oturan ve gülen çocuk. Harry'nin ona bakışında kesinlikle bir içtenlik vardı. Hiç kirlenmemiş bir samimiyet. Dürüstlük. Güven. Güven veren bir bakışı vardı. Ya da güvenmek isteyeceğin türden bir bakış. Rakel de gülümsedi. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu Harry ve bakışlarını tekrar yola çevirdi.

“Hiç.”

Son haftalarda düşünecek çok vakti olmuştu, Harry'nin ona tutmadığı hiçbir söz vermediğini fark etmeye yetecek kadar uzundu. Tekrar dağıtmayacağına dair bir söz vermemişti. Hayatındaki en önemli şeyin o olmayacağına dair de söz vermemişti. Onunla her şeyin kolay olacağına da. Bu sözlerin hepsini kendi kendine vermişti. Rakel bunu yeni yeni anlıyordu.

Olav Hole ve Sis Oppsal'daki eve vardıklarında onları kapıda bekliyordu. Harry bu evden o kadar çok bahsetmişti ki Rakel o evde büyüyen kendisiymiş gibi hissetmeye başlamıştı.

“Merhaba, Oleg,” dedi Sis. Yetişkin ve abla gibi duruyordu. “Köfte yaptık.” “Öyle mi?” dedi Oleg. Sabırsızlıkla arabadan çıkmaca çalışıyordu. Tekrar yola çıktıklarında Rakel başını koltuğuna yaslamış, Harry'ye ne kadar yakışıklı olduğunu düşündüğünü ama bunu yanlış anlamamasını söyledi. Harry de onun çok daha güzel olduğunu ve istediği kadar yanlış anlayabileceğini söyledi. Ekeberg sırtlarına varıp Oslo'ya tepeden bakarlarken, Rakel göğü kaplayan kırlangıçları gördü. “Kırlangıçlar,” dedi Harry.

“Alçaktan uçuyorlar,” dedi Rakel. “Bu da yağmur yağacak demek oluyor.” “Evet, hava durumunda yağmur beklendiğini söylüyordu.”

“Oh, bu harika olacak. Bunu herkese duyurmak için mi böyle uçuyorlar peki?”

“Hayır,” dedi Harry. “Çok daha faydalı bir şey yapıyorlar. Havayı böceklerden temizliyorlar. Zararlı böceklerden.”

“Evet, ama neden bu kadar acele ediyorlar? Neredeyse çıldırmış gibi uçuyorlar.” “Fazla vakitleri yok da ondan. Böcekler şu anda dışarıdalar ama

güneş battıktan sonra böcek avı bitmek zorunda.” “Bitiyor demek istedin herhalde?”

Harry’ye baktı. Düşüncelere dalmış bir şekilde yolu bakıyordu. “Harry?”

“Özür dilerim,” dedi. “Bir an dalmışım.”

Oyun için gelenler Ulusal Tiyatro’nun önünde bugün için üzeri kapatılmış olan meydanında toplanmışlardı Gazeteciler vızır vızır ortalıkta dolaşıp, kameralar uğuldarken ünlüler diğer ünlülerle sohbet ediyordu Bazı yaz aşkı dedikodularından başka herkesin korniş tuğu şey aynıydı: Kurye Katilin yakalanması.

Girişe doğru giderlerken Harry elini hafifçe Rakel’in beline koydu. Rakel ince kumaştan Harry’nin parmak uçlarının ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyordu. Önlerine bir adam çıktı.

“Aftenposten’den Roger Gjendem. Özür dilerim ama bu akşam başrolü oynaması gereken kadını kaçıran katilin yakalanması hakkında insanların neler düşündüğüyle ilgili bir anket yapıyoruz.”

Durdular ve Rakel Harry’nin elini çektiğini hissetti.

Muhabir gülümsüyordu ama bir yandan da etrafa bakmıyordu.

“Daha önce tanışmıştık, Müfettiş Hole. Polis muhabirliği yapıyorum. Sydney’deki olayın ardından sizinle birkaç kez röportaj yapmıştım. Söylediklerinizi doğru şekilde aktaran tek muhabirin ben olduğumu söylemişiniz. Beni hatırladınız mı?”

Harry düşünceli gözlerle Roger Gjendem’in yüzüne baktı ve başıyla onayladı.

“Mm. Artık polis muhabirliğini bıraktın mı?”

“Hayır, hayır!” Muhabir başını iki yana sallıyordu. Sadece birinin yerine bakıyorum. Tatil zamanı işte. Polis Harry Hole’un bu konudaki yorumunu alabilir miyim?”

“Hayır.”

“Hayır mı? Birkaç kelime bir şey de söyleyemez misiniz?”

“Yani hayır, artık polis değilim,” dedi Harry. Muhabir afallamıştı. “Ama

sizi...

Harry abuk hareketlerle muhabire sokuldu ve ona doğru eğildi.

“Kartın var mı?” “Evet... “

Gjendem üzerinde mavi Gotik harflerle Aftenposten yazılı bir kart uzattı; Harry kartı alıp arka cebine koydu. “En son saat on bir.” “Görüşürüz,” dedi Harry. Roger Gjendem, yüzünde şaşkın ifadeyle Harry’nin parmaklarının sıcaklığını yeniden hisseden Rakel’le beraber merdivenlerden çıkışını izledi. Girişte gözleri yaşlı bir adam gülümseyerek onları bekliyordu. Rakel adamın yüzünü gazetelerden hatırlıyordu. Yüzün sahibi Wilhelm Barli’ydi. “Burada sizi beraber görmek beni çok memnun etti,” dedi ve kollarını iki yana açtı. Harry bir an tereddüt etmiş ama yakalanmıştı. “Sen de Rakel olmalısın.”

“Wilhelm Barli kaybettiği oyuncak ayısını bulmuş gibi sarıldığı Harry’nin omzunun üzerinden Rakel’e gülümsüyordu.

“Bu da neydi böyle?” diye sordu Rakel, dördüncü sıradaki koltuklarını bulduklarında.

“Erkek duygusallığı,” dedi Harry. “Adam sanatçı.”

“Onu kastetmedim ben. Hani şu artık polis olmadığınla ilgili söylediklerin?” “Polis olarak son görevimi dün yerine getirdim.”

Rakel gözlerini dikmiş ona bakıyordu. “Bana neden bir şey söylemedin?” “Söyledim aslında. Bahçedeyken.” “Ya şimdi ne iş yapacaksın?” “Başka bir iş.” “Ne peki?”

“Tamamen farklı bir şeyler. Bir arkadaşımın bir teklif aldım ve kabul ettim. Artık her şey daha iyi olacak. Daha sonra ne olduğunu anlatırım.” Perde açıldı.

Perde indiğinde on dakika boyunca hiç kesilmeden süren bir alkış tufanı kopmuştu.

Prova ettikleri başka bir selamlama kalmadığından oyuncular öylece sahnede durmuş alkışları izliyorlardı. Toya Harang her öne çıkıp selam vermeye kalktığında salondan ‘Bravo’ sesleri yükseliyordu ve sonunda oyunun hazırlanmasında emeği geçen herkes sahneye çağırılmış ve hem sahnedekilerin hem de izleyenlerin gözyaşları arasında Wilhelm Barli

Toya'yı kucaklamıştı. Rakel bile Harry'nin elini sıkarken bir yandan da mendiliyle gözyaşlarını siliyordu.

“Tuhaf görünüyorsunuz,” dedi Oleg arka koltuktan. Bir sorun mu var?” Rakel ve Harry aynı anda başlarını arkaya çevirdi. “Yine arkadaş mısınız? Barıştınız mı?” Rakel gülümsedi. “Biz hiç küsmedik, Oleg.”

“Harry?”

“Evet, patron?” Harry aynadan ona bakıyordu.

“Bu yakında tekrar sinemaya gidebiliriz demek mi oluyor? Erkek filmleri izlemeye?”

“Belki de. Doğru dürüst bir film olursa.”

“Ah, evet,” dedi Rakel. “Peki, ben ne yapacağım?”

“Sen de Olav ve Sis’le oynarsın,” dedi Oleg. Sevinçten deliye dönmüştü. “Bugün çok güzeldi, anne. Olav bana satranç oynamasını öğretti.” Harry evin bahçesine girdi ve kapının önünde arabayı durdurdu. Motor çalışıyordu. Rakel evin anahtarını Oleg’e verdi ve onu gönderdi. Taşlı yoldan koşarken ikisi arkasından baktılar.

“Tanrım, ne kadar da büyümüş,” dedi Harry.

Rakel başını Harry’nin omzuna dayadı. “İçeri gelmiyor musun?”

“Şimdi olmaz. İşi bırakmadan önce yapmam gereken son bir şey var.”

Rakel eliyle Harry’nin yüzünü okşadı. “Daha sonra gelebilirsin. Eğer istersen tabii.”

“Mm. Bunu iyice düşündün mü, Rakel?”

Rakel içini çekti ve gözlerini kapatıp başını iyice Harry’nin göğsüne yasladı.

“Hayır. Ve evet. Yanan bir evden aşağı atlamaya benziyor. Düşmek yanmaktan daha iyi.”

“En azından yere çarpana kadar.”

“Düşmek ve yaşamak arasında bir sürü ortak nokta olduğunu fark ettim. Mesela ikisinin de bir sonu var.”

Arabanın motorundan çıkan bozuk gürültüyü dinleyerek konuşmadan birbirlerine bakiştılar. Harry parmağını Rakel'in çenesine götürdü ve onu öptü. Rakel İman kontrolünü, tüm dengesini, tüm dinginliğini kaybetmiş ve tutunabileceği tek bir şey varmış gibi hissetti Harry onu düşerken yakıyordu.

Harry yavaşça kendini geri çektiğinde Rakel ne kadardır öpüşüklerini bilemiyordu.

“Kapıyı açık bırakacağım,” diye fısıldadı.

Bunun aptalca olduğunu biliyor olması gerekirdi.

Bunun tehlikeli olduğunu biliyor olması gerekirdi.

Ama haftalardır düşünüyordu. Artık düşünmekten yorulmuştu.

PAZAR GECESİ. YUSUF UN KUTSAMASI.

Nezarethanenin dışındaki otoparkta ne bir insan ne de bir araba kalmıştı. Harry kontağı kapattı ve motor öksürerek sustu. Saate baktı: 23:10. Elli dakika kalmıştı.

Ayak sesleri Telje, Torp & Aasen'in duvarlarında yankılandı. Harry içeri girmeden önce iki kez derin nefes aldı.

Danışma masasının arkasında kimsecikler yoktu ve her yer sessizdi. Sağ tarafında bir şeylerin hareket ettiğini gördü. Nöbetçi odasında gözünün altındaki kıpkırmızı yara iziyle ağlıyormuş gibi görünen adam boş gözlerle kendisine bakıyordu. Sonra yine önüne döndü. Groth. Yalnızdı. Bu garipti. Ama belki de değildi.

Harry sol taraftaki danışma masasının üzerinde dokuz numaralı hücrenin anahtarını buldu. Sonra hücrelere doğru yürüdü. Gardiyan odasından sesler geliyordu ama gayet uygun bir şekilde dokuz numaralı hücreye kolay ulaşması için önünden geçmesi gerekmiyordu

Harry anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Bir saniye kadar durakladı; içeriden bir ses gelmişti. Sonra çekerek kapıyı açtı.

Ranzasından ona doğru bakan adam pek katile benzemiyordu. Harry bunun anlamsız olduğunu düşünüyordu. Bazen katile benzerlerdi; bazense benzemezlerdi.

Bu ise yakışıklı, tıraşlı, sağlam yapılı kısa siyah saçlı ve bir zamanlar annesinininkine benzeyen ama yıllar geçtikçe kendi halini alan mavi gözlere sahipti. Harry daha kırkına varmamıştı. Sven Sivertsen ise ellisini çoktan geçmişti. Ama onları yan yana görenler bunun tam tersini düşünebilirlerdi.

Neden bilinmez Sivertsen'in üzerinde kırmızı bir hapishane kıyafeti vardı.

“İyi akşamlar, Sivertsen. Ben müfettiş Hole. Ayağa kalkıp arkayı dönebilir misin?”

Sivertsen kaşlarını kaldırdı. Harry ona doğru kelepçeleri salladı. “Kurallar böyle.”

Sivertsen tek kelime etmeden ayağa kalktı ve Harry de kelepçeleri takıp onu ranzasına geri itti.

Hücrenin içinde sandalye yoktu. Kendine ya da başkalarına zarar verebileceğin hiçbir eşya yoktu. Burada cezalandırma şekli konusunda tek yetkili olan devletti. Harry duvara yaslandı ve cebinden buruşuk sigara paketini çıkardı.

“Yangın alarmı var,” dedi Sivertsen. “Aşırı derecede hassastırlar.”

Sesi şaşırtıcı derecede inceydi.

“Bu doğru. Buraya daha önce de geldin, değil mi?”

Harry sigarasını yaktı ve parmak uçlarında yükselerek alarmın pillerini çıkardı.

“Peki, kurallar bunun için ne diyor?” diye sordu Sven Sivertsen alaycı bir şekilde.

“Hatırlamıyorum. İçer misin?”

“Bu da nesi? İyi polis numarası mı?”

“Hayır.” Harry gülümsüyordu. “Elimizde o kadar çok bilgi var ki, rol yapmamızı gerektirecek herhangi bir durum yok. Detaylarla da uğraşmamıza gerek yok. Lisbeth Barli'nin cesedine de ihtiyacımız yok. İtiraf etmene de. Senin yardımına falan ihtiyacımız yok, Sivertsen.” “Neden buradasın öyleyse?”

“Meraktan. Burada hep derin sularda yüzen balıklarla uğraşırız ve ben de gelip bu sefer oltamıza nasıl bir balık takılmış kendi gözlerimle görmek istedim.” Sivertsen sinirli bir şekilde güldü.

“Güzel bir düşünce. Ama bu sefer haya kırıklığına uğrayacaksınız, Müfettiş Hole.

Size büyük balık gibi görünebilirim, ancak bu sefer sert kayaya çarptınız.”

“Sesini yükseltmezsen sevinirim.”

“Birinin bizi duyacağından mı endişeleniyorsun?”

“Ne diyorsam öyle yap. Dört cinayetten tutuklanmış biri için fazla rahat görünüyorsun.”

“Ben masumum.”

“Mm. İstersen sana durumu biraz özetleyim, Sivertsen. Çantanda her yerde bulunmayan ama kurbanların üzerinden çıkan kırmızı bir elmas çıktı. Bir de Ceskâ Zbrojovka; Norveç’te pek bulunmayan ama Barbara Svendsen’i öldürenle aynı marka bir silah! İfadende cinayetlerin işlendiği tarihlerde Prag’da olduğunu söylemişsin, ama biz havayolu şirketlerini kontrol ettik ve sorduğumuz beş günün hepsinde, dün dahil Oslo’ya uçtuğunu öğrendik. Peki ya o günlerde saat beşte nerede olduğunu kanıtlayabiliyor musun, Sivertsen?”

Sven Sivertsen bir cevap vermedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Bana masumu oynamayın, Sivertsen.”

“Sanki ne düşündüğün benim umurumda, Hole. Başka bir şey var mı?”

Harry sırtını duvara dayayıp yere çöktü.

“Evet. Tom Waaler’ı tanıyor musun?”

“Kimi?”

Ağzından çok hızlı çıkmıştı. Aslında fazla hızlı Harry acele etmedi ve sigarasının dumanını tavana doğru üfledi. Sven Sivertsen’in yüzündeki ifade sıkıntılı ama sertti. Harry daha önce dışarıdan sert görünen ama içi yumuşak bir sürü katil görmüştü. Ama bazıları kesinlikle ve tamamen sert kabuktan oluşuyordu. Bu seferkinin ne kadar sert olduğunu merak ediyordu doğrusu.

“Seni tutuklayan ve sorguya çeken adamın ismini hatırlamıyormuş gibi yapmana gerek yok, Sivertsen. Onu daha önceden tanıyor muydun?” Sven’in yüzündeki bir anlık tereddüt Harry’nin gözünden kaçmadı. “Daha önce kaçakçılıktan içeride yatmışsın. Çantanda bulunan silahın üzerinde seri numarasını silmek için kullanılan makineye ait izler var. Oslo’da son yıllarda gittikçe daha fazla silahta aynı izleri görmeye başladık. Bunun sorumlusunun bir kaçakçılık şebekesi olduğunu düşünüyoruz.” “İlginç.”

“Waalers için silah kaçakçılığı yaptın mı, Sivertsen?”

“Tanrı aşkına, siz polisler bu tür şeyler de mi yapıyorsunuz?”

Sven Sivertsen gözünü bile kırpmıyordu. Ama güre açlarının arasından bir damla ter süzölmeye başlanıştı.

“Sıcak mı oldu, Sivertsen?”

“Hayır, rahatım.”

“Mm.”

Harry ayağa kalktı ve lavaboya doğru gitti. Bir tane plastik bardak çekti ve arkasını dönerek musluğu sonuna kadar açtı.

“Biliyor musun, Sivertsen? Ta ki bir arkadaşım Waaler’in seni nasıl tutuklamaya çalıştığını anlatana kadar bir şey anlamamıştım. Sonra Beate Lønn senin adını telefonda söyledikten sonra Waaler’in yüzünün bembeyaz olduğunu hatırladım. Ama o sırada bunun sebebinin senin bizi atlatıp bir cinayet daha işlediğini düşünmesi olduğunu sanmıştım. Ama Lønn bana seni tutuklarken “Waalers’in elinde iki tane silah olduğundan ve sürekli sana silahını indir deyip durduğundan bahsedince her şey yerli yerine oturdu. Onu korkutan senin bir cinayet daha işlemiş olman değil senin adındı. Seni tanıyordu. Aslına bakarsan sen onun kuryelerinden biriydin. Ve Waaler de eğer sen cinayetle suçlanırsan her şeyin gün ışığına çıkacağını gayet iyi biliyordu. Kullandığın bütün silahlar, Oslo’ya yaptığın ziyaretler, bütün bağlantıların. Eğer işbirliği yaparsan hakim cezanda indirim bile yapabiliirdi. Bu yüzden seni neredeyse vuracaktı.” “Vurmak...”

Harry elindeki bardağı suyla doldurdu ve Sven Sivertsen’in yanına gitti. Bardağı yere bıraktı ve kelepçelerini çözdü. Sivertsen bileklerini ovuşturuyordu. “İç bunu,” dedi Harry. “Kelepçelerini geri takmadan önce bir

de sigara içebilirsin.” Sven bir an durakladı. Harry saatine baktı. Hala yarım saati vardı. “Hadi, Sivertsen.”

Sivertsen bardağı aldı ve bir yandan Harry’ye bakarken bir dikişte bitirdi. Harry bir sigara yakıp Sivertsen’e verdi.

“Bana inanmıyorsun, değil mi?” dedi Harry. “Tam tam tersini düşünüyorsun. Tom Waaler gelip seni bu nasıl derler? - sıkıcı durumdan kurtaracak. Onun cebini doldurmak için yaptığın onca şeyden sonra tehlikeye atılıp sana olan minnet borcunu ödeyecek. Ve onun hakkında bildiğin şeyler hesaba katılırsa olabilecek en kötü şey sana yardım etmesi için ona şantaj yapmak.” Harry hafifçe başını iki yana salladı. “Daha zeki bin olacağını sanıyordum, Sivertsen. Ama tüm o kurduğun bulmacalar, cinayetleri kurgulaman ve hep bir adım önde olman. Tüm bunları düşününce insan karşısında daha zeki birini göreceğini zannediyor. Ama daha Waaler gibi bir köpekbالیğının nasıl hareket ettiğinden bile haberin yok.”

“Haklısın,” dedi Sivertsen gözleri yarı kapalı bir şekilde sigarasının dumanını tavana doğru üflerken. “Sana inanmıyorum.”

Sivertsen sigarasının dumanını silkeledi. Küller bardağa değil de yere düştü. Harry bunun bir çözölme olup olmadığını düşündü. Ama hayatında çok çözölme görmüş biri olarak yanıldığını hemen anladı. “Haberlerde havanın soğuyacağını söylediler,” dedi Harry.

“Norveç haberlerini takip etmiyorum.” Sivertsen sırtıyordu. Harry’yi alt ettiğini düşünüyordu.

“Yağmur,” dedi Harry. “Bu arada su nasıldı?” “Bildiğin su.”

“Yusufun Kutsaması dedikleri kadar varmış” dedi.

“Yusuf’un nesi?”

“Kutsaması. Tat yok. Koku yok. Ne olduğunu gayet İyi bildiğini sanıyorum. Belki Norveç’e bundan da sokmuşundur. Çeçenistan’dan Prag’a, oradan da Oslo’ya?” Bu sefer Harry sırtıyordu. “Kaderin cilvesi.” “Sen neyden bahsediyorsun?”

Harry Sven’e bir şey fırlattı. Sven atılan şeyi havada kaptı ve incelemeye başladı.

“Bu boş...” Harry’ye baktı.

“Skâl.”

“Ne?”

“Patronumuz Tom Waaler’dan sana bir hediye.” Harry Sivertsen’i izlerken sigarasının dumanını burnundan dışarı verdi. Yüzünün kasları gerildi. Adem elması bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Parmaklarını boynuna götürdü.

“Dört cinayetin zanlısı olarak şu anda yüksek güvenli bir hapishanede olman gerekiyordu, Sivertsen. Bu hiç aklına gelmedi mi? Ama sen bunun yerine elinde polis rozeti olan herkesin elini kolunu sallayarak rahatça girebileceği bir nezarethanede tutuluyorsun. Seni buradan çıkarıp, dışarıdaki gardiyanlara sorgulamaya götürdüğümü söyleyebilirim. Sahte evraklarla tahliye edip Prag’a doğru yola çıkmanı sağlayabilirim. Ya da şimdi olduğu gibi cehenneme gönderebilirim. Bunu sana kim hazırladı sanıyorsun, Sivertsen? Bu arada kendini nasıl hissediyorsun?”

Sivertsen yutkundu. Bela. Çok büyük bela. “Neden bunları bana anlatıyorsun?” diye fısıldadı. Harry omuzlarını silkti.

“Waaler yardakçılarına her şeyi anlatmaz, ama ben biraz meraklıyım. Sen de benim gibi büyük resmi görmekten hoşlanmaz mısın, Sivertsen? Yoksa gerçek aydınlanmanın öldükten sonra olacağına inananlardan mısın? O zaman sorun yok. Ama ben o kadar bekleyemem...” Sivertsen’in yüzü bembeyaz oldu.

“Bir sigara daha?” diye sordu Harry. “Yoksa miden şimdiden bulanmaya mı başladı?”

Sivertsen o an kasıldı ve tuğla duvarın üzerine yeşil yeşil kustu. Nefes nefese kalmıştı.

Harry pantolonuna sıçrayan kusmuklara baktı ve lavaboya gidip biraz havlu kağıt koparttı. Birazını Sivertsen’e verdi. Sivertsen ağzını kuruladı. Ve sonra güçsüz kalan başını iki elinin arasına aldı. Nihayet konuşmaya karar verdiğinde sesi ağlamaklıydı:

“Eve girdiğimde... kafam karışmıştı, ama, doğal olarak, rol yaptığını

anlamıştım. Bana göz kırptı ve yüksek sesle konuşmasının sebebinin onlar olduğunu başıyla işaret etti. Neler olup bittiğini anlamam birkaç saniye sürdü.

Sandım ki... Bende silah olduğu zannedilirse elinden kaçmamı diğerlerine daha kolay açıklayabileceğini düşündüm. Onda iki silah vardı. Birisinin benim için olduğunu düşündüm. Birisinin bizi görme ihtimaline karşılık bir tanesini bana vereceğini sanıyordum. Sonra o lanet kadın çıkageldi ve her şeyi berbat etti.”

Harry yine sırtını duvara dayamış anlatılanları dinliyordu.

“Yani polisin kurye cinayetleriyle ilgili peşinde olduğunu bildiğini itiraf ediyorsun, öyle mi?”

Sivertsen hayır anlamında başını salladı.

“Hayır, hayır, ben katil falan değilim. Ben kaçakçıdan tutuklandığımı sanıyordum. Bir de elmaslar yüzünden. Bu olaya Waaler’ın baktığını biliyordum.

O İzden de her şeyin çok kolay olacağını, bir şekilde bu işten kolayca sıyrılacağımı biliyordum. Ama... “ , Sivertsen bu sefer daha yeşil renkte kustu. Harry ona biraz daha kağıt verdi.

Sivertsen hıçkırıklara boğuldu.

“Ne kadar vaktim kaldı?”

“Bu sana bağlı,” dedi Harry.

“Nasıl yani?”

Harry sigarasını yerde söndürdü, elini cebine soktu e kozunu oynadı. “Bunu görüyor musun?”

Başparmağıyla işaret parmağı arasında beyaz bir hap tutuyordu. Sivertsen başını evet anlamında salladı.

“Yusuf’un Kutsaması’nı içtikten sonraki on dakika içinde bu hapi içersen hayatta kalma şansın oldukça yüksek olur. Bunu eczacı bir arkadaşımдан aldım. Neler, diye merak ediyorsun eminim. Pekala, seninle bir anlaşma yapmak istiyorum. Sebebi bu. Tom Waaler’a çarşı tanıklık yaparak tüm bu kaçakçılık işleriyle ilgili bildiklerini anlatmanı istiyorum.” “Evet, evet, bana

hapı ver artık.” “Peki sana nasıl güvenebilirim, Sivertsen?” “Yemin ederim.”

“Daha dikkatli düşünölmüş bir cevabı yeğlerim doğrusu, Sivertsen. Ben gözden kaybolur kaybolmaz taraf değıştirmeyeceğini nereden bileyim?”

“Ne?”

Harry hapı cebine geri koydu.

“Zamanın daralıyor. Sana nasıl güveneyim, Sivertsen? Bana iyi bir sebep söyle.” “Şimdi mi?”

“İlaç birazdan nefesini kesecek. Görenler oldukça acı dolu bir ölüm olduğunu söylüyor.”

Sivertsen konuşmadan önce gözlerini kırptırdı:

“Bana güvenmek zorundasın çünkü mantıklı olan şey bu. Bu akşam ölmezsem, Tom Waaler onun beni öldürme planını öğrendiğini anlayacak. Bunun geri dönüşü yok. Ben onu alt etmeden o beni alt etmeye çalışacak. Başka bir çarem yok yani anlıyor musun?” “Aferin, Sivertsen. Devam et.”

“Burada hiç şansım yok. Yarın sabaha çıkmam. Tek şansım Waaler’ın yakalanıp parmaklıkların arkasını boylaması. Ve bana tek yardım edebilecek kişi de... sensin.”

“Tam on ikiden. Tebrikler,” dedi Harry ayağa kalkarak. “Eller arkaya lütfen.” “Dediklerimi aynen yap. Buradan hemen çıkmamız lazım.”

“Hapı... “

“Hapın adı Flunipam ve tek iyi geldiği şey uykusuzluk.” Sven duyduklarına inanmamıştı., “Seni... “

Harry saldırıyı bekliyordu. Yana çekilip alttan sert bir yumruk attı Sven’e. Sivertsen iki büklüm oldu.

Harry bir eliyle onu tutup diğeriyle de kelepçeleri taktı.

“Endişelenmene gerek yok, Sivertsen. Waaler’ın verdiği ampülü dün hemen boşalttım. Eğer içtiğin suyun tadıyla ilgili bir şikayetin varsa bana değil Oslo

Su İşleri’ne başvur.”

“Ama... ben... “

İkisi birden kusmuğa baktılar.

“Açgözlülük edip çok fazla yemek yemişsin,” dedi Harry. Ama merak etme kimseye söylemem.”

Nöbetçi odasındaki sandalye yavaşça onlara doğru döndü. Yarı kapalı bir gözler birden fal taşı gibi açılıp öfkeyle bakmaya başladı. “Kederli” Groth o koca gövdesini beklenmedik bir çeviklikle sandalyeden kaldırdı. “Bu da nesi?” diye hırladı.

“Dokuz numaralı hücredeki mahkum,” dedi Harry Sivertsen’i başıyla göstererek. “Altıncı katta sorgulanması gerekiyor. Nereye imza atmalıyım?” “Sorgulama mı? Bana sorgulamayla ilgili bilgi verilmedi.” “Bildiğim kadarıyla bu tür şeyler sana pek söylenmez, Groth,” dedi Harry. Groth afallamış bir şekilde bir Harry’ye bir Sivertsen’e bakıyordu. “Rahatla,” dedi Harry. “Planlarda küçük bir değişiklik oldu. İlacı içmiyor. Başka bir yolunu bulacağız.” “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Elbette bilmiyorsun. Ve daha fazla duymak istemiyorsan, sana çıkış defterini vermeni öneririm, Groth. Daha yapacak çok işimiz var.” Groth diğerini ovuşturarak, yaralı gözüyle Harry’ye bakıyordu. Kalbi hızla atan Harry, bunun dışarıdan belli olmamasını diliyordu. Daha başlamadan tüm planları suya düşebilirdi. Eli berbattı. Tek bir as bile yoktu. Tek umudu Groth’un karışan kafasının Harry’nin istediği gibi çalışmasıydı. Kendi çıkarları söz konusu olduğunda insanoğlunun mantıklı düşünme ile zekası arasında ters bir orantı olduğuna dayanan Aune’un temel prensiplerinden birisine göre kurmuşt5u planını. Groth bir süre homurdandı.

Harry bunun işlerin yolunda gittiği anlamına gelmesini ümit ediyordu; yani Groth’un defteri uzatıp en azından işleri kitabına göre yapıp, kendini garantiye almanın daha az riskli olacağını düşünmesini umuyordu. Bu şekilde daha sonra dedektiflere her şeyi olduğu gibi söyleyebilirdi. Dokuz numaralı hücredeki gizemli ölümün ardından giren çıkan olmadı gibi bir yalan söyleyip bunun ortaya çıkmasını riske etmektense. Harry şu an Groth’un bir imzayla her şeyden sıyrılabilceğini düşünüyor olduğunu ümit ediyordu. Bunun kontrol etmeye de gerek yoktu. Sonuçta bu salağın kendi taraflarına geçtiğini söyleyen Waaler’ın kendisi değil miydi? Groth öksürdü.

Harry noktalı yerlere imzasını attı. “Yürü,” dedi Sivertsen’e, iterek.

Nezarethanenin dışarısındaki otoparkta gece havası buz gibi bir bira gibi gelmişti.

PAZAR GECESİ. ÜLTİMATOM.

Rakel uyandı.

Aşağıdaki kapı açılmıştı.

Yatakta doğrulup saate baktı: 12:45.

Gerindi ve tekrar yattı. Sessizliği dinliyordu. Huzurlu bir uyku, yerini içini gıdıklayan bir bekleyişe terk etmişti. O yatağa girdiğinde uyuyormuş gibi yapacaktı. Bunun çocukça bir oyun olduğunun farkındaydı. Ama böyle yapmak çok hoşuna gidiyordu. Gelip nefes nefese yanına uzanacak ve Rakel uykusunda dönerken karnı eline değecekti. Nefesi daha da hızlanacak ve ikisi de hangisi daha çok dayanacak diye hareket etmeden bekleyeceklerdi. Yani bir çeşit yarışma. Kaybeden Harry olacaktı. Belki.

Gözlerini kapadı.

Bir süre sonra, tekrar açtı. Aklına rahatsız edici bir düşünce saplanmıştı. Kalktı ve yatak odasının kapısını açıp sesleri dinledi. Merdivenlere kadar gitti. “Harry?”

Sesi endişeliydi ve bu onu daha da korkar hale getirmişti. Kendini biraz toparladı ve aşağı indi. Kimsecikler yoktu.

Harry geleceği için kilitlemediği kapının rüzgarla açılma sesinin onu uyandırdığını düşünerek kapıyı kilitledi. Kendine bir bardak süt koyup mutfakta oturdu. Ahşap evin duvarlarından gıcırtilar geliyordu. Yaşlı duvarlar sanki birbirleriyle konuşuyor gibiydi.

Oradan kalktığında saat 01:30’dü. Harry kendi evine gitmiş olmalıydı ve bugün oynadıkları o küçük oyunun bu seferlik galibinin kim olacağını asla öğrenemeyecekti.

Yatak odasına giderken bir anda bir düşünceyle paniğe kapıldı. Geri döndü. Oleg’in odasının kapısından yatağında uyuduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Ama bir saat sonra kabuslar görerek tekrar uyandı ve bütün gece

yatağında döndü durdu.

Beyaz Ford Escort yaz gecesinde sessizliği bozan eski ve gürültülü bir denizaltı gibiydi.

“Okernveien,” diye mırıldandı Harry. “Sons Gate.”

“Ne?” diye sordu Sivertsen.

“Yok bir şey. Kendi kendime konuşuyorum.”

“Neden?”

“En kısa yoldan nasıl giderim diye düşünüyorum.”

“Nereye?”

“Yakında öğrenirsin.”

Tek tük birkaç evin arkasında yükselen uzun binaların olduğu dar bir sokağa park ettiler. Harry, Sivertsen’in olduğu tarafa eğilerek kapısını iterek açtı. Araba birkaç yıl önce soyulmuş ve artık sağ ön kapı dışarıdan açılmıyordu. Rakel arabalar ve sahiplerinin karakterleriyle ilgili sürekli espriler yapıp duruyordu. Ne ima ettiğinden Harry pek emin değildi. Harry inip kapıya doğru yürüdü ve Sivertsen’i çekerek dışarı çıkardı ve arkasını dönmesini söyledi.

“Solak mısın?” diye sordu Harry kelepçeleri açarken. “Ne?”

“Sağla mı solla mı daha iyi yumruk atarsın?” “Anladım. Yumruk falan atmam ben.” “Bu güzel.”

Harry kelepçeleri Sivertsen’in sağ kendisinin sol eline taktı. Sivertsen şaşırılmış bir şekilde kendisine bakıyordu.

“Seni kaybetmek istemem, eski dostum.”

“Bana doğru bir silah tutsan daha kolay olmaz mıydı?”

“Elbette olurdu ama ben iyi çocuk olup birkaç hafta önce onu iade ettim. Hadi gidelim.”

Gecenin ışığında göğe doğru yükselen binaların arasında boş bir arsada yürüyorlardı.

“Tanıdık yerlere gelmek güzel mi?” diye sordu Harry öğrenci yurdunun önüne geldiklerinde.

Sivertsen omuz silkti.

İçeri girdikleri anda Harry duymamış olmayı tercih edeceği bir şey duydu. Merdivenlerden inen ayak sesleri. Etrafı hızlı bir şekilde kolaçan etti. Asansörün küçük yuvarlak penceresinden içeride ışık yandığını gördü ve Sivertsen’i de arkasından çekerek asansöre girdi. Asansör onların ağırlığıyla sallandı.

“Bil bakalım kaçınıcı kata gidiyoruz!” dedi Harry.

Harry yüzüne doğru kurukafa anahtarlığı sallarken Sivertsen öfkeli bir şekilde güldü.

“Oyun oynayacak havada değilsin, öyle mi? Dörde bas bakalım, Sivertsen.” Sivertsen denileni yaptı ve asansörün hareket etmesini beklemeye koyuldu. Harry yüzünü buruşturarak Sivertsen’e baktı. Adam rolünü çok iyi yapıyordu; hakkını yememek lazımdı. “Demir parmaklık,” dedi Harry.

“Ne?”

“Onu kapatmazsan asansör çalışmaz. Bilmiyor musun?”

“Bu mu?”

Harry başıyla onayladı. Sivertsen parmaklığı çekti ama asansör bir türlü hareket etmiyordu.

Harry alnında ter biriktiğini hissediyordu. “Sonuna kadar çek,” dedi Harry.

“Böyle mi?”

“Rol yapmayı kes,” dedi Harry yutkunarak. “Sonuna kadar çekilmesi lazım. Eğer temas noktasına değmezse asansör hareket etmez.”

Sivertsen gülümsedi.

Harry sağ elini yumruk yaptı.

Asansör sarsıldı ve siyah parlak parmaklığın arkasında beyaz tuğla duvar hareket etmeye başladı. Kapıyı geçerken pencereden bir an için Harry aşağı

inen birini arkadan gördü. Öğrencilerden biridir diye umuyordu. Adli tıptan Bjørn Holm'un orada işlerini bitirdiklerini söylediğini hatırlıyordu.

“Asansörlerden hoşlanmıyorsun, değil mi?”

Harry cevap vermedi; akıp giden duvara bakmayı sürdürüyordu.

“Ufak bir fobimiz var galiba?”

Asansör birden durdu ve Harry dengesini kaybetmemek için yana doğru bir adım attı. Asansör altlarında sallanıyordu ve kata henüz gelmemişlerdi; hâlâ duvar görünüyordu.

“Ne halt ettiğini sanıyorsun?” diye fısıldadı.

“Ter içinde kaldın, Müfettiş Hole. Ben de bunun bir şeyi açığa kavuşturmak için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm.”

“Şu an hiçbir şey için iyi bir zaman değil. Devam et, yoksa...” Sivertsen asansör düğmelerinin önünde duruyordu ve oradan çekilmeye hiç niyeti yoktu. Harry sağ elini kaldırdı. O anda Sivertsen'in sol elindeki keseri gördü. Sapı yeşildi.

“Bunu arka koltuğunda buldum,” dedi Sivertsen. Yüzünde neredeyse özür diler gibi bir ifade vardı. “Arabanı temiz tutmalısın. Şimdi beni dinleyecek misin?” Keserin çelik kısmı parlıyordu. Harry kafasını toparlamaya çalışıyordu. Paniğe kapılmamaya çalışıyordu. “Dinliyorum.”

“İyi çünkü söyleyeceklerim biraz dikkatini toplamanı gerektiriyor. Ben masumum. Yani, evet silah ve elmas kaçakçılığı yapmış olabilirim. Bunu yıllardır yapıyorum. Ama kimseyi öldürmedim.”

Harry elini hareket ettirince Sivertsen keseri yine kaldırdı. Harry elini indirdi.

“Silah işinin başında Prens diye biri vardı. Bu Müfettiş Tom Waaler olarak tanıdığım adam. Daha da ilginç tarafı onun Tom Waaler olduğunu ispatlayabilirim. Ve eğer durumu yanlış anlamadıysam sen de onu mıhlamak için benim şahitliğime muhtaçsın. Çünkü sen onu mıhlamazsan, o seni mıhlayacak. Yanılıyor muyum?” Harry'nin gözleri keserdeydi. “Hole?”

Harry başını evet anlamında salladı.

Sivertsen'in gülüşü incecikti; aynen genç bir kız gibi.

“Bu harika bir paradoks değil mi, Hole? İşte buradayız. Bir silah kaçakçısı ve bir düztaban ve ikimiz de birbirimizi nasıl öldüreceğimizi bulmaya çalışıyoruz.”

“Gerçek paradoks diye bir şey yoktur,” dedi Harry. “Ne istiyorsun?”

“Senden mi?” dedi Sivertsen keseri daha da yükseğe kaldırdı. “Beni dört kişiyi öldürmüş gibi gösteren adamı bulmanı istiyorum. Eğer bunu yapabilirsen, sana Waaler'ın başını gümüş tepside sunarım. İyilik yap, iyilik bul.”

Harry öfke dolu gözlerle Sivertsen'e bakıyordu. Kelepçeleri birbirine sürtünüyordu.

“Tamam,” dedi Harry. “Ama her şeyi sırasıyla yapalım. Önce Waaler'ı demir parmaklıklar arkasına attıralım. Bu iş bitince rahat rahat sana yardım edebilirim.”

Sivertsen başını iki yana salladı.

“Bana yöneltilen suçlamaların farkındayım. Bütün gün bunu düşündüm, Hole. Bunun karşılığında tek sunabileceğim şey Waaler'ı içeri tıkacak kanıt ve tek pazarlık yapabileceğim kişi de sensin. Polisler tebrikleri kabul etmekle meşgul ve içlerinden hiçbirisi yüzyılın başarısını yüzyılın salaklığına döndürmeye cesaret edemeyecektir. Bu kadınları öldüren manyak bunun için benim cezalandırılmamı istiyor. Ben oyuna getirildim. Ve yardımın olmadan en ufak bir şansım bile yok.”

“Tom Waaler ve adamlarının şu anda bizi bulmak için canını dişine taktığını biliyor musun? Geçen her saat bize daha da yaklaşmış olacaklar. Ve bulduklarında ikimizin de işi biter.” “Evet.”

“Öyleyse neden riske atılalım? Polislerin bu olaya tekrar bakmayacakları konusunda haklı olduğunu varsayalım.

Ölmektense yirmi yıl yatıp çıkmak daha iyi değil mi?”

“Hapiste yirmi yıl geçirmek gibi bir seçeneğim yok artık, Hole.”
“Neden?”

“Çünkü hayatımı tamamen değiştirecek bir şey oldu.” “Nedir?”

“Ben baba oluyorum, Müfettiş Hole.” Harry şaşkınlıktan kalakalmıştı.

“Waalers bizi bulmadan gerçek katilin kim olduğunu bulmalısın, Hole. Her şey bu kadar basit.” Sivertsen keseri Harry’ye uzattı. “Bana inanıyor musun?”

“Evet,” diye yalan söyledi Harry ve keseri cebine soktu.

Asansör tekrar hareket ettiğinde çelik kablolar gürültüyle inledi.

PAZAR GECESİ. FASCİNATING NONSENSE¹²

“Umarım Iggy Pop seviyorsundur,” dedi Harry ve AJ Sivertsen’i 406 numaralı odanın cam kenarındaki kalorifer radyatörüne kelepçeledi. “Bir süre için bu manzarayla idare etmek zorundasın.” “Daha kötülerini de gördüm,” dedi Sivertsen postere bakarak. “Iggy ve the Stooges’ı Berlin’de izlemiştim. Bu poster buraya asan çocuk daha o zamanlar doğmamıştı bile.”

Harry saatine baktı: 01:10. Waaler ve adamları Sofies Gate’deki evine çoktan bakmışlardır ve şu anda otelleri dolaşıyorlardır, diye düşündü. Ne kadar zamanları kaldığını kestirmek imkansızdı. Harry kanepeye çöktü ve avuçlarıyla yüzünü ovuşturmaya başladı. Lanet olası Sivertsen!

Harry’nin önceki planı çok basitti. Tek yapması gereken güvenli bir yer bulup ardından Bjarne Møller’i ve Kripos’un başındaki adamı arayıp telefonda Sven Sivertsen’in söylediklerini dinletmekti. Ve sonra onlara gazeteleri aramadan önce Waaler’ı tutuklamak için üç saatleri olduğunu söyleyecekti. Böylesi çok daha basit olacaktı. Tek yapması gereken Waaler’ın hapse atıldığı haberi gelene kadar bu odada beklemektir.

Sonrasında Harry Aftenposten’den Roger Gjendem’i arayacak ve Kripos’un başındaki adamı arayıp tutuklama hakkındaki yorumunu sormasını isteyecekti. Ancak o zaman -her şey ortaya çıktığında - Sven Sivertsen’le birlikte saklandıkları bu delikten çıkacaklardı.

Ama Sivertsen ve ultimatomu göz önüne alındığında bunun hiç de kolay olmayacağı görölüyordu.

“Peki ya...”

“Aklına bile getirme, Hole.”

Sivertsen yüzüne bile bakmadan konuşuyordu.

Lanet olası herif!

Harry tekrar saatine baktı. Artık buna bir son vermesi gerektiğini biliyordu.

Kalan zamanı bir tarafa bırakıp biraz aklını toparlaması ve ortaya çıkan bu yeni duruma karşı acilen yeni bir şeyler bulması gerekiyordu. Kahretsin!

“Pekala,” dedi Harry gözlerini kapatarak. “Olanları bir de senin ağzından duymak istiyorum.”

Sven Sivertsen öne doğru eğildiğinde radyatör demirleri ile kelepçenin tıkırtısı duyuldu.

Harry camın önünde bir sigara yakmış, Sivertsen’in incecik sesiyle başına gelenleri anlatmasını dinliyordu. On yedi yaşında babasıyla tanıştığı günlerden başlamıştı anlatmaya.

“Annem Kopenhag’ta olduğumu sanıyordu ama ben Berlin’de onu arıyordum. Berlin’de konsoloslukların bulunduğu Tiergarten civarında köpeklerin koruduğu kocaman bir evde oturuyordu. Bahçıvanı evin kapısına kadar benimle gelmeye ikna ettim. Kapıyı açtığı zaman kendimi aynaya bakıyormuş gibi hissettim. Orada öylece durmuş şaşkınlık içinde birbirimize bakıyorduk. Kim olduğumu belirtmeme gerek yoktu. Sonunda ağlamaya başladı ve bana sarıldı. Onunla dört hafta kaldım. Evliydi ve üç çocuğu vardı. Ne iş yaptığını sormadım. O da bana söylemedi. Karısı, Randi, tedavisi mümkün olmayan bir kalp rahatsızlığından dolayı Alplerde bir sanatoryumdaydı. Bu sanki aşk romanlarında okuduklarımıza benziyordu ve ben de zaman zaman karısını oraya gönderme fikrini böyle mi edindi diye merak ederim. Onu sevdiğine şüphe yoktu. Ya da daha doğrusu bir âşık gibi davrandığı kesindi. Karısının öleceğini söylerken bunu sanki magazin dergilerinin birinden okumuş gibi söylemişti. Bir öğleden sonra karısının arkadaşlarından biri geldi. Çay içerken babam Randi’yi onun karşısına çıkaran şeyin kader olduğunu söyledi. Ama birbirlerini o kadar çok ve umarsızca sevmişlerdi ki kader oyununu oynayıp güzelliği yerli yerindeyken solup gitmesine izin vermişti. Buna benzer şeyleri yüzü hiç kızarmadan söyleyebiliyordu. O gece uyuyamamıştım ve içecek bir şeyler bulmaya çalışırken kadını gizlice odasından çıkarken gördüm.”

Harry başını salladı. Hava biraz soğumuş muydu, yoksa ona mı öyle geliyordu? Sivertsen yerini değiştirmişti.

“Gündüz ev bana kalıyordu. Biri on dört, diğeri on altı yaşında iki tane kızı vardı. Bodil ve Alice. Elbette onları çok heyecanlandırıyordum. Aniden ortaya çıkan ve daha önce hiç tanımadıkları yarı kardeşleriydim. İkisi de bana âşık olmuştu ama ben Bodil’i seçtim. Küçük olanı. Bir gün okuldan eve erken gelmişti. Babasının yatağına götürdüm. Sonrasında kanlı yatak çarşaflarını kaldırmaya çalışırken onu odadan çıkardım ve kapıyı kilitleyip anahtarını da babama vermesini tembihleyerek bahçivana bıraktım. Ertesi sabah kahvaltıda babam onunla çalışıp çalışmayacağını sordu. Böylelikle elmas kaçakçılığı işine girmiş oldum.” Sivertsen susmuştu. “Zamanımız doluyor,” dedi Harry.

“İşleri Oslo’dan idare ediyordum. İlk bir iki başarısız işin ardından nasıl yapmam gerektiğini öğrendim. Özellikle hava alanı kontrollerinden geçmekte ustaydım. Çok kolay oluyordu. Tek yapmam gereken saygın biri gibi giyinip korktuğumu belli etmemekti. Zaten korkuyor falan da değildim; hiç açık vermiyordum. Genellikle rahiplerin giydiği yakalardan takıyordum. Bu çok bilinen bir numara olduğu için gümrükteki polislerin hemen dikkatini çekebilirdi ama bir rahip nasıl yürür, saçını nasıl tarar, ne tür ayakkabılardan hoşlanır, elini kolunu nasıl sallar, nasıl bir yüz ifadesiyle konuşur; bunların hepsini bilen birini asla durdurmazlar. Bir tanesi şüphelense bile bir rahibi durdurmanın sorumluluğu daha büyüktür. Uzun saçlı hippiler vızır vızır kapıdan geçerken bir rahibi durdurup çantasını aramaya pek hoş gözle bakılmaz. Gümrük elemanları da herkes gibi insanlara - yanlış da olsa - iyi bir iş yaptıkları izlenimini vermeye çalışırlar.

“Babam 1985’te kanserden öldü. Randi’nin tedavisi mümkün olmayan kalp rahatsızlığının tedavisi hâlâ mümkün değildi belki ama bu onun uçakla evine dönüp işlerin başına geçmesine engel olmadı. Bodil’in bekâretini benim bozduğumu mu öğrenmişti bilmiyorum. Ancak çok geçmeden işsiz kalmıştım. Norveç’in artık çalışmak istemedikleri bir yer olduğunu söyledi ve bana da başka bir öneride bulunmadı. Oslo’da birkaç yıl işsiz, gezdikten sonra Demir Perde’nin çökmesiyle kaçakçılar cennetine dönüşen Prag’a yerleştim. Almancam iyiydi ve fazla zaman harcamadan ayaklarımın üzerinde durmayı becerdim. Hızlı ve iyi para kazanıyordum, ama aynı hızla harcıyordum. Birkaç arkadaşım olduysa da kimseyle çok fazla bir yakınlık

kurmadım. Kadınlarla da aynı şekilde. Buna ihtiyacım yoktu. Sebebini öğrenmek ister misin, Hole? Babamdan bana geçen bir yeteneğim olduğunu keşfettim - âşık olma gücü.” Sivertsen başıyla Iggy Pop posterini gösterdi.

“Bir kadın için âşık bir erkekten daha güçlü bir afrodisyak yoktur. Ben de evli kadınlarda uzmanlaştım - ne de olsa başımı fazla ağrıtmıyorlardı. Ve parasız günlerimde de iyi bir kaynak olabiliyorlardı. Böylece yıllarım gamsız bir şekilde devam etti. Otuz yılı aşkın bir süre boyunca kafam rahat, nerede akşam orada sabah bohem bir hayat yaşadım.” Sivertsen başını duvara yaslayıp gözlerini kapattı.

“Sana alay ediyormuşum gibi gelebilir. Fakat her ilan-ı aşk edişim, üvey annemin babamdan duyduğu sözler kadar gerçektir. Onlara bu hissim bitinceye kadar sahip olduğum her şeyi verdim ve sonra da kapıyı gösterdim. Sanatoryuma verecek param yoktu. Bu hep böyle olmuştu ve ben de hep böyle süreceğini düşünüyordum. Ta ki bir sonbahar günü Wenceslas Meydanı’ndaki Grand Hotel Europa’nın kafeteryasına gidip onu görene dek. Eva. İsmi buydu, Hole. Bu arada gerçek paradoksların olmadığı konusunda yanılıyorsun. Beni etkileyen onun güzelliği değildi, o güzellik kavramının ta kendisi gibi davranıyordu. Ancak, güzel olduklarına inanan insanlar güzeldir. Kadınlara yaklaşma konusunda pek problem yaşamam. Yanına gittiğimde bana canın cehenneme falan demedi; sadece beni çılgına çeviren mesafeli bir kibarlıkla cevap verdi.” Sivertsen o anı düşünüp gülümsedi.

“Bir erkek için de âşık olmayan kadın kadar güçlü bir afrodisyak yoktur. Benden yirmi altı yaş küçüktü ve benim sahip olabileceğimden çok daha fazla stil sahibiydi - ve en önemlisi - bana ihtiyacı yoktu. Benim ne olduğunu bilmediğimi zannettiği işini bırakmayıp, Alman işadamlarını kırbaçlayıp onlara sakso çekmeye devam edebilirdi.”

“Neden öyle yapmadı, peki?” diye sordu ve sigarasının dumanını Iggy’ye doğru üfledi.

“Başka şansı yoktu. Ona çok fazla âşık olmuşum ve sadece benim olmasını istiyordum. Eva da âşık olmayan birçok kadın gibiydi - ekonomik güvence istiyordu. Benim de bu ayrıcalığımı devam ettirmek için para kazanmam gerekiyordu. Sierra Leone’den kanlı elmas kaçırmamanın fazla bir riski yoktu. Ancak beni dayanılmaz derecede varlıklı bir adam haline

getirmiyordu. Uyuşturucu işi ise çok tehlikeliydi. Bu şekilde silah kaçakçılığı işine girdim ve Prens’le tanıştım. İş nasıl yapacağımız ve şartları konuşmak için iki kez Prag’da bir araya geldik. İkinci buluşmamız Vâclav Meydanındaki bir açık hava restoranındaydı. Eva’yı fotoğraf çeken bir turist kılığında oraya getirdim ve bizim masanın etrafında sürekli fotoğraf çekti durdu. Adına iş yaptığım kişiler daha sonra anlaştığımız uymazlarsa postadan üzerinde not olan bir fotoğraf alırlar. Bu her zaman işe yarar. Ama Prens sözünde duran biriydi ve onunla hiçbir konuda sorun yaşamadık. Onun aslında bir polis olduğunu çok sonra öğrendim.” Harry pencereyi kapattı ve çekyat kanepenin üzerine oturdu. “İlkbaharda bir telefon geldi,” diye devam etti Sivertsen. “Telefonu eden Ostland şivesiyle konuşan bir Norveçliydi. Telefonuma nereden ulaştığım bilemiyordum. Hakkımda her şeyi biliyormuş gibi görünüyordu. Ürpertici derecede fazla şey biliyordu: Annemin kim olduğunu, aldığım hapis cezalarını ve yıllardır üzerinde uzmanlaştığım pentagram şeklindeki elmasları. Daha da kötüsü silah kaçakçılığı yaptığımı da biliyordu. Her ikisinden de almak istiyordu. Bir elmas ve susturuculu bir Ceskâ. Bunları almak için oldukça yüksek bir meblağ öneriyordu. Silah için olmaz dedim. Onu başka bir yerden alması gerektiğini söyledim ama o benden almak konusunda ısrarlıydı. Aracı falan istemiyordu. Teklifini yükseltti. Eva daha önce de söylediğim gibi pahalı zevklere sahipti ve onu kaybetmeyi göze alamazdım. Böylece anlaştık.” “Anlaşmanız tam olarak neydi?”

“Teslimat için belli istekleri vardı. Frogner Parkındaki anıtın hemen altında olmasını istiyordu. İlk teslimat beş hafta kadar önceydi. Turistlerin ortalıkta olduğu ve işten çıkan insanların parkı doldurduğu bir saat olan tam beşte olmasını istiyordu. Bunun hem onun hem benim dikkat çekmeden parka girip çıkabilmemizi kolaylaştıracağını söyledi. Benim tanınma ihtimalim yok denecek kadar azdı. Yıllar önce, Prag’daki bir barda okuldayken beni sürekli döven birini görmüştüm. Gözlerimin içine baktı. Buradan ayrıldığımdan beri o ve balayında hallettiğim karısından başka hiç kimse beni görmemişti.” Harry başını salladı.

“Her neyse,” diye devam etti Sivertsen, “müşterim karşılaşmamızı istemiyordu ve bu benim de işime geliyordu. Yapmam gereken şey söylenenleri kahverengi bir çantaya koyup Frogner Parkındaki fıskiyeinin önündeki yeşil bir çöp tenekesine koymak ve hemen oradan ayrılmaktı. Bunu

tam saatinde yapmam gerekiyordu. Anlaştığımız miktar İsviçre'deki hesabıma önceden yatırılmıştı. Benim izimi bulma şekli ona herhangi bir kazık atmaya kalkarsam neler olabileceğini hatırlatmıştı. Ve haklıydı. Bir sigara verir misin?" Harry bir sigara yakıp Sivertsen'e verdi.

"İlk işin ardından hemen ertesi gün arayarak bir sonraki hafta için Glock 23 ve yeni bir kanlı bir elmas siparişi verdi. Aynı yer, aynı saat, aynı şekilde. Günlerden pazardı ve park yine kalabalıktı."

"Marius Veland'ın, yani ilk cinayetin işlendiği günle aynı gün ve aynı saatte." "Ne?"

"Yok bir şey. Devam et."

"Bu üç kez daha tekrarlandı. Aralarında hep beş gün vardı. Ama sonuncusu biraz farklıydı. Bana iki teslimat yapacağım söylenmişti: bir tanesi cumartesi, diğeri Pazar, yani, dün. Müşterim planda herhangi bir değişiklik olursa haber verebilmek için cumartesi gecesi annemde kalmamı istedi. Benim için bunda bir sorun yoktu. Bunu zaten planlıyordum. Annemi görmeyi ben de çok istiyordum. Ona çok güzel haberlerim vardı."

"Büyükanne olacağı mı söyleyecektin?" Sivertsen başıyla onayladı.

"Ve de evleneceğimi." Harry sigarasını söndürdü.

"Yani çantanda bulduğumuz elmas ve silahın pazar günkü teslimat için olduğun mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Evet."

"Mm."

"Ne diyorsun?" diye sordu Sivertsen uzun süren sessizliği bozarak.

Harry elini başının arkasına koydu ve esneyerek kanepeye uzandı.

"Eski bir Iggy hayranım olarak Blah Blah Blah'ı duymuşsundur. Güzel albümdü.

Harika Saçmalık!

"Fascinating Nonsense?"

Sven Sivertsen'in kolu radyatöre çarptı.

Harry doğruldu. “Biraz kafamdakileri toparlamam lazım. Yolun aşağısında 24 saat açık bir benzinci var. Sana bir şeyler getirmemi ister misin?” Sivertsen gözlerini kapattı.

“Beni dinle, Hole. İkimiz de aynı gemideyiz. Ve batıyoruz. Anlıyor musun? Sen adi piçin teki değilsin; sadece aptalca davranıyorsun.”

Harry sırtıttı ve ayağa kalktı.

“Bunu biraz düşünmem gerekecek.”

Harry yirmi dakika sonra geldiğinde Sven kolu kelepçeli bir şekilde uyuyordu. Harry iki hamburger, patates kızartması ve büyük bir şişe Coca-Cola’yı masaya bıraktı. Sven uyanmış, gözlerini ovuşturuyordu. “Yeterince düşündün mü, Hole?”

“Evet.”

“Ve?”

“Şu kız arkadaşının çektiği Waaler ve senin birlikte olduğun fotoğrafları düşündüm.”

“Bunun durumumuzla ne alakası var?” Harry kelepçeleri çözdü..

“Resimlerin bu olayla alakası yok. Yani o turist kılığında resimler çekiyordu, demiştin.”

“Yani?”

“Söylediğim gibi. Resim çekmek.”

Sivertsen bileklerini ovaladı ve yüzünü buruşturarak masadaki yiyeceklere baktı. “Bardak yok mu, Hole?” Harry şişeyi gösterdi.

Sven şişeyi açtı ve gözlerini kısarak Harry’ye baktı. “Yani bir seri katille aynı şişeden içmeyi göze alıyorsun, öyle mi?” Harry lokmasını yutmamıştı: “Aynı gemi, aynı şişe.”

Olaug Sivertsen dalgın bir şekilde evinin salonunda oturuyordu. Evde olmadığını düşünüp belki onu rahat bırakırlar umuduyla ışıkları açmamıştı. Hiç durmadan telefonu ve kapısını çalıyor, penceresine taş atıp, bahçeden ona sesleniyorlardı. “Yorum yok,” diyerek telefonun fişini çekmişti çekmesine ama onlar son teknoloji fotoğraf makineleriyle dışarıda beklemeyi

sürdürüyorlardı. Perdeleri çekmek için pencereye yaklaştığında fotoğraf makinelerinden çıkan sesleri duymuştu: Zzzz, Zzzz, klik. Zzzz, Zzzz, klik.

Olayın üzerinden neredeyse bir gün geçmişti ve polis hâlâ hata yaptığının farkına varamamıştı. Belki de hafta sonu olduğundan olayı çözmek için hafta başındaki mesailerinin başlamasını bekliyorlardı.

Keşke konuşabileceği biri olsaydı. Ama Ina o gizemli beyefendiyle çıktığı tatilden henüz dönmüş değildi. Yoksa polis memuru Beate'i mi arasaydı? Sven'i tutuklamaları onun suçu değildi. Beate onun kimseye zarar verebilecek biri olmadığını anlamış gibi görünüyordu. Ona telefon numarasını bile vermiş ve onlara söylemek istediği bir şey olursa aramasını söylemişti. Ne olursa. Olaug pencereye baktı. Kurumuş armut ağacının silueti sanki aya uzanan bir el gibi görünüyordu. Daha önce ayı hiç bu şekilde görmemişti. Ölü bir adamın yüzünü andırıyordu. Beyaz yüzünün üzerinde mavi damarlar var gibiydi. Ina'nın başına ne gelmişti? En geç Pazar öğleden sonra, demişti. Olaug bir fincan çayla birlikte her şey ne kadar da güzel olacaktı oysa. Ina da Sven'i tanıma fırsatı bulacaktı. Dakik olduğu kadar sözüne güvenilir birisi olan Ina'dan bir haber yoktu.

Olaug duvar saati ikiye vurana kadar bekledi.

Sonra telefon numarasını çevirdi. Telefon üçüncü çalışında açıldı. "Beate," dedi uykulu bir ses.

"Merhaba, ben Olaug Sivertsen. Bu kadar geç bir saatte aradığım için çok üzgünüm."

"Önemli değil, Bayan Sivertsen."

"Olaug."

"Olaug. Affedersin. Daha tam uyanamadım."

"Seni aradım çünkü Ina'yı merak ediyorum. Kiracım, hatırladın mı? Çoktan eve gelmiş olması gerekiyordu ama tüm bu olup bitenlerden sonra, evet, biraz endişeleniyorum."

Olaug hemen bir cevap alamayınca, acaba Beate tekrar uyudu mu diye merak etti. Ama tekrar konuşmaya başladığında sesi uykulu gelmiyordu. "Bir kiracın olduğunu şimdi mi söylüyorsun?"

“Evet, Ina. Ona hizmetçi odasını kiraladım. Ah, evet, size göstermeyi unuttum. Bunun sebebi girişinin arka tarafta olması. Hafta sonu burada değildi.”

“Neredeydi? Kiminleydi?”

“Keşke bilsem. Birlikte olduğu kişi henüz benim de tanışmadığım birisi. Hafta sonunu geçirmek için onun dağ kulübesine gittiler.”

“Bunu bize çok daha önceden söylemeliydin, Olaug.”

“Öyle mi? Çok özür dilerim... ben...”

Olaug gözlerine dolmakta olan yaşları engelleyemedi.

“Hayır, öyle demek istemedim, Olaug,” diye hemen ekledi Beate. “Sana kızmadım. Bu tür şeyleri öğrenmek benim işim. Bunun soruşturmamızla bir alakası olacağını sen nereden bilebilirdin ki? Merkezden, seni arayıp Ina’yla ilgili gerekli detaylar hakkında senden bilgi almalarını isteyeceğim. Olayla ilgilenecek ve eminim onu hemen bulacaklardır. Ama biz yine de işimizi sağlama alalım. Sen de rahat bir uyku çek. Sabah hemen seni arayıp neler olduğunu anlatacağım. Ne dersin, Olaug?”

“Tamam,” dedi Olaug. Gülümsemeye çalışıyordu. Sven’in nasıl olduğunu sormak geçti bir an aklından ama kendini tuttu.

“Tamam, öyle olsun. Görüşürüz, Beate.”

Ahizeyi yerine koyduğunda yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Beate kendini rahatlattı ve biraz uyumaya çalıştı. Evi dinlemeye başladı. Ev sanki konuşuyordu. Annesi saat 11.00’da televizyonu kapatmıştı. Alt kat oldukça sessizdi. Beate acaba annesi de onun gibi babasını düşünüyor mudur diye aklından geçirdi. Ondan çok nadir bahsediyorlardı. Ölümü onlardan çok şey götürmüştü. Beate şehir merkezinde bir apartman dairesi aramaya başlamıştı. Annesinin evinde üst katta yaşamak geçen yıldan beri ona sıkıntı vermeye başlamıştı. Özellikle de

Halvorsen’le görüşmeye başladıklarından beri. Ona hoşuna giden bir şekilde saygılı ve çekingen davranan Steinkjer’den sıkı polis müfettişi olan Halvorsen’e soyadıyla hitap ediyordu. Oslo’da fazla büyük bir evi olmayacaktı. Ve tüm hayatı boyunca uykuya dalmadan önce dinlediği bu evin

sessiz monologlarını da özleyecekti.

Telefon tekrar çaldı. Beate derin bir nefes alıp telefonu açtı.

“Efendim, Olaug?”

“Ben Harry. Uyanık mıydın?”

Beate yatağında doğruldu.

“Evet. Bu gece telefon hiç susmadı. Ne oldu?”

“Biraz yardıma ihtiyacım var. Ve güvenmeye cesaret edebileceğim tek kişi sensin.”

“Pekala. Eğer seni biraz olsun tanıyorsam bu benim için biraz koşuşturmak anlamına geliyor.”

“Fazlasıyla. Var mısın?”

“‘Hayır’ desem neye yarayacak ki?”

“Önce söyleyeceklerimi dinle, sonrasında ‘hayır’ diyebilirsin.

PAZARTESİ. FOTOĞRAF.

Pazartesi sabahı 05:45’te, Ekeberg sırtlarında güneş parlak yüzünü göstermeye başlamıştı. Polis merkezinde nöbet tutan görevli başını okumakta olduğu Aftenposten’den kaldırdı ve o sabah ilk gelen imzasını atarken sesli bir şekilde esnedi.

“Gazetede yağmur geldiği yazıyor,” dedi birini görmekten duyduğu mutlulukla. Uzun boylu ve sıkıntılı görünen adam cevap vermedi.

Sonra iki dakika içinde aynı sıkıntılı ifadeyle konuşmamayı tercih eden üç kişi daha geldi.

Dört adam saat 06:00’da Bölüm Şefinin altıncı kattaki odasında oturuyorlardı. “Pekala,” dedi Bölüm Şefi, “müfettişlerimizden biri bir katil zanlısını nezarethaneden alıp götürdü ve nerede oldukları hakkında en ufak bir fikrimiz yok.”

Bölüm Şefini bu göreve layık kılan şeylerden biri de durumu özetlemekteki yeteneğiydi. Bir diğer şey ise ne yapılacağını kısa ve öz bir şekilde açıklamaktı:

“Onları ne pahasına olursa olsun hemen bulmamız gerekiyor. Neler oldu?” Kripos’un başındaki adam boğazını temizleyerek, Møller ve Waaler’a kaçamak bir bakış attı ve ardından cevapladı:

“Olay için küçük ama tecrübeli bir dedektif grubu oluşturduk. Arama ekibinin başındaki Müfettiş Waaler tarafından özenle seçildiler. POT’tan üç kişi, Cinayet

Masasından üç kişi. Sivertsen’in nezarethaneye geri getirilmediği rapor edildikten bir saat sonra göreve hazır durumdaydılar.”

“Güzel. Ama peki üniformalı polisler neden haber verilmedi? Ayrıca devriyelere?”

“Gelişmeleri takip edip kararı bu toplantıya bıraktık, Lars. Senin bu konuda ne düşündüğünü duymak istedik.” “Ne düşündüğümü mü?”

Kripos’un başındaki adam parmağını üst dudağına götürdü.

“Müfettiş Waaler gün bitmeden Hole’u yakalama sözü verdi. Şimdiye kadar haberin duyulmasını önledik. Biz dördümüz ve nezarethane görevlisi Groth dışında Sivertsen’in dışarıda olduğunu bilen yok. Dahası, Ullersmo’yu arayarak Sivertsen’in transferini iptal ettik. Onlara Sivertsen’in orada pek güvende olmayacağına dair duyular aldığımızı söyledik ve onu bir süre gizli bir yerde tutmamız gerektiğini bildirdik. Uzun lafın kısası Waaler ve ekibi bizim için bu durumu çözene kadar olayın duyulmamasını sağlayabiliriz. Ama yine de kararı verecek olan sensin, Lars.”

Bölüm Şefi ellerini birleştirdi ve düşünceli bir şekilde başını salladı. Sonra ayağa kalkıp pencereye doğru ilerledi ve sırtını odadakilere döndü. “Geçen hafta bir taksiye bindim. Koltukta duran bir gazete vardı. Taksiciye

Kurye Katil hakkında ne düşündüğünü sordum. Sokaktaki adamın düşünceleri her zaman ilgimi çekmiştir. Kurye Katil ile Dünya Ticaret Merkezi’ndeki hataya düşüldüğünü söyledi. Herkes ‘kim’ ya da ‘nasıl’ diye soruyor dedi bana. Ama bir bulmacayı çözmek istiyorsan sorman gereken ilk soru bunlar değildir. Peki, sen sorulması gereken ilk sorunun ne olduğunu biliyor musun, Torleif?” Kripos’un başındaki adam bir cevap vermedi.

“Doğru soru ‘neden, Torleif. Ve o taksi şoförü hiç de aptal biri değildi.

Aranızdan herhangi birisi bu soruyu kendine sordu mu, beyler?”

“Taksicinin dediklerine saygı duyuyorum,” diye söze başladı Kripos’un başındaki adam. “Bu olan bitenin bir nedeni olduğunu sanmıyorum. En azından mantıklı bir nedeni. Buradaki herkes Hole’un psikolojik açıdan dengesiz ve alkolik olduğunu biliyor. Zaten bu yüzden polislikten uzaklaştırılıyor.”

“Çıldırılmış olan insanların bile bir sebebi vardır, Torleif.”

Hafif bir öksürme sesi duyuldu.

“Evet, Waaler.”

“Batouti.”

“Batouti mi?”

“Mevkisi düşürüldüğünden intikam almak için bir uçak dolusu yolcunun içinde olduğu uçağı kasıtlı bir şekilde düşüren Mısırlı pilot.” “Ne demek istiyorsun, Waaler?”

“Cumartesi gecesi Sivertsen’i yakaladıktan sonra park yerinde Harry’nin peşinden koştum ve kendisiyle konuştum. Acı çektiği her halinden belli oluyordu. Hem meslekten atıldığı için, hem de Kurye Katilin tutuklanmasından sonra katkısından dolayı ona yeterince teşekkür etmediğimiz için.”

“Batouti... “

Bölüm Şefi gözlerini kısarak penceresinden giren günün ilk ışıklarına baktı.

“Sen bir şey söylemedin, Bjarne. Sen ne düşünüyorsun bu konuda?”

Bjarne Møller pencerenin önünde duran silüete baktı. Midesinde öyle bir ağrı vardı ki sadece patlayacakmış gibi hissetmiyor, öyle olmasını umuyordu da. Gece uykusundan uyandırılıp Sivertsen’in kaçırıldığını söylediğinden beri birisinin onu sarsarak bu kabustan uyandırmasını bekliyordu.

“Bilmiyorum,” dedi. “Açık olmak gerekirse neler olup bittiğini pek anlayamıyorum.”

Bölüm Şefi ağır hareketlerle başını salladı.

“Eğer bu olayı örtbas ettiğimiz anlaşılacak olursa bizi çarmıha gererler,” dedi. “Tam yerinde bir değerlendirme, Lars.” dedi Kripos’un başındaki adam. “Ama bir seri katili elimizden kaçırdığımız duyulursa da bizi çarmıha gererler. Onu yeniden bulsak bile. Bu problemin şesiz sakın bir şekilde çözümlenmesinin tek bir yolu var. Anladığım kadarıyla Waaler’ın bununla ilgili bir planı var.” “Nedir planın, Waaler?”

Tom Waaler sol eliyle yumruğunu sıvazlıyordu.

“Evet, öncelikle söylemeliyim ki bunda başarısız olmamız diye bir şey söz konusu bile değil. Bu yüzden de bazı değişik yöntemler kullanmamız gerektiğini düşünüyorum. Olası tepkileri az çok tahmin ettiğim için planımı söylememeyi tercih ediyorum.”

Bölüm Şefi yüzünde şaşkın bir ifadeyle koltuğunda doğruldu. “Çok düşüncelisin, “Waaler, ama korkarım bizler buna pek... “ “Israr ediyorum.” Bölüm Şefinin yüzü asıldı.

“Israr mı ediyorsun? Risklerin farkında mısın, Waaler?” Waaler avuçlarını açtı ve onlara baktı.

“Evet, ama her şey benim sorumluluğumda olacak. Soruşturmayı ben yönettiğimden

Hole ile yakından çalışma imkanı buldum. Bunun böyle olacağını önceden kestirmem gerekiyordu. Özellikle de son konuşmamızdan sonra.”

Bölüm Şefi Waaler’ı süzdü. Yüzünü tekrar pencereye döndü ve pencereyi açtı. Hava buz gibi soğukmuş gibi titredi.

“Gece yarısına kadar vaktin var,” dedi pencere camına bakarak. “Sonra zanlının kayıp olduğu haberi basına açıklanacak. Ve bu toplantı hiç gerçekleşmemiş sayılacak.”

Dışarı çıkarlarken Møller Kripos’un başındaki adamın Waaler’ın elini sıkarak minnettarlıkla gülümsediğini fark etti. Bir meslektaşına sadakati için teşekkür eder gibi, diye geçirdi aklından Møller. Üstü kapalı bir şekilde Prense tacını takar gibi.

Adli tıp görevlisi memur Bjørn Holm ona doğru şaşkınlıkla bakan Japonların karşısında elinde tuttuğu mikrofonla kendisini tam bir aptal gibi

hissediyordu. Elleri terlemişti ve tek sebebi sıcak değildi. Zaten Hotel Bristol'un önünde park etmiş olan klimalı lüks otobüsün içi dışarıya göre birkaç derece soğuktu. Sıkıntısının sebebi mikrofona konuşacak olmasıydı. Hem de İngilizce. Rehber onu Norveç Polisinden bir görevli olarak tanıttığında yaşlı bir adam gülümseyerek fotoğraf makinesini çıkarmış ve turun bir parçasıymış gibi Bj0rnu Holm'ün fotoğrafını çekmişti. Saatine baktı: 07:00. Daha konuşacağı bir sürü turist grubu vardı, öyleyse dur durak bilmeden çalışması gerekiyordu. Derin bir nefes aldı ve yoldayken sürekli prova ettiği konuşmasına başladı: "Oslo'daki bütün tur operatörlerini kontrol ettik," dedi Holm. "Ve sizin grubun da cumartesi günü saat beş civarı Frogner Parkını ziyaret ettiğini öğrendik. Öğrenmek istediğim şey: kaçınız orada resim çekti?" Tepki yoktu.

Holm şaşırmıştı. Rehberle döndü.

Rehber gülümseyerek Holm'ü selamladı ve onu mikrofondan kurtararak Holm'ün kendi söylediklerinin Japoncası olduğunu tahmin ettiği bir anons yaptı. Hafifçe eğilerek oturanları selamladı. Holm elini kaldıranların hepsini kontrol etti. Fotoğraf odasındakilere çok iş çıkmıştı.

Roger Gjendem arabasını kilitlerken 'Japonları döndürmek' ile ilgili bir şarkı mırıldanıyordu. Park yerinden Aftenposten 'in yeni binasına olan mesafe fazla değildi. Ama yine de binaya koşar adım gidecekti. Geç kaldığından değil; tam tersine, Roger Gjendem her gün işe gitmeyi dört gözle bekleyen o mutlu azınlığın bir üyesi olarak ona işi hatırlatan her şeyi çevresinde görmekten mutluluk duyardı: Telefon ve bilgisayarının olduğu ofisi, günlük gazeteler, meslektaşlarının sesleri, kahve makinesinin sesi, sigara odasındaki dedikodular, sabah yaptıkları toplantıların havası. Bir önceki geceyi penceredeki bir kare fotoğrafını çekmekten başka hiçbir şey elde edemediği Olaug Sivertsen'in evinin önünde geçirmişti. Ama bu da iyiydi. Zor şeyleri severdi. Ve polis haberleri bölümünde bir dolu zor görev onu bekliyordu. Suç müptelası olmuştu. Devi ona böyle diyordu. Bu kelimeleri kullanmasından hoşlanmıyordu. Küçük kardeşi Thomas bir uyuşturucu müptelasıydı. Roger ise siyasal bilimler okumuş ama bir şekilde polis muhabiri olmuştu. İşin doğrusu yaptığı işin bağımlılığı andıran yanları yok da değildi. Üniversiteden sonra gazetenin polis muhabirinin yerine bir süre baktığında her gün ölüm kalım haberlerinin yarattığı adrenalini başka

hiçbir yerde bulamayacağını anlamıştı. O gün baş editörle konuşmuş ve kalıcı olarak bu bölüme transfer olmuştu. Editör bu durumu yaşayan birçok kişi görmüştü muhtemelen. O günden beri Roger arabasından ofisine koşar adım gidiyordu.

Ama bugünkü koşusuna başlamadan önce biri onu tutmuştu.

“Günaydın,” dedi bir anda ortaya çıkan adam. Katlı otopark oldukça karanlık olmasına rağmen kısa bir deri ceket giymiş ve havacı gözlüğü takıyordu. Roger polisleri hemen tanırdı. “Günaydın,” dedi Roger.

“Sana bir mesajım var, Gjendem.”

Adam kolunu uzattı. Eli siyah tüylerle kaplıydı. Roger elini hiç cebinden çıkarmasa ne iyi olurdu, diye düşündü. Ya da arkasında falan tutsa. Böyle durunca sanki her an bir şeyler yapacakmış gibi duruyordu.

“Evet?” diye sordu Roger. Sesinin otoparkın duvarlarında yankılandığını duyabiliyordu.

Adam ona doğru eğildi.

“Kardeşin Ullersmo’da yatıyor,” dedi.

“Ne olmuş?”

Roger dışarıda sabah güneşinin parladığını biliyordu ama katlı otoparkın karanlık dehlizlerinde hava birden buz gibi olmuştu.

“Ona ne olacağını eğer umurundaysa bize bir iyilik yapman gerekiyor. Beni anlıyor musun, Gjendem?”

Roger afallamış bir şekilde başını salladı.

“Eğer Müfettiş Harry Hole seni arayacak olursa aynen sana söylediğimiz gibi yapmanı istiyoruz. Ona nerede olduğunu soracaksın. Eğer söylemezse, onunla bir buluşma ayarla. Yüz yüze konuşmadan bu hikayeyi yayınlamayacağını söylersin. Buluşma bugün gece yarısından önce gerçekleşmiş olmalı.” “Ne hikayesi?”

“Sana ismini şu an söyleyemeyeceğim bir polis müfettişine karşı aslı astarı olmayan iddialarda bulunacak. Ama kafanı yorma. Zaten hiç yayınlanmayacak.” “Ama...”

“Beni dinliyor musun? Seni aradığında bu numarayı aramanı ve bize Hole’un nerede olduğunu ya da buluşma yerini söylemeni istiyorum. Anlaşıldı mı?” Elini sol cebine soktu ve Roger’a bir kağıt parçası verdi.

Roger numarayı okudu ve başını iki yana salladı. Korkmuştu ama içinden kahkaha atmak geliyordu. Ya da bunun sebebi belki de korkuydu.

“Senin polis olduğunu biliyorum,” dedi Roger gülümsemesini bastırmaya çalışarak. “Bunun burada kalmayacağını bilmelisin. Ben bir gazeteciyim. Ve bu...” “Gjendem.”

Adam gözlüklerini çıkardı. Ortam karanlık olmasına rağmen gözbebekleri küçüktü.

“Küçük kardeşin A107 numaralı hücrede. Her salı diğer tüm keşler gibi malı hazırdır. Hiç kontrol etmeden hemen iğnesini hemen yapar. Şimdiye dek bunda bir sorun çıkmadı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Roger kulaklarına inanamıyordu. Bundan haberi yoktu.

“İyi,” dedi adam. “Soracağın bir şey var mı?” Roger cevap vermeden önce dudaklarını ıslatmak zorunda kaldı.

“Harry Hole neden beni arayacakmış ki?” “Çünkü çaresiz durumda,” dedi adam ve gözlüklerini taktı. “Ve de Ulusal Tiyatro’nun önünde ona kartını verdiğini unutmadın umarım. İyi günler, Gjendem.”

Roger adam gidene kadar yerinden kıpırdamadı. Otoparkın yapış yapış ve tozlu havasını içine çekti. Ve Post Binasına yavaş ve isteksiz adımlarla yürüdü. Oslo Bölgesi Telenor Operasyon Merkezi’nin kontrol odasında Klaus Torkildsen’in karşısındaki ekranda telefon numaralan akıp gidiyordu. Meslektaşlarına onu rahatsız etmemelerini söyleyip kapıyı kilitlemişti.

Gömleği terden sıırıslıkm olmuştu. İşine koşar adım geldiğinden değil. Yürüyerek gelmişti - ne hızlı ne de yavaş - danışmadaki görevli adını söyleyip onu durduğunda ofisine doğru gidiyordu.

“Ziyaretçiniz var,” diyen görevli parmağıyla bekleme salonunda koltukta oturan adamı gösterdi.

Klaus Torkildsen afallamıştı. Afallamıştı çünkü yaptığı iş, ziyaretçi gerektiren türden bir iş değildi. Bu bir tesadüf değildi; meslek seçimi ve özel

yaşamını belirlemesinde ona yol gösteren şey mutlaka gerekmedikçe insanlarla temas kurmaktan kaçınma arzusuuydu.

Adam koltuktan kalktı ve polis olduğunu söyledikten sonra oturmasını rica etti. Klaus tüm vücudunu terler kaplarken sandalyesine gömüldükçe gömüldü. Polis. Bir keresinde ceza yemişti ama bunun haricinde 15 yıldır polisle bir işi olmamıştı. Ama yine de yolda ne zaman üniformalı bir polis görse paranoyak bir korkuya kapılıyordu. Adam ağzını açtığından beri ter bezleri daha da hızlı çalışmaya başlamış, gözenekleri daha bir açılmıştı.

Adam en can alıcı yerinden konuya girdi. Onlar için bir cep telefonunu takip etmesini istiyordu. Klaus daha önce de onlar için bunu yapmıştı. Oldukça basit bir işti. Bir cep telefonu açıldığı zaman her yarım saatte bir sinyal gönderir ve bu da baz istasyonu tarafından alınıp şehir geneline dağıtılır. Dahası, baz istasyonları abonelerinin tüm konuşmalarını kayıt altında tutmak zorundadır. Hem arayanları, hem de arananları. İki baz istasyonuna telefonda giden sinyaller sayesinde çapraz taramayla telefonun sahibinin nerede olduğu bir kilometrekare alan dahilinde bulmak mümkündür. Kristiansand yakınlarındaki doğa parkında bir keresinde kendisinin karıştığı tepki çeken olayda olduğu gibi. Klaus telefon dinlemek için resmi onay olması gerektiğini söylemesine rağmen adam bunun acele olduğunu belirterek bürokratik işlemlerle kaybedecek vakitleri olmadığını belirtmişti. Bir cep numarasının nerede olduğunu takip etmenin yanı sıra (ki Klaus numaranın Harry Hole diye birine ait olduğunu öğrenmişti) adam ona Hole'un temasa geçebileceği muhtemel numaralar ve adreslerden oluşan bir liste de vermişti.

Klaus bunu yapması için neden kendisini seçtiklerini sormuştu. Ne de olsa bu işte ondan çok daha iyi ve tecrübeli olanlar vardı. Küçük klimalı bekleme salonunda sırtını soğuk terler kaplayan Klaus titremeye başlamıştı.

“Çünkü bu konudan kimseye bahsetmeyeceğini biliyoruz, Torkildsen. Aynen bizim

1987 Ocak ayında Stens Parkında pantolonsuz yakalandığını üstlerine ve meslektaşlarına bahsetmeyeceğimiz gibi. Sivil polis memuresi paltonun altına hiçbir şey giymediğini rapor etmişti. Hava da gayet soğuk olmalı...” Torkildsen güçlkle yutkundu. Birkaç yıl sonra bu olayın polis kayıtlarından

ıkarılacağını söylemişlerdi. Tekrar yutkundu.

Numarayı takip etmek neredeyse imkansız gibiydi. Her yarım saatte bir sinyal geliyordu gelmesine ama her seferinde dalga geçer gibi çok farklı yerlerden geliyordu.

Listedeki adreslere konsantre olmaya çalıştı. Bir tanesi Kj0İberggata numarada dahili bir telefonda. Adli tıp bölümü Krimteknisk'ti.

Beate alar almaz telefonu açtı.

“Ne oldu?” dedi telefonun diğer ucundaki ses.

“şimdilik pek iyi değil,” dedi Beate.

“Mm.”

“İki adamım fotoğrafları banyo etmekle meşgul ve bitirdikleri anda hepsi masamda olacak.”

“Ve Sven Sivertsen yok.”

“Eğer Barbara Svendsen öldürüldüğünde gerçekten Frogner Parkındaki fıskiyeinin yanındaysa oldukça şanssız diyebilirim. şimdiye kadar baktığım yüzlerce fotoğrafın hiçbirisinde yok.” “Beyaz, kısa kollu gömlek ve mavi...”

“Bunların hepsini daha önce söyledin, Harry.”

“Ona biraz olsun benzeyen bir yüz de mi yok?”

“Yzlerle aram çok iyidir, Harry. Bu fotoğrafların hiçbirinde yok.”

“Mm.”

Elinde bir tomar yeni banyo edilmiş fotoğraf olan Björn Holm'e el salladı. Holm bütün resimleri masaya yığdı ve bir tanesini göstererek başparmağıyla tamam işareti yaptı ve odadan ayrıldı.

“Bekle,” dedi. “Yenileri geldi. Cumartesi günü saat beşte orada olan grubun çektiği fotoğraflar. Bir bakalım...”

“Hadi.”

“Evet, işte. Aman Tanrım... Bil bakalım burada oturmuş kime bakıyorum?” “Ciddi misin?”

“Evet. Sven Sivertsen hayat kadar gerçek ve hep olduğu kadar uzun. Vigeland’ın altı devinin önünden geçerken profilden çekilmiş bir resim. “Elinde kahverengi bir çanta var mı?” “Resim daha aşağısını göstermiyor.” “Tamam. En azından oradaymış.”

“Evet. Ama cumartesi günü kimse öldürülmedi, Harry. Bu da onun katil olmadığını göstermez.”

“En azından söylediklerinin bir kısmının doğru olduğunu gösterir.” “Evet, ama en iyi yalanların yüzde doksanı gerçektir.”

Bunun Harry İncilinden alınmış bir söz olduğunu hatırlayan Beate kulaklarına kadar kızardı. Bunu hem de Harry’nin tonlamasıyla söylemişti. “Neredesin?” dedi Beate hemen.

“Daha önce de söyledim, bilmemen ikimiz için de daha iyi.”

“Doğru, unutmuşum.” Bir an durdular.

“Biz... ee, biz fotoğraflara bakmaya devam edelim,” dedi Beate. “Bjørn diğer cinayetler esnasında da Frogner Parkı’nı ziyaret eden grupların listesini aldı.”

Harry homurdanarak telefonu kapattı. Beate bunun teşekkür anlamına geldiğini düşündü.

Harry iki eliyle burnunu sıvazlayarak gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Bu sabah uyuduğu iki saat dahil son üç günde toplam altı saat uyumuştı. Ve bir daha ne zaman uyuyacağı da belli değildi. Rüyasında sokakları görmüştü. Birden gözünün önüne Oslo haritası gelmişti. Ve sokak isimleri. Sons Gate, Nittedalgata, Sørungata, Skedsmogata ve Kampen’in küçük ve dolambaçlı sokakları. Ve sonra gece vakti kar yağarken Grünerløkka’da (Ya da Markveien? Toftes Gate?) bir sokakta yürürken içinde iki kişinin olduğu bir spor araba görmüştü. Yakınlaştıkça içlerinden bir tanesinin domuz kafalı ve eski moda kıyafetler giyen bir kadın olduğunu gördü. Harry adını söyledi: “Ellen.” Ama kadın cevap vermek için yüzünü ona doğru döndüğünde, ağzı çakıl taşı doluydu ve ona da taş tükürdü. Harry kaskatı kesilmiş boynunu iki yana sallayarak gevşetti. “Dinle,” dedi dikkatini Sven Sivertsen’e yoğunlaştırmaya çalışarak. Sivertsen yerdeki şiltenin üzerine uzanmıştı. “Biraz önce telefonda konuştuğum kişi benim ve senin uğruna ve suç ortağı

sayılıp işini kaybetmeyi göze alarak bir şeyler yapmaya çalışıyor. Yanlış bir şeyler yaptığım düşünmemesi için ona bir şeyler söylemem lazım.” “Ne demek istiyorsun?”

“Waalers ve senin Prag’da çekilmiş fotoğrafların bir kopyasını görmek istiyorum.” Sivertsen güldü.

“Sen sağır mısın, Harry? Elimdeki tek pazarlık kartının bu olduğunu sana daha önce söylemedim mi? Eğer bu kartı şimdi oynarsam Sivertsen’i Kurtarma Operasyonuna derhal bir son verebilirsin.”

“Bunu düşündüğünden çok daha önce de yapabilirim. Cumartesi günü Frogner’da olduğunu gösteren bir fotoğraf bulmuşlar. Ama henüz Barbara Svendsen’in öldürüldüğü güne ait bir şey yok ellerinde. Bütün bir yaz boyunca şu Japonların fıskiyeyi flaş yağmuruna tuttukları hesaba katılırsa, bu sence de biraz garip değil mi? Bu hikayen için kötü haber. Bu yüzden senden hemen kız arkadaşını arayıp resmi Adli tıptan Beate Lønn’a e-posta ya da faksla göndermesini söylemeni istiyorum. Elinde koz olarak tutmak istediğini söylüyorsan o zaman “Waalers’ın yüzünü kapatabilir. Ama ben o meydanda seninle beraber Tom Waalers olabilecek başka bir adamın olmasını istiyorum.” “Vaclav Meydanı.”

“Her neresiye. Bunu yapmak için bir saati var ve şu anda başladı. Eğer bunu yapamazsa o zaman anlaşmamız tarih olur. Anlıyor musun?” Sivertsen cevap vermeden bir süre Harry’ye baktı. “Evde olup olmadığından pek emin değilim.”

“Çalışmıyor, öyle değil mi?” dedi Harry. “Üzgün, hamile bir kız arkadaş. Nasıl olur da evde oturup senden haber beklemez? En azından senin için öyle olmasını ümit edelim. Elli dokuz dakikan kaldı.”

Sivertsen bir süre odada göz gezdirdi ama sonunda yine Harry ile göz göze geldi. Başını iki yana salladı.

“Yapamam, Hole. Onu buna karıştıramam. O masum. En azından şimdilik Waalers kim ve nerede olduğunu bilmiyor. Bu yaptığımızda başarılı olamazsak, onun bundan zarar görmesini istemem.”

“Peki, dört cinayetten dolayı babası hapisteyken tek başına çocuk yetiştirirken ne düşünecek peki? İki arada bir derede kaldın, Sivertsen. Elli

sekiz.”

Sivertsen yüzünü elleriyle kapattı. “Kahretsin...”

Yüzünü açtığında Harry cep telefonunu ona uzattı.

Sivertsen alt dudağını ısırıldı. Sonra telefonu eline aldı ve numarayı hızla çevirdi ve telefonu kulağına götürdü. Harry saatine baktı. Yelkovan dönüp duruyordu. Sivertsen yerinde duramıyordu. Harry 20 saniye saydı.

“Evet?”

“Brno’daki annesini ziyarete gitmiş olabilir,” dedi Sivertsen. “Yazık. Senin için yani,” dedi Harry saatine bakarak. “Elli yedi.” Telefonun yere düştüğünü duydu ve başını kaldırdığında Sivertsen boğazına yapışmıştı bile. Bileklerine vurarak Sivertsen’in elinden kurtuldu. Harry Sivertsen’in yüzüne doğru hamle yaptı ve vurdu. Tekrar vurdu ve parmaklarının arasından akan sıcak ve yapış yapış kan ona garip şeyler çağrıştırdı: büyükannesinin ona hazırladığı çilek reçelli ekmekler. Tekrar vurmak için elini kaldırdı. Kendini savunmak için kollarını kaldıran kelepçeli adamın görüntüsü onu büsbütün çılgına çevirdi. Yorgun, korkmuş ve öfkeli. “Wer ist da?”

Harry durmuştu. O ve Sivertsen birbirlerine baktı. İkisi de bir şey söylemedi. Ses yerdeki telefondan geliyordu. “Sven? Bist du es, Sven?”

Harry telefonu yerden kaptı ve kulağına götürdü. “Ben Sven,” dedi yavaşça. “Sen kimsin?” “Eva,” dedi bir kadın sesi. “Bitte, was ist passiert?” “Beate Lønn.” “Ben Harry, bak...”

“Kapat ve benim cebimden ara.” Kız telefonu kapattı. On saniye sonra ısrarla ‘hat’ demeye devam ettiği telefondaydı kız.

“Neler oluyor?” “Bizi dinliyorlar.” “Nasıl?”

“Bilgisayarlarımızda dinlenmeye karşı bir program yüklü ve tüm e-posta ve telefon konuşmalarının üçüncü şahıslarca dinlendiğini gösteriyor. Bu bizi suçlulara karşı korumak için hazırlanmış bir program, ama Bjørn bunun ISP’nin işi olduğunu söylüyor.” “Dinliyorlar mı?”

“Pek sayılmaz. Ama tüm konuşma ve e-postalarımız kaydediliyor.” “Waalere ve adamları.”

“Biliyorum. Bu yüzden de beni aradığını biliyorlar. Bu da demek oluyor

ki bundan sonra sana yardımcı olamam, Harry.”

“Sivertsen’in kız arkadaşı “Waaler ve Sivertsen’in Prag’da buluştuklarını gösteren bir fotoğraf gönderecek. Waaler fotoğrafta arkadan görünüyor. Bu yüzden de kanıt olarak kullanılamaz ama senden gerçek olup olmadığını bana söylemeni istiyorum. Fotoğraf bilgisayarında kayıtlıymış. Yani sana e-posta atabilir. Adresin nedir?”

“Sana az önce ne dediğimi duymadın mı, Harry? Gelen tüm telefon ve e-postaları kontrol ediyorlar. Şimdi Prag’dan bir e-posta ya da faks alırsam ne olur sanıyorsun? Bunu yapamam, Harry. Neden beni aradığını anlamak için geçerli bir neden arıyorum ama bir türlü bulamıyorum. Tanrım, onlara ne söyleyeceğim?” “Rahatla, Beate. Bir şey söylemene gerek yok. Seni ben aramadım.” “Ne diyorsun? Beni toplam üç kez aradın.”

“Evet, ama onlar bunu bilmiyor. Cep telefonumu bir arkadaşım ile değiştirdim.” “Yani, bunu önceden biliyor muydun?”

“Hayır. Yani en azından bunu değil. Bunu yapmamın sebebi cep telefonlarının sinyallerinden insanların nerede olduklarının bulunabilmesiydi. Eğer cep telefonu şebekesinde Waaler’in tanıdıkları varsa ve benim nerede olduğumu cep telefonundan öğrenmek isterlerse biraz başları ağrıyacak çünkü ben Oslo’nun her yerinde dolaşıyor olacağım.”

“Mümkün olduğunca az şey bilmek istiyorum, Harry. Ama buraya bana bir şey gönderme, anlaştık mı?” “Tamam.” “Üzgünüm, Harry.”

“Bana sağ elini uzattın, Beate. Sol kolunu uzatmadığın için özür dilemene gerek yok.”

303 numaralı odanın kapısını beş kere çaldı. Çalan müzikten kapı sesinin duyulabilmiş olmasını ümit ediyordu. Biraz bekledi. Yeniden kapıyı çalacaktı ki müziğin kısıldığını ve birisinin çıplak ayakla odada yürüdüğünü duydu. Kapı açıldı. Kapıyı açan kız sanki uykudan yeni kalkmış gibiydi. “Evet?”

Resmi olarak artık sahte sayılan kimliğini gösterdi.

“Cumartesi günü olanlar için tekrar özür dilerim,” dedi Harry. “İçeri daldıklarında umarım fazla korkmamışsınızdır.”

“Sorun değil,” dedi kız yüzünü buruşturarak. “Sanırım sadece işinizi

yapmaya çalışıyordunuz.”

“Evet.” Harry koridorda bir sağı bir sola bakarak yerinde duramıyordu. “Adli tıptan bir arkadaşla ipuçları için Marius Veland’ın odasını kontrol ediyoruz. Hemen şimdi bir belge göndermemiz gerekiyor ama benim diz üstü bilgisayarım biraz sorun çıkardı. Çok acil ve önemli.

Cumartesi günü internette sörf yaptığınızı hatırladım birden ve acaba... “

Başka bir açıklamaya gerek görmeden kız bilgisayarını açtı.

“Bilgisayar açık ama dağınıklık için kusura bakmayın. Umarım bu sizin için sorun yaratmaz.”

Harry ekranın karşısına oturdu ve e-posta programını çalıştırdı. Bir kağıt çıkardı ve yağlı tuşlara basarak Eva Marvanova’nın adresini girdi. Mesaj kısaydı. Hazır. Bu adrese. Gönder.

Koltuğunu çevirip kıza baktı. Kız kanepede oturmuş dar bir kotu giymeye çalışıyordu. Kızın kapıyı açtığında altında sadece iç çamaşırı olduğunu fark etmemişti. Belki de bunu üzerinde marihuana yaprağı olan bol tişörtten dolayı baştan fark edememişti.

“Bugün yalnız mısınız?” dedi, Eva’nın cevabını beklerken laf olsun diye. Yüzündeki ifadeden bu sorusunun kızın pek hoşuna gitmediği anlaşılıyordu. Sadece hafta sonları düzüşürüm,” dedi ve giymeden önce yerden aldığı çorabı kokladı. Ve Harry’nin söylediklerini dinlemediği görünce yüzü güldü. “Mailin var,” dedi kız.

Harry ekrana baktı. Gönderen Eva’ydı. Metin yoktu. Sadece ekte bir resim dosyası vardı. Üzerine çift tıkladı. Ekran karardı.

“Biraz yavaş ve uyuşuktur,” dedi kız gülümsemesi tüm suratını kaplamıştı. “Yavaşdır ama açar. Biraz bekle.”

Ekranı fotoğraf çıkmaya başlamıştı. İlk önce mavi gökyüzü ve ardından gri bir duvar ve yeşil bir anıt. Ardından meydan. Ve masalar. Sven Sivertsen. Ve sırtı dönük deri ceketli bir adam. Koyu saçlı. Kalın ense. Kanıt olarak kullanılamazdı elbette ama Tom Waaler olduğuna şüphe yoktu. Yine de resme bu kadar bakmasının sebebi bu değildi.

“Şey, benim tuvalete gitmem gerekiyor,” dedi kız. Harry ne kadar

zamandır orada oturmakta olduğunun farkında değildi. “Ve lanet olası duvarlar da çok ince, bu yüzden de utanıyorum. Acaba artık...”

Harry ayağa kalktı ve teşekkür ederek odadan ayrıldı.

Üç ve dördüncü katların arasındayken durakladı. Resim. Bu bir tesadüf olamazdı. Teorik olarak bu imkansızdı. Yoksa hayır mı?

Her neyse, bu doğru olamazdı. Kimse böyle bir şey yapamazdı. Hiç kimse.

PAZARTESİ. GÜNAH ÇIKARMA.

Kutsal Apostolik Prenses Olga Kilisesi’nin önünde karşılıklı oturan iki adam da aynı boydaydı. Sıcak ve bunaltıcı havada tatlı bir duman ve keskin bir tütün kokusu vardı. Neredeyse beş haftadır Oslo’nun üzerinde yakıcı bir güneş parlıyordu ve günah çıkarma duasını okurken Nikolai Loeb’in kalın yün tunik ceketinden aşağı terler akıyordu:

“Demek iyileşmek için geldin. Hazreti İsa’nın görünmez ruhu burada ve günahlarını affedecek.”

Welhavens Gate’de alışveriş yaparken daha hafif ve modern bir tunik ceket bulmaya çalışmıştı, ama bir Rus Ortodoks rahibe göre bir şeyleri yoktu. Duayı bitirince kitabı aradaki masanın üstündeki haçın yanına koydu. Önünde duran adam birazdan boğazını temizleyecekti. Sanki günahları sümük ve balgamına bulaşmış gibi günah çıkarmadan evvel her zaman öyle yaparlardı. Nikolai adamı sanki bir yerlerden hatırlıyordu ama bir türlü çıkaramıyordu. Adından da çıkaramamıştı. Adam günah çıkarmanın yüz yüze olacağını, üstüne üstlük adını da söylemesi gerektiğini fark edince biraz şaşırmıştı. Ama doğruyu söylemek gerekirse Nikolai adamın gerçek ismini söylediğini pek sanmıyordu. Başka bir cemaatten geliyor olabilirdi. Ara sıra da olsa sırlarıyla birlikte buraya gelirlerdi çünkü bu kimsenin birbirini tanımadığı isimsiz bir kiliseydi. Nikolai sık sık Norveç Kilisesi’nin üyelerinin günahlarını çıkarırdı. Eğer bunu istiyorlarsa elbette öyle yapacaktı; ne de olsa Tanrı’nın merhameti sonsuzdu. Adam boğazını temizledi. Nikolai gözlerini kapattı ve eve gider gitmez vücudunu sıcak bir banyoyla, kulaklarını da Tchaikovsky ile rahatlatma sözü verdi.

“Derler ki şehvet - aynen su gibi - en aşağı seviyeleri bulurmuş, peder.

Eğer karakterinde bir açık ya da bir çatlak varsa, şehvet onu bulurmuş.”

“Hepimiz günahkarız, oğlum. Bana işlediğin günahlardan bahset.”

“Tamam. Sevdiğim kadına ihanet ettim. Şehvet düşkününü bir kadınla birlikteydim.

Onu sevmediğim halde ona dönmeden edemiyordum.”

Nikolai esnemesini bastırdı. “Devam et.”

“Ben... o bende takıntı halini almıştı.”

“Almıştı, dedin. Bu artık onu görmediğin anlamına mı geliyor?”

“Öldüler.”

Sadece söylediklerinden değil; sesinde Nikolai’yi ürperten başka bir şey vardı.

“Öldüler mi?”

“Hamileydi. Sanırım.”

“Kaybın için üzüldüm, oğlum. Karın da bunu biliyor mu?” “Hiç kimse bir şey bilmiyor.”

“Nasıl öldü?”

“Tam alnından bir mermiyle, peder.”

Nikolai Loeb’in teninde biriken ter birden buz kesti. Yutkundu. “Bana söylemek istediğin başka günahların da varım, oğlum?” “Evet. Biri var. Bir polis. Sevdiğim kadını ona giderken gördüm. Kafamda beliren ilk şey...”

“Evet?”

“Günah oldu. Hepsi bu, peder. Şimdi bağışlanma duasını edebilir misiniz?”

Kiliseye bir an için sessizlik çöktü.

“Ben...” dedi Nikolai.

“Peder, ben gitmek zorundayım. Lütfen.”

Nikolai gözlerini kapattı. Sonra dua etmeye başladı ve ‘Baba, Oğul ve

Kutsal Ruh adına günahlarını bağışlıyorum’ diyene kadar da gözlerini açmadı. Adamın eğik duran başı önünde istavroz çıkarttı.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı adam. Döndü ve koşar adım kiliseden uzaklaştı. Nikolai olduğu yerden kıpırdamadı ve hâlâ duvarlardan yankılanan kelimeleri dinledi. Şimdi onu nerede gördüğünü hatırlıyordu. Gamle Aker ayin salonunda. Kırılan Beytlehem Yıldızının yerine yenisini getirmişti. Bir rahip olarak Nikolai ettiği gizlilik yeminine sadıktı ve duyduklarından dolayı bu yeminini bozacak değildi. Ama adamın sesinde bir şeyler vardı ve kafasında beliren şey... ne demişti?

Nikolai camdan dışarı baktı. Bulutlar neredeydi? Hava o kadar bunaltıcı bir hal almıştı ki yakında bir şeyler olabilirdi. Yağmur. Ama önce şimşek ve gök gürültüsü.

Kapıyı kapattı ve küçük mihrabın önüne diz çökerek dua etti. Yıllardır hissetmediği yoğunlukta duygularla dua ediyordu. Ona yol göstermesi ve güç vermesi için. Ve bir de bağışlanma. Saat 02:00’da Bjørn Holm, Beate’in ofisinin kapısında idi ve ona ilgilenmesi gereken bir şey olduğunu söyledi.

Beate ayağa kalkıp fotoğraf laboratuvarına kadar onu takip etti. Holm hâlâ kurumakta olan fotoğrafı gösterdi.

“Bu geçen pazartesi çekilenlerden,” dedi Bjørn. “Beş buçuk civarında çekilmiş. Yani Barbara Svendsen Cari Berners Plass’da vurulduktan yarım saat kadar sonra. Bu zaman zarfında Frogner parkına bisikletle gitmek oldukça kolay.” Resimde fiskiyeğin önünde gülümseyen bir kızın fotoğrafı vardı. Hemen yanında bir heykel görünüyordu. Beate heykeli iyi biliyordu. ‘Suya dalan bir kız figürü. Anne ve babasıyla Frogner Parkında yürümek için gününbirlik Oslo’ya indiklerinde hep bu heykelin önünde dururdu. Babası ona suya dalan kız figürüyle Gustav Vigeland’ın genç kadının büyüüp yetişkin bir anne olma korkusunu sembolize ettiğini anlatmıştı ona.

Ama bugün Beate’in dikkatini çeken heykel değildi. Resmin kenarında sırtı görünen adama bakıyordu. Yeşil bir çöp bidonunu yanında durmuştu. Elinde kahverengi bir çanta vardı. Vücudunu saran sarı bir tişört ve siyah bisikletçi pantolonu giyiyordu. Başında siyah bir kask, güneş gözlüğü ve ağzını örten bir bez parçası vardı. “Kurye,” diye mırıldandı Beate.

“Belki,” dedi Bjørn Holm. “Ama maalesef hâlâ maskeli.”

“Belki.” Sanki yankılanmıştı. Beate gözlerini fotoğraftan ayırmadan elini uzattı. “Büyüteç.”

Holm büyütecisi fotoğraf banyo etmekte kullanılan kimyasalların arasından bulup Beate’e uzattı.

Tek gözünü sımsıkı kapattı ve büyüteçle fotoğrafı iyice inceledi. Bjørn şefini izliyordu. Banka soygunları üzerinde çalışırken Beate Lønn’dan bahsedildiğini çok duymuştu. Günler boyu ‘Acılar Odası’na - her tarafı kapalı video odası - kapanıp soygunun fotoğraflarını nasıl her karesine bakıp, vücut yapısının ve vücut dilinin ve maskelerin ardına gizlenmiş yüzlerin her kıvrımını nasıl incelediğini duymuştu. Sonunda banka soyguncusunun kimliğini bulmayı başarmıştı. Hem de Norveç’te video görüntüleme sistemleri kullanılmaya başlandığından beri banka soygunlarının hepsinin yer aldığı, kendisi daha küçük bir çocukken, on beş yıl önceki bir postane soygunun kayıtlarından adamı tanımıştı. Bazıları bunu Beate’in Gyrus fusiformisinin - beynin yüzleri hatırlayan bölümü - aşırı gelişmiş olmasına bağlıyordu. Muhtemelen bu inanılmaz yetenekle beraber doğmuştu. Bu yüzden Bjørn Holm fotoğrafa bakmak yerine Beate’in her santimini inceleyen gözlerine bakmayı tercih ediyordu. Bu öğrenilebilecek bir şey değildi’.

O anda Beate’in adamın yüzüne değil de daha aşağılara baktığını fark etti.

“Dizi,” dedi. “Görebiliyor musun?” Bjørn yakınlaştı.

“Ne olmuş?” dedi Holm.

“Sol dizinde. Yara bandı gibi bir şey var.”

“Yani sol dizlerinde yara bandı olan kişilere karşı daha mı dikkatli olmalıyız diyorsun?”

“Çok komik, Holm. Fotoğraftakinin kim olduğunu bulmadan önce, Kurye Katil mi değil mi diye öğrenmemiz gerekiyor.” ŞEYTAN YILDIZI “Peki, bunu nasıl yapacağız?”

“Kurye katili yakından gören tek kişiyi ziyaret edeceğiz. Ben arabayı alırken sen de fotoğrafın bir kopyasını çıkar.”

Sven Sivertsen hayretler içinde Harry’ye bakıyordu. Harry teorisinin ne

olduğunu daha biraz önce söylemişti. Yani imkansız teorisini.

“Gerçekten hiçbir fikrim yoktu,” diye fısıldadı Sivertsen. “Gazetelerde kurbanlarının hiçbirinin fotoğrafını görmedim. Beni sorgularken bazı isimler söylemişlerdi ama daha önce asla duymamıştım.”

“Şimdilik sadece bir teori,” dedi Harry. “Kurye Katil olup olmadığını bilmiyoruz. Sağlam kanıtlara ihtiyacımız var.”

Sivertsen gülümsedi. “Beni önce bu durumdan kurtarabileceğine ikna etmelisin. Ancak o zaman Waaler’ı içeri tıkmaya yardımcı olabilirim.” Harry omuz silkti.

Bölüm şefim Bjarne Møller’i arayıp bir devriye arabasıyla birlikte gelip buradan sağ salım almasını sağlayabilirim.” Sivertsen başını iki yana salladı.

“Buna kansan daha üst rütbeli Waaler’dan başka polisler de olduğuna eminim. Kimseye güvenmiyorum. İlk önce kanıt bulmalısın.”

Harry elini açıp kapadı. “Bir alternatifimiz var. Her ikimizi de koruyacak bir şey.”

“Nedir?”

“Gazetelere gidip tüm bildiklerimizi anlatmak. Kurye Katili ve Waaler’ı. Böylece onlar her şey için çok geç kalmış olurlar.”

Sivertsen’in yüzünden şüphe okunuyordu.

“Zamanımız kalmadı,” dedi Harry. “Gitgide yaklaşıyor. Bunu hissedemiyor musun?” Sivertsen bileğini ovuşturdu. “Pekala,” dedi. “Tap öyleyse.”

Harry elini arka cebine soktu ve buruşmuş bir kartvizit çıkardı. Ne yaptığını düşünüp bir an durakladıktan sonra numarayı çevirdi. Karşı taraf inanılmaz bir çabuklukla telefonu açmıştı. “Roger Gjendem.”

Harry arkadan gelen konuşma ve telefon sesleriyle klavye tuşlarının tıkırtılarını duyabiliyordu.

“Ben Harry Hole. Beni çok dikkatle dinlemeni istiyorum, Gjendem. Kurye Katille ilgili elimde çok önemli bilgiler var. Bir de silah kaçakçılığı. Polis teşkilatından bir meslektaşım da bu olayın içinde. Anlıyor musun?”

“Sanırım.”

“Güzel. Aftenposten’in web sayfasında hemen yayınlamak şartıyla haber sadece senindir.”

“Pekala. Nereden arıyorsunuz, müfettiş Hole?” Gjendem Harry’nin fazla şaşırması gibi görünmüyordu.

“Nerede olduğum önemli değil. Sven Sivertsen’in Kurye Katil olmama ihtimaline dair elimde bazı bilgiler var. Bir de birkaç yıldır Norveç’te iş yapan silah kaçakçılığı şebekesi.”

“Bu harika. Ama bunu sadece bir telefon konuşmasına dayanarak yazabileceğimi sanmıyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hiçbir ciddi gazete sağlam kaynaklardan teyit almadan isim yapmış bir polis müfettişinin silah kaçakçılığı yaptığı iddiasını yayınlamayamaz. Söylediğin kişi olduğundan şüphe ettiğimden değil, ama sarhoş, çılgın ya da her ikisi birden olmadığını nereden bilebilirim? Eğer bunu sağlam kaynaklara dayandıramazsam gazeteye dava açılabilir. Bu sebeple görüşmemiz lazım, Müfettiş Hole. Sonra söz veriyorum söylediğiniz her şeyi yazacağım.”

Gjendem susunca bulunduğu yerin arkalarından umarsız birkaç kahkaha duyuldu. “Başka gazeteleri aramayı aklından geçiriyorsan onların da sana aynı cevabı vereceklerinden emin olabilirsin. Güven bana, Müfettiş.” Harry derin bir nefes aldı.

“Tamam,” dedi. “Dalsbergstien’de Sualtı’nda. Saat beşte. Yalnız gelsen iyi olur, yoksa beni göremezsin. Ve bu konuda kimseye bir şey söyleme, anlaşıldı mı?” “Anlaşıldı.” “Görüşürüz.”

Harry telefonunun kapatma düğmesine bastı ve alt dudağını ısırды.

“Umarım ne yaptığını biliyorsundur,” dedi Sven.

Bjørn Holm ve Beate kalabalık Bygdøg alle’nin köşesinden döner dönmez kendilerini bir tarafında şekilsiz ahşap evlerin olduğu, diğer tarafında şık tuğla apartmanların olduğu sakin bir sokağa girdiler. Kaldırımların kenarında sıra sıra Alman arabaları park edilmişti.

“Nobsville,” dedi Bjørn.

Parlak sarı bir binanın dışında park ettiler.

İkinci çalışmalarından sonra interkomdan bir ses duyuldu.

“Evet?”

“Andre Clausen?” “Sanırım evet.”

“Beate Lønn, polis. İçeri girebilir miyiz?”

Andre Clausen baldırlarına gelen bir sabahlıkla onları kapıda bekliyordu. Esnemesini bastırmaya çalışırken diğer eliyle de yanağındaki yara kabuğunu kaşıyordu.

“Özür dilerim,” dedi. “Dün gece eve geç geldim.”

“İsviçre’den galiba?”

“Hayır, dağ evindeydim. Buyurun girin.”

Clausen’in salonu biriktirmiş olduğu sanat eserleri koleksiyonu için biraz dar sayılırdı ve Bjørn Holm, Clausen’in zevkinin minimalizmden çok Liberace’e yakın olduğunu anlamakta gecikmemişti. Kemerli tavanın üzerindeki Şistine tablolarına kadar uzanan çıplak bir tanrıça deseninin olduğu köşeden bir şadırvan vardı. “Öncelikle dikkatini toplayıp avukatlık bürosunda Kurye Katili gördüğün anı hatırlamanı istiyorum,” dedi Beate. “Ve sonra şuna bir bak.” Clausen resmi aldı ve elini yanağına götürdü. Bjørn Holm salona şöyle bir baktı. Kapının arkasından köpek sesi geliyordu. “Belki,” dedi Clausen.

“Belki mi?” Beate sandalyenin ucunda oturuyordu.

“Çok büyük ihtimalle. Elbiseler aynı. Bisikletçi kaskı ve güneş gözlükleri de.” “Güzel. Ve dizindeki yara bandı. Bu da var mıydı?” Clausen hafifçe gülümsedi.

“Size daha önce de söylediğim gibi erkeklerin vücutlarını bu kadar detaylı incelemek adetim değildir. Üstelik...” Kollarıyla bir hareket yaptı. “Teşekkürler,” dedi Beate ayağa kalkarak.

“Önemli değil,” dedi Clausen ve eliyle onlara kapıyı gösterdi. Bu yaptığı garip diye düşündü Holm ve kapıya doğru yöneldi. Ama Clausen Beate’e kapıyı gösterince

Beate başını sallayarak gülümsedi:

“Özür dilerim, ama... parmaklarınızda kan var ve çeneniz de kanıyor.” Clausen elini yüzüne götürdü.

“Gerçekten öyleymiş,” dedi gülümseyerek. “Bu Truls. Köpeğim. Hafta sonu birlikte oynarken bazen aşırıya kaçabiliyoruz.”

Beate’in gözlerinin içine baktı ve gülümsemesi arttı.

“Güle güle,” dedi Beate.

Bjørn Holm dışarıdaki sıcağa çıkınca neden ürperdiğine bir anlam veremedi. Klaus Torkildsen odadaki her iki vantilatörü de yüzüne doğru tutmuştu ama sanki iki makine de odadaki sıcak havayı yüzüne üflüyormuş gibi geliyordu. Ekranın kalın camına parmağıyla dokundu. Kjølberggata’daki dahili numaranın hemen altında. Abone telefonu daha yeni kapatmıştı. Bugün aynı cep telefonu numarasıyla dördüncü kez konuşmuştu. Kısa konuşmalar.

Kime ait olduğunu öğrenmek için cep telefonunun üzerine çift tıkladı. Ekranda bir isim görüldü. İşini ve mesleğini öğrenmek için üzerine tıkladı. Bilgiler ekrana çıkınca Klaus bir an için bakakaldı. Sonra da gördüklerini anlatmak için ona verilen numarayı çevirdi.

Karşı taraf cevap verdi.

“Alo?”

“Ben Telenor’dan Torkildsen. Kiminle görüşüyorum?” “Kiminle görüştüğün önemli değil, Torkildsen. Elinde ne var?”

Torkildsen ter içinde kalmıştı.

“Biraz araştırma yaptım,” dedi. “Hole’un cep telefonu şehirde turlayıp duruyor. Nerede olduğunu anlamak olanaksız. Ama Kjølberggata’daki dahili numarayı arayan başka bir cep telefonu var.” “Evet, kime ait?”

“Øystein Eikeland adına kayıtlı. Mesleği taksicilik olarak gözüküyor.” “Yani?”

“Sürekli hareket halinde olan bir telefon ve bir taksi şoförü arasında bağlantı olabileceğini düşündüm sadece.” Karşı taraftan ses gelmemişti. “Alo?” dedi Torkildsen.

“Anlaşıldı,” dedi karşı taraf sonunda. “Sen işini yapmaya devam et, Torkildsen.” Bjørn Holm ve Beate Kjølberggata’nın girişindeydiler. Beate’in cep telefonu çaldı.

Cebinden hızla çıkardı ve ekrana baktı.

“Harry? Sivertsen’in sol dizine bir bak. Elimizde geçen pazartesi fıskiyeinin önünde çekilmiş ve dizinde yara bandı olan maske takmış bir bisikletli resmi var. Elinde de kahverengi bir çanta var.”

Bjørn minyon yapılı bayan meslektaşına yetişmek için adımlarını büyötmek zorunda kaldı. Telefonda bir erkekle konuşuyordu. Beate hızla ofisine daldı.

“Yara veya yara bandı yok mu? Hayır, bunun bir şey kanıtlamadığını biliyorum ama Andre Clausen resimdeki kişinin Halle, Thune ve Wetterlid’te gördüğü kişiyle aynı olduğunu söylüyor.” Beate masasına oturmuştu. “Ne?”

Beate’in alnında üç derin çizgi belirdi.

“Bu doğru.”

Telefonu kapatırken söylenenlere inanamayan bir yüz ifadesi vardı. “Harry galiba Kurye Katilin kim olduğunu anladı,” dedi. Bjørn cevap vermedi.

“Laboratuvarda kimse var mı diye bir bakar mısınız?” dedi. “Bize yine iş çıktı.” “Nasıl bir iş?” diye sordu Bjørn. “Gerçekten berbat bir iş.” Øystein Eikeland St Hanshaugen’in aşağısındaki park yerindeki taksisinde oturmuş, Java’nın önündeki kaldırımında bir bankta oturan ve baygın gözlerle kahvesini yudumlayan uzun bacaklı kıza bakıyordu. Kolonlardan gelen müzik klmanın gürültüsünü bastırıyordu.

Şarkının aslında Gram Parsons’a ait olduğu, ama Keith and the Stones’un Fransa’dayken Sticky Fingers albümü için onu arakladığına dair söylentiler vardı. Altmışlar artık sona ermişti ve artık yaratıcılık için beyinlerini uyuşturmaya çalışıyorlardı: “Wild Horses”.

Arka kapılardan biri açıldı. Øystein irkildi. Arabaya binen her kimse parkın arkasından gelmişti. Aynadan güçlü çeneli ve aynalı güneş gözlüğü takan birisi görünüyordu.

“Maridal Gölü’ne, şoför bey.” Sesi yumuşaktı ama sesindeki sertlik hissediliyordu. “Eğer sizin için sorun olmazsa...”

“Hayır, önemli değil,” diye mırıldandı Øystein müziği kısarak. Açık pencereden fırlatıp atmadan önce sigarasından son bir firt daha çekti. “Maridal Gölü’nün neresine?” “Sadece sür. Ben söylerim.” Ullevålsveien’den geçtiler.

“Yağmur geliyormuş,” dedi Øystein. “Ben söylerim,” diye tekrarladı adam.

Bahşiş yok o zaman, diye düşündü Øystein.

On dakika sonra şehirden çıkmışlar, tarlalar, çiftlikler ve Maridal Gölü’nün yanından ilerliyorlardı. Öylesine güzel bir manzaraydı ki bir keresinde arabasına binen bir Amerikalı Øystein’e buranın bir Milli Park olup olmadığını sormuştu. “Şu az ileriden sola dönebilirsin,” dedi adam. “Ormanın içine doğru mu?” diye sordu Øystein. “Evet. Bu sizi rahatsız mı etti?”

Øystein’in aklına böyle bir düşünce gelmemişti. O ana dek. Tekrar aynaya baktı ama adam camdan dışarı doğru baktığı için yüzünü tam olarak göremedi. Øystein yavaşlayarak sola dönüş sinyali verdi ve dönüş yaptı. Ortasında otlar bitmiş taşlı yol dar ve engebeliydi. Øystein bir an için tereddüt etti.

Yolun her iki tarafında arasından güneş ışıklarının sızdığı yapraklar sanki onlara el sallıyor gibiydi. Øystein frene bastı.

“Özür dilerim,” dedi dikiz aynasından bakarak. “Şaseyi daha yeni 40 bine tamir ettirdim ve böyle yollarda yolcu taşıma gibi bir zorunluluğumuz yok. Arzu ederseniz size başka bir taksi çağırabilirim.”

Arka koltukta oturan adam gülüyor gibi görünüyordu. En azından aynadan görünen kısmı.

“Peki, bunun için hangi telefonu kullanacaktın Eikeland?” Øystein’in tüyleri diken diken oldu.

“Kendi telefonunu mu? Yoksa Harry Hole’un telefonunu mu?”

“Tam olarak ne demek istediğinizi anlamadım ama yolculuğumuz buraya kadar, bayım.”

Adam güldü.

“Bayım? Ben hiç öyle sanmıyorum, Eikeland.”

Øystein yutkunmak istedi ama bu isteğini bastırmak zorunda kaldı.

“Dinle, seni istediğin yere götüremediğime göre bana para ödemek zorunda da değilsin. Arabadan in ve burada biraz beklersen sana bir araba gönderirim.”

“Sabıkanda çok zeki olduğun yazılı, Eikeland. Bu yüzden de neyin peşimde olduğumu anladığını umuyorum. Bu klişeyi kullanmaktan nefret ediyorum. Ancak bu işi kolay ya da zor yoldan halletmek tamamen sana bağlı.

“Ne demek istediğini gerçekten... Ah!”

Adam Øystein’in ensesine vurmuştu ve Øystein de otomatik olarak öne doğru eğilmişti. Gözlerinin yaşla dolmasına kendisi bile şaşırmıştı. Acıdığı için değil. Adam ilkokul öğrencilerine vurur gibi vurmuştu: hafif ve aşağılanmış gibi. Gözyaşı kanallarıysa beyninin kabul etmediği şeyin çoktan farkına varmıştı. Øystein’in başı ciddi anlamda beladaydı.

“Harry’nin telefonu nerede, Eikeland? Torpido gözünde mi? Ya da bagajda? Belki de cebindedir ha ne dersin?”

Øystein cevap vermedi. Etrafı gözleyerek ne yapabileceğini bulmaya çalışıyordu, içinden bir ses arka koltuktaki adamın oldukça zinde olduğunu ve onu yakalamasının saniyeler süreceğini söylüyordu. Adam yalnız mıydı acaba? Diğer arabalara haber vermek için alarma basmak işe yarar mıydı? Başkalarını bu işe karıştırmak iyi bir fikir miydi?

“Anlıyorum,” dedi adam. “Zoru seçiyorsun. Biliyor musun,” Øystein daha ne olduğunu anlamadan adam onu koltuğa yapıştırdı. “Ben de zor yolu seçmeni istiyordum.”

Øystein’in gözlükleri düştü. Elini direksiyona doğru uzattı ama erişemedi. “Alarm basarsan seni öldürürüm,” diye fısıldadı adam. “Şaka yapmıyorum, Eikeland, gerçekten bunu yaparım.”

Beynine oksijen gitmemesine rağmen Øystein Eikeland olağanüstü bir şekilde koku alabiliyor, görebiliyor ve duyabiliyordu. Kapalı olan

gözkapaklarının üzerindeki damarları seçebiliyor, adamın tıraş losyonunun kokusunu alabiliyor ve adamın sesindeki neşeyi duyabiliyordu.

“O nerede, Eikeland? Harry Hole nerede?”

Øystein ağzını açınca adam kolunu gevşetti.

“Ne hakkında konuştuğuna dair hiç... “

Ve adam gevşettiği kolunu tekrar sıktı.

“Son kez soruyorum, Eikeland. O ayyaş arkadaşın nerede?”

Øystein acıyı ve sinir bozucu yaşama isteğini hissedebiliyordu ama çok geçmeden bunun geçeceğini de biliyordu. Daha önce de buna benzer şeyler yaşamıştı. Bu, mutluluk veren kayıtsızlık ve acıyı hissedememe duygusu gelene dek sürecektir olan bir aşamaydı. Saniyeler geçti. Beyin yavaş yavaş kanallarını kapatıyordu. İlk önce görme duygusunu kaybetti.

Ve adam onu bıraktı ve beynine yeniden oksijen gitti. Tekrar görmeye başlamıştı. Acıyı da yeniden hissedebiliyordu.

“Onu nasıl olsa bulacağız,” dedi adam. “Karar vermen gereken şey bunun sen aramızdan ayrılmadan önce mi sonra mı olacağı.”

Øystein şakaklarında soğuk ve sert bir şeyin hareket ettiğini hissetti. Soğuk çelik burnuna dayandı. Øystein çok kovboy filmi izlemişti ama daha önce .kalibrelik bir revolveri hiç bu kadar yakından görmemişti.

“Aç ağzını,” dedi adam.

Kaderinde tadına bakmak da varmış.

“Beşe kadar sayıp ateş edeceğim. Bana söylemek istediğin bir şey olursa başını sallarsın. Beşe gelmeden sallasan iyi edersin. Bir... “

Øystein ölüm korkusuyla başa çıkmaya çalıştı. İnsanoğlunun mantığı olduğunu ve arkasındaki adamın onun canını almakla hiçbir kazancı olmayacağını düşünmeye çalışıyordu. “İki... “

Mantık benimle, diye düşündü Øystein. Namludan mide bulandırıcı bir metal ve kan kokusu geliyordu.

“Üç. Koltuk örtülerin için de üzülme Eikeland. İşimi bitirdikten sonra her

şeyi bir güzel temizlerim.”

Øystein vücudunun titremeye başladığını hissedebiliyordu. Fakat elinden bir şey gelmiyordu. Soğuk ve karanlık uzay boşluğuna fırlatılmadan önce roketlerin de böyle sarsıldığını televizyonda görmüştü. “Dört.”

Øystein başını salladı. Durmaksızın ve hızlı hızlı. Adam silahı kaldırdı.

“Torpedo gözünde,” dedi nefes nefese. “Onu orada tutmamı ve çalarsa açmamamı söyledi. O da benimkini aldı.”

“Ben telefonlarla ilgilenmiyorum,” dedi adam.

“Harry Hole’un nerede olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Bilmiyorum. Bana bir şey söylemedi. Hayır, söyledi.

Başka bir şey bilmezsem bunun ikimiz için de çok iyi olacağını söyledi.”

“Yalan söylemiş,” dedi adam.

Kelimeler ağzından yavaş ve sakin bir şekilde çıkmıştı ve Øystein adam kızgın mı yoksa dalga mı geçiyor bir türlü anlayamıyordu.

“Sadece kendi için iyi, Eikeland. Senin için değil.” Øystein’in yanağındaki soğuk namlu sanki bir kor parçası gibi geliyordu.

“Bir dakika! Harry bir şey daha söyledi. Şimdi hatırladım. Galiba kendi yerinde saklanacağını söylemişti.”

Kelimeler Øystein’in ağzından dökülüvermişti; sanki daha tam söylemeden ağzından çıkmışlardı.

“Oraya gittik, geri zekalı,” dedi adam.

“Yaşadığı yerde değil. Büyüdüğü yerde, Oppsal’da.”

Adam güldü ve Øystein burun deliğine dayanan silahtan acıyla yüzünü buruşturdu. “Son birkaç saattir telefonunu izliyoruz, Eikeland. Onun şehrin hangi bölgesinde olduğunu biliyoruz. Oppsal değil. Yalan söylüyorsun: ve işte gerçek bu. Ya da diğer bir ifadeyle: beş.”

Bip sesi duyuldu. Øystein gözlerini sıkı sıkı kapattı. Bip sesi kesilmedi. Yoksa ölmüş müydü? Bip sesleri sonunda melodiye dönüştü. Purple Rain. Prince. Ses cep telefonu melodisiydi.

“Evet, ne var?” diye sordu arkasındaki adam. Øystein cesaret edip de gözlerini açamıyordu.

“Sualtı’nda mı? Saat beşte, öyle mi? Tamam, bütün çocukları topla. Hemen geliyorum.”

Øystein arka koltuktan gelen seslere kulak kesilmişti. Saati yaklaşmıştı. Bir kuşun ötüşü duyuluyordu. Güzel ve tiz bir ses. Ne kuşu olduğunu bile bilmiyordu.

Oysa bilmeliydi. Artık asla bilemeyecekti. Ve omzunda bir el hissetti.

Øystein tereddüt ederek gözlerini açtı ve dikiz aynasına baktı.

Adam beyaz dişleriyle sırttı ve sesinde yine aynı neşeli tonla: “Şehir merkezine. Haydi bas gaza!”

PAZARTESİ. BULUT.

Rakel irkilerek gözlerini açtı. Kalbi küt küt atıyordu. Uyumuştı. Frogner açık yüzme havuzunun içinde yüzen çocukların cıvıldayan seslerini dinliyordu. Genzinde acımtırak bir çimen kokusu vardı ve sıcaklık sırtını saran kalın bir yorgan gibiydi. Rüya mı görmüştü? Onu uyandıran neydi?

Birden esen rüzgar yorganı uçurdu ve tüyleri diken diken oldu.

Rüyalar. Nasıl da ıslak bir sabun gibi kayıp gidiveriyordu. Böyle düşünürken yatakta döndü. Oleg yoktu. Dirseklerinin üzerinde yükseldi ve etrafına bakındı. Çok geçmeden ayağa kalkmıştı.

“Oleg!”

Koşmaya başladı.

Dalış havuzunun orada onu bulmuştu. Havuzun kenarında oturmuş, bir yerlerden gözünün ısırdığı bir çocukla sohbet ediyordu. Sınıf arkadaşı olmalıydı.

“Anne!” Gözlerini kısarak annesine bakıyor ve gülümsüyor du.

Rakel onu kolundan tuttu. Kolunu biraz fazla sıkmıştı.

“Bana söylemeden ortadan kaybolma demedim mi?”

Oleg afallamış ve biraz da utanmıştı. Arkadaşı geriye çekilmişti.

Rakel Oleg'in kolunu bıraktı. Derin bir nefes alıp ufka doğru bakmaya başladı.

Yukarı doğru giden bir rokete benzeyen beyaz bir bulut dışında gökyüzü masmaviydi.

“Saat neredeyse beş. Hadi eve gidiyoruz,” dedi. Sesi de sertti. “Yemek vakti.” Arabayla eve dönerlerken Oleg, Harry'nin gelip gelmeyeceğini sordu. Rakel başını hayır anlamında iki yana salladı.

Smestad geçidinde yeşil yanmasını beklerlerken Rakel öne doğru eğilip buluta tekrar baktı. Oradaydı ama biraz daha yukarı çıkmıştı ve altında hafif bir grilik vardı.

Eve geldiklerinde kapıyı kilitlemeyi unutmadı.

PAZARTESİ. RANDEVULAR.

Roger Gjendem Sualtı'nın penceresinde durdu ve akvaryumun içinde kabarcıklar çıkaran suya baktı. Bir an için bir hayal gördü. Yedi yaşlarında bir çocuk hızlı ve telaşlı kulaçlarla, panik halinde ona doğru yüzüyordu. Sanki büyük kardeşi

Roger bu dünyada onu kurtarabilecek tek kişiymiş gibi. Roger gülerek ona sesleniyordu. Ama Thomas suyun yeterince sığ olduğunun ve tek yapması gereken şeyin ayaklarını yere koymak olduğunun farkında değildi. Ara sıra Roger küçük kardeşine suyun üzerinde nasıl kalacağını öğrettiğini hatırlardı; ama kardeşinin asıl bocaladığı yer su altı değil, karaydı.

Bir süre Sualtı'nın girişinde oyalanarak gözlerini karanlığa alıştırmaya çalıştı. Barmenden başka içerideki tek kişi yarım bardak bira ve elinde bir sigara ile oturan kızıl saçlı kadındı. Roger merdivenlerden bir kat daha indi. Tek bir kişi bile yoktu. Zemin kattaki barda beklemeye karar verdi. Barın ahşap döşemesinden çıkan gıcırıtlara başını kaldıran kızıl saçlı kadının yüzü gölgeliydi ama oturuşunda ve duruşunda bir güzellik vardı.

Ya da eskiden öyleymiş gibi. Masasının yanında bir çanta asılıydı. O da belki birilerini bekliyor olmalıydı.

Roger bir bira söyledi ve saatine baktı.

Saat 05:00'dan önce oraya varmamak için dışarıda biraz turlamıştı. Çok istekli görünmek istemiyordu - bu şüphe uyandırabilirdi. Ama yazın bombasını patlatacak bir habere ulaşmak üzere olan bir muhabirin çok istekli görünmesinde ne gibi bir mahsur olabilirdi ki? Elbette her şey bundan ibaretse. Roger yolda yürürken bir gözünü açık tutuyordu. Yasak yerde park etmiş bir araba, sokağın köşesinde gazete okuyan bir adam ya da bankta uyuyan bir evsiz var mı diye bakınmıştı. Görünürde hiçbir şey yoktu gerçi. Ama bu adamlar profesyoneldi. Onu en çok korkutan da buydu. Yapmakla tehdit ettikleri şeyi yapar ve yakalarını bu işten kolaylıkla sıyrabilirlerdi. Başka bir muhabirin Polis merkezinde gazetelerde yazsa bile kimselerin inanamayacağı şeyler olup bittiğini mırıldandığını duymuştu ve Roger da inanmayanların arasındaydı. Yeniden saatine baktı. Yedi dakika geçmişti.

Harry Hole oraya vardığında birden içeri mi dalacaklardı? Ona normal bara gidiyormuş gibi davranmasını söylemişler ve başka tek kelime bile etmemişlerdi. Roger alkolün sınırlarını biraz olsun yatıştırması umuduyla kocaman bir yudum aldı.

On dakika geçmişti. Barmen barın köşesine oturmuş bir tatil broşürü okuyordu.

“Affedersiniz,” dedi Roger.

Barmen gözleriyle ona doğru baktı.

“Buraya kimse geldi mi? uzun boylu, sarı saçlı ve... “

“Kusura bakma,” dedi barmen ve sayfayı çevirmek için diliyle parmaklarını ıslattı. “Benim vardiyam daha yeni başladı. Şu tarafa bir sor.” Roger bir an durakladı. Bardağındaki Ringnes logosuna kadar içkisini içti ve ayağa kalktı. “Affedersiniz...”

Kadın gergin bir gülümsemeyle ona doğru bakıyordu. “Evet?”

Roger o anda fark etmişti. Kadının yüzündeki gölge değil, morluktu. Alnında ve elmacık kemiklerinde. Ve de boynunda.

“Burada biriyle buluşacaktım ama korkarım ben gelmeden çıkmış. Bir doksan boylarında ve kısa sarı saçlı biri.” “Ah, genç biri mi?”

“Şey, otuz beş gibi. Biraz pejmürde bir hali vardır.” “Kırmızı burunlu ve mavi gözlü, hem genç hem yaşlı gösteren biri mi?”

Kadın hâlâ gülümsüyordu. Ama sanki Roger’a değil de onu düşündüren başka şeylere gülümsüyordu. “Evet, bu o olabilir, evet,” dedi Roger. “Acaba o... “ Hayır, ben de onu bekliyorum.”

Roger kadını şöyle bir süzdü. Ondan başkaları da mı vardı? Otuzlu yaşlarının ortalarında oldukça güzel ve dayak yemiş bir kadın. Bu çok normal görünmüyordu. “Buraya gelecek mi acaba?” diye sordu Roger. “Hayır.” Kadın bardağını kaldırdı. “Gelmesini istediklerin asla gelmezler. Gelenler hep başkalarıdır.”

Roger bara geri döndü. Bardağı bıraktığı yerde değildi. Bir bira daha ısmarladı. Barmen müziği açtı. Gluecifer kasvetli atmosferi aydınlatmak için elinden geleni yapıyordu. “got a war, baby. I got a war with you. “ Gelmeyecekti. Harry Hole bugün buraya gelmeyecekti. Peki, bunun anlamı neydi? Bu kesinlikle Roger’ın suçu değildi.

Saat 05:30’da kapı açıldı. Roger, gelen Harry mi diye umutla kapıya baktı. Deri ceketli biri durdu ve ona göz kırptı. Roger başını iki yana salladı.

Adam bara şöyle bir göz gezdirdi. Elini boğazına götürüp kesermiş gibi yaptı ve bardan çıktı.

Roger’ın ilk aklına gelen adamın peşinden koşmak oldu. Ona bu hareketin ne demek olduğunu soracaktı. Buradaki işi bitti mi demek istemişti? Yoksa Thomas’ın işi mi? Cep telefonu çaldı. “Gelmedi mi?” diye sordu telefon eden kişi.

Sesin sahibi deri ceketli adam değildi. Harry de değildi. Ama yine de ona tanıdık geliyordu.

“Ne yapmalıyım?” diye sordu Roger sessizce.

“Saat sekize kadar orada bekle,” dedi telefondaki ses. “Eğer gelecek olursa sana verilen telefonu hemen ara. Biz devam etmeliyiz.”

“Thomas...”

“Sana söylediklerimizi yapmaya devam ettiğin müddetçe kardeşine bir şey olmayacak. Ve elbette bunlar ortaya çıkmadıkça.”

“Elbette, hayır. Ben...”

“İyi akşamlar, Gjendem.”

Roger telefonu cebine koydu ve birasına gömüldü. Birayı masasına geri koyduğunda nefes nefese kalmıştı. Sekiz. İki buçuk saat daha vardı.

“Sana ne demiştin?”

Roger başını çevirdi. Kadın hemen yanında durmuş işaret parmağıyla barmeni gösteriyordu. Barmen yavaş yavaş ayağa kalktı. “Başkaları derken ne demek istedin?” diye sordu.

“Nasıl yani?”

“Gelmesini istediklerinin yerine başkaları gelir dedin.”

“Onlarla idare etmen gerek, şekerim.”

“Yani?”

“Senin benim gibi insanlar.”

Roger ona doğru döndü. Kadının konuşmasında garip bir şeyler vardı. Ne rol yapıyordu ne de ciddi olmaya çalışıyordu ama sesinde hafif bir çekingenlik vardı. Bir çeşit yakınlık vardı sesinde. Ve şimdi daha iyi görebiliyordu. Gözleri. Kırmızı dudakları. Bir zamanlar kadının çok güzel olduğu her halinden anlaşılıyordu.

“Erkek arkadaşın seni ekti mi?” diye sordu Roger.

Kadın kafasını kaldırdı ve çenesini öne çıkardı. Birasını dolduran barmene bakıyordu.

“Bence bu seni hiç ilgilendirmez genç adam.”

Roger bir anlığına gözlerini kapadı. Bu oldukça garip bir gün olmuştu. En gariplerinden biri. Ve bu gariplikler biteceğe de benzemiyordu.

“Belki ilgilendiriyor olabilir,” dedi Roger.

Kadın ona doğru döndü ve dik dik bakmaya başladı.

Roger başıyla kadının masasını işaret etti.

“Yanındaki çantanın büyüklüğüne bakılırsa o artık eski erkek arkadaşın.

Bu akşam yatmak için bir yerlere ihtiyacın olursa büyük bir dairem ve fazladan bir yatak odam olduğunu bilmeni isterim.

“Ah, öyle mi?”

Kadının sesinde biraz alay seziliyordu. Ancak Roger kadının yüzündeki ifadenin değiştiğini görebiliyordu. Kadının merakının gittikçe artıyordu.

“Geçen kış evim birden çok genişledi,” dedi Roger. “Bana arkadaşlık edersen içkiler benden olur. Bir süre burada vakit geçirmem lazım.”

“Pekala,” dedi kadın. “Neden olmasın? Birlikte hep birilerini bekleyebiliriz.”

“Gelmeyecek olsalar bile mi?”

Kadının kahkahası hüzünlüydü ama en azından kahkahaydı. Sven sandalyeye oturmuş dışarıdaki arsaya bakıyordu. “Belki de gitsen daha iyi olurdu,” dedi. “Hiç sanmıyorum,” dedi Harry.

Kanepeye uzanmış sigara dumanından halkalar yapıyordu. “Bence beni bilinçaltından uyarmaya çalışıyordu.”

“Yani sen ‘ileri gelen bir polis’ dedin ve o da daha sonra ‘müfettiş’ dedi diye bu illa ki adamın Waaler olduğunu göstermez ki! Belki de tahminde bulunuyordu.”

“Ağzından kaçırdı. Ya da telefonu dinleniyor ve beni uyarmaya çalışıyordu.”

“Sen paranoyaksın, Harry.”

“Belki öyleyim, ama bu... “

“... senin peşinde olmadıkları anlamına gelmez. Bu konuda haklısın. Ama güvenebileceğin başka gazeteciler de olmalı.”

“Güvendiğim yok. Ve ayrıca bu cep telefonuyla daha fazla görüşme yapmasak iyi olur. Aslına bakarsan onu kapatmalıyız. Sinyalinden yerimizi bulabilirler.” “Nasıl olur? Waaler senin hangi telefonu kullandığını nereden bilecek?” Ericsson’un yeşil ışığı söndü ve Harry de telefonu cebine attı. “Görünen o ki Waaler’ın neler yapıp yapamayacağı konusunda fazla bir bilgin yok, Sivertsen. Taksici arkadaşımla yaptığımız anlaşmaya göre eğer

her şey yolundaysa beş ile altı arasında beni bir kere çaldırması gerekiyordu. Saat altıyı on geçiyor. Telefonun çaldığım duydun mu?”

“Hayır.”

“Bu da demek oluyor ki bu telefonda haberleri var ve gitgide bize yaklaşıyorlar.”

Sven homurdanmaya başladı.

“Sana daha önce hiç kimse hep kendini tekrarladığını söylemiş miydi, Harry? Bu arada, bizi bu lanet olası durumdan kurtarmak için pek bir şey yapıyormuş gibi de görünmüyorsun.”

Harry buna cevap olarak sigara dumanından kocaman bir halka yaptı.

“Sanki bizi bulmasını istiyormuşsun gibi geliyor bana. Sanki diğer her şey bunun için hazırlanmış bir tuzağa benziyor. Saklanmak için elimizden geleni yapıyor gibi görünerek sanki onu buraya çekmeye çalışıyorsun.” “İlginç bir teori,” diye mırıldandı Harry.

“Norske Møller’deki uzman senin şüphelendiğin şeyleri doğruluyor,” dedi Beate telefonda. Ofisinin önünden geçen Bjørn Holm’e el salladı.

Telefondan gelen klik seslerinden Harry’nin ankesörlü telefonda aradığı anlaşılıyordu.

“Tardımın için teşekkürler,” dedi Harry. “Tam ihtiyacım olan şeydi bu.”

“Öyle mi?”

“Umarım.”

“Biraz önce Olaug Sivertsen’i aradım, Harry. Kadın tek başına ve üzüntü içinde.” “Mm.”

“Sadece oğlu değil. Hafta sonunu geçirmek için sevgilisinin dağ evine giden ve bir daha haber alamadığı kiracısı için de üzülüyor. Ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum.”

“Mümkün olduğunca belli etme. Yakında her şey geçecek.”

“Bundan emin misin?”

Harry’nin kahkahası bir makineli tüfekten çıkan kuru bir öksürük gibiydi:

“Kesinlikle, söz veriyorum, evet.” İnterkomdan bir ses geldi.

“Ziyaretçin var,” diyen danışma görevlisinin sesi duyuldu. Saat 04:00’ı çoktan geçmişti ve haberi veren Securitas görevlilerinden biri olabilirdi. Ama Beate danışma masasının arkasında bir süre geçirdikten sonra onların bile genizden konuşmaya başladığını fark etmişti.’

Beate artık antika sayılabilecek kutunun üzerindeki düğmeye bastı.

“Kim olduğunu sor. Şu an meşgulüm.”

“Evet, ama o...”

Beate interkomu kapattı.

Harry’nin nefesi dışında telefondan park eden bir arabanın sesi duyuldu. Beate o anda ofis kapısının camında bir karaltı gördü.

“Şimdi gitmem lazım,” dedi Harry. “Fazla zamanım kalmadı. Seni daha sonra arayabilirim. Eğer her şey umduğum gibi giderse. Tamam mı, Beate?” Beate telefonu kapattı. Gözleri kapıdaydı.

“Bak sen!” dedi Tom Waaler. “Eski dostlarına veda bile etmez misin?” “Sana beklemen gerektiğini söylemediler mi?”

“Evet.”

“Tom “Waaler kapıyı kapattı ve diğer ofislere bakan pencerenin güneşliklerini indirdi. Ve sonra Beate’in masasına doğru yürüdü ve sandalyesinin kenarına oturarak masaya bakmaya başladı.

“Bu ne?” dedi ve birbirine yapışmış iki mikroskop lamını gösterdi.

Beate’in nefesi hızlanmıştı.

“Laboratuvara göre bu bir çekirdek.”

Elini hafifçe Beate’in boğazına koydu. Beate gerilmişti.

“Konuştuğun Harry miydi?”

Parmağını Beate’in teninde gezdiriyordu.

“Kes şunu,” dedi Beate sert bir şekilde. “Çek şu elini.”

“Tatlım, yanlış bir şey mi yaptım?” Waaler gülümsedi ve teslim olurmuş

gibi iki elini havaya kaldırdı. Bu eskiden çok hoşuna giderdi, Lønn.” “Ne istiyorsun?”

“Sana bir şans vermek. Sanırım sana bu kadarını borçluyum.” “Öyle mi? nedenmiş?”

Beate başını yana doğru eğerek ona bakmaya başladı. Waaler dudaklarını ıslattı ve ona doğru eğildi.

“Hizmetlerinin karşılığı olarak. Kendini bana bırakışın ve soğuk ve daracık amin için.”

Beate vurmak için elini kaldırdı ama Waaler havada bileğinden yakaladı ve kolunu sırtına doğru çevirerek Beate’i hareketsiz bıraktı. Beate derin derin nefes alıp veriyordu ve alnı masaya dayalıydı. Kulağında hırıldayan Waaler şöyle diyordu:

“İşine devam edebilmen için sana bir şans vereceğim, Lønn. İkimiz de Harry’nin taksici arkadaşının cep telefonundan seni aradığını biliyoruz. Nerede o?” Beate homurdandı. Waaler kolunu biraz daha sıktı.

“Acıttığımın farkındayım,” dedi. “Ve ne kadar sıkarsam sıkayım bana sövmekten başka bir şey yapmayacağını biliyorum. Bunun yapmamın sebebi zevk almak. Hem benim hem de senin.”

Kasıklarını Beate’in kaburgalarına sürtüyordu. Beate kulaklarına kadar kızarmıştı. Birden gerilip ileri doğru bir hamle yaptı. Kafasıyla plastik interkom cihazına vurdu. “Evet?” dedi genzinden konuşan kadın sesi.

“Holm’ü derhal buraya gönder,” diye inledi Beate. “Peki efendim.”

Waaler bir an tereddüt etse de sonunda Beate’in kolunu bıraktı ve Beate doğruldu.

“Seni piç,” dedi. “Nerede olduğunu bilmiyorum. Ama o benim böyle bir duruma düşmemem için ne gerekiyorsa yaptı.”

Tom Waaler Beate’den gözlerini ayırmıyordu. Bir süre öylece baktı. Beate o sırada garip bir şey fark etti. Artık ondan korkmuyordu. Mantiğı Tom Waaler’ın artık her zamankinden daha tehlikeli olduğunu söylüyordu ama gözlerinde daha önce hiç görmediği bir endişe de seziliyordu. Ve artık kontrolünü kaybetmişti. Sadece birkaç saniyeliğine de olsa kontrolünü

kaybettiğini görmüştü. “Geri döneceğim,” dedi “Waaler. “Sana söz veriyorum. Sen de bilirsin ki ben sözlerimi hep tutarım.”

“Bu da ne... “ Bjørn Holm içeri adımım atar atmaz Tom Waaler ona çarparak kapıdan çıktı gitti.

PAZARTESİ. YAĞMUR.

Saat 07:30’du. Güneş Ullern sırtlarına doğru ilerliyor ve Thomas Heftyes Gate’deki verandasında oturan dul Bayan Danielsen birkaç beyaz bulutun Oslo fiyordunun üzerinde rüzgarla hareket edişini izliyordu. Verandanın aşağısında kalan sokaktan Andre Clausen ve Truls geçiyordu. Bayan Danielsen ne adamın ne de köpeğinin ismini biliyordu ama onların hep Gimle sokağından yürümelerine tanık oluyordu. Sokağın Bygdoy aile ile kesiştiği ışıklarda durdular. Bayan Danielsen Frogner parkına gidiyor olmaları diye düşündü.

Her ikisinin görünümü de kötü, diye düşündü yaşlı kadın. Dahası, köpeğin iyice bir yıkanmaya ihtiyacı vardı.

Sahibinin hemen arkasında sırtını dikleştirip kaldırıma kakasını yaptığı görünce yüzünü buruşturdu. Ve sahibinin de köpeğinin bıraktığı pisliği temizlemek gibi bir niyeti olmadığını, daha da kötüsü ışıklar yanınca derhal tasmaından çekştirerek karşıya geçmeye çalıştığını görünce, Bayan Danielsen hem kızmış hem de sevinmişti.

Kızmıştı çünkü her zaman şehrin - en azından şehrin bu tarafının iyiliğini düşünürdü ve sevinmişti çünkü artık Aftenposten’deki okur köşesine yazabileceği yeni bir şey çıkmıştı ve son zamanlarda yazdığı mektuplar bir türlü yayınlanmıyordu.

Köpek ve sahibi suç mahallinden Frognerveien’e doğru suçluluk duygusuyla hızlı adımlarla uzaklaşırlarken arkalarından öfkeli gözlerle bakıyordu. Ve tam o esnada karşı taraftan bir kadının ışıklar kırmızıya dönmeden aceleyle karşıya geçmeye çalıştığını ve bu yüzden de birine çarptığını gördü. Şehir yaşamına ayak uyduramayan başka biri diye geçirdi içinden.

Bayan Danielsen burnunu çekti ve bulutların oluşturduğu filoya tekrar baktı ve mektubuna başlamak için vakit geçirmeden içeri girdi. Tren, uzun ve

hafif esen bir rüzgar gibi geçip gitti. Olaug gözlerini açtı ve bahçede olduğunu fark etti.

Garipti. Evden çıktığım hatırlamıyordu. Ama burun deliklerine dolan gül ve leylak kokularıyla tren yolu hatlarının arasındaydı. Şakaklarındaki ağrı dinmemiş, tam aksine artmıştı. Başını yukarı kaldırdı. Bulutlar toplanıyordu - hava bu yüzden bu kadar kararmıştı. Olaug çıplak ayaklarına baktı. Beyaz derisi, mavi damarlarıyla tam yaşlı ayaklarıydı. Neden tam da olduğu yerde durduğunu hatırladı birden. Onlar da burada durmuşlardı. Ernst ve Randi. O hizmetçi odasının penceresinden, artık olmayan açalya çalılarının arasından alacakaranlıkta onları izliyordu. Güneş batarken, Ernst Almanca bir şeyler mırıldanıp bir gül kopardı ve karısının kulağına taktı. Karısı gülerek yüzünü adamın boynuna bastırdı. Ve sonra yüzlerini batıya doğru döndüler ve kol kola girip öylece durdular. Üçü birden günesin batışını izlerken kadın başını kocasının omzuna yasladı. Olaug o sırada onların ne düşündüklerini bilmiyordu, ama kendisinin bir sonraki gün güneşin tekrar doğacağını düşündüğünü hatırlıyordu. Taptaze bir şekilde. Olaug birden hizmetçi odasının penceresine baktı. Ne Ina, ne genç Olaug vardı pencerede. Sadece patlamış mısıra benzeyen bulutların yansıması vardı. Yaz bitene dek, belki biraz daha fazla gözyaşı dökenecekti. Ardından hayat her zamanki gibi yeniden başlayacaktı. Planı buydu. İnsan her zaman bir plana ihtiyaç duyardı.

Arkasında bir hareket hissetti. Olaug yavaş yavaş arkasını döndü. O topuklarının üzerinde dönerken otların ezildiğini hissedebiliyordu. Ve daha hareketinin ortasındayken donakaldı. Bu bir köpekti.

Sanki daha henüz gerçekleşmemiş bir şey için af diliyormuş gibi yalvaran gözlerle ona bakıyordu. Tam o anda meyve ağaçlarının altından bir şey sessiz bir şekilde köpeğe doğru ilerledi. Bir adamdı bu. Gözleri kocaman ve kara. Aynı köpeğinkilere benziyordu. Sanki boğazına bir şey takılmış da konuşamıyormuş gibi hissetti.

“Biz içeri girdik ama siz yoktunuz,” dedi adam. Bir böceğe bakar gibi bakıyordu Olaug’a.

“Kim olduğumu bilmiyorsunuz, Bayan Sivertsen, ama sizinle tanışmak için sabırsızlanıyordum.”

Olaug ağzını açtı ama konuşmadan tekrar kapattı. Adam ona doğru

yaklaştı. Olaug adamın omzunun üzerinden daha ilerilere bakıyordu.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı ve kollarını iki yana açtı.

Kız merdivenlerden inerek taşların üzerinden koştu ve Olaug’u kucakladı.

“Seni çok merak ettim,” dedi Olaug.

“Öyle mi?” dedi Ina. Sesinden buna şaşırdığı belli oluyordu. “Dağ evinde planladığımızdan biraz uzun kaldık hepsi bu. Tatile çıkmıştık, bunu sen de biliyorsun.”

“Evet, evet, elbette,” dedi Olaug kıza sıkı sıkı sarılarak.

Köpek, bu buluşmanın sevinciyle zıpladı ve patilerini Olaug’un sırtına koydu.

“Thea!” diye bağırdı adam. “Otur!”

Thea oturdu.

“Peki bu bey kim?” diye sordu Olaug, Ina’yı bırakınca.

“Bu Terje Rye.” Ina’nın yanakları karanlıkta parlıyordu. “Nişanlım.”

“Aman Tanrım,” dedi Olaug ellerini birbirine vurarak.

Adam elini uzatarak gülümsüyordu. Manken gibi değildi belki. Kalkık bir burun, ince kısa saçlar ve birbirine yakın gözler. Ama bakışında Olaug’un hoşuna giden bir açıklık ve samimiyet vardı. “Tanıştığımıza sevindim,” dedi genç adam.

“Ben de,” dedi Olaug. Karanlığın gözyaşlarını saklamasını ümit ediyordu. Toya Harang Josefines Gate’den yukarı bayağı bir çıktıktan sonra kokuyu fark etti.

Taksiciyi onu şüpheli gözlerle süzdü. Koyu tenliydi ama Afrikalı olmadığı kesindi, yoksa taksiye hayatta binemezdi. Irkçı olduğundan değil; sadece istatistikler onu rahatsız ediyordu. Peki ya bu koku neydi?

Taksicinin dikiz aynasından ona baktığını gördü. Acaba çok mu açık giyinmişti? Kırmızı bluzu çok mu kısaydı? Kovboy botlarının üzerine giydiği eteğin yırtmacı mı fazlaydı? Ama sonra daha olumlu şeyler geldi aklına. Belki de adam onu bugünkü gazetelerin manşetlerinde görmüştü. “TOYA

HARANG: YENİ MÜZİKAL KRALİÇESİ,” yazıyordu başlıkların birinde. Evet, Dagbladetin sanat eleştirmeni ona ‘patavatsız ama büyüleyici’ demişti ve Profesör Higgins’in onu dönüştürdüğü hanımefendiden çok, sokakta çiçek satan Eliza’ya benzediğini de eklemişti. Ama bütün eleştirmenler yürek hoplatacak derecede güzel şarkı söyleyip dans ettiği konusunda birleşiyorlardı. Lisbeth buna ne diyebilirdi peki? “Partiye mi?” diye sordu şoför.

“Onun gibi bir şey,” dedi Toya.

İki kişilik bir parti diye geçirdi aklından. Bir parti. Venüs ve... söylediği diğer ismi bir türlü hatırlamıyordu. Ama kendisi Venüs’tü. Bu da ona yetiyordu.

Açılış gecesi kutlamaları sırasında yanına gelmiş ve kulağına onun gizli bir hayranı olduğunu fısıldamıştı. Ve onu geceyi geçirmek için evine davet etmişti.

Niyetini gizleme gereği duymamıştı ve Toya’nın da hayır demesi gerekirdi. En azından ahlak kuralları bunu gerektirirdi.

“Ne güzel,” dedi taksici.

Ahlak ve hayır. Ambarın içindeki saman kokusu ve babasının kemerinin tahta perdeden sızan güneş ışıklarının önünden geçerek vücuduna inişini daha dünmüş gibi hatırlıyordu. Ahlak ve hayır. Ve sonrasında annesinin saçlarını okşayarak neden Lisbeth gibi sakın ve akıllı olamadığını sorduğunu hatırlıyordu. Günün birinde Toya kendini annesinin kollarından kurtarmış ve hissettiği gibi davrandığını söyleyerek, bu konuda babasına çekmiş olabileceğini eklemişti. Babasının Lisbeth’i domuz ahırında dişi bir domuzu yapar gibi yaptığını hiç görmemiş miydi yoksa annesinin bundan da mı haberi yok muydu? Toya annesinin yüzünün aldığı şekli görmüştü. Annesi bunun yalan olduğunu bilmediğinden değil ama Toya’nın onlara zarar vermek için elindeki tüm silahları kullanmaktan çekinmeyeceğini anladığı için öyle bakıyordu. Ve sonra Toya avazı çıktığı kadar onlardan nefret ettiğini haykırmış ve babası elinde gazeteyle oturma odasından mutfığa geldiğinde yüzlerindeki ifadeden yalan söylemediğini anladıklarını görebiliyordu. Artık olmadıklarına göre hâlâ onlardan nefret ediyor muydu? Bunu bilmiyordu. Hayır. Bugünlerde hiç kimseden nefret etmiyordu. Artık yaptıklarını o

yüzden yapmıyordu. Artık zevk için yapıyordu. Ahlaksızlık ve evet demek için. Ve dayanılmaz derecede yasak olduğu için.

Taksiciye 200 kron verdi ve gülümseyerek üstü kalsın dedi. Hem de arabadaki pis kokuya rağmen. Ancak taksi uzaklaştıktan sonra taksicinin neden öyle aynadan ona baktığını anladı. Koku kendisinden geliyordu. “Lanet olsun!”

Yüksek topuklu kovboy çizmelerinin köselesini kaldırımın kenarına sürttükçe kahverengi çizgiler oluşuyordu. Bir su birikintisi bulmak için etrafına bakındı ama Oslo’da beş haftadan beri yağmur yağmamıştı. Vazgeçti ve kapıya gidip zili çaldı. “Evet?”

“Ben Venüs,” dedi sesine çocuksu bir hava katarak. Kendi kendine gülümsedi.

“Ben de Pygmalion,” diye cevap verdi hoparlördeki ses. Evet, kelime buydu.

Kapının otomatiği açıldı. Toya bir an için durakladı. Gitmek için bu son şansıydı. Saçım geriye doğru attı ve kapıyı itti. Bir elinde içki kadehiyle kapıda onu bekliyordu.

“Söylediğim gibi yaptın, değil mi? diye sordu adam. “Hiç kimseye nereye gittiğini söylemedin.” “Yok canım, deli misin?” Kız gözlerini devirdi.

“Belki de,” dedi ve kapıyı ardına dek açtı. “İçeri gel ve Galatea’ya merhaba de.”

Neyden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri bile olmamasına rağmen kahkaha atarak içeri girdi. İğrenç bir şeyin olmak üzere olduğunu bile bile gülmeyi sürdürüyordu.

Harry Markveien’in biraz aşağısında park edecek bir yer bulduktan sonra motoru durdurup arabasından indi. Sigarasını yakarken başını kaldırıp etrafı kolaçan etti. Sokaklar bomboştu. Sanki insanların tümü evlerine çekilmiş gibiydi. Öğleden sonrasının o masum bulutları gökyüzünü bu sefer daha koyu renklerde duvardan duvara bir halı gibi kaplamıştı.

Grafiti kaplı evlerin önünden geçerek bir kapının önünde durdu. Sigarasının sadece filtresi kalmıştı. Fırlatıp attı. Zili çalıp beklemeye koyuldu.

Hava o kadar nemliydi ki avuç içleri terliyordu. Belki de korkudan. Saatine baktı ve kaç olduğunu hafızasına not etti.

“Evet?” Ses biraz öfkeliydi.

“İyi akşamlar. Ben Harry Hole.” Cevap yoktu.

“Polis,” diye ekledi.

“Ah, elbette. Kusura bakma, kafam biraz meşgul de.

İçeri gel.”

Otomatiğe basıldı.

Harry yavaş adımlarla içeri girdi.

Kapıda onun gelmesini bekliyorlardı. İkisi de.

“Oh, hayır,” dedi Ruth. “Neredeyse kıyamet kopacak.”

Harry önlerindeki boşlukta durdu.

“Yağmuru kastediyor,” dedi Trøndheim Eagle.

“Ah, şimdi anladım.” Harry avuç içlerini pantolonunda kuruladı.

“Size nasıl yardımcı olabiliriz, Müfettiş?”

“Kurye Katili yakalamam için yardım edebilirsiniz,” dedi Harry.

Toya yatağın ortasında cenin pozisyonunda, açık olan elbise dolabının aynasından kendisini izliyordu. Alt kattan duşun sesi geliyordu. Adam kokusunu üzerinden atmaya çalışıyordu. Yatakta döndü. Su yatağı hemen vücudunun şeklini alıyordu.

Fotoğrafa baktı. Gülümseyerek poz veriyorlardı. Tatildeydiler. Galiba Fransa’da.

Soğuk nevresimin üzerinde ellerini gezdirdi. Onun vücutu da böyle soğuktu. Soğuk ve o yaşta biri için oldukça kaslı. Özellikle de sırtı ve baldırları. Bir zamanlar dansçı olduğu için böyle kaslı olduğunu söylemişti. On beş yıl boyunca her gün egzersiz yapmıştı. Bu yüzden de hep canlı kalmışlardı.

Toya birden yerde duran kemeri fark etti.

On beş yıl olmuştu. Ama anılan hep canlı kalmışlardı.

Sırtüstü uzandı ve kauçuk yatağın altından gelen suyun sesini dinledi. Ama artık her şey farklı olacaktı. Toya artık akıllanmıştı. iyi bir kız olmuştu. Tam annesiyle babasının istediği gibi. Artık Lisbeth olmuştu.

Toya başını duvara yasladı ve yatakta daha da derine gömüldü. Kürek kemiğini bir şeyler gıdıklıyordu. Sanki nehirde bir sandalda uzanmak gibiydi. Öylece uzanıp düşünmeye devam etti.

Wilhelm vibratörle onu izlemek istediğini söylemişti. O da yapmıştı. İyi kız. Ardından alet çantasını açmıştı. Toya gözlerini kapamış olsa da gözkapaklarında hâlâ ambardaki tahta perdeden sızan güneş ışıklarını görebiliyordu. Ve ağzına boşaldığında, ambardaki kokuyu hissetmişti ama hiçbir şey söylememişti. Akıllı kız.

Wilhelm onu kız kardeşi gibi konuşturmaya ve şarkı söyletmeye çalışırken de akıllı bir kız olmuştu. Onun gibi gülmeye çalışırken. Wilhelm makyajcıya Lisbeth'in bir fotoğrafını vermiş ve Toya'nın nasıl görünmesi gerektiğini onlara tarif etmişti. Tek yapamadığı şey Lisbeth gibi gülmektir. Wilhelm de ona daha fazla denememesini söylemişti. Bazen Toya bu yaptıklarının ne kadarının Eliza Doolittle rolü için, ne kadarının Wilhelm'in Lisbeth'e olan umutsuz hasretinden olduğunu anlayamıyordu. Ve işte şimdi onun yatağındaydı. Ve belki bu da Lisbeth için yaptıklarından birisiydi. Hem kendi, hem onun için. Wilhelm ne demişti? Şehvet en derine ulaşır gibisinden bir şey. Bir şey yine sırtına battı ve öfkeyle kasıldı.

Dürüst olmak gerekirse, Toya'nın Lisbeth'i öyle fazla özlediği söylenemezdi. O da elbette diğer herkes gibi ortadan kaybolmasına şaşırılmıştı. Ama bu ona hiç ummadığı kadar çok kapının açılmasını sağlamıştı. Toya ile röportajlar yapılıyor, Spinnin' Wheel Lisbeth'in anısına durmadan konser ve turne teklifleri alıyordu. Ve şimdi de bu müzikaldeki başrol. Her şeyin ötesinde bu bile onu bir numaraya yükseltebilirdi. Wilhelm açılış gecesi partisinde kendisini bir ünlü olmaya hazırlamasını söylemişti. Bir yıldız. Bir diva. Elini yatakta gezdirdi. Ona batan bu şey de neydi? Küçük bir şeydi. Çarşafın altında. Ama üzerine bastırınca yok oldu. Yine yüzeye çıktı. Ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. "Wilhelm?"

Düşün sesini bastırmak için bağırarak istiyordu ama Wilhelm'in ona

sesini fazla yükseltmemesi için sıkı sıkı tembihlediğini hatırladı. İki gün içinde hafta sonuna kadar her gün oynamaları gerekecekti. Eve geldiğinden beri konuşmamasını istemişti Wilhelm ondan. Halbuki oyunda tam da doğru olmayan bazı bölümlerin üzerinden geçmeyi ve gerçekçi olması için Eliza gibi makyaj yapmasını istemişti.

Toya su yatağının üzerindeki lastikli çarşafı kaldırdı. Altında yarı saydam yataktan başka bir şey yoktu. Ama sırtına batan şey neydi? Tam kauçuk yatağın altındaydı. Hiçbir şey görünmüyordu. Diğer tarafa uzanıp komodinin üzerindeki lambayı açtı. Lamba tam spot ışığı gibi orasını aydınlatıyordu. Ama çıkıntı yine kaybolmuştu. Elini kauçuk yatağın üzerine koydu ve bekledi. Suyun içindeki şey yavaş yavaş geri geldi. Toya içindeki her ne ise batınca tekrar yukarı çıktığını fark etti. Eliyle yatağı salladı.

İlk önce kauçuk yatağın altında profil gibi bir şey gördü. Toya dümdüz uzandı. Ve aniden nefesi kesildi. Artık hissedebiliyordu. Midesinden ayak parmaklarına dek. Yatağın içinde bir ceset vardı. Suyun kaldırma kuvvetiyle Toya'nın ağırlığı altında ezilen ve tek kişi olmaya çalışan birbirinin kopyası iki kişi gibi. Gerçekten de öyleydi. Toya sanki aynaya bakıyor gibiydi. Çılgılık atmak istiyordu. Sesi bozulsa da umurunda değildi. Artık iyi bir kız olmak istemiyordu. Ya da akıllı. Yine Toya olmak istiyordu. Ama artık olamazdı. Tek yapabileceği kız kardeşinin solgun mosmor yüzüne ve fersiz gözlerine bakmaktı. Ve düşün çıkardığı sesi dinlemek. Ancak parkelerin üzerine damlayan sular Wilhelm'in artık duşta olmadığını söylüyordu. ŞEYTAN YILDIZI

“Hayır. Olamaz,” dedi Ruth. “Bu... bu... mümkün değil.”

“En son buraya geldiğimde çatıdan atlayıp biraz Barli'leri gözetlemek istediğinizi söylemişsiniz,” dedi Harry. “Ve teras kapısının bütün yaz açık olduğunu da. Bundan emin misiniz?”

“Kesinlikle eminiz ama bir telefon edemez misiniz?” diye sordu Trondheim Eagle.

Harry başını iki yana salladı.

“O zaman şüphelenir ve biz de ortadan yok olması riskini göze alamayız. Onu bu gece yakalamalıyım. Geç bile kalmış olabiliriz.”

“Ne için geç?” dedi Trondheim Eagle yüzünü buruşturarak.

“Dinleyin, sizden tek istediğim çatıya geçmek için balkonunuzu kullanmak.”

“Gerçekten yanında başka biri yok mu?” diye sordu Trondheim Eagle. “Elinde arama belgesi gibi bir şey de mi yok?”

Harry başını tekrar iki yana salladı.

“Haklı şüphe durumunda buna gerek yoktur,” diye de ekledi.

Gök sanki hemen Harry’nin başucunda tehdit edercesine gürlüyordu. Balkonun üzerindeki yağmur borusu sarıya boyanmış olsa da boyanın çoğu dökülmüş ve altındaki paslı demir ortaya çıkmıştı. Harry iki eliyle boruya tutunarak sağlam olup olmadığını kontrol etti. Boru gürültüyle yerinden çıktı ve tangırdayarak aşağı düştü. Harry küfür etti. Başka seçeneği yoktu. Ayağım balkon demirine koyarak zorla kendini yukarı çekmeye çalıştı. Kenara ulaşınca derin bir nefes aldı. Aşağıda döner çamaşır ipinde asılı çarşaf rüzgarda beyaz bir bayrak gibi dalgalanıyordu.

Bir ayağım zorlayarak borunun üzerinden attı ve eliyle tutunarak tırmandı. Çatı dik olmasına rağmen ayağındaki Doc Martensler kiremitlerde kaymıyordu ve böylece iki adım atarak oradaki başka bir boruya uzun zamandır görmediği bir arkadaşım görür gibi sarılabildi. Doğruldu ve etrafına bakındı. Nesodden’in üzerinde şimşek akıyordu. Oraya vardığında hâlâ güzel olan hava bozmuş, rüzgardan ceketini uçuşuyordu. Yüz hizasından siyah bir şey geçince Harry bir an için irkildi. Bir kırlangıçtı. Harry saçakların altında kendine sığınacak bir yer arayan kırlangıca bir süre baktı.

On beş metre kadar ilerideki rüzgargülüne ulaşmak için çatıda ilerlemeye çalıştı ve derin bir nefes alıp iki kolunu açarak çatının kıvrımından yukarı doğru çıkmaya başladı.

Tam yarı yola gelmişti ki, bir hışırtı duydu. Baştan altta kalan ağaçlardan geliyor diye düşündü. Aşağıdaki döner çamaşır ipi de o sesle birlikte dönmeye başladı. Havada rüzgar falan yoktu. Ve ardından suyu hissetti. Kuraklık bitmişti. Rüzgar üzerine sanki bir çığ düşer gibi güçlü ve şiddetli bir şekilde esmişti. Ayağı kaydı ve çatının tepesinde asılı kaldı. Kiremitlerden çıkan ses yağmuru haber veriyordu. Sel gibi. Çatıya arpan yağmur damlaları

bir iki saniye içinde bir sağanağa dönüşmüştü. Ancak tutunacak bir şey yoktu. Harry sanki sabunun üstünde yürüyor gibiydi. Ayağı tekrar kaydı ve çaresizce düşmeye başladı. Kollarıyla bir yerlere tutunmaya çalışıyordu. Parmakları bile gerilmişti. Sağ eliyle kiremitlerde tutunacak bir çıkıntı aradı ama bulamadı. Yer çekimi onu aşağı doğru çekiyordu. Aşağı doğru kaydıkça tırnakları kara tahtaya sürter gibi ses çıkarıyordu. Çamaşır ipinin dönüşüyle çıkan metalik ses kesiliyordu. Yağmur borusu dizlerine çarpmıştı. Kenara ulaştığının farkındaydı. Son bir hamle yapmak için vücudunu gerdi ve bir anten gibi bir şeye tutundu. Sol eliyle tutunmayı becerdi. Sıkı tutunuyordu. Metal gevşedi, büküldü ve eğildi. Onunla birlikte aşağı düşecek gibi görünüyordu. Ama düşmedi. Harry iki eliyle birden kendini yukarı çekti. Tekrar çatıya çıkıp ayakkabılarının lastik tabanlarının üzerine olabildiğince sağlam basmayı başardı. Yüzüne kamçı gibi çarpan yağmurun altında tekrar çatının kıvrımına çıktı ve at üstünde oturur gibi çökerek rahat bir nefes aldı. Alt tarafta kalan anten yere doğru eğilmişti. Birileri bu akşam Beat for Beat'i izlerken televizyonları iyi çekmeyecekti.

Harry soluklanmak için bir süre bekledi. Sonra ayağa kalkarak ip cambazı gibi yürüyüşüne devam etti.

Barli'nin teras katı, çatının iç tarafında kalıyordu. Bu yüzden Harry kolaylıkla fayans döşemenin üzerine atladı. Atlamasıyla yerden su sesi geldi fakat yağmur borularından gelen ses onu bastırmıştı.

Sandalyeler içeri alınmış, mangalsa ters çevrilip bir köşeye atılmıştı. Ama teras kapısı aralıktı.

Baştan tek duyabildiği yağmurun kiremitler üzerinde çıkardığı sestti. Ama dikkatli bir şekilde kapının eşiğinden geçip odaya girdiğinde başka bir su sesi daha duymuştu. Alt kattaki duştan geliyordu. Nihayet şansı yaver gitmişti. Harry keseri bulmak için sıırıslıklam olan ceketinin ceplerini yokladı. Elbiseleri olmayan ve silahsız bir Barli çok işine gelirdi. Özellikle de Sven'in cumartesi günü Frogner Parkında ona verdiği silah hâlâ yanındaysa.

Harry yatak odasının kapısının açık olduğunu gördü. Yatağın yanındaki alet çantasında bir bıçak vardı. Ayakuçlarında kapıya kadar gitti ve yatak odasına süzüldü.

Oda karanlık sayılırdı. Sadece komodinin üzerindeki bir okuma lambası

yanıyordu. Harry yatağın ucunda durdu ve Wilhelm ve Lisbeth Barli'nin ihtişamlı bir bina ve atlı bir süvarinin heykelinin önünde balayında çektiydikleri duvardaki resme baktı. Resmin Fransa'da çekilmediğini artık biliyordu. Sven'e göre eğitimsiz biri bile Prag'daki Vâclav Meydanındaki Ulusal Müze'nin önünde bulunan Çek kahramanı Vaclav'ın heykelini tanıyabilirdi.

Harry'nin gözleri artık karanlığa alışmıştı. Çift kişilik yatağa baktığında donakaldı: yorgan yere atılmış ve sıyrılan çarşafın altındaki mavi kauçuk yatak ortaya çıkmıştı. Üzerinde yüzükoyun bir şekilde biri uzanıyordu. Dirseklerinin üzerinde uzanmış okuma lambasının aydınlattığı yere gözlerini dikmiş bakıyordu. Yağmur aniden kesilmeden evvel çatının üzerine son birkaç vuruş daha yaptı. Yatağın üzerindeki belli ki Harry'nin içeri girdiğini duymamıştı. Ama Harry'nin her tarafından parkeye damlayan sular kulağa davul sesleri gibi geliyordu. • Yatağın üzerindeki gerildi. Önce başını çevirdi. Sonra çıplak vücudunun tamamını.

Harry'nin ilk dikkatini çeken şey metronom gibi iki yana sallanan kalkık penisiydi.

Wilhelm Barli'nin sesi aynı anda hem korkmuş hem de rahatlamış gibi geliyordu.

PAZARTESİ. MUTLU SON.

“İyi geceler.”

Rakel Oleg'i alnından öptü ve üzerini tamamen örttü. Sonra aşağı indi ve mutfak penceresinden yağan yağmuru izlemeye başladı.

Yağmuru severdi. Hava temizlenir ve geçmişin izleri silinirdi. Doğa her şeye taze bir başlangıç yapardı. Onun ihtiyacı olan da buydu. Taze bir başlangıç.

Ön kapıya gitti ve kilitli olup olmadığına baktı. Bu akşam üçüncü kez kontrol ediyordu. Acaba onu bu kadar korkutan şey neydi? Sonra televizyonu açtı.

Bir müzik programı vardı. Üç kişi aynı piyano taburesine oturmuş birbirlerine gülümsüyorlardı. Küçük bir aile gibi diye geçirdi içinden Rakel.

Gök gürlemesiyle bir an yerinden fırladı. “Beni ne kadar korkuttuğunu bilemezsin.” Wilhelm Barli başını iki yana sallarken inmekte

“Az çok tahmin edebiliyorum,” dedi Harry. “Yani, teras kapısından geldiğim hesaba katılırsa öyle olmalı.” “Hayır, Harry. Tahmin bile edemezsin.”

Wilhelm yatağın kenarına doğru eğilerek yerden yorganı alıp sarındı.

“Duş aldığını düşünmüştüm,” dedi Harry.

Wilhelm başını iki yana sallayarak yüzünü buruşturdu.

“Duş alan ben değilim,” dedi.

“Kim öyleyse?”

“Bir misafirim var. Bir... kadın.”

Sırıtarak eliyle sandalyeyi işaret etti. Sandalyenin üzerinde süet bir etek, siyah bir sutyen, bir çorabın teki ve üzerinde dar bir badi vardı. “Yalnızlık biz erkekleri güçsüzleştirir. Değil mi, Harry? Nerede olursa olsun teselli ararız. Bazıları bunu şişede bulur. Bazılarıysa... “ “Wilhelm omuzlarını silktilti.

“Bazen isteyerek hata yaparız, öyle değil mi, Harry? Evet, vicdanım rahat değil.”

Harry gözlerini kıstı ve Wilhelm’in yanaklarından süzülen gözyaşlarını zor da olsa görebildi.

“Kimseye söylemezsin, değil mi? Söz ver bana. Bir anlık bir hataydı.”

Harry sandalyeye doğru gitti ve çorabın tekini sandalyeye astı ve oturdu.

“Kime söylememem lazım, Wilhelm? Karma mı?” Oda bir an için aydınlandı ve ardından gök gürledi.

“Her şey çok yakında sona erecek,” dedi Wilhelm.

“Evet.” Harry eliyle ıslak olan alnını sildi.

“Peki, ne istiyorsun?”

“Sanırım ne istediğimi çok iyi biliyorsun, Wilhelm.”

“Yine de söyle.”

“Seni almaya geldik.”

“Geldik mi? Tek basmasın, Harry. Yapayalnızsın.” “Böyle düşünmene sebep olan şey ne?”

“Gözlerin. Vücut dili. İnsanların içini okuyabilirim, Harry. Gizlice evime giriyorsun. Elindeki tek silah beni şaşırtmak. Sürüler halinde avlananlar böyle yapmazlar, Harry. Neden tek basmasın? Diğerleri nerede? Acaba burada olduğunu bilen var mı?”

“Bunun bir önemi yok. Diyelim ki yalnızım. Sen dört insanın ölümünü nasıl açıklayacaksın?”

Harry isimlerini tek tek sayarken Wilhelm parmağını dudağına götürerek onu taklit eder gibi yaptı:

“Marius Veland, Camilla Loen. Lisbeth Barli. Barbara Svendsen.” Wilhelm bir süre öylece boşluğa baktı. Sonra yavaşça başını öne eğdi ve parmağını ağzından çıkardı. “Nasıl anladın, Harry?”

“Nedenini sorguladığımda. Kıskançlık. Her ikisinden de intikam almak istedin, öyle değil mi? Prag’daki halayınızda Lisbeth’in Sven Sivertsen ile tanıştığını ve beraber olduklarını öğrendiğinde.”

Wilhelm gözlerini kapattı ve sırt üstü yatağa uzandı. Yataktan su sesi geldi. “Bugün bana e-posta ile gönderilen bir fotoğrafta aynı heykeli görene dek Lisbeth ve senin şuradaki fotoğrafınızın Prag’da çekildiğinden haberim yoktu.” “Ve her şeyi o zaman mı anladın?”

“İlk aklıma geldiğinde ne kadar saçma bir düşünce olduğunu düşünüp gülüp geçtim. Ama üzerinden biraz zaman geçtikçe daha da anlamlı gelmeye başladı. Delilik kadar mantıklı gelmeye başladı. Kurye Katilin seks dürtüleriyle hareket etmemesi ve cinayetleri seks cinayetleri gibi göstermeye çalışması mantıklı gelmeye başladı. Tüm olanları Sven Sivertsen’in üzerine yıkmak için. Böyle bir şeyi planlayıp kurgulayabilecek tek kişi işi ve tutkusu bu olan bir profesyonel olabilirdi ancak.” Wilhelm tek gözünü açtı.

“Yanlış anlamadıysam bu adam tek bir kişiden intikam almak için dört masum insanı öldürmüş, öyle mi?”

“Beş kurbandan sadece üçü rasgele seçilmişti. Cinayetlerin işlendiği

yerlerin bir şeytan yıldızının uçlarına denk gelen rasgele seçilmiş yerler olduğunu göstermeye çalıştın. Fakat gerçekte yıldızın uçlarını iki adrese göre düzenlemiştin: Kendi adresin ve Sven Sivertsen'in annesinin evi. Çok zekice, ama basit geometri.”

“Bu teoriye gerçekten inanıyor musun, Harry?”

“Sven Sivertsen, Lisbeth Barli ismini hayatında hiç duymamıştı. Ama ne var biliyor musun, Wilhelm? Onu evlenmeden önceki soyadıyla söylediğimde çok iyi tanıyordu: Lisbeth Harang.”

Wilhelm cevap vermedi.

“Ne demek istediğini anlamadığımı varsayalım, Harry. İtiraf etmek istemeyerek her ikimizi de güç duruma düşürmek istiyorum diyelim. Söylediklerinin tek bir cümlesini bile kanıtlayamayacağın için, biraz sohbet etmekten bir zarar geleceğini sanmıyorum. Bilirsin, dinlemekten hoşlanan insanları severim.” Harry sandalyede bir türlü rahat oturamıyordu.

“Evet, Harry, Lisbeth'in bu adamla bir kaçamak yaşadığını bildiğim doğru. Ama bu yaz başına dek bundan kesinlikle haberim yoktu.”

Yağmur yeniden çiselemeye başladı. Yağmur damlaları pencere camına çarpıyordu. “Sana kendisi mi söyledi?”

Wilhelm başını iki yana salladı. “Bunu hayatta yapmazdı. Hiçbir şeyin doğru dürüst konuşulmadığı bir aileden geliyordu. Eğer evi tamir ettirmeseydik ben de asla öğrenemeyecektim. Bir mektup buldum.”

“Yani?”

“Onun çalışma odasının dış duvarı sadece tuğla ile örülü. Geçen yüzyılın başında bina inşa edildiğindeki orijinal hali korunmuş. Oldukça sağlam ama kışın içerisi buz gibi oluyordu. Onu panelle kaplatıp içeriden yalıtmak istediğimde Lisbeth buna karşı çıktı. Bu bana biraz garip gelmişti çünkü Lisbeth oldukça pratik bir kızdı. Bir çiftlikte yetişmişti ve tuğla bir duvar için duygusallaşacak biri değildi. Ve bir gün o dışarıdayken duvarı inceledim. Çalışma masasını yana doğru çekene kadar hiçbir şey bulamamıştım. Tuğlaları tek tek denedim. İçlerinden bir tanesi biraz kımıldadı. Çektim ve yerinden çıktı. Etrafındaki çatlakları gri sıvayla kapatmıştı. İçinden iki tane mektup çıktı. Üzerinde Lisbeth Harang yazılı bir zarf ve varlığından hiç

haberim olmayan bir posta adresi vardı. İlk tepkim mektupları geri koyup hiçbir şey olmamış gibi davranmak olmuştu. Ama ben zayıf bir adamım. Bunu beceremedim. “Liebling, hep aklımdasın. Hâlâ dudaklarını dudaklarımda, tenini tenimde hissedebiliyorum” - mektup aynen böyle başlıyordu.” Yataktan yine su sesi geldi.

“Bu sözler bana kamçı gibi çarpmıştı ama okumayı sürdürdüm. Bana çok korkutucu gelmişti çünkü orada yazılı olan her kelimeyi ben de hissedip yazabilirdim. Onu ne kadar sevdiğini söyledikten sonra Prag’daki otel odasında yaptıklarını detaylarıyla hatırlatıyordu. Beni bu kadar yaralayan sevişmeleri değildi. Lisbeth’in bizim ilişkimiz hakkında ona daha önceden söyledikleriydi. ‘Sevgisiz bir dünyaya pratik bir çözüm,’ diyordu ilişkimize. Kendimi nasıl hissettiğimi anlatamam,

Harry. Sevdiğin kadının seni aldatmakla kalmayıp, üstüne üstlük asla sevmemiş olduğunu öğrenmek. Sevilmemiş olmak - başarısız bir hayatın tanımı değil de nedir, söyler misin bana?” “Bu yanlış,” dedi Harry.

“Yanlış mı?”

“Neyse, sen devam et.”

Wilhelm hayretle Harry’ye bakıyordu.

“Mektuba bir de fotoğrafını koymuştu. Sanırım bunu yapması için Lisbeth ona yalvarmıştı. Onu hemen tanıdım. Prag’ın fahişe ve genelevlerle dolu oldukça karanlık bir bölgesi olan Perlova’da bir kafede tanıştığımız Norveçli bir adamdı. Biz içeri girdiğimizde o barda oturuyordu. Onu hemen fark etmiştim çünkü Boss’un reklamlarında kullandığı olgun ve çekici centilmen tipte mankenlere benziyordu. Şık giyimli ve yaşlı. Ama gözleri öylesine hareketliydi ki insanın karısına daha bir dikkat etmesi gerekiyordu. Bu yüzden de biraz zaman geçtikten sonra adamın masamıza gelerek kendini Norveççe tanıtarak kolye almak isteyip istemediğimizi sorması garibime gitmedi. Teklifini kibarca reddettiysen de o yine de cebinden çıkartıp kolyeyi Lisbeth’e gösterdi. Lisbeth oldukça heyecanlanmıştı ve beş köşeli yıldız şeklindeki elmas kolyeye bayıldığını söylemişti. Adama bunun için ne kadar istediğini sordum ve bana öyle yüksek bir fiyat söyledi ki küfür etse daha iyiydi. Bizi rahat bırakmasını söyledim. Zafer kazanmış gibi bana gülümseyerek bir kağıda başka bir kafenin adresini yazdı; eğer fikrimizi

değiştirirsek bir sonraki gün aynı saatte onu burada bulabileceğimizi söyledi. Kağıdı da Lisbeth'e uzatmıştı. Sabahın geri kalanında sinirimin ne kadar bozuk olduğunu hatırlıyorum. Ama sonra her şeyi unuttum. Lisbeth her şeyi unutturmakta oldukça ustaydı. Bazen bunu..." Wilhelm parmağını gözünün altına götürdü, "... sadece varlığıyla bile becerebilir." "Mm. Peki ya diğer mektup?"

"O ise Lisbeth'in yazıp ona göndermeye çalıştığı bir mektuptu. Zarfın üzerinde 'İade' damgası vardı. Lisbeth ona ulaşmak için her yolu denediğini ama verdiği telefona kimsenin cevap vermediğini, postane bilgi alma servislerinin de ona sağlıklı bir bilgi vermekten aciz olduğunu yazıyordu. Mektubu bir şekilde ona ulaşması umuduyla yazdığını söylüyor ve acaba Prag'dan kaçmak zorunda mı kaldığını soruyordu. Belki de hâlâ ondan ödünç para almak zorunda kaldığı zamanki ekonomik problemler hâlâ yakasını bırakmamış mıydı acaba?" Wilhelm soğuk soğuk güldü.

"Eğer öyle bir durum varsa ona haber vermesini; hemen tekrar para gönderebileceğini yazıyordu. Çünkü onu çok seviyordu. Başka bir şey düşünemiyordu - bu ayrılık onu deliye çeviriyordu. Baştan bunun zamanla geçeceğini düşünmüşse de ateşli bir hastalık gibi tüm vücuduna yayılmış ve her santimetrekaresini alev alev yakıyordu. Ve görünen o ki vücudunun bazı yerleri daha çok yanıyordu çünkü kocasıyla - yani diğer bir deyişle benimle - sevişirken gözlerini kapatıp onu hayal ediyordu. Elbette şok olmuştum. Aslında, hayretler içinde kalmıştım. Ama pulun üzerindeki tarihi görünce tamamen bitmiştim."

Wilhelm acıyla gözlerini kapattı.

"Mektup bu yıl şubat ayında gönderilmişti."

Şimşek karanlık duvarı yeniden aydınlattı. Gölgeleeri hariç tüm duvar aydınlanmıştı.

"Ve sen ne yaptın?"

Wilhelm zavallı bir şekilde gülümsedi.

"Benim çözümüm beyaz şaraplı kaz ciğeri servisi oldu. Yatağı güllerle donattım ve bütün gece seviştik. Sabah erken vakitte uyurken onu izledim. Onsuz yaşayamayacağımı biliyordum. Ama aynı zamanda ona sahip olmak

için önce onu kaybetmem gerektiğini de biliyordum.”

“Ve tüm bu olan biteni planlamaya koyuldun, öyle mi? Her şeyi, karını nasıl öldüreceğini ve âşık olduğu erkeği nasıl tuzağa düşüreceğini en ince ayrıntısına dek planladın.” Wilhelm omuzlarını silkti.

“Bir oyunu sahneye koymadan önce ne yapıyorsam aynısını yaptım. Her tiyatro insanı gibi, en önemli şeyin illüzyon yaratmak olduğunu bilirim. Kandırmaca o kadar inandırıcı sunulmalı ki gerçek olabildiğince inandırıcılığını kaybetmeli. Bu zor gibi görünebilir ama benim mesleğimde bunu yapmak diğer seçeneğe göre daha kolaydır. İnsanlar gerçekleri duymaktansa yalanlarla avunmak isterler.” “Mm. Nasıl yaptığını bana anlatır mısın?” “Neden böyle bir riske alayım ki?”

“Söylediklerini mahkemede aleyhine delil olarak kullanamam nasıl olsa. Hem tanığım yok, hem de evine izinsiz girdim.”

“Evet, ama sen zeki bir adamsın, Harry. Soruşturmanda kullanabileceğin bir açık verebilirim.”

“Belki de bu riske atılmak hoşuna gider, ne dersin?” “O nedenmiş?”

“Çünkü gerçekten bana anlatmak istiyorsun. Bunun için yanıp tutuşuyorsun.

Anlattıklarını kendin de duymak istiyorsun.”

Wilhelm Barli kahkahayla güldü.

“Yani beni tanıdığını söylüyorsun, ha, Harry?”

Harry cebindeki sigara paketini arayarak başını iki yana salladı. Ama boşuna arıyordu. Çatıdan kayarken paketini de düşürmüş olmalıydı.

“Seni tanımıyorum, Wilhelm. Senin gibileri de tanımıyorum. On beş yıldır katillerle uğraşıyorum ve bildiğim tek bir şey varsa o da birilerine yaptıklarını anlatmak için yanıp tutuştukları. Tiyatroda bana ne söz verdiğini hatırlıyor musun? Katili bul demiştin bana. Ben sözümü tuttum. Öyleyse gel bir anlaşma yapalım. Sen bana nasıl yaptığını anlat, ben de sana elimizdeki kanıtı. Ne dersin?”

Wilhelm Harry’nin yüzüne baktı. Elini yatağın üzerinde gezdiriyordu. “Haklısın, Harry. Sana her şeyi anlatmak istiyorum. Ya da daha doğrusunu

söylemek gerekirse beni anlamayı istiyorum. Tanıdığım kadarıyla sen bunu anlayabilirsin. Bu olayın başından beri sendeki ilerlemeyi takip ediyorum.” Wilhelm Harry’nin yüzündeki ifadeyi görünce tekrar bir kahkaha patlattı. “Biliniyordun, değil mi?”

“Sven Sviertsen’i bulmak tahmin ettiğimden çok uzun zaman almıştı,” dedi Wilhelm. “Lisbeth’e gönderdiği fotoğrafın bir kopyasını alıp, Prag’a gittim. Mustek ve Perlova’daki bütün kafe ve barlara girip fotoğrafı göstererek Sven Sivertsen adında bir Norveçli tanıyıp tanımadıklarını sordum. Hiçbir şey bulamadım. Ama aralarından bazılarının söylediklerinden daha fazlasını bildiklerinin farkındaydım. Böylece, birkaç gün sonra, taktiğimi değiştirdim. Artık kırmızı elmas arıyormuş gibi yapıyordum. Prag’da bulabileceğimi biliyordum. Peter Sandmann adında Danimarkalı bir elmas koleksiyoncusu gibi davranarak beş köşeli yıldız şeklinde kesilmiş elmaslar için oldukça yüksek meblağlar ödemeye hazır olduğum süsü verdim. Nerede kaldığımı söyledikten iki gün sonra otelden beni aradı. Sesini duyar duymaz o olduğunu anlamıştım. Sesimi gizleyerek onunla İngilizce konuştum. Başka bir elmas için bir görüşmenin tam ortasında olduğumu söyledim ve beni akşam aramasını söyledim. Acaba ona daha sonra ulaşabileceğim bir numara var mıydı? Fazla istekli görünmemeye çalıştığının farkındaydım. Akşamın ilerleyen vakitlerinde karanlık bir arka sokakta buluşabiliriz diye düşünüyordu. Ama ben avını takip eden bir avcı olarak kendimi kontrol ettim. Onu tuzağa çekmek için biraz daha beklemem gerekecekti. Anlıyor musun?” Harry yavaş yavaş kafasını salladı. “Anlıyorum.”

“Bana cep telefonu numarasını verdi. Ertesi gün ben Oslo’ya döndüm. Sven Sivertsen’le ilgili neye ihtiyacım olduğunu öğrenmek bir haftamı aldı. Kim olduğunu bulmak en basitiydi. Kayıtlarda görünen yirmi dokuz Sven Sivertsen’den dokuz tanesinin yaşı tutuyordu ve o dokuz tanesinin sadece bir tanesinin Norveç’te devamlı bir ikamet adresi yoktu. En son oturduğu adresi not ettim ve telefon öğrenme servisinden numarasını öğrenip aradım.” “Telefonu yaşlı bir bayan açtı. Sven’in oğlu olduğunu ama uzun yıllardır bu evde yaşamadığını söyledi. Ona benim ve okuldan birkaç eski arkadaşın bir anma günü için herkesi yeniden bir araya getirmeye çalıştığınızı söyledim. Bana Prag’da yaşadığını söyledi, ancak çok seyahat ettiğinden sabit bir adresi ve telefon numarası olmadığını söyledi. Ayrıca da eski sınıf arkadaşlarından

hiçbirisiyle buluşmak isteyeceğini de sanmadığını ekledi. Adım ne mi demiştim? Onunla sadece altı ay kadar aynı sınıfta okuduğumu ve adımı hatırlayacağını sanmadığımı söyledim. Adımı belki ancak polisle başım belaya girdiği için hatırlayabilirdi. Sven'in de başının polisle derde girdiği doğru muydu? Annesinin sesi birden değişmiş ve bunların artık çok geride kaldığını söylemişti. Ayrıca ona nasıl davrandığımız göz önüne alınırsa Sven'in biraz asi olması gayet doğal sayılırdı. Ondandır tüm sınıf adına özür diledim ve telefonu kapattım. Daha sonra Adliye'yi aradım. Onlara gazeteci olduğumu ve Sven Sivertsen'in aldığı cezalarla ilgili bilgi verip vermeyeceklerini sordum. Bir saat sonra, onun Prag'da nelerle meşgul olduğu konusunda elimde oldukça bilgi vardı. Elmas ve silah kaçakçılığı yapıyordu. Bildiklerime göre kafamda bir plan şekillenmeye başladı: beş köşeli elmaslar; silahlar; annesinin adresi. Şimdi aradaki bağlantıyı daha iyi görebiliyor musun?" Harry cevap vermedi.

"Sven Sivertsen'i tekrar aradığımda Prag'a yaptığım yolculuğun üzerinden üç hafta geçmişti. Kendi sesimle ve Norveççe konuşarak doğrudan konuya girdim. Ona uzun zamandan beri benim için Norveç'e silah ve elmas sokacak birini aradığımı ama arada başka birinin olmasını istemediğimi söyledim. Ona galiba birini bulduğumu söyledim: onu, yani Sven Sivertsen'i. Bana adını ve telefon numarasını nereden elde ettiğimi sordu ve ağzımı sıkı tutmamın her ikimiz için de daha iyi olacağını söyledim. Bundan sonra birbirimize böyle gereksiz sorular sormamamızı önerdim. Bunu pek beğenmemişti ve konuşmamız neredeyse son buluyordu. Ta ki ona tüm bu istediklerim için gerekiyorsa bir İsviçre bankasına peşin olarak kaç para yatırabileceğimi söyleyene kadar. Hatta aramızda o filmlerdeki konuşma bile geçti: Bana Norveç kronu mu diye sordu ve ben de ona biraz şaşırarak elbette Euro'dan bahsettiğimi söyledim.

Söylediğim miktar polis olma ihtimalimi kafasından silip atmıştı. Sivertsen gibi bir fındığı kırmak için bir balyoza ihtiyaç duymazsın. Bana her şeyi ayarlayabileceğim söyledi. Ben de hemen istediğimi söyledim."

"Müzikalin provaları tam hız devam ederken, ben de planıma son şeklini verdim. Bu kadarı yeter mi, Harry?"

Harry başını iki yana salladı. Düşün sesi hiç kesilmemişti. Kadın daha ne kadar orada kalacaktı? "Bana detaylar lazım."

“Gerisi sadece teknik konular,” dedi Wilhelm. “Canın sıkılmaz mı?”
“Kesinlikle hayır.”

“Tamam o zaman. İlk yapmam gereken şey Sven Sivertsen’e bir karakter kazandırmaktı. Bir karakteri seyircilere sunarken en önemli nokta onu harekete geçiren, en gizli emel ve hayallerini onlara göstermektir: Yani kısacası, o kişinin yaşama sebebini sunmak. Onu herhangi bir mantıklı sebebi olmadan cinsel nedenlerle insanları öldüren bir’ katil gibi sunmaya karar verdim. Belki çok sıradan, ama Sivertsen’in annesi hariç bütün kurbanlar rasgele seçilmiş gibi görünecekti. Seri katillerle ilgili biraz araştırma yaptım ve kullanabileceğim bir iki şey buldum. Mesela, anne takıntısı ve Karındeşen Jack’in seçtiği cinayet yerlerinin bir şifre olduğunun ortaya çıkarılması gibi. Hemen Şehir Planlama Merkezi’ne gittim ve Oslo şehir merkezinin detaylı bir haritasını aldım. Eve döndüğümde Sannergata’daki bizim apartmandan Sven Sivertsen’in annesinin evine bir çizgi çektim. Bu çizgiden başlayarak bir pentagram çizdim ve yıldızın uçlarına en yakın yerlerin adreslerini çıkardım. Ve itiraf etmeliyim ki kalemi koyduğum yerde yaşayan her kimse kaderinin o an yazılmış olduğunu bilmek beni oldukça heyecanlandırdı.”

“İlk birkaç gece kim olabileceklerini, neye benzediklerini ve acaba o zamana dek nasıl bir hayat sürdüklerini düşündüm. Tabii çok geçmeden aklımdan çıktılar. Onların bir önemi yoktu - onlar sadece dekordu, ekstraydı. Bir replikleri yoktu.”

“İnşaat malzemeleri.”

“Nasıl?”

“Yok bir şey. Devam et.”

“Tutuklandığı zaman kanlı elmaslarla cinayet silahlarından Sven Sivertsen’in sorumlu tutulacağını biliyordum. İllüzyonun etkisini arttırmak için birkaç ipucu daha kattım: Kopuk parmaklar, her cinayet arasında beş gün, saat beş ve beşinci kat.”

Wilhelm gülümsedi.

“Her şeyin kolay görünmesini istemedim. Ama anlaşılmayacak kadar zor olmasına da izin vermezdim. İçine biraz da mizah kattım. İyi trajediler içlerinde her zaman biraz mizah barındırır, Harry.” Harry yerinden

kıpırdamamak için kendini zorladı.

“İlk silahı Marius Veland’ı öldürmeden birkaç gün önce almıştın, değil mi?” “Evet. Silah anlaştığımız gibi Frogner Parkındaki çöp tenekesindeydi.” Harry derin bir nefes aldı: “Peki nasıldı, Wilhelm? Öldürmek sana kendini nasıl hissettirdi?”

Wilhelm dudağını ısırarak düşünmeye başladı.

“Söyledikleri doğru. İlki her zaman en zor olanı. Öğrenci yurduna hiç dikkat çekmeden girdim ama ısı tabancasıyla onu kauçuk torbaya sarmak düşündüğümünden çok fazla zaman aldı. Ama hayatımın neredeyse yansını iyi beslenmiş Norveç balerinlerini kaldırmakla geçirmeme rağmen, çocuğu tavan arasına taşımak oldukça zor oldu benim için.”

Bir an için sessizlik oldu. Harry boğazını temizledi. “Ya sonra?”

“Sonra ikinci silah ve elması almak için Frogner Parkı’na gittim. Yarı Alman olan Sven Sivertsen tahminimden de aç gözlü ve dakikti. Onu her cinayet işlendiğinde Frogner’a göndermek oldukça kurnazca bir plandı, kabul etmek gerekirse. Sonuçta o da o esnada suç işliyor olacağından tanınmamaya çalışacak ve nerede olduğundan kimseye bahsetmeyecekti. Tek yapmaya çalıştığım cinayetlerin işlendiği saatlerde nerede olduğunu kanıtlamasını engellemekti.” “Bravo,” dedi Harry ve parmaklarını hâlâ kurumamış olan kaşlarına götürdü. Nem ve buğu her yerdeydi; sanki su duvarların içine işlemiş, çatıdan tüm terasa ve oradan da duşa dolmuştu.

“Bana şimdiye kadar anlattığın her şeyi ben de tahmin etmiştim zaten, Wilhelm. Bana bilmediğim bir şey söyle. Mesela karından bahset. Onu nasıl hallettin? Komşular seni düzenli aralıklarla terasta görmüşler. Öyleyse evden çıkıp biz oraya varmadan önce onu gizlemeyi nasıl basardın?” Wilhelm gülümsedi.

“Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordu Harry.

“Bir hikayenin gizemini koruyabilmesi için yazarın çok fazla açıklama yapmaktan kaçınması gerekir.” Harry içini çekti.

“Tamam. Ama en azından şunu bana açıklama kibarlığım göster. Neden her şeyi bu kadar karmaşıktırdın? Neden gidip Sven Sivertsen’i öldürmedin? Prag’da bunun için şans yakalamıştın. Hem bu kadar zahmete

katlanmak zorunda kalmazdın, hem de karın hariç diğer üç masum kişiyi öldürmemiş olurdun.” “Birincisi, bir günah keçisine ihtiyacım vardı. Eğer Lisbeth ortadan kaybolur ve olay da aydınlanmazsa herkes katilin ben olduğumu düşünecekti. Katil hep kocadır, öyle değil mi, Harry? Ama böyle yapmamın gerçek sebebi aşkımı dindirmektir, Harry. İçimdeki sevgi susamıştı ve intikam şarabından içmek istiyordu. Bu ifade güzel, değil mi? Ne demek istediğimi sen de çok iyi biliyorsun, Harry. Ölüm güzel bir intikam değildir. Ölüm bir son vermedir ama mutlu bir son. Sivertsen’e hazırladığım son ise gerçek bir trajedydi: Sonu olmayan bir acı çekme. Ve bunu da başardım. Sven Sivertsen artık Styx Nehri’nin kenarında dolaşıp duran o huzursuz ruhlardan birisi ve ben de sandalcı Charon’um. Ve onu karşıdaki ölümler krallığına geçirmeyi reddediyorum. Buna biraz Fransız mı kaldın? Onu ölüm cezasına çarptırdım, Harry. Nefret beni nasıl yiyip bitirdiyse onu da aynen öyle bitirecek. Seni kendinden nefret ettiren ve zavallı kaderine lanet okutan kişinin kim olduğunu bilmeden her şeyden nefret etmek. Seni seven insan aldattığında kendini aynen böyle hissedersin. Kilitli bir kapının arkasında, yaptığından haberin olmadan, bir şeye mahkum bir şekilde. Bundan daha iyi bir intikam düşünebiliyor musun, Harry?” Harry, keser hâlâ cebinde mi diye cebine baktı.

Wilhelm onun bu haline güldü. Daha sonra söylediğiye Harry’ye bir dejavu yaşattı.

“Cevap vermene gerek yok, Harry. Cevabı yüzünde görebiliyorum.”

Harry gözlerini kapatarak Wilhelm’in gürleyen sesini dinledi.

“Senin de benden bir farkın yok. Seni harekete geçiren güç de tutkudan başka bir şey değil. Ve tutku, aynı şehvet gibi, daima en... “

“... aşağı seviyeleri bulur.

“En aşağı seviye. Sanırım artık sıra sende, Harry. Şu bahsettiğin kanıt neymiş, söyle bakalım. Gerçekten böyle bir kanıt var mı?” Harry yeniden gözlerini açtı.

“Önce bana karının nerede olduğunu söylemelisin, Wilhelm.” Wilhelm gülerek elini kalbine götürdü. “O burada.”

“Gevezelik yapmayı kes,” dedi Harry.

“Eğer Pygmalion, hiç karşılaşmadığı kadının heykeli Galatea’yı sevebildiyse, ben neden karımın heykelini sevemeyecekmişim ki?” “Ne dediğini anlamıyorum, Wilhelm.”

“Anlamak zorunda da değilsin, Harry. Başkalarının bunu anlamasını falan da beklemiyorum zaten.”

Takip eden sessizlikte Harry alt kattaki duşun hız kesmeden akmaya devam ettiğini duyabiliyordu. Kontrolünü kaybetmeden karısının cesedini bu daireden dışarıya çıkarmayı nasıl başarmıştı?

“Benim hatam heykeli tekrar hayata döndürmenin mümkün olduğunu sanmaktı. Ama bunu yapacak kişi bir türlü anlamak istemedi. Bu illüzyon dediğimiz şey gerçeklerden daha güçlü.” “Şimdi kimden bahsediyorsun?”

“Diğerinden. Yaşayan Galatea, yani yeni Lisbeth. Paniğe kapıldı ve neredeyse her şeyi mahvedecekti. Artık heykelle yaşamakla yetinmekten başka yapabileceğim bir şey yok. Ama zararı yok.”

Harry bir şeylerin yolda olduğunu hissedebiliyordu. Soğuk bir şeydi ve midesinden geliyordu.

“Hayatında bir heykele dokundun mu hiç, Harry? Ölü bir insanın tenine dokunmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Sıcak değildir, ama gerçekten soğuk da değildir.” Wilhelm eliyle yatağı okşuyordu.

Harry ise midesine sanki buzlu su enjekte edilmiş gibi içinin üşüdüğünü hissediyordu. Konuşmaya çalışırken kelimeler boğazında düğümleniyordu: “Her şeyin bittiğinin farkındasın, değil mi?” Wilhelm yatağa uzandı.

“Neden böyle düşünecekmişim ki? Ben sadece hikayeler anlatmayı seven biriyim ve sana da bir hikaye anlattım. Hepsi bu kadar. Hiçbir şey kanıtlayamazsın.” Komodinin üzerinden bir şey almak için uzandı. Bir an için parlayan metalin ışıltısı Harry’nin gerilmesine yol açtı. Wilhelm’in uzanıp aldığı şey bir kol saatiydi.

“Saat çok geç, Harry. Ziyaret saati bitti. O duştan çıkmadan gitmende bir sorun yok.”

Harry yerinden kımıldamadı. “Katili bulmak bana verdiğin sözün sadece yarısıydı, Wilhelm. Diğer yarısı onu cezalandırmamla ilgiliydi

hatırlarsan. Hem de ağır bir cezayla. Bana kalırsa bu konuda ciddiysin, Wilhelm. Bir yanın yaptıkların için cezalandırılmak istiyor, yanılıyor muyum?” “Freud’un son kullanma süresi doldu, Harry. Aynen ziyaretin gibi.” “Peki, önce bulduğum kanıtı duymak istemiyor musun?” Wilhelm kızgın bir şekilde omuzlarını silktilti. “Eğer gitmeni sağlayacaksa, lütfen durma söyle.”

“Postadan Lisbeth Barli’nin parmağını aldığımız gün her şeyi anlamalıydım. Sol elin üçüncü parmağı. Vena amoris. Katilin kendisini sevmesini istediği kişi oydu. Ama gel gör ki ayrıca onu ele veren parmak da oydu.” “Ele veren...”

“Daha doğrusu, tırnağın altındaki dışkı...”

“Kanımın olduğu. Evet ama bunu zaten biliyorduk, Harry. Ve ben de sana anlatmıştım. Restoranda onunla birlikte nasıl...”

“Evet, biz de bunu öğrenince dışkıyı biraz daha dikkatli bir şekilde inceledik. Genelde bundan fazla bir şey çıkmaz. Yediğimiz yiyeceklerin ağızdan anüse ulaşması on iki ile yirmi dört saat arası sürer ve bu zaman zarfında mide ve bağırsaklar onu tanınmaz hale getirir. Mikroskop altında bile o kadar tanınmaz haldedirler ki insanın ne yediğini anlamak neredeyse imkansızdır. Ama sindirilmeden çıkmayı başaran şeyler de olur. Mesela üzüm çekirdekleri ya da...”

“Konferansı keser misin, Harry?”

“Tohum. İki tohum tanesi bulduk. Pek bir önem vermedik. Ama ancak bu gün katilin kim olabileceğini anladım ve laboratuvardakilerden tohumları daha iyi araştırmalarını istedim. Ne bulduklarını biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“İçlerinden biri bütün bir rezene tanesiydi.”

“Ee, ne olmuş?”

“Tiyatro Kafe’nin aşçısıyla biraz konuştum. Bütün rezene taneleriyle ekmek yapan tek yerin orası olduğu konusunda haklıymışsın. Ve ayrıca yediğin o... “ “Ringa balığı,” dedi Wilhelm. “Orada hep bunu yerim. Nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Daha önce Lisbeth’in ortadan kaybolduğu çarşamba sabahı Tiyatro Kafe’de ringa balığı yediğini söylemiştin. Sabah saat dokuzla on arası. Benim merak ettiğim o rezene tanesinin nasıl olup da midenden Lisbeth’in tırnağının altına girdiği.” Harry Wilhelm’in söylediği her şeyi anladığından emin olmak için bir süre bekledi.

“Bana Lisbeth’in evden saat beş gibi çıktığını söylemiştin. Yani kahvaltıda ringa balığı yedikten sekiz saat sonra. Bağırsakların ne kadar iyi çalışırsa çalışsın o rezene tanesini sekiz saat içinde anüsüne ulaştıramazdı. Bu tıbben imkansız.”

Harry ‘imkansız’ derken Wilhelm’in yüzünün aldığı şekle baktı. “Rezenenin oraya ulaşabileceği en erken saat akşam dokuzdu. Yani bu da senin parmağı o akşam, gece ya da ertesi güne dek içinde saklaman anlamına geliyordu. Ne dediğimi anlıyorsun, öyle değil mi, Wilhelm?”

Wilhelm gözlerini dikmiş Harry’ye bakıyordu. Aslında Harry’nin olduğu yere bakıyordu ama gözleri çok daha ilerilere dalmıştı.

“Biz buna delil diyoruz,” dedi Harry.

“Anlıyorum.” Wilhelm yavaşça başını eğdi. “Delil.”

“Evet.”

“Kesin ve aksi ispat edilemez bir gerçek yani?”

“Aynen öyle.”

“Jüriler ve hakimler bu tür şeylere bayılırlar desene. Bu itiraftan da iyi, değil mi, Harry?” Polis başıyla onayladı.

“Tam bir komedi gibi, Harry. Her şeyin tamamen böyle olduğunu düşünmüştüm. Sahneye girip çıkan insanlar. Yolun diğer tarafındaki komşuların terasta ikimizi gördüklerinden emin olduktan sonra Lisbeth’e benimle yatak odasına gelmesini söyledim. Alet çantasından bir silah çıkardım ve o da susturucuyla daha da uzamış görünen namluya öylece bakakaldı.”

Wilhelm elini yorganın altından çıkardı. Ucunda takılı olan susturucuyla silah şimdi ona çevrilmişti. “Otur, Harry.”

Harry tekrar sandalyeye otururken vücuduna batan keseri

hissedebiliyordu. “Beni en trajikomik şekilde yanlış anladı. Öylesine şiirsel bir adalet oldu ki. Elimin üzerinde gidip gelirken o adamın boşaldığı yere sıcak dölleri akıttım.” Wilhelm’in kalkmasıyla yatağın içindeki suların sesi duyuldu. “Ama komedinin özünde hız vardır. Ve ben de hızlı bir şekilde oradan ayrıldım.” Çıplak vaziyette Harry’nin karşısında durdu ve silahı doğrulttu. “Silahı alına dayadım. Suratında, hayatın adil olmadığını ya da kafa karıştırmaktan başka bir işe yaramadığını düşündüğünde yüzünün hep aldığı o ifade vardı. Aynı müzikalin uyarlandığı, Bernard Shaw’un Pygmalion’ını anlattığım geceki gibi. O hikayede, Eliza Doolittle onu bir pazarıcı kızdıan görgülü bir hanımefendiye çeviren Profesör Higgins’le evlenmez. Bunun yerine Freddy ile kaçarlar: Lisbeth bunu duyduğunda öfkelenerek bu kadarını Profesör Higgins’e borçlu olduğunu, Freddy’nin de kim olduğunu söylediğinde ağlamıştım, Harry.” “Sen delirmişsin,” diye fısıldadı Harry.

“Belki de,” dedi Wilhelm kederli bir şekilde. “Taptıklarım canavarca.

Nefretleriyle hareket eden insanlar kontrollerini de kaybederler. Ben sadece kalbinin ona ne dediyse onu yapan biriyim. Ve kalbim bana aşk dedi. Bize Tanrı’nın bahşettiği ve bizi Tanrı’nın oyuncağı yapan aşk. Diğer peygamberler ve İsa da delilikle suçlanmamışlar mıydı, Harry? Deli fakat yine de dünyadaki en akıllı başında insan olmak. İnsanlar bana yaptığının delilik olduğunu söylediklerinde, kalbimin bundan zarar göreceğini söylediklerinde ben şöyle cevap veriyorum: Kimin kalbi daha çok zarar görmüş? Sevmekten vazgeçemeyenin kalbi mi, yoksa sevilip de karşılık veremeyenin kalbi mi?”

Ardından sessizlik oldu. Harry boğazını temizledi. “Ve bu yüzden de onu vurdun, öyle mi?” Wilhelm yavaşça başını öne eğdi.

“Alnının üzerinde küçük bir şişlik oluşmuştu,” dedi şaşırmış gibi. “Ufacık siyah bir delik. Aynı metal bir levhanın üzerine çivi çaktığın zaman olan delikler gibi.”

“Sonra da onu sakladın. Polis köpeğinin bile bulamayacağı bir yere.” “Evin içi çok sıcaktı.” Wilhelm’in bakışları Harry’nin başının üzerinde bir yerlere sabitlenmişti. “Pencerede bir sinek uçuşuyordu ve ben de kan olmasın diye bütün elbiselerimi çıkarmıştım. Alet çantasındaki her şeyi dikkatlice

yerleştirmiştim. Keskiyle sol elinin orta parmağını kestim ve onu çırılçıplak soydum. Silikon tabancasıyla kurşun deliğini, parmağındaki kesiiği ve vucudundaki diğer tüm delikleri kapattıktan sonra daha önceden suyunun yarisını boşalttığım ve bir delik açtığım yatağa onu sokmak için uğraşırken neredeyse yere su damlatacaktım. Onu oraya soktuktan sonra yapıştırıcı, kauçuk ve ısı tabancasıyla hemen deliği yamadım. Eskisinden bile iyi olmuştu.”

“O zamandan beridir yatağın içinde mi? Onu kendi su yatağına mı gmdn yani?”

“Hayır, hayır,” dedi Wilhelm. Gözleri hâlâ aynı noktaya bakıyordu. “Onu oraya gmmedim. Tam aksine, onu ana rahmine yerleştirdim. Bu onun yeniden doğuşunun başlangıcıydı.”

Harry korkması gerektiğinin farkındaydı. Bu saatten sonra korkmaması normal sayılmazdı. Ağzı kurumuş, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Vücuduna çöken bitkinliği bir an önce üzerinden atmalıydı.

“Ve kestiğin parmağı anüsüne soktun,” dedi Harry.

“Hm,” dedi Wilhelm. “Hiç kimsenin bakmayı akıl edemeyeceği yer. Daha önce de söyledim, köpek getireceğinizi biliyordum.”

“Kokuyu geçirmeyecek başka yerler de var ama sanırım bu sana sapıkça bir zevk vermiştir. Bu arada Camilla Loen’in parmağını ne yaptın? ldrmeden önce kestiğin parmağı?”

“Camilla, evet...” Wilhelm sanki Harry ona güzel bir anısını hatırlatmış gibi gülümsedi. “Bu onunla benim aramda bir sır olarak kalmalı, Harry.”

Wilhelm silahın emniyetini açtı. Harry yutkundu.

“Silahı bana ver, Wilhelm. Her şey bitti artık. Bunun bir anlamı yok.”

“Elbette var.”

“Nedir yleyse?”

“Her zamanki gibi, Harry. Oyunun doğru düzgün bir sonu olmalı. Sessizce bırakırsam seyirciler kendilerini aldatılmış hissederler. Çarpıcı bir sona ihtiyacımız var, Harry. Mutlu bir sona. Eğer mutlu son yoksa ben kendim bir tane uydururum. Bu benim... “ “Hayat felsefen,” diye fısıldadı

Harry.

“Wilhelm gülümseyerek silahı Harry’nin şakağına dayadı. “Ben ölüm felsefem diyecektim.”

Harry gözlerini kapattı. Tek istediğı biraz uyumaktı. Sakin akan bir nehirde sürüklenmek. Ve diğer tarafa geçmek. Rakel kasılarak uyandı.

Rüyasında Harry’yi görmüştü. Birlikte bir sandaldaydılar. .

Yatak odası karanlıktı. Bir gürültü mü duymuştu? Bir şey mi olmuştu?

Hiçbir şey olmamış gibi çatıya çarpan yağmurun sesini dinledi. Emin olmak için komodinin üzerinde açık olan cep telefonunu kontrol etti. Onun telefon edip etmediğine baktı.

Gözlerini kapadı ve sakin sakin akmaya devam etti.

Harry zaman kavramını yitirmişti. Gözlerini açtığında kendisinden başka kimsenin olmadığı odadaki ışığın değişmiş olduğu izlenimine kapıldı ama ne kadar zamandır kendinde olmadığının farkında değildi.

Yatak boştu. Wilhelm gitmişti.

Su sesleri geri gelmişti. Yağmur. Duş.

Harry zorla ayağa kalktı ve mavi yatağı baktı. Elbiselerinin içinde bir şey hareket ediyormuş gibi geldi. Komodinin üzerindeki okuma lambasından yansıyan ışıktaki yatağın içinde bir insan silueti seçiliyordu. Yüzü suyun üzerine çıkmış ve alçıdan bir kalıp gibi görünüyordu.

Harry yatak odasından çıktı. Teras kapısı ardına kadar açıktı. Korkuluğa tutunup arka bahçeye baktı. Alt kata inerken beyaz merdivenlerde ıslak ayaklarının izi çıkıyordu. Banyo kapısını açtı. Gri renkteki duş perdesinin arkasında bir kadın vücudunun hatları seçiliyordu. Perdeyi çekti ve çenesi neredeyse boynuna değen Toya Harang’ın cesediyle karşılaştı. Boynuna ve duşa siyah bir çorap sarılıydı. Gözleri kapalıydı ve uzun simsiyah kirpiklerinden sular damlıyordu. Ağzı yarı açıktı ve san renkte donmuş köpük gibi bir şeyle doluydu. Aynı maddeden burun delikleri, kulakları ve şakağındaki küçük delikte de vardı. Harry oradan ayrılmadan duşu kapattı.

Merdivenlerde de kimsecikler yoktu.

Adımlarını da çok dikkatli atmaya çalışıyordu. Her yeri uyuşmuş, vücudu sanki taşa dönüşmüştü. Bjarne Møller. Onu aramalıydı.

Harry apartman girişini geçerek bahçeye çıktı. Kafasına yağmur damlaları geliyordu ama o bunu hissetmiyordu. Çok geçmeden tamamen felç olacaktı. Döner kurutma ipinden artık ses gelmiyordu. Ona bakmadan yoluna devam etmeye çalıştı. Asfaltın üzerinde küçük sarı bir paket gördü ve ona doğru gitti. Paketi açtı ve içinden bir sigara çıkartarak ağzına götürdü. Çakmakla yakmaya çalıştı ama sigaranın ıslak olduğunu fark etti. Paketin içine su girmiş olmalıydı. Bjarne Møller'i ara. Onları buraya çağır. Millerle birlikte öğrenci yurduna git. Sven Sivertsen'i orada sorgula. Tom Waaler'a karşı verdiği ifadeyi hemen orada kayda geçir. Møller'in Müfettiş Waaler'ın tutuklanması için verdiği emri dinle. Ve eve git. Rakel'e. Çamaşır ipini yandan görüyordu.

Küfür ederek sigarayı ikiye böldü ve tekrar ağzına yerleştirerek ikinci denemesinde onu yakmayı başardı. Neden bu kadar gergindi? Yapacak başka bir şey kalmamıştı. Her şey bitmişti artık. Tekrar çamaşır ipine doğru döndü.

Bir tarafa doğru hafif eğilmiş gibi görünüyordu ama asfalta çarpan kısmı tamamen parçalanmıştı. Sadece Wilhelm Barli'nin asılı kaldığı ip kopmuştu. Kollan iki yana açılmış ve ıslak saçları yüzüne yapışık vaziyette gözleri dua eder gibi yukarı bakıyordu. Bu manzara Harry'ye garip bir şekilde güzel görünmüştü. Vücudunun bir kısmını örten ıslak çarşafı aynı eski kalyonların pruvasına koyulan figürlere benziyordu. Wilhelm emeline ulaşmıştı. İşte büyük ve çarpıcı bir final.

Harry cep telefonunu çıkardı ve PIN kodunu girdi. Parmakları zorlukla hareket ediyordu. Yakında birer taş kadar sertleşeceklerdi. Bjarne Møller'in numarasını tuşladı. Telefonda uyan tonu yükseldiğinde neredeyse 'ara' tuşuna basmak üzereydi. Ekrandan telesekreterinde bir mesajın kayıtlı olduğu yazıyordu. Bir önemi var mıydı? Telefon onun değildi. Bir an için tereddüt etti. İçinden bir ses ona önce Bjarne Møller'i aramasını söyledi. Gözlerini kapattı. Ve tuşa bastı.

Bir kadın sesi ona bir yeni mesajı olduğunu söyledi. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından bip sesi duyuldu. Telefondaki ses şöyle diyordu: "Selam, Harry. Benim." Sesin sahibi Tom Waaler'di.

“Telefonunu kapatmışsın, Harry. Bu pek akıllıca değil. Seninle konuşmam gerektiğini biliyorsun, öyle değil mi?”

Tom telefonunu o kadar ağzına yakın tutmuştu ki Harry sanki tam yanında duruyormuş gibi hissetti bir

“Alçak sesle konuşmak zorunda kaldığım için beni bağışla ama onu uyandırmak istemeyiz, değil mi? Nerede olduğumu tahmin edebiliyor musun, Harry? Bence evet.

Belki bunu da önceden düşünmüştün, ne dersin?”

Harry ucunun kırıldığını fark etmeden sigarasından derin bir nefes çekti.

“Burası biraz karanlık ama yatağın üzerinde bir futbol takımının posteri var.

Bir bakalım. Tottenham Hotspur? Komodinin üzerinde küçük bir alet var. GameBoy.

Şimdi dinle. Telefonu yatağının üzerine getiriyorum.”

Harry Holmenkollveien’de siyah ahşap kaplama evinde huzur içinde uyuyan çocuğun düzgün nefes alıp verişini bir süre dinledi. an.

“Her yerde gözümüz ve kulağımız var, Harry. Bu sebeple kimseyi aramaya ya da konuşmaya kalkma. Eğer yanlış bir şey yaparsan, çocuk ölür. Anlıyor musun?”

Harry’nin kalbi bitkin bedeninin her yerine kan pompalamaya başlamış, ve uyuşukluğun yerini derin bir acı almıştı.

PAZARTESİ. ŞEYTAN YILDIZI.

Silecekler fısıldıyor, lastikler tıslıyordu.

Ford Escort kavşaktan kontrolsüz bir şekilde kayarak geçti. Harry cesaret edebileceği kadar hızlı kullanıyor olmasına rağmen, yağmur asfaltı delecekmiş gibi yağdığından kendini ne kadar zorlasa kabak lastiklere güvenmekte zorlanıyordu.

Hızını arttırdı ve bir sonraki kavşağı hiç yavaşlamadan geçti. Yolların boş olması işine geliyordu. Hızla saatine baktı.

On iki dakikası kalmıştı. Sannergata'da elinde cep telefonuyla bahçede istemeyerek de olsa yapmak zorunda kaldığı konuşmanın üzerinden sekiz dakika geçmişti:

“Nihayet.”

Böyle demişti Harry onu aradığında. Harry söylemek istediğı her şeyi söylemiş ve şunu eklemeyen edememişti: “Eğer ona dokunacak olursan, seni öldürürüm.” “Bak sen. Sivertsen nerede? Sen neredesin?”

“Hiçbir fikrim yok,” demişti Harry döner çamaşır kurutma ipine bakarak. “Ne istiyorsun?”

“Sadece seninle buluşmak istiyorum. Yaptığımız anlaşmayı neden bozduğunu öğrenmek istiyorum. Eğer seni mutsuz eden şeyler varsa bunu yoluna sokmak için geç kalmadığımızı göstermek istiyorum. Seni takıma katmak için elimden ne geliyorsa yapmaya hazırım.”

“Pekala,” dedi Harry. “Buluşalım. Sana geliyorum.”

Tom Waaler kısık sesle güldü.

“Sven Sivertsen'i de görmek istiyorum. Bu yüzden ben sana gelsem daha iyi olur. Bana hemen adresi ver.” Harry bir an tereddüt etti.

“İnsanın boğazı kesilirken nasıl bir ses çıktığını bilir misin, Harry? İlk önce deriyi ve kıkırdağı kesen eliğın sesi. Ardından dişilerdeki tükürük çeken aletinki gibi bir hava sesi. Sanırım kopan soluk borusundan. Belki de yemek borusu, ha? Ne dersin? Ben aradaki farkı anlayamıyorum.” “ğrenci yurdu. 406 numaralı oda.”

“Tanrı aşkına. Cinayetin işlendiğı oda mı? Bunu tahmin etmeliydim.”

“Bence de.”

“Beni iyi dinle. Eğer birilerine haber vereceksen ya da bir tuzak kuruyorsan hemen vazgeç. ocuğı yanımda getiriyorum.” “Hayır! Bunu... yapma, Tom... lütfen.” “‘Lütfen’ mi dedin, Harry?” Harry cevap vermedi.

“Ben seni bok çukurundan çıkartıp bir şans verdim. Peki, sen ne yaptın? Beni arkamdan bıakladın. şimdi yapmak zorunda kaldığım şey benim hatam değıl. Senin hatan, Harry. Unuttun mu?” “Dinle...”

“Yirmi dakika sonra. Kapıyı açık bırak ve sizi görebileceğim şekilde elleriniz başınızda yere oturup odada bekleyin.”

“Tom!”

Waalers telefonu kapatmıştı.

Harry bir an için hakimiyetini kaybetti ve tekerlekler suyun ve kaldırımın üzerinde kaymaya başladı. Sanki araba ve o fizik kurallarının bir süreliğine askıya alındığı bir rüyada gibiydi. Bir saniye sürmüştü ama Harry’nin artık her şeyin sona erdiği ve bu azabın nihayet bittiği duygusuna kapılmasına yetmişti.

Ama sonunda topladı.

Araba yurt binasının önünde fren yapıp savruldu. Harry kontağı kapattı. Dokuz dakikası kalmıştı. Çıkıp arabanın etrafından dolandı. Arabanın bagajını açtı ve yarı boş içki şişeleri ile arabayı yıkamakta kullandığı deterjan ve bezleri fırlatıp attı. Siyah bir bant buldu ve merdivenlerden yukarı koşarken belinden tabancayı çıkardı. Susturucusunu sökmeye başladı. Silahı kontrol etmemişti ama Çek yapımı bir silahın on beş metreden düşmekle bozulmayacağını ümit ediyordu. Dördüncü kattaki asansör kapısının önünde durdu. Kapının kolu aynen hatırladığı gibiydi: üzeri ahşap kaplanmış genişçe metal bir koldu. İç kısımdan düzgün bir şekilde bantlanırsa, susturucusu olmayan bir silahı saklamaya yetecek kadar büyüktü. Harry de öyle yaptı. Eğer her şey planladığı gibi giderse o silaha ihtiyacı olacaktı. Asansörün yan tarafındaki çöp deliğini açtığı anda kapağının menteşeleri gıcırdadı ama aşağı düşen susturucu karanlıkta ses çıkarmadan gözden kayboldu. Dört dakikası kalmıştı. 406 numaralı odanın kapısını açtı. Radyatöre çarpan kelepçelerin sesi duyuldu.

“Haberler nasıl?”

Sven bunu neredeyse duygusal bir ses tonuyla sormuştu. Harry kelepçelerini çıkarırken Sven’in kötü kokan nefesini hissetti. “Hayır,” diye cevap verdi Harry. “Hayır mı?” “Oleg’le birlikte buraya geliyor.”

Harry ve Sven koridorda yere oturmuş vaziyette Waalers’ı bekliyorlardı.

“Gecikti,” dedi Sven.

“Evet.”

Sessizlik.

“C ile başlayan Iggy Pop şarkıları,” dedi Sven. “Sen başla.”

“Kes şunu.” “China Girl.” “Şimdi olmaz.” “İşe yarıyor. Candy.” “Cry For Love”

“China Girl.”

“Bunu söylemiştin, Sivertsen.” “İki versiyonu var.” “Cold Metal.”

“Korkuyor musun, Harry?” “Hem de nasıl.” “Ben de.”

“İyi. Bu hayatta kalma şansını arttırır.” “Ne kadar arttırır? Yüzde on?

Yirmi...”

“Şşt.”

“Bu asansörün sesi mi...?” dedi Sivertsen fısıldayarak. “Yukarı çıkıyor. Yavaş ve derin nefes al.”

Asansör tak sesiyle birlikte onların katında durdu. İki saniye geçti ve asansör parmaklıklarının sesi duyuldu. Waaler parmaklığı yavaş ve dikkatli bir şekilde açıyordu. Bir şeyler homurdanarak söylendi ve çöp deliğinin sesi geldi. Sven ne olduğunu anlamak için Harry’ye bakıyordu.

“Görmesi için ellerimizi yukarı kaldıralım,” diye fısıldadı Harry.

Onlar ellerini kaldırırken kelepçeler gürültü çıkardı ve ardından koridora açılan cam kapı açıldı.

Oleg’in ayağında terlik vardı. Pijamasının üzerine eşofman giymişti. Tüm gördükleri Harry’nin kafasından bir bir geçiyordu. Koridor. Yatak kıyafetleri. Terliklerin yerde çıkardığı ses. Anne. Hastane.

Tom Waaler, Oleg’in hemen arkasından geliyordu. Elleri kısa ceketinin ceplerinde olmasına rağmen Harry silahının namlusunun teninde yaptığı izi görebiliyordu. “Dur,” dedi Waaler Harry ve Sven ile aralarında beş metre kaldığında. Oleg kızarmış kara gözleriyle Harry’ye bakıyordu. Harry ona güç veren bir şekilde bakmaya çalıştı.

“Neden ikiniz birbirinize kelepçelisiniz, çocuklar? Şimdiden ayrılmaz

ikili mi oldunuz?”

Waalder’in sesi koridorda yankılanıyordu. Harry o an operasyona başlamadan önce her şeyi gözden geçirirken Waalder’ın o kattaki herkesin tatilde olduğunu öğrendiğini hatırladı.

“İkimizin çok ortak yönü olduğunu fark ettik,” dedi Harry. “Peki, neden size söylediğim gibi odanın içinde değilsiniz?” Waalder Oleg’i tam aralarında tutmaya çalışıyordu. “Neden odanın içinde olmamız gerekiyor?” diye sordu Harry. “Şimdi soruları sen sormuyorsun, Hole. Odaya girin. Hemen şimdi.” “Kusura bakma, Tom.”

Harry Sven’in eline kelepçeli elini çevirdi. Parmaklarının üzerinde iki anahtar vardı. Bir Yale anahtarı, bir de küçük bir anahtar.

“Biri odanın, diğeri de kelepçelerin,” dedi ve ağzını açarak anahtarları dilinin üzerine koydu. Ağzını kapadı ve Oleg’e göz kırparak onları yuttu.

Tom Waalder Harry’nin adem elmasının inip kalkmasını hayret dolu bakışlarla izledi.

“Planlarını değiştirmen lazım, Tom,” dedi Harry soluk soluğa. “Neymiş peki bu plan?”

Harry altında ayaklarını topladı ve duvardan güç alarak doğrulmaya çalıştı. Waalder elini ceketinin cebinden çıkardı. Silahı Harry’ye doğrultmuştu. Konuşmadan önce, Harry yüzünü buruşturarak göğsüne iki kez vurdu. “Unuttun mu, Tom, seni yıllardır takip ediyorum. Az da olsa işlerini nasıl hallettiğini anlayabiliyorum. Sverre Olsen’i evinde öldürdükten sonra nasıl sana saldırmış gibi görünmesini sağladığını; aynı şeyi limandaki depoların orada da yaptığını biliyorum. Bu yüzden de odada kalırsak hem beni, hem de Sven’i anında vuracağını tahmin ettim ve ardından benim önce onu sonra da kendimi vurduğum süsü vereceğini anladım. Burasını hemen terk edip diğerk meslektaşlarımızın bizi bulmasını sağlayacaktın. Belki de öğrenci bloklarından gelen silah sesleri ihbar edilmiş olurdu, ne dersin?” Tom Waalder sabırsız bir şekilde koridorun iki tarafına da baktı. Harry devam etti: “Ve açıklaması da çok kolay olacaktı, değil mi? Sonuçta, Harry Hole gibi çıldırmış ve alkolik polis müfettişine tüm bu yaşadıkları fazla gelmiş olacaktı. Ne de olsa kız arkadaşı onu terk etmiş, polis teşkilatından kovulmuş ve bir mahkumu kaçırmıştı. Keskin sirke küpüne zarar. Böylece öfkesi onu yavaş

yavaş yok etmiş olacaktı. Bir trajedi. Asıl gerçeği neredeyse kimsenin anlayamayacağı bir açıklama olurdu bu. Düşündüğün şey bu değil miydi?” Waaler hafifçe gülümsedi.

“Fena değil ama kendinle ilgili bazı şeyleri eksik söyledin. Sevdğin kadın tarafından reddedilmiş olmanın verdiği üzüntüyle gecenin bir yansı eski sevgilinin evine gizlice girip seninle birlikte ölü bulunan çocuğunu kaçırıyorsun. Bu nasıl?” Harry nefes alışını kontrol etmeye çalıştı.

“Sence bunu gerçekten yutarlar mı? Møller? Kiripos’un başındaki adam? Medya?” “Elbette,” dedi Waaler. “Gazeteleri okumuyor musun? Televizyon izlemiyor musun? Bu haber en fazla bir hafta sonra unutulur. Tabii eğer daha önce başka bir şey patlamazsa. Yani daha sansasyonel bir şey.” Harry cevap vermedi.

Waaler gülümsedi. “Buradaki tek sansasyonel olan şey, benim seni bulamayacağımı düşünmendi.”

“Bundan emin misin?”

“Neyden?”

“Senin beni burada bulamayacağını düşündüğümünden.”

“Eğer öyle düşünmemiş olsaydın çoktan buradan tüymüş olurdun. Artık kurtuluşun yok, Hole.”

“Bu doğru,” dedi Harry elini ceketinin cebine sokarak.

Waaler silahını doğrulttu. Harry cebinden ıslak bir sigara paketi çıkardı.

“Ben bir tuzağın üzerinde oturuyorum. Sorulması gereken şeyse şu: Tuzak kimin için?”

Paketten bir sigara çıkardı.

Waaler gözlerini kıstı. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istiyorum ki,” dedi Harry sigarasını ikiye kırıp ağzına koyarak, “bu tatil günleri büyük sorun, değil mi? Her şeyi ortadan kaldırmak için yeterince personel bulamazsın ve her şey gecikir, ertelenir. Mesela bir öğrenci yurduna kamera sistemi kuracak adam bulmak zordur. Ya da onu kaldıracak birini bulmak.” Harry meslektaşının gözkapağında hafif bir

kasılma hissetti. Parmağıyla arkasını işaret etti. “Sağ köşeye bak, Tom. Görüyor musun?” Waaler hızlı bir şekilde Harry’nin işaret ettiği yere baktı.

“Dediğim gibi, seni yaşatan şeyin ne olduğunu biliyorum, Tom. Er ya da geç bizi burada bulacağını biliyordum. Ama bunun bir tuzak olduğunu anlamaman için işleri biraz zorlaştırdım. Pazar sabahı senin de çok iyi tanıdığın birisiyle biraz sohbet ettim. O zamandan beri minibüsünde bu anı kaydetmek için bekliyor. Otto Tangen’e el sallasana.”

“Blöf yapıyorsun, Harry. Tangen’i tanırım. O böyle bir şey yapmaya asla cesaret edemez.”

“Kaydettiklerinin bütün yayın haklarının ona ait olacağını söyledim. Bir düşünsene, Tom. Büyük şovun final gösterisi. Kurye Katil zanlısı, çılgın polis ve pisliğe bulaşmış bir polis. Televizyon kanalları bunu yayınlamak için sıraya girerler.”

Harry ileri doğru bir adım attı.

“Belki de her şeyi olduğundan daha kötü bir hale sokmamak için elindeki silahı artık bana versen çok daha iyi olur, Tom.”

“Olduğun yerde kal, Harry,” dedi Waaler kısık sesle. Harry silahın namlusunun Oleg’in sırtına dayalı olduğunu fark etti. Ve durdu. Tom Waaler artık gözlerini kırpmıyordu. Çene kasları gerilmişti. Bina o kadar sessizdi ki Harry duvarların içinden geçen sesi duyar gibiydi: kulağın hava basıncında küçük değişiklikler gibi algılayabildiği, neredeyse duyulmayacak boyuttaki uzun dalga titreşimleri. Duvarların bu şarkısı on saniye kadar sürdü. Waaler’ın gözünü bile kırpmadığı on uzun saniye. Øystein bir keresinde Harry’ye insan beyninin bir saniyede ne kadar veriyi işleyebildiğini anlatmıştı. Rakamı hatırlamıyordu ama Øystein bunun bir insanın on saniyede bir halk kütüphanesindeki bilgilerin yarısını taraması anlamına geldiğini söylemişti.

Waaler sonunda gözünü kırptı ve Harry omuzlarının biraz düştüğünü gördü. Bunu neye yorması gerektiğini bilemese de muhtemelen kötü bir şeylerin olmak üzere olduğunu düşünüyordu.

“Cinayet vakalarının ilginç yanı,” dedi Waaler, “suçun ispatlanana dek masum sayılmandır. Ve şu an için kameraların beni yasadışı bir şey yaparken

çektğini sanmıyorum.”

Harry ve Sven’e doğru ilerledi ve kelepçeyi öyle sert bir şekilde sarstı ki Sven yerinden fırladı. Waaler gözlerini Harry’nin üzerinden ayırmadan bir eliyle üzerlerini aradı.

“Ve ayrıca tam tersine, şu an işimi yapıyorum. Unutma ki ben polisim ve şu anda nezarethaneden bir suçluyu kaçırın başka bir polisi tutuklamakla meşgulüm.” “Ama biraz önce kameraların önünde her şeyi itiraf ettin,” dedi Harry. “Size, evet,” dedi Waaler gülümseyerek. “Hatırladığım kadarıyla kameralar sadece görüntüyü kaydediyor, sesi değil. Bu yaptığım da normal bir tutuklama. Asansöre doğru yürüyün bakalım.”

“Peki ya on yaşında bir çocuğu kaçırmak?” diye sordu Harry. “Tangen’in elinde küçük bir çocuğa silah doğrulttuğun kayıtlar var.” “Ah, o mu?” dedi Waaler. Harry’yi öyle bir ittirdi ki Sven’le ikisi öne doğru sendelediler.

“Görünen o ki çocuk da gecenin bir yansı annesine bir şey söylemeden kalkıp karakola gelmiş. Bunu daha önce de yapmıştı, öyle değil mi? Seninle Sven’i ararken çocuğu yolda gördüğümü söylerim. Çocuk bir şeyler döndüğünü biliyordu ve bana yardım etmek isteyen kendisiydi. Senin aptalca bir şeyler yapıp yaralanmana engel olmak için rehine gibi davranmayı öneren çocuğun kendisiydi.”

“On yaşında bir çocuk mu?” diye bağırdı Harry. “Buna inanırlar mı sanıyorsun?”

“Göreceğiz,” dedi Waaler. “Tamam, beyler, buradan lütfen ve asansörün önüne gelince durun. Yanlış bir hareket yapan ilk kim olursa kurşunu yer.”

Waaler asansöre yaklaştı ve düğmeye bastı. Aşağıdan hareket eden asansörün sesi duyuldu.

“Tatil zamanı öğrenci yurtları ne kadar da boş oluyor, değil mi?” Sven’e doğru gülümsedi. “Aynı lanetli bir ev gibi.”

“Yeter artık, Tom.”

Harry bir şeyler söylemek için ne kadar dikkatini toplasa da sanki ağız kum doluymuş gibi zorlanıyordu.

“Artık çok geç. Sana kimsenin inanmayacağını artık anlamalısın.”

“Yine söylediklerini tekrarlamaya başladın, sevgili meslektaşım,” dedi Waaler.

Bir yandan da asansörün çıkışını gösteren pusulaya benzeyen ibrenin hareketini izliyordu.

“Bana inanacaklar, Harry. Hem de sırf aksini ispatlayacak kimse olmadığı için.” Harry artık Waaler’ın planının ne olduğunu biliyordu. Asansör. Asansörde kamera yoktu. Her şeyi orada bitirecekti. Waaler’ın bunu daha sonra nasıl açıklayacağı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu - bir itişme oldu ve Harry silahını kaptı - ama artık hiç şüphe yoktu: Üçü de burada, asansörün içinde öleceklerdi. “Baba...” dedi Oleg.

“Her şey düzelecek, evlat,” dedi Harry gülümsemeye çalışarak.

Metalik bir çarpma sesi duyuldu. Asansör yaklaşıyordu. Harry asansör kapısının koluna bakıyordu. Silahı öyle iyi yerleştirmişti ki bir hamlede kabzasından tutup tek hareketle ateş edebilirdi. Tak sesiyle birlikte asansör sarsılarak durdu.

Harry derin bir nefes aldı ve elini uzattı. Parmakları ahşap kapı kolunun arkasında buluştu. Parmak uçlarında silahın soğukluğunu hissetmeyi beklerken orada boşluktan başka hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Sadece kapı kolunun ahşap kısmı. Ve biraz bant kalıntısı. Tom Waaler içini çekti.

“Ne yazık ki onu şuradan aşağıya gönderdim, Harry. Gizli yerleri kontrol etmeyeceğimi mi sandınız yoksa?”

Waaler silahı onlara doğru tutmaya devam ederek asansörün kapısını tek eliyle açtı.

“İlk önce çocuk.”

Oleg ona bakarken Harry kafasını çevirdi. Artık yalvaran gözlerle Oleg’in kendisine bakmasına dayanamıyordu. Bunun yerine kapıya doğru başıyla işaret etti. Oleg içeri girdi ve asansörün gerisinde beklemeye başladı. Asansörün sahte gül ağacı kaplama kahverengi duvarlarına tavandan loş bir ışık vuruyordu ve üzerinde ilan-ı aşklar, sloganlar, cinsel organ resimleri ve selamlardan oluşan bir kolaj vardı.

Oleg’in başının hemen üstünde ‘Canın cehenneme’ yazıyordu. Bir mezar

odası, diye geçirdi aklından Harry. Burası bir mezar odasıydı. Kelepçeye bağlı olmayan elini ceketinin cebine soktu. Asansörlerden hoşlanmadığı bilinmedik bir şey değildi. Harry sol kolunu sallayınca, Sven de Waaler'ın üzerine savruldu. Waaler, Sven'e doğru dönerken, Harry sağ elini havaya kaldırdı. Kılıcıyla nişan alan bir matador gibiydi. Sadece tek bir hakkı olduğunun farkındaydı. İsabet şimdi güçten daha önemliydi. Ve elini indirdi.

Keserin ucu deri ceketini yırtarak geçti. Metal ucu sağ köprücük kemiğine batarak şah damarında delik açtı ve plexus brachialis bölgesindeki sinirleri kopardı. Böylece kola giden motor nöronlar felç olmuştu. Silah tangırdayarak merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Waaler, yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle sağ omzuna bakıyordu. Omzundaki yeşil tahta sapın altında kolu öylece sallanıyordu. Tom Waaler için uzun ve aksi bir gün olmuştu. Aksilikler gecenin bir yarısı uyandırılıp Harry'nin Sivertsen'i alıp kayıplara karıştığı söylendiğinde başlamıştı. Ve Harry'yi bulmanın tahmin ettiğinden daha zor çıkmasıyla da daha da artmıştı. Tom birliğin diğer üyelerine çocuğu kullanmak zorunda kalacaklarını söylemiş ama hepsi de bunu çok riskli bulduklarından kabul etmemişlerdi. Kalbinin derinliklerinde bir yerlerde son adımı hep yalnız atmak zorunda kalacağını biliyordu. Bu hep böyle olurdu. Onu ne durduran ne de yardım eden olacaktı. Sadakat bir şeyin değerinin ne olduğuna bağlıydı; herkes kendini düşünürken, bütün pislikler de akın akın üzerine gelmeye devam ediyordu. Artık kolunu hissetmiyordu. Hissettiği tek şey kolundan aşağı akan ılık kandı. Çok ciddi bir şekilde yaralandığının farkındaydı. Tekrar Harry'ye doğru döndüğünde Harry tam burun kemiğinin üzerine bir kafa attı. Harry'nin sağ koluyla attığı yumruktan sıyrılmayı başardı. Harry onu takip etmek istedi ama Sven Sivertsen'in sol kolu gitmesine engel oldu. Tom, damarlarına hayat veren öfke ve acıyla soluk alıp veriyordu. Dengesini yeniden sağladı. Bütün duyularını toparladı. Mesafeyi tahmin etti, çömeldi ve dönerek tekmesini savurdu. Mükemmel bir *O'ou tek* ile Harry'nin şakaklarına tekmeyi indirmişti. Harry, arkasından Sven Sivertsen'i de sürükleyerek yana doğru düştü. Tom döndü ve silahını aramaya koyuldu. Silah altlarındaki basamaktaydı. Korkuluğa tutunarak iki sıçrayışta ona ulaştı. Sağ kolunu hâlâ hissetmiyordu. Küfür ederek silahı sol eline aldı ve geri çekildi. Harry ve Sven ortadan kaybolmuşlardı.

Döndüğünde asansörün kapısının kapandığını fark etti. Silahı dişlerinin arasına alarak sol eliyle asansörün kapısına tüm gücüyle asıldı. Kolu

neredeyse çıkacakmış gibi hissetti. Kilitliydi. Tom, yüzünü asansör kapısının yuvarlak penceresine dayadı. İçeridekiler parmaklığını çekmişti ve sesleri duyulabiliyordu.

Gerçekten berbat bir gün olmuştu. Ama birazdan sona erecekti. Ve her şey harika olacaktı. Tom silahını kaldırdı.

Nefes nefese kalan Harry sırtını duvara yasladı ve asansörün hareket etmesini bekledi. Parmaklığı kapatmayı başarmış ve BODRUM düğmesine basmıştı ki kapı sarsılmaya başladı. Diğer taraftan küfürler savuran Waaler'ın sesi duyuluyordu. “Lanet asansör çalışmıyor!” diye sızlandı Sven. Harry'nin yanında dizlerinin üzerine çökmüştü.

Asansör gürültüyle sarsıldı ama hareket etmedi.

“Eğer bu lanet asansör bu kadar yavaşsa biz aşağıya varmadan bu herif iner ve bizi orada karşılar!”

“Lanet olsun,” diye söylendi Harry. “Giriş ve bodrum arasındaki kapı kilitli.” Harry yuvarlak kapı penceresinde bir hareket görür gibi oldu.

“Dikkat!” diye bağırdı ve Oleg'i parmaklığın yanına doğru çekti.

Kurşun sahte gül ağacından panele girerken şarap şişesinin mantarı çıkartırmış gibi bir ses duyuldu. Sven'i de Oleg'in yanına doğru çekti.

O anda asansör yeniden sarsıldı ve gıcırdayarak hareket etti.

“Lanet olsun,” dedi Sven fısıltıyla.

“Harry...” dedi Oleg.

Bir kırılma sesi duyuldu. Harry bir an için çapraz örülmüş parmaklıkların arasında Oleg'in başının hemen üzerindeki yumruğu gördü. Üzerlerine dökülen cam kırıklarından korunmaya çalışıyordu.

“Harry!”

Oleg'in çığlığı Harry'yi sanki delip geçmişti. Kulaklarını, burnunu, ağzını, boğazını her yerini delmiş ve Harry'yi boğmaya başlamıştı. Harry gözlerini açtığı anda Oleg'in gözlerini gördü. Korkudan dehşete kapılmış halde panik içindeydi ve uzun siyah saçları beyaz bir el tarafından yakalanmıştı. Oleg yerden yükselmeye başlamıştı.

“Harry!”

Harry birden kör olmuştu. Gözlerini açsa da bir şey göremiyordu. Sadece panikten oluşan bir beyazlık. Ama duyabiliyordu. Sis’in bağırışını duyabiliyordu.

“Harry!”

Ellen’in çığlığını duyabiliyordu. Rakel’inkini de. Herkes onun adını söyleyerek çığlık atıyordu.

“Harry!”

Beyazlığın yavaş yavaş kararışını izledi. Ölmüş müydü? Çığlıklar çok gerilerden duyuluyordu. Harry kendini havada uçuyormuş gibi hissetti. Haklıydılar. Gerektiği zaman asla yanlarında olamıyordu. Hep başka bir yerde alıyordu soluğu. Ya bavulunu topluyor, ya bir şişe açıyor, kapıyı kilitliyor, korkuyor veya körleşiyordu. Hepsi haklıydı. O ana kadar olmasa bile birazdan haklı çıkacaklardı. “Baba!”

Göğsüne bir tekme geldi. Ve tekrar görmeye başladı. Oleg tam önünde sallanıyordu. Waaler onu başından yakalamıştı ve o da ayaklarını sallayarak ondan kurtulmaya çalışıyordu. Ama asansör durmuştu. Parmaklık yerinden çıkmıştı. Harry Sven’e baktı. Hemen yanında gözleri uzaklara dalmış bir şekilde yatıyordu. “Harry!” dedi Waaler. Sesi dışarıdan geliyordu. “Asansörü yukarı çıkar, yoksa çocuğu vururum.”

Harry’nin doğrulmasıyla eğilmesi bir oldu. Görmesi gerekeni görmüştü. Dördüncü katın kapısı, asansörden yarım metre yukarıdaydı.

“Eğer oradan vuracak olursan Tangen her şeyi net bir şekilde çekecek. Haberin olsun,” dedi Harry. Waaler kahkahayla güldü. “Söylesene, Harry. Eğer gerçekten orada olsaydı çoktan buraya gelip size yardım etmez miydi?” “Baba...” diye inledi Oleg. Harry gözlerini kapattı. “Dinle, Tom. Eğer parmaklık tam kapanmazsa asansör de hareket etmez. Kolun parmaklıkların arasında. Oleg’i bırakırsan parmaklığı yerine getirebiliriz.” Waaler yeniden güldü.

“Beni aptal mı sanıyorsun, Harry? Parmaklığı bir iki santim itmen yeterli. Çocuğu bırakmama gerek yok.”

Harry, Sven'e baktı. Ama o hâlâ kendinden geçmiş bir halde yatıyordu.

“Pekala,” dedi Harry. “Ama elim kelepçeli ve bunu yapmak için Sven'in yardımına ihtiyacım var. O kendinde değil.”

“Sven!” diye bağırdı Waaler. “Beni duyuyor musun?” Sven başını kaldırır gibi oldu.

“Lodin'i hatırlıyor musun, Sven? Prag'da senden önce işini yapan adam.”

Sesinin yankısı giriş katına dek gidiyor olmalıydı. Sven yutkundu.

“Kafası hızarın önüne düşmüştü, Sven. Şen de denemek ister misin?”

Sven sendeleyerek ayağa kalktı. Harry de onu yakasından tuttu ve yakınma çekti.

“Ne yapman gerektiğini anladın mı, Sven?” diyerek sararmış ve sersemlemiş yüzüne doğru bağırdı. Arka cebinden bir anahtar çıkardı.

“Parmaklığı yerine it ve orada kalmasını sağla. Beni duyuyor musun? Parmaklığı sakın bırakma.”

Harry kontrol panelindeki eskimiş tuşlardan birini gösteriyordu.

Harry anahtarı sokup kelepçeleri açarken Sven dikkatini toplayarak ona bakmaya çalışıyordu. Başını evet anlamında salladı.

“Tamam,” diye bağırdı Harry. “Biz hazırız. Parmaklığı yerine oturtuyoruz.” Sven parmaklığa sırtını dayadı. İki eliyle onu tuttu ve sağ tarafa doğru itti. Parmaklığın arasındaki kolu da aynı şekilde sağa kayan Waaler öfkeli bir şekilde homurdandı. Parmaklık yerine otururken hafif bir tık sesi duyuldu. “İşte!” diye bağırdı Harry.

Biraz beklediler. Harry bir adım geri atıp yukarıya baktı. Kırık pencerenin aralığından iki göz öfkeyle ona doğru çevrilmişti. Biri Waaler'in çılgına dönen ve fal taşı gibi açılmış gözü, diğeri ise silahın siyah ve karanlık gözüydü. “Yukarı çıkın,” dedi Waaler. “Önce çocuğu bırak,” dedi Harry.”

“Anlaştık.”

Harry yavaşça başını öne eğdi. Ve düğmeye bastı. “Sonunda doğru hareketi yapacağımı biliyordum, Harry.” “İnsan genelde öyle yapar,” dedi Harry.

Birden Waaler'ın bir gözünün karardığını fark etti. Belki Harry'nin kelepçeleri açtığını görmüştü. Belki de Harry'nin ses tonundan bir şeyler anlar gibi olmuştu. Belki o da bunu hissetmişti. Ama artık vakit gelmişti.

Asansör harekete geçtiğinde tellerden uğursuz bir gıcırdama sesi duyuldu. Harry bir anda ayakuçlarında yükselerek kelepçeyi Waaler'ın bileğine geçiriverdi.

“Seni lanet o...” dedi Waaler ve Harry ayaklarını yerden kesti. Hole'un kiloluk ağırlığı Waaler'ı aşağı çekerken, kelepçeler her ikisinin bileklerini de acıtıyordu.

Waaler dayanmaya çalışıyordu ama omzu cama yapışana dek aşağı çekilmişti. Berbat bir gün.

“Bırak beni lanet olası!” diye bağıırıyordu Tom. Çenesi kapıya yapışmış, zorlukla konuşuyordu. Ne kadar uğraşsa da kolunu yukarı çekemiyordu. Öfkeden naralar atıyor ve silahını metal kapıya vurup duruyordu. Böyle olmaması gerekiyordu. Her şeyi mahvetmek üzereydiler. Kumdan kalesini tekmelemişler ve şimdi de kalkmış kahkahalarla gülüyorlardı. Ama görecektlerdi. Evet, bir gün günlerini görecektlerdi. O sırada fark etti. Parmaklığın demirleri kolunu bastırıyordu. Asansör hareket etmeye başlamıştı. Ama ters yöne doğru. Aşağı iniyordu. Bunu anladığında yüzü kaskatı kesilmişti. Ezilecekti. Asansör artık ağır çekim bir giyotine dönüşmüştü. “Parmaklığı sıkı tut, Sven!” diye bağırdı Harry. Tom, Oleg'i bıraktı. Kolunu çıkarmaya çalışıyordu. Ama Harry çok ağırdı. Tom panikledi. Kendini kurtarmak için bir kez daha çabaladı. Bir kez daha denedi. Ama nafiyleydi. Kaygan zeminde ayakta duramıyordu. Asansörün ağırlığını omzunda hissediyordu. Mantiğı onu terk etmişti. “Yapma, Harry. Dur.”

Bağırmak istedi ama hıçkırıkları kelimeleri bastırdı. “Merhamet...”

PAZARTESİ GECESİ. ROLEX.

Tik, tak, tik, tak.

Harry içinden sayarak saatin yelkovanını dinliyordu. Bir Rolex'ten geldiğine göre zamanı doğru gösteriyor olmalıydı. Tik, tak, tik, tak.

Eğer doğru saydıysa on beş dakikadır asansörde oturuyor olmalıydılar. On beş dakika. Zemin katla bodrum arasındayken DUR düğmesine basıp, her

şeyin bittiğini ve artık beklemeleri gerektiğini söylemesinin üzerinden dokuz yüz saniye geçmişti. Dokuz yüz saniyedir, öylece oturmuş dinliyorlardı. Ayak sesi duymak için. İnsan sesi duymak için. Kapılar açılıp kapanıyordu. Harry gözleri kapalı bir halde asansörün döşemesindeki kendi bileğine kelepçe ile bağlı ve kanla kaplı elin bileğine takılı olan Rolex kol saatinden dokuz yüz saniye saymıştı. Tik, tak, tik, tak.

Harry gözlerini açtı. Kelepçeleri çıkardı ve anahtarını yuttuğuna göre arabanın bagajını nasıl açacağını düşündü.

“Oleg,” diye fısıldayarak uyumakta olan çocuğun başını hafifçe okşadı. “Bana yardım eder misin?” Oleg hemen ayağa kalktı.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu Sven. Oleg, Harry’nin omuzlarına çıkmış ve asansörün lambalarını sökmeye çalışıyordu.

“Çıkar onu,” dedi Harry.

Uzandı ve iki tüpten birini çıkardı.

“Birinci sebep, bodruma çıkmadan önce gözlerimin karanlığa alışması gerek,” dedi Harry. “İkinci sebep ise asansörün kapısı açıldığında gözlerimizin kamaşmasını önlemek için.”

“Waler mı? Bodrumda mı?” Sven’in sesinden inanmadığı anlaşılıyordu. “Yapma, bundan kimse sağ çıkamaz.”

Elindeki lambayla şimdiden sararmış kolu gösterdi.

“Ne kadar kan kaybetti bir düşünsene. Artı yaşadığı şok.”

“Ben her olasılığı hesap etmeye çalışıyorum,” dedi Harry. Ve asansörün içi karardı. Tik, tak, tik, tak.

Harry asansörden dışarı adımını attı ve hemen yana çekilip çömeldi. Kapı arkasından yavaşça kapanmıştı. Asansör hareket edene dek bekledi. Asansörü zemin kat ile bodrum kat arasında durmasıyla güvende olacaklardı. Harry endişeli bir şekilde bekliyordu. Şimdiye dek bir hayalet belirtisi yoktu. Doğruldu. Bodrumun diğer tarafındaki kapının penceresinden hafif bir ışık sızıyordu. Tel örgünün arkasında kayak takımları, eski konsollar ve bahçe mobilyaları görünüyordu. Harry duvara tutunarak ilerledi. Bir kapıya ulaştı ve açtı. Çöplerin kokusunu içine çekti. Doğru yere gelmişti. Çöp torbaları,

yumurta kabukları ve süt kutularının üzerinde çürüyen atıkların yarattığı sıcaklıkta zorlukla yürümeye çalışıyordu. Silah duvarın üzerindeydi. Bantların bir parçası hâlâ üzerindeydi. Oradan çıkmadan önce silah dolu mu diye kontrol etti. Eğilerek ışığın geldiği kapıya doğru yürüdü.

Kapıya vardığında penceredeki karaltıyı fark etti. Orada birisi vardı. Harry hemen dizlerinin üzerine çöktü ama adamın onu karanlıkta göremeyeceğini hatırladı. Duruşunu bozmadan ileri doğru iki adım attı. Kapının ardındaki kişi cama yapıştırdığından yüzünün şekli bozulmuştu. Ama Tom olduğu belliydi. Gözlerini kocaman açmış karanlığa doğru bakıyordu. Harry'nin kalbi öyle hızlı atmaya başlamıştı ki silahı düzgün tutamıyordu. Bekledi. Saniiyeler geçiyor ama bir şey olmuyordu. Sonra silahını indirdi ve ayağa kalktı.

Pencereye yaklaştı ve Tom'un öfke dolu gözlerine baktı. Gözleri sanki mavi bir filmle kaplanmış gibiydi. Harry arkasını döndü ve karanlığa dalmak istedi. Tom her neye bakıyorsa artık yoktu.

Harry hareketsiz durarak bir süre deli gibi atan nabzını dinledi. Tik, tak, tik, tak, diye gidiyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Hayatta olmasından başka, zira pencerenin diğer tarafındaki adam ölmüştü. Kapıyı açıp onun tenine dokunabilir ve vücut ısısının onu terk edişini, derisinin canlılığını kaybedip ambalajdan başka bir işe yaramaz bir hale dönüşmesini hissedebilirdi. Harry alnını Tom Waaler'ın alnına dayadı. Pencerenin soğuk camı derisini buz gibi acıttı.

PAZARTESİ GECESİ. FISILTI.

Alexander Kiellands Plass'daki kırmızı ışıktaki bekliyordlardı.

Silecekler bir sağa bir sola gidip geliyordu. Bir buçuk saat içinde sabahın ilk ışıkları görünecekti ama şu an için hava karanlıktı ve bulutlar şehrin üzerini gri-siyah bir örtü gibi kaplamıştı. •

Harry Oleg'e sarılmış, arabanın arka koltuğunda yan yana oturuyorlardı. Waldermar Thranes Gate tarafındaki kaldırımdan bir adam ve bir kadın yavaş adımlarla onlara doğru geliyordu.

Harry, Sven ve Oleg asansörden çıkmalı bir saat olmuştu. Yağmur yağıyordu. Marius'un odasından Harry'nin daha önce gördüğü yüksek bir huş

ağacının altında kuru kalan çimenlerin üzerine kendilerini atmışlardı. Harry hemen Dagbladet'i arayarak o sırada nöbetçi olan muhabirle konuştu. Ve ardından Bjarne Møller'i arayarak ona olanları anlattı ve Øystein Eikeland'ın nerede olduğunun bulunması için telefonunun takibe alınmasını söyledi. En son Rakel'i aradı ve onu uyandırdı. Yirmi dakika sonra öğrenci yurdunun önü patlayan flaşlar, kamera ışıkları ve polis lambalarıyla her zamanki bildik görüntüyü almıştı.

Harry, Oleg ve Sven huş ağacının altında oturmuş onların içeri girip çıkmalarını izliyorlardı.

Sonra Harry sigarasını söndürdü. "Ah, iyi," dedi Sven. "'Karakter'," dedi Harry.

Sven başıyla onaylayarak, "Bunu unutmuşum," dedi.

Ve sonra birlikte meydana doğru yürümeye başladılar ve Bjarne Møller koşup onları aceleyle bir polis arabasına bindirdi.

İlk olarak Polis merkezinde kısa bir polis sorgusunun, ya da Møller'in kibarlık edip 'bilgilendirme toplantısı' dediği sorgulamanın ardından, Sven tekrar gözetim altına alındı. Harry, iki üniformalı polisin hücresinin önünde 24 saat nöbet tutması konusunda ısrar etti. Buna biraz şaşırılmış görünen Møller kaçma riskinin gerçekten bu kadar fazla mı olduğunu düşündüğünü sordu. Harry başını iki yana sallayınca başka bir kelime etmeden denileni yaptı.

Ve sonra Oleg'i eve bırakması için bir üniformalı polis ve araba ayarladılar.

Uelands Gate'de orta yaşlı bir çiftin trafik ışıklarının bip sesiyle karşıdan karşıya geçmesi gecenin dinginliğini bozan tek şeydi. Kadın kocasının ceketini almış kendisini yağmurdan korumaya çalışıyordu. Adamın gömleği vücuduna yapışmış ve yüksek sesle gülüyordu. Harry bu sahneyi bir yerlerden hatırlıyordu.

Yeşil yandı.

Çift gözden kaybolmadan önce Harry kadının kıvılcı saçlarını fark etti. Vinderen'i geçtiklerinde yağmur aniden dinmişti. Sahne perdeleri gibi bulutlar iki yana çekilmiş ve Oslo fiyordunun simsiyah gökyüzünde, tam

tepelerinde yeni ay parlıyordu.

“Nihayet,” dedi Møller arka koltuğa doğru dönerek. Harry yağmuru kastettiğini düşünüyordu.

“Nihayet,” diye cevap verdi gözlerini parlayan aydan ayırmadan.

“Sen çok cesur bir çocuksun,” dedi Møller dizlerine vurarak. Oleg solgun yüzüyle gülümseyerek Harry’ye baktı.

Møller önüne dönerek tekrar yola bakmaya başladı. “Mide ağrılarım geçti,” dedi. “Öylece uçup gitti.” Øystein Eikeland’ı tam Sven Sivertsen’i bıraktıkları yerde bulmuşlardı. Nezairethanede. Kederli Groth’un elindeki evraka göre Øystein içkili taksi kullanmaktan dolayı Tom Waaler tarafından getirilmişti. Verdiği kan örneğinde de gerçekten bir miktar alkol çıkmıştı. Møller Eikeland’ın formaliteye gerek olmadan hemen salıverilmesi talimatına Kederli Groth’un şaşırtıcı bir şekilde hiçbir itirazı olmamıştı. Aslında tam aksine, fazlasıyla itaatkar davranıyordu. Devriye arabası evinin önündeki mıcırlı yola girdiğinde Rakel kapıda onları bekliyordu.

Harry Oleg’in olduğu tarafa uzanıp kapısını açtı. Oleg arabadan atladı ve Rakel’e doğru koşmaya başladı.

Møller ve Harry arabadan inmeden ikisinin merdivenlerde birbirlerini kucaklamalarını izliyorlardı.

Møller’in cep telefonu çaldı. Møller iki kez “Evet” ve bir kez de “Tamam” diyerek telefonu kapadı.

“Arayan Beate’di. Barli’nin evinin bahçesindeki çöp tenekesinde bir çanta dolusu bisiklet kıyafeti bulmuşlar.”

“Mm.”

“Senin için çok zor olacak,” dedi Møller. “Her biri bir parça koparmak için üzerine çullanacak, Harry. Akersgata, NRK, TV2. Yabancı basın da. Bir düşünsene, Kurye Katil İspanya’da bile duyulmuş. Ama sen bunu daha önce de yaşamıştın. Nasıl olduğunu benden iyi bilirsin.” “Buna dayanabilirim.”

“Umarım dayanırsın. Dün gece öğrenci yurdunda olanların kaydı da elimizde.

Tangen nasıl olup da aletleri kapatmadan Hønefoss trenine atlayıp

buradan gitmiş bir türlü aklım almıyor.”

Møller, Harry’nin yüzüne baktı ama Harry istifini bozmadı.

“Ve dahası. Nasıl olup da bilgisayarının belleğini tamamen boşaltmış da içinde birkaç günlük kayda yetecek hafıza kalmış? Gerçekten inanılmaz. Sanki her şey neredeyse önceden planlanmış gibi geliyor bana.”

“Neredeyse,” diye mırıldandı Harry.

“Bir iç soruşturma falan olmayacak. SEFO’yla bağlantıya geçtim ve onları Waaler’ın yaptıkları konusunda bilgilendirdim. Bu yaşananların Teşkilata zarar verebileceğinin farkındayız. Onlarla yarın sabah toplantı yapıyorum. Bu oluşumun kaynağına ineceğiz, Harry.” “Tamamdır, şef. “

“Tamam mı? Pek ikna olmuşa benzemiyorsun.” “Ya sen?” “Neden olmasın?”

“Çünkü kime güvenebileceğini bilmiyorsun. Sen bile bundan emin değilsin.” Møller iki kez gözlerini kırıştırdı ama ağzından bir cevap çıkmadı; direksiyondaki polis memuruna baktı. “Bir saniye bekler misin, şef?”

Harry arabadan indi. Rakel onu bırakınca Oleg eve doğru koşarak gözden kayboldu. Kollarını göğsünde birleştirmiş ve önünde duran Harry’nin gömleğine bakıyordu. “İslanmışsın,” dedi. “Evet, yağmur yağınca...”

“... ıslanırsın.” Hüzünlü bir gülümsemeyle Harry’nin yanağını okşadı.

“Her şey geçti mi?” diye sordu.

“Şimdilik.”

Gözlerini kapattı ve öne doğru eğildi. Harry’ye sarıldı.

“Oleg için endişelenmene gerek yok,” dedi.

“Biliyorum. Hiç korkmadığını söyledi. Sen orada olduğun için.”

“Mm.”

“Nasılsın?”

“İyiyim.”

“Ve bu gerçek, öyle değil mi? Her Şey artık bitti.”

“Evet.” Harry’nin dudakları Rakel’in saçlarına dokunuyordu. “İÇteki son. gnm.”

“Güzel,” dedi Rakel.

Harry Rakel’in iyice kendisine doğru sokulup arada hiç boşluk bırakmadığını hissedebiliyordu.

“Gelecek hafta yeni işime baŐlıyorum. Bu sefer daha iyi olacak.”

“Hani Şu arkadaşının ayarladığı iş mi?” diye sordu elini boynuna dolayarak.

“Evet.” Rakel’in kokusunu derin derin içine çekti. Øystein. Øystein’i hatırlıyor musun?”

“Taksici olan mı?”

“Evet. Taksicilik sınavı Salı günü. Her gün durmadan Oslo sokaklarını ezberlemeye çalışıyorum.”

Rakel gülerek Harry’yi dudaklarından öptü.

“Fikrimi nasıl buldun?” diye sordu Harry.

“Sen delisin.”

Gülüşü Harry’nin kulaklarına hoş bir müzik parçası gibi geliyordu. Rakel’in yanağındaki yaşları sildi. “Şimdi gitmeliyim,” dedi.

Rakel gülümsemeye çalışıyordu ama bir türlü beceremiyor du.

“Yapamam,” diyerek hıçkırıklara boğuldu. “Yapacaksın,” dedi Harry. “Yapamam.

Yani... sensiz.”

“Bu doğru değil,” dedi Harry ona sarılarak. “Bensiz de her Şeyi çok güzel yaparsın. Esas soru Şu: Benimle yapabilir misin?”

“Sorun bu mu?” diye fısıldadı Rakel. “Biliyorum. zerinde biraz düŐünmelisin.” “Hiçbir Şey anlamıyorsun.” “nce biraz düşün, Rakel.”

Rakel Harry’nin kollarında arkaya doğru yattı. Uzun uzun Harry’ye baktı.

Nelerin değiştiğine bakıyor, diye geçirdi Harry içinden. “Gitme, Harry.”

“Bir toplantım var. Eğer istersen yarın sabah erkenden gelirim. Ve biz de...”

“Evet?”

“Bilmiyorum. Bir planım ya da fikrim yok. Sana uyar mı?” Rakel gülümsedi. “Hem de nasıl.”

Harry Rakel’in dudaklarına baktı. Bir an durakladı. Ve onu öperek oradan ayrıldı.

“Burası mı?” diye sordu direksiyondaki polis memuru aynadan bakarak. “Burası kapalı değil mi?”

“İş günleri on ikiden üçe kadar açık,” dedi Harry. Polis memuru Boxer’in önüne arabayı park etti.

“Sen gelmiyor musun, şef?”

Møller başını iki yana salladı.

“Seninle yalnız konuşmak istiyor.”

Servis çoktan bitmiş ve içerideki son müşteriler de artık barı terk etmeye başlamışlardı.

Kripos’un başındaki adam bir önceki buluşmalarındaki masada oturuyordu. Gözleri karanlıkta görünmüyordu. Önündeki bira neredeyse bitmişti. Dudakları hareket etti.

“Tebrikler, Harry.”

Harry masa ve oturak arasına sıkışarak oturmaya çalışıyordu.

“Gerçekten iyi iş çıkardın. Ama Sven Sivertsen’in Kurye Katil olmadığını nasıl anladığım bana anlatmalısın.”

“Sivertsen’in Prag’da çekilmiş bir resmini gördüm ve Wilhelm ve Lisbeth Barli’nin de aynı yerde çekilmiş bir fotoğrafını gördüğümü anımsadım. Bir de adli tıptakiler Lisbeth’in tırnağının altındaki dışkıyı inceledi...” Emniyet Müdürü- masaya doğru eğildi ve elini Harry’nin koluna koydu. Nefesi bira ve tütün kokuyordu.

“Ben kanıttan bahsetmiyorum, Harry. Bu fikrin aklına nasıl geldiğini soruyorum. Doğru adamı bulmanı sağlayan ne sağladı? Sana ne ilham verdi? Bu fikri kafanda oluşturmanı sağlayan şey neydi?”

Harry omuzlarını silkti. “İnsanın aklına sürekli fikirler gelir. Ama...”
“Evet?”

“Bu sefer hepsi cuk diye yerine oturdu.” “Ne demek istiyorsun?”

Harry çenesini kaşıdı. “Duke Ellington’ın piyanosunu asla tam doğru şekilde akort ettirmediğini biliyor muydunuz?”

“Hayır.”

“Eğer bir piyano mükemmel bir şekilde akort edilirse, iyi ses vermez. Çünkü yanlış olan bir şey yoktur ve bu da onun sıcaklığını ve gerçekliğini alıp götürür.”

Harry masanın kabaran cilasıyla oynayıp duruyordu.

“Kurye Katil bize neyin ne zaman olacağına dair mükemmel şifreler veriyordu. Ama nedenini asla belli etmiyordu. Bu şekilde bizim olayın sebebinden çok yapılanlara odaklanmamızı sağlıyordu. Avını karanlıkta görmek istiyorsan direk ona bakmaman gerektiğini her iyi avcı bilir. Önümüzdeki gerçeklere bakmayı kestiğim anda her şeyi duymaya başladım.”
“Duymaya mı?”

“Evet. Bu sözde seri cinayetlerin fazla mükemmel olduğunu duyabiliyordum. Doğru gibi görünüyorlardı belki ama gerçek gibi görünmüyorlardı. Cinayetler en ince ayrıntısına kadar formüle uygun gidiyordu: bir yalan kadar makul ama gerçek olamayacak kadar makul bir açıklama getiriyordu tüm bu olanlara.” “Ve sen de bunu biliyordun?”

“Hayır, ama miyop gibi bakmayı kesince görüşüm tamamen netleşti.”

Kripos’un başındaki adam masanın üzerinde elleriyle çevirip durduğu kocaman ve şekilsiz bira bardağına bakarak başını öne doğru salladı. Sakin ve neredeyse boşalmış barda değirmen taşı gibi ses çıkarıyordu. Boğazını temizledi.

“Tom Waaler hakkında yanılmışım, Harry. Bunun için senden özür diliyorum.” Harry cevap vermedi.

“Yani senin polislikten atılma kağıtlarını imzalamıyorum. Çalışmaya devam etmeni istiyorum. Sana tüm kalbimle inandığımı bilmem isterim. Kayıtsız şartsız desteğim hep arkada olacak. Ve umarım, Harry...”

Başını kaldırdı ve yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “... sen de benim için aynı şeyi hissediyorsundur.” “Bunu düşünmem lazım,” dedi Harry. Karşısındakinin gülümsemesi kesildi.

“Yani polisliğe devam etmeyi kastetmiştim,” diye ekledi Harry. Kripos’un başındaki adam tekrar gülümsedi. Bu sefer gözleri de gülüyordu. “Elbette. Sana bir içki ısmarlayayım, Harry. Gerçi servis bitti ama ben söylersem belki...” “Ben bir alkoliğim.”

“Kripos’un başındaki adam neredeyse dengesini kaybediyordu. Ardından güldü. “Özür dilerim. Düşüncesizliğimi bağışla. Ama bir şey daha var, Harry. Acaba sen...”

Bardak etrafında bir tur daha atana dek Harry bekledi. “Acaba sen bu olayı nasıl anlatacağım düşündün mü?”

“Anlatmak mı?”

“Evet. Raporunda. Ayrıca da basına. Seninle konuşmak isteyeceklerdir. Ve eğer şu Waaler’ın yaptığı silah kaçakçılığı işi duyulursa tüm teşkilatı büyüteç altına alacaklardır. Bu sebeple de senin...”

Emniyet Müdürü doğru kelimeleri ararken Harry’de sigara paketini bulmak için üzerini yokladı.

“... onlara yanlış anlamalara yol açacak bazı bilgileri vermemen çok önemli,” dedi sonunda.

Harry hafif bir gülümsemeyele cebinde kalan son sigaraya bakıyordu. Kripos’un başındaki adam kararını vermiş ve kararlı bir şekilde birasını dikip sonra ağzını elinin tersiyle silmişti. “Bir şey söyledi mi?”

Harry kaşlarını kaldırdı. “Waaler’ı mi kastediyorsun?”

“Evet. Ölmeden önce bir şey söyledi mi? ortakları hakkında? Ya da daha başka bu işe kimler bulaştıysa?”

Harry son sigarasını daha sonraya saklamaya karar verdi. “Hayır, hiçbir şey söylemedi. Tek kelime bile.”

“Yazık.” Kripos’un başındaki adam boş gözlerle Harry’yi süzüyordu. “Peki, şu kameraların çektikleri? Onlardan bir şey çıkar mı?” Harry Kripos’un başındaki adamın mavi gözlerine baktı. Harry’nin bildiği kadarıyla tüm meslek yaşamı boyunca teşkilatta çalışmıştı. Burnu bir bıçak kadar keskin, dudakları ince ve elleri kocaman ve kabaydı. Teşkilatın ağır toplarından biriydi: sağlam ve güvenilir bir kaya gibi.

“Kim bilir?” dedi Harry. “Ama yine de endişelenecek fazla bir şey yok. Çünkü anlatacaklarım kesinlikle ve kesinlikle...” Harry sonunda masanın kabaran kısmım koparmayı başardı, “yanlış anlamaya mahal vermeyecek.”

Sanki bir şeyler söylemeye çalışmış gibi barın ışıklan yanıp sönmeye başlamıştı.

Harry ayağa kalktı.

Birbirlerine baktılar.

“Seni bırakayım mı?” diye sordu Kripos’un başındaki adam. Harry başını iki yana salladı. “Biraz yürümek istiyorum.”

Kripos’un başındaki adam Harry’nin elini uzun uzun sıktı. Harry kapıya yöneldiğinde durdu ve geri döndü.

“Bu arada, Waaler bir şey söyledi.” Kripos’un başındaki adamın kaşları düştü. “Öyle mi?” dedi dikkatle. “Evet. Merhamet istedi.”

Harry Kurtarıcılarımızın Mezarlığı’nın içinden geçen kestirmeyi kullandı. Ağaç yapraklarından sular damlıyor ve suya hasret toprak düşen damlaları hemen emiyordu. Mezarların arasındaki patikadan yürürken, ölülerin konuşmalarına tanık oldu. Durdu ve dinlemeye başladı. Gamle Aker Kilise salonu tam önünde karanlık ve bomboş bir halde yükseliyordu. Islanmış dillerin fısıltısı duyuluyordu. İkiye ayrılan patikanın solundan Telthus tepesindeki mezarlık kapısına doğru yoluna devam etti.

Evine geldiğinde hemen üzerindekiyi çıkardı ve banyoya koşup sıcak suyu açtı. Sular ona çarpıp duvara sekerken, vücudu kızarana dek suyun altından çekilmedi. Yatak odasına gitti. Üzerini kurulamasına gerek kalmadan su buharlaşmıştı. Gözlerini kapatıp bekledi. Uyumak için. Ya da yine o rüyayı görmek için. Ya da hangisi önce gelirse. Ama bunun yerine fısıltılar

duyuldu.

Dinledi.

Ne hakkında fısıldaşıyorlardı? Ne planlar yapıyorlardı? Şifreli konuşuyorlardı.

Yatağında doğruldu. Başını duvara dayadı ve yaslandığı duvara kazınmış olan şeytan yıldızını fark etti.

Saatine baktı. Çok geçmeden dışarıyı aydınlanacaktı.

Yataktan kalkıp koridora geçti. Ceplerine bakındı ve son sigarasını buldu. Ucunu kırıp sigarayı yaktı. Salondaki sallanan koltuğa oturup sabahı beklemeye başladı.

Ay ışığı odaya doluyordu.

Sonsuzluğa doğru bakan Tom Waaler düşündü. Polis merkezinin terasındaki kantinin balkonunda Waaler ile yaptığı konuşmanın ardından Oslo şehir merkezinde konuştuğu diğer adamı düşündü. Onu bulmak zor olmamıştı. Hâlâ takma adını kullanıyor ve hâlâ babasının gazete bayiinde çalışıyordu. “Tom Brun mu?” demişti tezgahın arkasındaki adam ve ellerini yağlı saçlarına götürmüştü. “Evet, elbette onu hatırlıyorum. Zavallı çocuk. Babası evde onu hep döverdi. Babası işsiz bir duvarcı ustasıydı. Evet, Solo dedikleri benim. Interrail ile Avrupa turu mu?” Adam gülmüştü.

“Trenle gittiğim en uzak yer Oslo’nun güneyindeki kıyılar. Tom Brun’un o kadar çok arkadaşı olduğunu sanmıyorum. İyi bir çocuktur. Yaşlı kadınların karşıdan karşıya geçmesine yardım ederdi. Aynen izciler gibi. Ama biraz garip biriydi doğrusu. Babasının ölümü de biraz şüpheliydi. Çok garip bir kazaydı.”

Harry yüzük parmağını masanın pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi. Tenine yapışan küçük tozların keserden geldiğini biliyordu. Telesekreterinin kırmızı ışığı yandı.

Büyük ihtimalle gazeteciler arıyordu. Harry parmağını diline değdirdi. Acımtırak bir tat geldi. Beton harcı. Wilhelm Barli’nin 406 numaralı odanın kapısının üzerine şeytan yıldızını kazırken kesere bulaşmıştır, diye düşündü. Bir an yüzünü buruşturdu. Duvarcı ustası garip bir karışım kullanmış

olmalıydı çünkü harçtan değişik bir tat daha geliyordu. Tatlı bir tat. Hayır, metalik. Harçta sanki yumurta tadı vardı.

Notlar

[↩1]

Lut Gölü'nün kuzeyinde eski bir kent. (Ç.N.)

[↵2]

Orijinal adı 'Salvation Army' olan ve William Both tarafından 1875'te kurulmuş, amacı Hristiyanlığı yaymak ve yardım hizmetleri gerçekleştirmek olan kuruluş. (Ç.N.)

[[←](#)3]

1932 yılında İngiliz yazar Aldous Huxley'in özgürlükleri olmadan zevk içinde yaşayan gelişmiş bir toplumu anlattığı roman. (Ç.N.)

[←4]

Hz. İsa tarafından diriltildiğine inanılan kişi. (Ç.N.)

[←5]

Jason and the Golden Fleece, Yunan mitolojisiinde bir efsane. (Ç.N.)

[← 6]

1913 yılında George Bernard Shaw tarafından yazılmış 'Pygmalion' adlı oyunun müzikal versiyonu olan My Fair Lady müzikali. Başroldeki Profesör Henry Higgins Londra'nın arka mahallelerinden fakir bir kadın olan Eliza Doolittle'a nasıl üst sınıf bir hanımefendi gibi davranması gerektiğini öğretir. (Ç.N.)

[[←7](#)]

Spinning Wheel: Döner Tekerlek. (Ç.N.)

[[←8](#)]

Norveç'te yayınlanan müzikli bir dans yarışması. (Ç.N.)

[[←9](#)]

Orijinal adı 'Death Wish' olan 1974 yapımı Michael Winner filmi. (Ç.N.)

[[← 10](#)]

Orijinal adı “Being There” olan Peter Sellers ve Shirley Maclaine'in başrolünü paylaştığı 1979 yapımı Hal Ashby filmi. (Ç.N.)

[[← 11](#)]

1974 yapımı Francis Ford Coppola filmi. (Ç.N.)

[[← 12](#)]

Harika Saçmalık, Iggy Pop albümü. (Ç.N.)

Table of Contents

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Notlar](#)